

ГАЛЕРИЯ
БАРД

ОТ АВТОРКАТА НА СЪЛЗИТЕ НА ГРАНИТА

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

ПОВЕЧЕ ОТ ПРИЯТЕЛИ

Приятелство, любов и прошка...
Една история, която само Барбара Делински може да разкаже!

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ПОВЕЧЕ ОТ ПРИЯТЕЛИ

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Животът на двете семейства Максвел и Поуп се преплита като паяжината на красив, но твърде деликатен гоблен: съпругите са близки приятелки от колежа, мъжете им са партньори в голяма адвокатска фирма, децата им растат врата до врата. Заедно прекарват ваканции и празници. Най-неочаквано техният идиличен живот е разбит, доверието им един в друг е поставено на върховно изпитание...

ПРОЛОГ

Майкъл Максвел вдигна видеокамерата, облегна се на парапета и с видимо удоволствие засне панорама на океана, после насочи обектива към скалистата пътека към къщата.

Пусна мутирация си глас с октава по-ниско:

— Първи май 1992 година. Остров Сътърс, щата Мейн. В този знаменателен следобед, когато за десети и последен за сезона път се готви на открито, с мен са семействата Поуп и Максвел — Поупуел накратко; тук — на предната тераса на общата вила — са се събрали всички.

— Десети — прозвуча като ехо откъм люлката зад него. — Просто да не повярваш.

— Трудно наистина — додаде друг глас — този път мъжки, последва го още един, но преди това се чу сумтене.

— На мен пък не ми е чудно. Току-що пресметнах колко средства са нужни да подновим покрива, и шахтата. Къщата направо се разпада.

— Но ние я обичаме — възкликна Ани Поуп. — Нали, Теки?

— Права си — подкрепи я Теки, намигайки на Майкъл, докато окото на камерата обхождаше групата.

Майкъл взе на фокус голямата дървена люлка и продължи с дебел глас:

— Тук са родителите Поупуел. От ляво на дясно са Джейди Максвел, сложил ръка върху гърба на най-близкия си приятел Сам Поуп. Съпругата на Сам — Ани — е седнела в скута на мъжа си, обвила коленете си с ръце и е опряла босите си крака на най-добрата си приятелка Теки. Всички са по тениски и шорти, сякаш са в някаква старомодна забавачница.

— Ей ти — възрази Теки.

— Поостарели сме — обади се Джейди. Сам го стрелна и той добави: — Не те виждам как ще прескочиш сухия док, за да се качиш на Китоловеца.

— Джон твърди, че ще го направи.

— Уморен си.

— Е, не отсякохме ли тази сутрин едно дърво?

— Преди десет години щяхме да го отсечем и нямаше да ни се отрази ни най-малко.

— Преди десет години няхмахме общо пет деца, да ни помагат да вършим останалата работа.

Теки въздъхна.

— Преди десет години бяхме тридесетгодишни. Сам, свикни с мисълта, че остаряваме.

— Не и аз — възрази Сам. Мръдна мустак и прегърна Ани. — Навлизам в най-добрата си възраст. Нали, слънчице? — Отвори уста и смукна лекичко меката част на ухото ѝ.

— Страхотно, Сам — одобри Майкъл. Помисли си какво ли би казала Кари Свенсон, ако ѝ направи същото. Сигурно ще го нарече извратен. Какво ли знае Кари Свенсон за целувките?

— Внимавай, всичко забелязва — обърна се Джейди към Сам. — Ако стане женкар, ти ще си виновен.

— Женкар — долетя развеселен глас от ъгъла на терасата. Майкъл завъртя камерата и хвана сестра си Джейна, избухнала в смях. — Никога няма да стане женкар.

— Защо? — попита Майкъл леко обиден. Наистина, изявяваше се по-скоро като кинематографист, отколкото като репортер, който прави разследвания, но дълбокото му намерение бе да стане прочут.

Зоуи Поуп, свита в ъгъла при Джейна, се обади:

— Защото си твърде добър.

— Но мога да бъда и лош. — Решил да ги хване в едър план, той пристъпваше към момичетата. — Ще ви разкажа например как Джейна Максвел фъсна от три часа по кормуване.

— Майкъл!

— Вярно ли е, Джейна? — обади се Теки.

Но Майкъл продължи с нещо още по-добро:

— Ще подшушна на Джош Вакаро, че цяла вечер телефонната линия е заета не защото Джейна си бърбри със Зоуи, а защото разговаря с Дани Стоклан и Доуг Смит.

— Само посмей — предупреди го Джейна.

— Разбира се, че няма да посмее — увери я Зоуи. Тя действаше на Джейна така успокоително, както Ани — на Теки. Приличаше на

майка си: имаше финеса на Ани и същата къса, руса вълниста коса, докато Джейна бе тъмнокоса и екзотична като Теки.

Сам щракна с пръсти.

— Ела насам, Майкъл — Майкъл отмести обектива и бавно се обърна към родителите. — Да обаждаш сестрите си е все едно да ругаеш. Истинските мъже не го правят. Разбра ли?

— Разбрах — съгласи се Майкъл, защото Сам му бе добър приятел и не искаше да спори с него. Не всяко дете има по един Сам в живота си. Беше му като баща, но не му се караше. Освен това беше страхотен атлет. Майкъл не би станал и наполовина толкова добър баскетболист, ако Сам не го тренираше.

Но щеше да играе баскетбол наесен в града, а не на връх Първи май на остров Сътърс.

— Кога ще играем волейбол? — попита той Сам иззад камерата.

— Да събера малко сили.

Джейди погледна часовника си.

— Докато ги събереш, ще стане време за тръгване. Уговорих лодката да ни вземе в пет часа. А имаме да готвим и да почистим...

— Пилето! — извика Ани. — Съвсем го забравих! В печката е. Да не е изгоряло... — понечи да стане, но Сам стегна прегръдката си, а Теки сложи ръка на рамото ѝ и се надигна от люлката.

— Аз ще отида да го видя. Ти остани при Сам.

— Сам, пусни ме. Заклех се да помагам. Теки готви почти цяла седмица. Не е честно и тя е на почивка.

Но Сам не отпускате ръце, а Теки ѝ се усмихна насърчително.

— Чувствам се в стихията си — успокой я тя. Вратата изскърца и се затвори.

Докато Теки изчезваше Майкъл остана с насочена към вратата камера. Обичаше да снима майка си. Беше необикновена. Бе облякла неоновозелени тениска и шорти, а косата — привързала на висока опашка с лилава панделка, в тон със зигзагообразните ѝ обици. В сравнение с майките на приятелите му, тя беше най-добрата — не само защото му се бе паднала, или защото готвеше чудесно. С нея беше весело.

Отново започна с баритоновия си глас.

— Пред нас е Теодора Максвел, която е поела нещата в свои ръце. Храни гладните, гледа болните, тича до къде ли не за крем

против пъпки или пък за черни шорти. Кажу, Ани — обърна се той с въпроса, който самата Ани си задаваше: — Какво щеше да правиш без нея през всичките тези години?

Ани се усмихна към обектива, без следа от угризение:

— Никога нямаше да стана професор, а ти нямаше да бъдеш роден.

Сам погледна Джейди:

— Какво ще кажеш за тези думи по адрес на жена ти?

— Не е зле — Джейди стана от люлката. Отиде до парапета на терасата и погледна надолу по лекия склон към пристана. — Хей, вие там! Трябва да ни помогнете да затворим къщата.

Майкъл пристъпи към него и насочи камерата към Джонатан и Лий, усамотили се в далечния край на пристана. Лий, в желанието си да улови последните слънчеви лъчи, се бе проснала по бикини върху износените скарини. Джон се бе прилепил до нея, с гръб към къщата. Насочвайки обектива към тях, Майкъл улови движение на ръка и бавно обобщи с дебел глас:

— Истински ден за мъжете Поуп: езикът на Сам — върху ухото на Ани, а ръката на Джон — в сутиена на Лий. Добре, че наоколо няма деца. Щяха да се шокират.

— Боже мой, Джон! — Джейди забърза към пристана. — Посягаш на дъщеря ми. Бъди по-дискретен.

От ъгъла се дочу смехът на Джейна.

— Но те са дискретни.

Джейди стрелна Сам.

— Какво прави синът ти там?

Сам се бе опънал на люлката до Ани.

— Спокойно, Джейди. Те са си наред.

— Говорил ли си напоследък с него?

— Не прави нищо по-различно от теб на неговите години.

— На негова възраст не съм правил нищо.

Майкъл спря да снима.

— Нищо ли? На седемнадесет?

— Целувах момичетата — уведоми го Джейди.

— Само толкова?

— Само толкова!

— Горкият.

— Какво означава горкият?

Означаваше, че Майкъл не си представяше как през идните четири години само ще се целува.

— Какво означава горкият! — повтори Джейди.

— Нищо — Майкъл вдигна визьора, включи на запис и продължи: — Джонатан Поуп си е взел бележка. Вече и двете му ръце се виждат ясно — изведнъж гласът на момчето прозвуча развълнувано: — Ау, татко, погледни онази лодка — хвана с визьора влязлата в полезрението му шхуна — Четиримачтова е.

— Не изглежда зле.

— Страхотна е.

— Няма да ти се стори чак толкова страхотна, ако морето се разбушува. Направо ще ти е неприятно. А на нас ни е удобно и сме в безопасност.

— Да, но не можем да идем, където ходят те.

— И Китоловеца ходи на много места.

— Но не е като с шхуна.

— Китоловеца е по-надежден.

— Покъртително! — възкликна Майкъл. — С Китоловеца не можем да отидем на нито едно хубаво място. Аз искам да пътувам — как ще си създаде име един кинематографист, ако се ограничава само с остров Сътърс или с Констанс, където живеят семейства Поупуел, или с Бостън, където работят Джейди и Сам. Няма да си създаде име, ако снима само събитията вкъщи, училищни пиеси, или... — даже не го интересуваше дали вече е получил награда — документални филми за един ден от такъв обикновен живот. Майкъл искаше да снима важни неща. Имаше намерение да обиколи планетата, преди да е навършил двадесет години.

— Затова обърни поглед към международното право — посъветва го Джейди. — Възможностите в тази област се увеличават. Докато работиш, ще пътуваш.

— Няма да се занимавам с право — заяви Майкъл.

— Защо? — поинтересува се Джейди.

Майкъл продължи да снима шхуната — беше една от най-страхотните, които беше виждал.

— Ще ми омръзне.

— На мен не ми омръзва.

— Ти си друго.

— На Сам омръзва ли му?

— И Сам е друго — Майкъл трябваше да признае, че в сравнение с общото законодателство и делата за недвижими имоти, с които се занимаваше Джейди, съдопроизводството на Сам беше поинтересно. Но все пак Майкъл не се виждаше седнал в някоя канцелария от осем сутрин до осем вечер.

— Дядо ти се надява на трето поколение Максвел във фирмата — напомни Джейди.

— Чудесно. Нека Джейна следва право. Тя е родена за адвокат.

Джейди млъкна. Известно време Майкъл усещаше погледа му. После в гласа му прозвуча недоумение:

— Какво виждаш там?

— Небе. Море. Лодка — Майкъл направи пауза. — Нови неща. Различни. Нашият живот е твърде предсказуем.

— Така говорят само деца на твоите години. Твърде си млад, за да проумееш цената на стабилността.

— Искам приключения.

— Съвсем типично за възрастта ти.

Майкъл не отговори. Ако знаеше нещо за баща си, то бе, че Джейди не променя мнението си. Всъщност не беше толкова лошо, нали има майка си на своя страна. Теки го поддържаше във всичко, което иска да прави. Тя е спокойна. Приятелка му е. Представи си майките на своите съученици и благодари на късмета си, че я има.

ПЪРВА ГЛАВА

Сам Поуп обърна и последната страница на решението, което четеше, стана от стола, доволен пое дълбоко дъх — последва въздишка на огромно удоволствие. Помръдна мустак и се усмихна. Изпъна се и усети как гърдите му се изпълват с възбуда. Не го съдържа да не изръмжи: *Време е да си вървиш, Сам*, и излезе от кабинета.

— Успяхме, Джой — подхвърли той, без да забавя крачка.

Секретарката вдигна очи.

— Това обяснява интересът на медиите — пред нея имаше купчина розови листчета със съобщения за обажданията, докато Сам четеше решението — беше се разпоредил да не го безпокои. Телефонът звънна отново.

Но Сам излезе и тръгна по коридора. Походката му като че пружинираше. Чувстваше се на върха на света. Минаваше край кабинетите с отмерена крачка, докато стигна пред вратата на крайния. Искаше Джейди да бъде първият му партньор, който да научи новината. Джон Дейвид Максвел беше най-старият му и най-близкият му приятел.

Кабинетът му бе празен.

— Днес е в „Континентал лайф“ в Спрингфийлд — обади се секретарката от бюрото си.

Сам се разочарова, но само за миг. Беше твърде въодушевен, за да се отрази на настроените му.

— Щом се обади, кажи му, че сме спечелили делото „Дън срещу Хановър“.

Секретарката се засмя.

— Много ще се зарадва. Каква победа само.

— Даа — съгласи се Сам и кривна по друг коридор. В дъното се намираше голям ъглов кабинет с великолепен изглед към кметството на Бостън и градския парк — кабинетът на основателя на фирмата, стария Максвел.

— Джон Стюарт тук ли е?

— В Ню Йорк е, на събрание на борда. Но ще бъде впечатлен.

Така и би трябвало да бъде, помисли си Сам. Преди дванадесет години Джон Стюарт не желаше фирмата му да има отдел по съдебни спорове. Ако парите бяха причина, както явно е смятал Джон Стюарт, беше оправдано. Никой не би могъл да донесе непредвиден приход от цели шест милиона.

Крачейки бавно обратно по коридора, си даде сметка, че има самодоволен вид, но не го интересуваше. Спря две врати преди своя кабинет и натисна дръжката.

Вики Корнъл, негова съдружничка, работи през всичките четири години, докато делото „Дън срещу Хановър“ преминаваше от Надзорния през Апелативния до Върховния съд. Тя хвърли поглед към лицето на Сам и се ококори.

— Да?

Той се засмя и кимна.

Вики въздъхна, скочи, завтече се към вратата и протегна ръка, за да го поздрави. Сам пренебрегна колегиалната коректност и я прегърна.

Тя очевидно нямаше нищо против. Като отстъпи, видът ѝ бе точно толкова въодушевен от победата, колкото и неговият.

— Успяхме! Ура! Видя ли копие от решението?

— На бюрото ми е — кимна той.

— Мерилин Дън знае ли?

— Да, както и всички останали. Ще дойдат в три часа за пресконференция. Направи ми една услуга — звънни на Сибил Хауърд. Досега Пети канал добре отразяваше хода на делото. Искам да дам на Сибил възможност първа да зададе въпросите си. И още — виж някой голям ресторант и запази отделна зала — понечи да тръгне. — Доведи и мъжа си. Също Том и Алекс, и всички важни клечки, които държахме в неведение, докато работехме по делото — на път към вратата продължи: — Заслужаваме да го отпразнуваме. Такива дела не се печелят всеки ден — докато минаваше край Джой, каза: — Ще се видим след няколко часа.

— Къде ще бъдеш?

— Вкъщи. Или в колежа. Където успея да намеря жена си — нямаше намерение да ѝ съобщава новината по телефона. Особено в това настроение. Спечеленото дело „Дън срещу Хановър“ беше голяма

победа. Трябваше да я види, да я прегърне. Без това никакво празненство не би било истинско.

Констънс бе на тридесетина километра северозападно от Бостън. Там живееше богато затворено общество, чиито вносни луксозни коли вземаха разстоянието обикновено за четиридесет минути. Сам го направи за десет по-малко. Все пак трябва да се има предвид, че пътуваше в единадесет сутринта, а не в час пик. Профуча край групи работници, които поправяха пътя, без дори да натисне спирачките. Бързаше.

Цял живот мечтаеше да извърши нещо важно, да блесне, да направи нещо необикновено. Като помощник областен прокурор бе произнесъл присъди за тежко убийство и по дело с наркотици, но те в никакъв случай не можеха да се сравняват с „Дън срещу Хановър“.

Ани го знаеше. Ани разбираше.

Действително постигна успех, а се случи така, че днес е вторник — денят, когато тя работи вкъщи. Значи ще е сама — няма да има деца, няма да идват приятели. Сигурно чете списания, преглежда курсови работи или диктува лекции — докато чуе новината. Тогава ще полудее от радост. Винаги е така, щом ѝ донесе някоя добра вест.

Спомни си как бе възприемала хубавите новини. Когато получи съобщението, че е приет да следва право, той отиде в библиотеката, намери я в усамотен ъгъл, завлече я в хранилището и там я люби, подпрян на вратата. Вечерта, когато спечели в дебата по съдебно право, го направиха в колата му. Щом разбра, че вече има разрешение да практикува, отскочиха в хотелчето до колежа, където учеше Ани. Стаята беше очарователна и прекараха два прекрасни часа. След девет месеца се роди Джонатан.

Шофираше с усмивка на лицето и с болка в слабините и двете стигнаха връхната си точка, паркирайки на извитата алея пред вратата на тухлената къща стил Тюдор. Възбуден, изхвъркна от колата, измина няколко крачки и влезе.

— Ани? Добри новини, слънчице.

Взимаше по две стъпала наведнъж до втория етаж, а после до кабинета ѝ на третия. По това време на деня слънцето струеше през таванските прозорци върху бюрото. Представи си как се любят там.

— Ани?

В празния кабинет видя отвореното ѝ куфарче и бюрото, покрито с книга. Обиколи отново втория етаж, после първия. Непрекъснато викаше името ѝ. Провери и в гаража — колата ѝ я нямаше.

Без да губи кураж, вдигна телефона в кухнята и набра номера в университета. Би могъл да стигне дотам за десет минути.

Не беше и там.

Погледна календара в кухнята — никакви бележки за деня. Сигурно е отишла да купи нещо за ядене или дрехи на децата, а като се има предвид колко бързо се изчерпва търпението ѝ в магазините, значи ще се върне скоро. Или може да е излязла да обядва с някоя приятелка. В такъв случай ще позакъснее.

Объркан, леко раздразнен и с чувството, че ще се пръсне от възбуда, ако тя не се върне скоро, излезе през задната врата и тръгна към горичката. Листата по дърветата бяха придобили вече цвят на злато и ръжда, миришеше на есен. Пресече потока с един разкрач, мина под дървената къщичка — доста отдавна той и Джейди я бяха построили за децата и не толкова отдавна той и Ани я бяха използвали за съвсем не детски занимания — промъкна се по пътеката между храстите и се озова пред задния двор на семейство Максвел. Пресече плочника и влезе в кухнята.

— Теки?

Машината за кафе бе включена — добър знак. Вероятността да намери Ани изостри възбудата му. Теки би разбрала, ако завлече Ани в гората. Теки го разбираше почти толкова добре, колкото и Ани. Беше му близка като сестра, каквато нямаше.

Познаваше къщата на Максвел като своята — провери в кабинета до кухнята. Теки я нямаше. Пред къщата не се виждаше колата на Ани.

— Теки? — извика отново, този път по-силно. — Теки?

Чула гласа на Сам, Теки се раздвижи. Седеше свита на дивана във всекидневната, с чаша отдавна изстинало кафе. Коприненият халат, подарък от Джейди за миналата Коледа, бе твърде консервативен за нейния вкус — нямаше нищо общо с веселите дрехи, които обичаше. Сега тя с всички сили се мъчеше да осъзнае коя е. Чувстваше се объркана от писмото на Грейди Пайнър.

Грейди беше училищната ѝ любов, светлият лъч от младежките ѝ години, искрата от огъня. Тя израсна в ръцете му в буквален и

преносен смисъл. Видя го за последен път преди двадесет и две години, после връзката им прекъсна. Не че не беше опитвала да се свърже с него. Моли го. Писа му писма. Но той не ѝ обърна внимание: връщаше писмата неразпечатани, отказваше да говори по телефона. Отблъсна всичките ѝ опити. Накрая заяви, че не желае да има нищо общо с нея.

Обезсърчена, с разбито сърце, най-накрая проумя необходимостта да го изхвърли от живота си. Замина да учи в колеж, сприятели се с Ани и Сам, запозна се с Джейди Максвел, омъжи се за него, роди му три деца и си изгради съвършено нов живот.

Сега Грейди се появи отново — по-точно получи писмо от него и то в момент, когато бракът ѝ не вървеше. Усещането бе неуловимо, дълбоко в нея и леко я объркваше. Изпитваше някакво нетърпение, каквото липсваше по-рано. Но не само Теки го долавяше. Чувстваше го и Джейди. Разбираше го от това как ѝ говори, как я поглежда. Цялото въодушевление във взаимоотношенията им се бе изпарило. Живееха някак по навик. Писмото на Грейди не би могло да пристигне в по-неподходящ момент.

При получаването му, тя се стъписа. Държеше го в ръка и вътрешно се разтрепери. Чете го достатъчно дълго, за да го научи наизуст.

Мислел за нея, пишеше. Чудел се как е. Нищо чудно някой ден да минел с кола и да ѝ кажел здравей. Заради едно време.

Съвсем естественият стил на писмото му направо я преряза — нищо между Грейди и нея не беше естествено. Какво като са минали двадесет и две години. Не беше сигурна, че ако го погледне в очите, няма да изпита нещо далеч непредвидимо. Винаги е било така, затова сега мисълта за него събуди интимни и скъпи спомени.

Но то предизвика и гнева ѝ. Едно време се беше отказал от нея, заяви ѝ, че не я желае и макар че това едва не я уби, успя да прогони от главата си мисълта за него. Сега вече има собствен живот и той няма право да се намесва. Появата му няма да донесе нищо добро.

Стана ѝ безкрайно приятно, че Сам е дошъл. Щеше да се откъсне от мисълта за Грейди.

— Във всекидневната съм! — обади се тя.

След миг той беше там и сякаш щеше да се пръсне от възбуда.

— Спечелихме делото на Дън!

Тя се опита да си спомни.

— Делото Дън?

— С това се поставя прецедент в случай на сексуално посегателство — обясни ѝ той, без да помръкне от липсата ѝ на въодушевление. — Досега давността беше точно три години, но често жените — жертва на насилие, го разбират едва след време. На Мерилин Дън са ѝ били нужни цели седемнадесет години, за да проумее, че живее в истински ад. Седемнадесет години по-късно тя решава да съди насилника и печели. Знаеш ли какво означава това за стотици жени в щата?

Теки си спомни, че е ставало въпрос за този случай. Запали се.

— И ти го спечели?

Той се захили.

— Дело за двадесет милиона долара.

Тя стана от дивана и го прегърна.

— Страхотно, Сам.

Радостен, той я завъртя.

— Вече има прецедент. Най-накрая победа за много онеправдани хора.

— Толкова е хубаво — възкликна тя. Изпитваше удоволствие от близостта му. Сам беше най-добрият ѝ приятел. Беше стабилен, стоеше здраво на краката си, не като Джейди или като Грейди; от него като че ли извираше сила.

— Да знаеш колко е хубаво, Теки. Толкова много работихме, за да го постигнем.

Тя въздъхна доволно, пхна ръце под сакото му и ги обви около кръста му. На Сам му бе приятно да го докосват точно както и на нея в този момент. Той изпълни празнотата, която чувстваше преди малко и сега тя направо се стопи.

— Винаги съм си мечтал да ми се падне такъв случай — изрече той до косата ѝ. Гласът му издаваше задоволство. — Подобно нещо ти се пада веднъж в живота.

Тя затвори очи, докато слушаше плътния му глас. Беше силен и мъжествен.

— Доста се претопи за него — прошепна тя. — Заслужаваше да спечелиш.

— Клиентите ми заслужаваха да спечеля.

— Спечели го заради тях — тя пое дъх. Изведнъж тялото му като че пасна към нейното, но тя не се отдръпна. Той ѝ напомняше за Грейди някога. Бе потънала в бездънна пропаст и сега, докато я прегръщаше, тя изпита удоволствие и сякаш си отдъхна. Не виждаше нищо лошо. — Съобщи ли на Ани?

— Няма я вкъщи изпъшка той, вместо да я пусне, я притисна още по-силно. Помислих, да не би да е тук.

— Не — успя да изрече Теки, а в слабините си усети пареща болка. Все едно Грейди се беше върнал, да го вземат дяволите, Грейди изниква от миналото.

— За Бога, Теки.

Тя прошепна името му, поне ѝ се стори така, макар да беше малко по-силно от стон. Тялото ѝ като че се нагласи към неговото, опитвайки се да притъпи паренето, което той събуди.

— За Бога — въздъхна Сам.

Тя много добре разбра какво иска да каже. Усещаше пулсирането на кръвта му или пък това беше нейната — и съпротивата, която изглежда пропадна в лумналата възбуда. Каза си, че трябва да се отдръпне, но тялото ѝ не се подчини. Тя отново се почувства гимназистка в Гълън, обхваната от дълго потискано силно желание.

Той я докосваше. Огънят у нея тлееше, пушеше и избухна в пламък. Изпита силна нужда за нещо повече.

Панталонът му някак си се разтвори. Безпомощна да задържи ръцете си да не се плъзнат в гащетата му, тя го пипна и не бе в състояние да спре. Беше напълно възбуден и имаше нужда да се освободи, а тя изпитваше такава потребност да осъществи една мечта, че отвори халата си.

И тогава двамата сякаш пропаднаха в бездна. Събори я на дивана: тя разкопчаваше ризата му, за да долени устни към гърдите му, а той влизаше и излизаше от нея все по-трескаво, докато най-накрая, с дълъг гърлен звук, свърши. Тя тъкмо щеше да го последва — и някакъв силен шум прекъсна насладата ѝ. Изминаха секунди, докато съзнанието ѝ проумее какво беше това.

— Боже мой — простена и успя да се измъкне изпод него. Загърна халата си и изтича към вратата. — Това беше Майкъл! Майкъл! Той ни е видял! — едва стигна до стъпалата към предната

врата на къщата, когато откъм улицата се чу изскърцване на спирачки и плъзгане на кола.

— Майкъл! — изпищя тя и се втурна с разтуптяно сърце, но вече не от страст, а от уплаха. Спусна се по пътеката и от ужас престана да мисли. Няколко борчета и рододендрони закриваха гледката към улицата. Едва до тротоара видя спрелия настрани мръсен син пикап. Заобиколи го и се отпусна на колене. Майкъл лежеше по корем, кракът и ръката му бяха неестествено изкривени, очите му — затворени. От главата му течеше кръв.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Ужасена, посегна към лицето му, но не го докосна, плъзна пръсти по тила, после по врата му, страхувайки се да задържи ръката си на едно място.

— Майкъл? — гласът ѝ трепереше. — Чуваш ли ме, Майкъл?

Той не отговори. Паникьосана, тя пипна челото му. Сам се наведе от другата страна на момчето.

— Не го мърдай. Трябва да повикаме бърза помощ.

— Не го забелязах — чу се дълбок мъжки глас някъде зад тях. — Изскочи от дърветата. Направих всичко възможно да спра.

Сърцето на Теки отново се разтуптя силно. Това бе неговият глас — гласът, който помнеше. Не може да бъде. Сигурно ѝ се причува. Никой Бог, ако е свестен, не би допуснал да ѝ се случи такова нещо. И без това изпитваше ужас, страх и вина.

— Трябва да повикаме линейка — извика Сам към гласа. — Идете при Клингърови...

— Аз вече се обадох — провикна се Върджиния Клингър — облечена с яркорозов анцуг, тя тичаше през тревата пред къщата си, а около нея се носеше облак от парфюм „Обсешън“. — Тръгнала е. Как стана? — наведе русата си коса над Майкъл. — Жив ли е?

— Да! — изкрещя Теки, твърде отчаяна, за да повярва. С ръка върху гърба на Майкъл, наблюдаваше как гръдният му кош се повдига и спуска при дишането. — Какво да направя? — вайкаше се безпомощна. — Какво да правя?

— Дръж главата му — меко ѝ даде наставления Сам. — За да знае, че ти си тук — леко погали лъскавата кестенява коса на момчето.

— Майкъл! — опита Теки отново и се наведе още по-ниско. — Чуваш ли ме? Мама е, момчето ми. Отвори очи.

— Той е в безсъзнание — констатира Върджиния.

— Казахме му да не си тръгва по-рано от училище — чу се друг изплашен глас. — Предупредихме го. Но той беше сигурен, че ще успее да дойде до вкъщи и да се върне през обедната почивка.

Теки вдигна очи към преbledнелите лица на близнаците Тери и Алекс Бейкър — приятели на Майкъл. Алекс се бе втренчил в неподвижното тяло на Майкъл, а Тери бърбореше:

— Открихме, че още има билети за другата седмица за MTV Клуба в Грейт Удс. Бащата на Джош се съгласи да отиде да ги вземе довечера, но ако преди това съберем парите. Майкъл искаше да пита и да вземе пари от майка си.

— Той излизаше от къщата — обяви Върджиния. Теки я стрелна с очи и проследявайки погледа ѝ, се обърна към Сам. Ризата му беше разгърдена, а панталонът — незакопчан. Стегна колана си и отново сложи ръка върху косата на Майкъл.

— Къде ли е тая проклета линейка? — измърмори той.

Сам, Сам, какво направихме? — мислено плачеше Теки, но даже в тишината гласът ѝ бе особен — не наперен, а някак си мек и отразяваше обхваналия я ужас. Не бе изпитвала такова отчаяние, откакто беше Пийсли: страшно бедна, живееше мизерно в рибарска къщичка нейде из най-северната част по крайбрежието на щата Мейн. Тогава неин спасител бе Грейди. Но сега не можеше да я спаси.

— Ще се оправиш, Майки — успя да прошепне тя. — Лекарите сигурно знаят какво да направят — заради себе си добави: — Дръж се. Успокой се.

— Защо така изхвъркна от къщата? — попита Върджиния. — Защо не се огледа, преди да пресече улицата?

— Втурна се и изхвърча обратно — обади се Тери. — Видяхме го от хълма Картър. Не остана вътре и половин минута.

— Попита ли те за концерта? — Върджиния гледаше Теки.

Не можеше да ѝ отговори. В този момент не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за Майкъл. Поглади здравата му ръка, почувства, че ѝ прилошава и се залюля.

Сам се пресегна и я прихвана.

— Ще се оправи, Теки.

Тя кимна разтреперана, а в същото време се молеше на ум с цялата си душа.

— Децата са силни. Преодоляват много неща.

Далечният вой на линейката разцепи въздуха. Стори ѝ се нереален, както и всичко в момента. Сякаш не се отнасяше до нея. Но нямаше и как да избяга от всичко това.

Звукът на сирената приближи и щом линейката навлезе в улицата, утихна. Пристигна и полиция. Двете коли спряха наблизно.

Теки усети как прииждат и други съседни, но не откъсваше ръка и очи от Майкъл. Сам я вдигна, за да направи място за носилката, изправи се неохотно. Той я хвана здраво:

— Те са професионалисти. Ще му помогнат.

— Той е мое дете, Сам — прошепна тя и се вдигаше на пръсти да зърне Майкъл зад гърбовете на униформените служители. — Ако нещо се случи с него, ще умра.

— Ще се оправи.

— Аз съм причината.

— Не.

— Някой видя ли какво се случи? — намеси се делово един от полицаите.

Шофьорът на пикапа се обади пръв:

— Пикапът е мой. Опитах се да спра, но се оказа твърде късно.

Преди да се съвземе, Теки погледна мъжа и някакъв глас в нея изпищя болезнено. Грейди. Не, не е Грейди. Всеки друг, моля те, Господи, моля те. Но двадесет и две години почти не бяха променили чертите му. Дори маска да си сложи, тя пак ще го познае по очите — дълбоки, тъмни очи, направо да се удавиш. И винаги преизпълнени с любов към нея, а и сега не бяха по-различни.

Разтрепери се истински.

Сам я прегърна още по-силно.

— Всичко е наред, Теки. Ще се оправи. Той е силно и здраво момче.

Теки наблюдаваше как полицаите дръпнаха Грейди настрана, после премести очи към санитарите, които поставяха Майкъл върху носилката.

— Не е ли добре да се облече, какво ще кажеш? — попита Върджиния, а Сам се опита да обърне Теки към къщата.

Теки отказа.

— Не мога да го оставя — беше сигурна, че ако го напусне за миг, той ще умре.

— Пуловер и клин — съгласи се той. — След малко ще бъдем в болницата.

— Не мога да го оставя.

Сам се обърна към Върджиния:

— Бягай вътре и донеси някакви дрехи. Ще се преоблече там.

Върджиния се разбърза.

Лекарят вдигна очи към тях.

— Има счупени кости, вероятно и вътрешни кръвоизливи, но контузията в главата ще причини най-много грижи. Да го закараме ли в Общата Масачузетска болница?

Теки се съгласи. Не беше сигурна. Не съобразяваше дали има някакъв избор. Животът на детето ѝ висеше на косъм, а тя не знаеше нищо.

— Добре — кимна Сам на лекаря и се обърна към Теки. — Най-добре. Там няма да направят грешка.

Настаниха Майкъл в линейката. Теки се сви отзад, обхваната от дълбока майчина тревога.

— Иди с него — подкани я Сам. — Аз ще ви последвам с колата. Оттам мога да позвъня. Ани ще се погрижи за децата. Ще се видим в болницата.

Изведнъж на Теки ѝ хрумна ужасяваща мисъл.

— Джейди — трябваше да му се обадят, да му съобщят да дойде и той.

— Ще се свържа с него — увери я Сам. В очите му имаше същия неизразим ужас, който изпитваше и тя.

Качвайки се в линейката с помощта на Сам, Теки успя да улови погледа, който Върджиния му хвърли. После насочи цялото си внимание към Майкъл. Очите ѝ не се отделиха от лицето му: и по пътя до болницата, и там, тя остана неотлъчно до него. Държеше ръката му, искаше ѝ се да отвори очи, да види очарователната му усмивка.

Обаче очите му оставаха затворени, а в устата му пъхнаха тръба за дишане. Излезе от малката квадратна стая, едва когато лекарите ѝ обясниха, че няма какво да прави там. Преоблече се в една съседна стая и се сви до стената в коридора, с очи, приковани към вратата на кабинета, където хирурзите работеха върху Майкъл.

Пристигна Сам.

— Някакви новини?

Бе минало твърде малко време от онова, което извърши, а и разстоянието помежду им не беше голямо и тя не намери сили да го погледне в очите. Затова само поклати глава.

— Теки...

Прекъсна го с ръка. Не желаше да мисли за случилото се, още по-малко — да говори за него.

Но той настоя.

— Аз съм причината.

Тя допря разтреперани пръсти до челото си и се опита да съсредоточи мислите си върху Майкъл, върху работата на лекарите и дали той се е свестил.

— Майкъл сигурно е травмиран от онова, което е видял — обади се Сам.

— Моля те — погледна го тя. Умът ѝ бе съвсем объркан, просто не поемаше нищо повече. — Не сега.

— По-късно също няма да е лесно.

— Ако Майкъл оживее, ще бъде. Тогава всичко ще бъде лесно, само да оживее.

— Ще оживее — сигурността на Сам ѝ вдъхна надежда. Беше съвсем отчаяна, имаше нужда от насърчение. Погледна го в лицето и там прочете увереност — в тъмните кафяви очи, в силно изразената линия на скулите, в здраво стиснатите устни под мустаците. — Ще видиш, Теки.

Тя кимна и отново опита да съсредоточи мислите си върху Майкъл, ала пред очите ѝ изникнаха други образи. Видя широкия гръден кош на Сам, почувства ерекцията му, чу върховния му вик, после трясането на вратата, скърцането на спирачките, воя на сирената. Видя запалените фарове на линейката, кръвта под главата на Майкъл, мръсния син пикай, спрял направо на улицата и изуменото, познато до болка лице на притежателя му.

Грейди, Грейди. По дяволите, Грейди. Извика от болка. Сам се пресегна да ѝ помогне, но тя бързо се отдръпна.

— Добре съм — успя да поеме дъх и изпъди мисълта за Грейди от главата си. Единствено Майкъл имаше значение.

— Счупен крак. Много ще му е криво. Баскетболът започва след месец.

— Няма значение — каза Сам. — Ще седи на пейката и ще помага на треньора, докато пак се включи в игра.

— Ако пропусне дори и един мач, много ще се разстрои.

— Също и отборът. Той е звездата им.

— А ако се наложи да пропусне целия сезон?

— Другото лято ще тренира и догодина ще бъде два пъти по-добър.

— Ако и тогава не може да играе?

— Ще играе.

— Ако никога не може да играе? — за това изобщо не й се мислеше.

Сам млъкна, но издаде силен, странен гърлен звук. Невероятно — самата тя толкова силно се страхуваше, а ето, че се смили над него.

— Не стана голямо празненство по повод спечеленото ти дело, нали? — въздъхна тя тъжно.

— Остави делото — прекъсна я той. — Отмених пресконференцията, вечерята. Дори не мога да мисля за това, какво остава да празнувам — прокара пръсти през косата си. — Колко е странен животът. Преди три часа бях на седмото небе. Сега съм смазан.

— Говори ли с Ани? — попита Теки и почувства болка в гърдите. Това бе още един ужас, с който щеше да се сблъска.

— Съобщих й само за Майкъл. Искаше да дойде и да остане при теб. Казах й по-добре да прибере децата от училище.

Теки притисна буза към стената.

— Ани е толкова добра — прошепна тя. — Никога не би извършила това, което направих аз.

— Не беше твоя грешка.

— Всъщност аз те привлякох — мисълта я ужаси, а после обърка. — Не знам какво стана. Никога не съм си мислила да бъда с теб по този начин, но когато се появи, се бях отнесла някъде и имах нужда... — имаше нужда от Грейди, беше толкова просто. Бракът й бе в пълен застой. Бяха й потребни усещанията, събуждани у нея от Грейди, дълбочината на чувството, очакването, истинското душевно удовлетворение, което изпитваше с него. От години не си бе разрешавала подобни мисли, връхлетяха я с пристигането на писмото

му. След като го прочете безброй пъти, тя отчаяно се нуждаеше от неговата пламенност.

Обхваната от уплаха, отвращение от самата себе си и съжаление, тя извърна лице към стената. Но вратата се отвори и тя се обърна. Със затаен дъх пристъпи към лекаря, които я отведе настрани от останалите.

— Ще го настаним в реанимацията. Ще правим изследвания и бих искал да следя функциите му по-отблизо.

Теки преглътна.

— Дойде ли в съзнание?

— Още не.

— А дали ще дойде?

— Надяваме се.

— Кога?

— Не мога да кажа.

— Но какво предполагате?

Лекарят ѝ се усмихна тъжно.

— За сега нищо. Може би по-късно, след като получим по-ясна представа за степента на травмата. Ако желаете, елате с нас. Там има удобна стая.

Малко по-късно Теки се намери в чакалнята на петия етаж. Сам ѝ донесе чай. Отпиваше на малки глътки, опитвайки да се отпусне, но се оказа почти непосилна задача. Мислеше си за Сам и за болката, която изпитваше той, за Джейди и колко ще се разгневи, за Грейди и за изумлението ѝ, щом го разпозна.

Тогава пристигна Ани. Водеше Джейна и Зоуи — и двете почти разплакани, имаха нужда от утешение, а Теки не бе в състояние да им го даде. Сърцето ѝ тежеше като камък, безпокойството я влудяваше. Когато обаче Ани я прегърна, изпита само смразяваща вина.

Милата Ани — винаги проявяваше съчувствие и разбиране, а сега не знаеше нищо.

Теки си спомни септемврийския ден на 1970 година. Тогава се срещнаха за пръв път. Беше изплашена новачка и предизвикваше съчувствие, докато влачеше брезентовите си торби по коридора на общежитието. В тях бе сложила всичко, което притежаваше на тоя свят, а изведнъж ѝ се стори, че нищо от него няма да ѝ послужи. Тревогата ѝ растеше с всяка отмината стая: предани майки закачаха

пердета, хубаво облечени първокурснички разопаковаха нови дрехи. Чувстваше се съвсем не на място. Стигна до определената и стая. Едно момиче, на вид също тъй уплашено, седеше до прозореца и прелистваше старо списание.

— Ти ли си Теодора? — стеснително попита Ани.

— Теки — с естествен глас я поправи Теки. — Теодора е твърде дълго.

Ани въздъхна и се усмихна.

— Много добре. Тъкмо се чудех как ли да се обърна към момиче, което се казва Теодора. Теки е чудесно. Много обичам обици. От какво са?

Обиците бяха от светъл рибарски канап: Теки го беше взела от склада и навърза възли във вид на цветя, които се люлееха около врата ѝ. Ани ги прецени като чудесни. Също и джинсите — Теки ги бе получила от сина на пастора и ги бе избродирала. Както и голямата за нея жилетка, взета от дрехите на баща ѝ, преди да продаде останалото.

Станаха много близки приятелки. Ани пишеше добре, на Теки ѝ вървеше математиката. Ани беше мозъкът, Теки — изпълнителят. Работиха заедно през четирите години на колежа, омъжиха се за двама много близки приятели, продължиха да учат заедно, за да си вземат докторатите, имаха си къщи, участваха в безброй събирания на помощи за училището, заедно прекарваха почивките и ваканциите си и родиха общо пет деца.

А сега нещата изведнъж се промениха. Теки изневери на приятелството, а Ани още не го подозираше.

— Ще се оправи — съчувствено ѝ каза Ани.

Чувствайки се гузна, Теки се отдръпна от нея и каза:

— Моля се за това.

— Тук са най-добрите лекари. Джейди тръгнал ли е насам?

Теки кимна. Изпитваше желание да се отдалечи, за да притъпи ужаса, който изпитва. Тръгна по коридора към стаята на Майкъл. Не влезе, просто застана до вътрешния прозорец. Ани и момичетата се приближиха.

— Какво правят? — попита Зоуи.

— Изследвания — отвърна Теки.

Джейна се облегна на нея.

— Той усеща, ли нещо?

Теки преглътна.

— Не. Все още е в безсъзнание.

— Значи не го боли?

— Май не.

— Не вярвам.

— Кога ще можем да го видим?

— Когато свършат.

— Ще се оправи ли?

— Надявам се.

Джейна втренчи очи в нея — вече не я гледаше с вдигната глава, тъй като почти я бе настигнала на височина, макар точно в този момент Теки да се чувстваше много ниско — и рече тихо:

— Ани ни каза, че са заловили виновника.

Сърцето на Теки отново се сви — представи си лицето на Грейди. Бяха минали толкова години, откакто го видя за последен път. И тогава лицето му изглеждаше така опустошено.

Не биваше да идва, помисли си тя. В живота ѝ вече няма място за него — нали така ѝ беше казал. Защо изобщо му трябваше да тръгва?

Плачеше ѝ се. Овладея се, пое дъх и каза предпазливо:

— Не е ставало нужда да го залавят. Той не бе мръднал от мястото.

— Арестуваха ли го?

— Не знам.

— С голяма скорост ли се е движел?

— Не го видях.

— Майкъл защо не е чул колата? Защо не го е видял?

Теки не беше в състояние да отговори. Можеше само да прави предположения, но те не ѝ даваха утеха. Освен това въпросите на Джейна бяха нищо в сравнение с онези, които щеше да зададе Джейди, когато дойде.

ВТОРА ГЛАВА

На влизане в Спрингфийлд, Джейди беше спрян за превишена скорост. Според полицая се бе движил със сто и тридесет километра в час. При други обстоятелства щеше да се разправя. Беше адвокат. Знаеше как стоят нещата. На радара изобщо не може да се вярва. Ако ги склонеше да приемат сто и двадесет, една глоба щеше да свърши останалото.

Този път обаче просто подаде книжката и регистрационния талон с думите:

— Тъкмо бях посред едни преговори и ми се обадиха, че синът ми е бил блъснат от кола. Бил в безсъзнание, само това знам. Тринадесетгодишен е.

— На тринадесет? — намръщи се полицаят. — Лоша работа.

— Жена ми и най-добрият ми приятел са в болницата. Опитах да се свържа с тях, но те са между спешното и интензивното отделение. Дори един лекар не отговаря.

— Бъдете благодарен, че се грижат за сина ви.

— Но аз не знам нищо — оплака се Джейди. — Именно неизвестността ме плаши. Представям си най-лошото. Съжалявам. Изобщо не мислех за скоростта.

Полицаят му върна книжката и регистрационния талон.

— Имате по-солидно извинение от повечето шофьори. Няма да ви глоба, но внимавайте. Особено ако говорите по телефона. С нищо няма да помогнете на сина си, ако се обърнете на пътя.

Останалата част от пътя Джейди кара със сто и двадесет. Ако не притеснява хората в болницата с настояването да го свържат с някого, който знае повече за случая, той разговаряше по мобифона със секретарката си, с Вики Корнъл за случая на Сам, с отговорника за връзките с медиите. Делото „Дън срещу Хановър“ беше важно събитие. Рекламата ще се отрази много добре на фирмата.

Ще се наложи баща му да признае, че е сбъркал, а какво удовлетворение само щеше да му донесе това. Джон Стюарт се

съпротивляваше да вземат Сам във фирмата. Според него Сам нямал достатъчно връзки и му липсвало обществено положение, за да се заеме с подобна практика. Но Джейди го искаше във фирмата: Сам се бе представил много добре в екипа на окръжния прокурор, беше женен за Ани — най-близката приятелка на Теки и най-вече защото двамата бяха много близки приятели. Сам му помагаше да проявява човещина, да общува с хората и да се отпуска.

Джейди беше благодарен, че сега Сам е в болницата с Теки. Вярваше на преценката му. Ако трябва да се взимат решения, Сам ще помогне на Теки да вземе най-доброто. А тя сигурно има нужда от помощ. Вероятно не е на себе си. На нея ѝ липсва твърдостта на Джейди. Тя просто не бе възпитана така. В това отношение си личеше, че е израсла в малко градче.

Нямаше да ѝ хрумне да му позвъни в колата, да му каже какво става и да го успокои.

Беше така напрегнат, че и най-незначителното съобщение би му подействало добре. При пристигането в болницата, го осведомиха, че са се справили с външните рани, че е сложен респиратор, че са направени изследвания, но резултатите не водят до никакво заключение. Никой не бе наясно какво става и това безкрайно тревожеше Джейди.

— Няма диагноза ли? — попита той Теки, застанала сама до прозореца в стаята на Майкъл; изглеждаше разстроена и отпаднала.

— Много е рано.

— Лекарите винаги могат да поставят диагноза — възрази ѝ той.

— Но не и при удар на главата.

— Има ли увреждания на мозъка?

— Още не знаят.

— Защо?

— Не зная. Така казват.

Сигурен бе, че тя се тревожи, както и той. Майкъл беше и негов син. Трябваше да се виси на главите на лекарите. Само че Теки не беше силна в това отношение. Готвеше добре, поддържаше къщата, правеше сполучливи покупки. Шиеше необикновени костюми за карнавал, помагаше на децата с уроците, взимаше дейно участие в събиране на пари и то хиляди долари за обучение по изкуствата. В мигове на лична криза обаче, тя направо бе безпомощна.

В такива случаи Ани ѝ действаше добре. Ани я крепеше и я държеше здраво на земята.

С намерението да изпрати Ани при нея, Джейди тръгна по коридора към чакалнята. Но Ани беше заета с Джонатан и Лий. Затова Джейди махна с ръка и извика Сам навън в коридора.

— Какво се знае за мъжа, който го е блъснал?

Сам беше много унил.

— Току-що разговарях с полицията. От друг щат е, дърводелец, в момента без работа, но книжката и регистрационният му талон са в ред. Още няма повдигнато обвинение срещу него.

Джейди го погледна недоумяващо.

— Но той е блъснал сина ми.

— Всъщност — поправи го Сам, — Майкъл му е изскочил изневиделица.

Джейди не се смути и за миг.

— Значи е карал много бързо.

— С четиридесет километра в час, според специалиста, който видя следите от гумите.

— Тогава спирачките му не са били в ред.

Сам поклати глава.

— Полицията не констатира подобно нещо.

— Каква е версията на местните полицаи? — мрачно попита Джейди. — Наказват главно за паркиране далеч от бордюра. Ще наема независим детектив. Твоят човек Мънди. Той ще измисли начин да види сметката на безработен дърводелец.

— Ако намери за какво да се хване — Сам имаше болезнен вид. — Слушай, Джейди, знам, че искаш да обвиниш някого. Няма нищо по-естествено. Но човекът не е виновен. Карал е с разрешена скорост. Майкъл му е изскочил неочаквано, блъснал се е в предния калник, излетял във въздуха и се проснал на улицата пред колата, а през цялото време човекът натискал спирачките. Не е бил пиан. Той просто минавал оттам, когато Майкъл връхлетял върху него.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че Майкъл е виновен?

Сам прокара ръка през косата си, намръщи се и забодде очи в пода. Въздъхна и отново погледна Джейди.

— Искам да ти кажа само, че обвиненията срещу шофьора са губене на енергия. Случилото се — случило. И десетина причини да

изнамериш, те нямат значение. Важното е Майкъл да получи най-добрата възможна помощ. Повиках Бил Гарднър да се заеме със случая. Той е шеф на отделението.

— Тук ли е? — усъмни се Джейди. — Често завеждащите са тъй заети с обиколка из отделението, че не им остава време да отделят достатъчно внимание на всеки пациент.

Сам посочи с брадичка към стаята на Майкъл. Оттам тъкмо излизаше един лекар.

— Това е Бил.

Джейди се упъти право към него и го отрупа с въпроси. За съжаление не научи повече отколкото от Теки. Бил Гарднър изглеждаше приятен човек, но и той не можеше да предложи нищо съществено. Докато слушаше, Джейди извади от вътрешния джоб на самото си малко тефтерче, за да запише какво казва Гарднър — включително имената на лекарите, ангажирани с Майкъл. После хвърли поглед към сина си, все още обграден от медицински персонал.

— Колко често е разрешено да го виждаме?

— Когато пожелаете. Подписал съм бележка, без да са уточнени часовете. Не е изключено да му се отрази добре като слуша познати гласове.

— В такъв случай, той чува?

— Вероятно. Не може да се каже със сигурност.

Уклончивостта му раздразни Джейди. Той имаше нужда от отговори.

— В подобни случаи кога се връща съзнанието?

— Неопределено.

— Какво значи това? В кома ли е?

Бил Гарднър дори не мигна.

— Практически да. Не посмях да използвам тази дума пред жена ви. Тя и без друго е много изплашена.

Действително това беше проблемът на Теки. Джейди нямаше време да държи ръката на детето, нито пък му се искаше. Ани ще ѝ помогне.

— Какво може да се направи, за да дойде на себе си Майкъл?

— Точно сега, почти нищо. Стабилизирахме го. Диша. На системи е. Свели сме до минимум всяка евентуална болка. Остава ни да чакаме.

— Дали няма да се явят усложнения? — настояваше Джейди.

— Или пък няма да настъпи подобрение.

— Какви усложнения са възможни?

Лекарят не се поколеба за миг.

— Притискане на мозъка от кръвоизлив. Събиране на течност в белите дробове. Не е изключено да тръгне съсирек по кръвоносните съдове. Една от причините да го наблюдаваме толкова внимателно е да открием някой признак за тромбоза.

— Мозъкът му функционирали?

— Майкъл определено е с нас, ако за това се тревожите. Но до каква степен, известно време още не бихме могли да знаем — погледът му се отклони от Джейди и той кимна. — Някой ме търси по телефона. Извинете — и се отдалечи, преди Джейди да свари да попита какво разбира под „известно време“, колко още ще остане в болницата и къде да го търсят след това.

После и останалият медицински персонал напусна стаята на Майкъл. Тръпки полазиха Джейди.

— Как е той?

— Държи се — беше отговорът.

Джейди се взря в бледото лице на леглото. Влезе в стаята с колебливи стъпки, по-объркан от когато и да било. Той и Майкъл невинаги се разбираха, но отношенията им бяха уравновесени. Обикновено знаеше как да постъпи.

Проблемът беше, че момчето пред него изобщо не приличаше на Майкъл. Не помръдваше — нещо необичайно за сина му. Едно съвсем безцветно лице, с изключение на синината отстриани. Момчето беше съвсем кротко.

Теки пристъпи към леглото. Хвана се за таблата — за опора — и се загледа в Майкъл.

Джейди се ядоса. Теки трябваше да се грижи за децата. Трябваше да ги пази.

— Как се случи? — прошепна той настоятелно.

Тя сви рамене и поклати глава.

— Какво е правил вкъщи по никое време?

Гласът ѝ трепереше.

— Искаше пари за концерт.

— Ти му даде и го остави да се втурне към камиона, така ли?

Тя махна с разтреперана ръка. Джейди не разбра какво иска да каже.

— Не му ли даде? Значи е избягал, защото си му отказала и той се е ядосал?

— Не успях да говоря с него.

— Защо?

Тя погали ръката на Майкъл.

— Той се е върнал вкъщи, Теки. Защо не си говорила с него?

— Изтича обратно, преди да го видя.

— Отказал се е да те пита?

Тя докосна лицето на Майкъл. Говореше по-високо от обикновено и гласът ѝ трепереше.

— Милото ми. Чуваш ли ме? Чуваш ли ме, Майкъл? Мама е при теб.

Джейди побесня. Някой трябва да поеме — отговорността за случилото се със сина му.

— Защо си му позволили да излезе от училище.

— Не са знаели — меко поясни Теки. — Избягал заедно с близнаците.

— Защо плащаме данъци, щом никой в училище не се грижи за децата ни?

— Било е по обяд.

— Това извинява ли ги?

— По обяд децата щъкат насам-натам. Невъзможно е да ги контролират.

— Не може някой да не го е видял как излиза.

Тя въздъхна.

— Това не е затвор, Джейди. Там няма пазачи по кулите.

— Разбира се, че няма — той посрещна сарказма ѝ с неодобрение, — но това е типичен случай на нехайство. Училището е отговорно за детето по времето, докато то е там.

— Той е нарушил правилата — извика тя. После понижи глас и погали бузата на Майкъл. — Той е добро момче. Щом е излязъл от училище, значи е преценил, че е важно.

— Затова сега е на легло в болница и диша през тръба.

— Шшшт.

— Това ядосва ли те? — попита Джейди гневно.

— Просто искам Майкъл да се оправи — прошепна ги през сълзи. — Мисля, че би трябвало да помислим върху това.

Джейди изучаваше лицето на Майкъл. Той също желаше момчето да се оправи, но не можеше да остане бездееен като Теки. Или пък тъй всеопрощаващ. Искаше шофьорът на пикапа да си получи заслуженото. Както и училището.

— Джейди? — прошепна Теки гузно. Той вдигна очи и проследи погледа ѝ — родителите му стояха до прозореца.

Щом ги зърна и стомахът му се преобърна. От четиридесет и една година му ставаше така — все едно, че има киселини в стомаха след пица. Потисна яда си и тръгна към тях в коридора.

— Мислех, че си в Ню Йорк — обърна се към баща си.

— Върнах се с по-ранен полет — уведоми го Джон Стюарт. — Секретарката ми прояви съобразителност да ми се обади. Трябваше да го направиш ти.

— Току-що пристигам.

— Как е той? — попита Луси. Беше облечена безукорно и се държеше безукорно — впрочем не само сега. Сутрин — седем дни през седмицата, тя се приготвяше за дейността си следобед и вечерта. Когато излизаше от къщи около пладне — независимо дали да обядва с някоя приятелка, да присъства на събиране на женския комитет или да посрещне мъжа си от летището, за да го заведе в болницата, тя винаги бе представителна.

Джейди ги осведоми какво е казал лекарят.

— Бил Гарднър ли? — попита Джон Стюарт — беше около три сантиметра по-висок от Джейди и най-малко пет килограма по-тежък — с внушителен вид и силен глас. — Не е най-способният. Най-добрият е Хенри Финч. Той е в клиниката Майо.

Джейди се осмели да изтъкне очевидното, но в по-лека форма.

— Майкъл е тук, а не в Минесота.

— Тогава докарай Финч със самолет.

— Това може да разсърди Гарднър.

— Но той не знае нищо. Току-що го каза.

— Много е рано, за да се знае каквото и да било.

— Обади се на Хенри Финч — прозвуча като заповед. — Говори с него. Присъствието му като консултант ще накара Гарднър да се стресне.

Джейди нямаше никакво желание да спори, извади тефтерчето и записа името. Тъкмо го мушна в джоба си и баща му попита:

— Заведено ли е дело?

— Много е рано, татко.

— Никога не е рано, ако искаш да си сигурен, че доказателствата не са унищожени. Сам трябва да го знае. Разбирам, че е бил там, когато се е случило. Защо не е бил в кантората?

— Върнал се вкъщи да съобщи на Ани, че сме спечелили делото Дън. Чу ли?

— Чух.

— Не е лошо, нали? — попита Джейди и си позволи да се усмихне слабо.

— Не е лошо.

Джейди очакваше баща му да прояви повече ентузиазъм. Забележително рядко бе печелил срещу баща си. Джон Стюарт не беше от смирените, напротив, бе неотстъпчив, деен и заплашителен. Още една причина Джейди да се радва, че Сам е във фирмата. Сам му служеше за буфер. Той можеше да се изправи срещу Джон Стюарт, докато Джейди не бе в състояние да го стори. Можеше да стане адвокат на дявола, без да го е грижа, че е обидил, разочаровал или, още по-лошо, разгневил Джон Стюарт.

Старият Максвел премести поглед от часовника си към Майкъл.

— Защо Теодора е сама тук?

Теодора. Джон Стюарт и Луси винаги я наричаха така. Звучеше им по-прилично. По-възвишено. Каква ирония, помисли си Джейди, особено като се има предвид безволево й поведение в момента.

— Другите са в чакалнята.

— Къде е сестрата, която обслужва Майкъл?

— В централното помещение. Апаратите транслират цялата информация там. Това именно е идеята на интензивното отделение.

— Ще има нужда от частна сестра.

— В интензивното отделение това не е възможно, татко — Джейди усети инстинктивното желание да избяга някъде — познато усещане, що се отнася до родителите му. — Ще се обадя в кантората. Вие вижте Майкъл. Връщам се веднага — и тръгна, преди баща му да разпореди да инсталират телефон.

Докато се върне — родителите му си бяха отишли. Мигом се почувства по-силен, приближи се към краката на Майкъл — доколкото разбираше, момчето изобщо не беше помръдвало. Нито пък Теки. Лий и Джон също бяха в стаята, Лий говореше тихичко на Майкъл:

— Не мога да повярвам, че през цялото време спиш, Майкъл. Всички искат да те видят. Мисис Бейкър докара близнаците заедно с Джош, Томи и Нат, но сестрите останаха в чакалнята. Тук е и половината футболен отбор. Всички са с теб — гласът ѝ заглъхна. — Събуди се, по дяволите.

Джон я хвана за ръка.

— Пак ще дойдем, Майк — обеща той. Изглеждаше разстроен не по-малко от Лий. — Да ти донесем ли още чай, Теки?

Тя се усмихна едва-едва и поклати глава.

Джейди изпрати с поглед Джон и Лий, пъхна ръце в джобовете и се озърна. Наоколо всичко беше или блестящо бяло, или метално чисто, студено, стерилно. Стори му се ужасно и това бе интересното. Вкъщи стаята на Майкъл бе в ярки тонове и винаги — разхвърляна. Джейди не понасяше и това. Или поне така винаги му се струваше. В сравнение с болницата, не изглеждаше чак толкова зле.

— Нашите казаха ли нещо? — попита той Теки.

— Здравей и довиждане — отвърна тя тихо.

— Те не понасят болни — огледа апаратурата над леглото. — Гарднър връщал ли се е?

Тя поклати глава.

— В клиниката Майо имало един лекар, Хенри Финч. Бил най-добрият в страната по контузии на главата. Ще го докарам.

Теки вдигна очи.

— Не вярваш ли на Бил Гарднър?

— Няма значение дали му вярвам, или не. Разумно е. Две глави мислят по-добре от една. А и Гарднър не ни засипва с идеи.

Сам надникна в стаята.

— Как е?

— Все така — отговори Джейди и светна. — Току-що се обадох в кантората. От медиите искат да се срещнат с теб.

— Ще почакат.

— След време ще им мине меракът. Сега е моментът.

— Няма значение — Сам хвърли поглед към Теки. — Добре ли си?

Тя кимна и той излезе от стаята.

Джейди започна да долавя нещо сюрреалистично в обстановката. Сам — без настроение, Теки — като смазана, Майкъл — в безсъзнание, нищо не беше естествено. Всъщност самата случка не беше естествена. Децата Максвел бяха здрави и за тях се грижеха добре. Никое не бе блъснато от камион, никое не бе изпаднало в безсъзнание на улицата.

— Просто не мога да разбера — прошепна той. — Защо ще се втурне къщи, а после веднага ще изхвъркне? Ти къде беше?

Теки преглътна.

— Във всекидневната.

— Точно където е влязъл от главния вход. Недоумявам как не те е видял.

— Може и да ме е видял — отвърна тя отчаяно. — Просто не знам, Джейди, нямам представа какво е видял.

Би трябвало да знаеш, помисли си той, нали си му майка. Пое дъх на пресекулки и бавно издиша.

— Стъмва се. Гладна ли си?

Тя поклати глава. Очите ѝ бяха вперени в Майкъл. Джейди не беше обядвал.

— Децата сигурно са гладни.

— Заведи ги да вечерят. Аз ще остана тук в случай, че има промяна.

— Сигурно е редно и аз да остана. Децата ще излязат да купят нещо.

— Не, по-добре иди с тях. Ще се чувстват по-добре ако си с тях.

И той си помисли същото. Тук не може да помогне на Майкъл. Трябваше да направи нещо.

— Къде да ги заведа?

Тя сви рамене.

— Не знам.

— Е, и аз не знам — изсумтя той. Теки се грижеше за храната, не той. Тя готвеше или запазваше маса в ресторант. Беше ѝ известно, че той ненавижда да се занимава с домашни проблеми. — Има ли къде да се яде тук?

Тя го изгледа учудено.

— Би трябвало да знаеш повече от мен. Нали работиш тук.

— Аз работя в другата част на града — срязва я той. — Какво ще искат децата?

— Каквото и ти.

— Ще оставя Сам и Ани да решат. Те също ще ядат, нали? След вечеря ще се върнем.

— Не се бавете много. Децата трябва да си легнат. Заведи ги вкъщи. Аз ще остана.

— Аз също ще остана.

— Ще имат нужда от теб вкъщи. Разстроени са.

Джейди не беше сигурен, че ще направи нещо. Преди да му съобщят каквото и да било, момичетата обикновено споделяха страховете си с Теки, Ани или Сам. Не му се удаваше да обсъжда чувства. Беше добър да води преговори за сливания, да оформя прехвърляне на недвижими имоти, да пише договори, но не и да изслушва някого, да бърше сълзи или да се опитва да обяснява необясними неща.

В миг на ужас пред очите му се мярна мръсно пране, неоправени легла, чинии от закуска в мивката — нещо извън стила на Теки, но нямаше представа доколко е успяла да разтреби, преди да се случи това с Майкъл.

— Какво има да се прави вкъщи?

— Нищо — отвърна тя. Той моментално си отдъхна, а тя издаде слаб болезнен стон. — Направила съм всичко още сутринта. Боже мой, само ако... — и спря.

— Само ако какво? — попита Джейди.

Тя поклати глава.

— Само ако какво? — повтори той. Не обичаше недоизказани неща. Стигаше му, че лекарите не обясняваха. Нямаше нужда и жена му да го прави.

— Само ако можех да го уловя — изрече тя с разбито сърце. — Само ако бях поговорила с него.

Сякаш ей сега щеше да се разплаче. Той нямаше да го понесе. Опита се да я подкрепи:

— Грешката не е твоя.

— Трябваше да бъда на вратата.

— Кой знае дали щеше да има разлика.

— Щеше.

Реши да не спори с нея. Майчинството, както и приготвянето на храната бяха нейна грижа, нейно задължение. Беше си определила норми и нейният стандарт бе висок както на малцина други майки.

Но беше права. Трябвало е да бъде на вратата.

Рано на другата сутрин Ани затвори телефона, спусна крака на пода и пъкна ръце в гънките на нощницата. Още събираше мислите си, когато Зоуи и Джейна се появиха на вратата. Бяха се наспали, но гледаха неспокойно.

— Няма промяна — съобщи Ани, преди да я попитат. Искаше ѝ се да ги зарадва с хубава новина, но момичетата бяха петнадесетгодишни и човек трудно би ги залъгал. — Току-що разговарях със сестрата.

— Още ли е в безсъзнание?

— Ъ-хъ.

— Мама там ли е?

Ани кимна.

— И баща ти. Не успял да заспи, облякъл се и отишъл там. Хубаво, че ти и Лий спяхте тук. Нямаше да посмее да ви остави самички.

— Още ни смята за малки.

— Не е вярно. Знае, че сте порасли. Само че невиннаги преценява кое е правилно и кое — не — станеше ли въпрос да се прояви като баща, Джейди сякаш бе с две леви ръце. Сърцето му бе на място, но понякога действаше неадекватно. — Затова си има Теки — заяви тя с усмивка. — Лий стана ли?

— Не знам — отговори Джейна.

— Къде е татко? — попита Зоуи.

Ани кимна към банята.

— Бръсне се.

— Той ли си взима душ нощес?

Къпа се само два пъти, но в тишината на нощта шумът на водата се чуваше много ясно.

— Не го свърташе. Тревожи се за Майкъл.

— След закуска ще отидем ли в болницата? — попита Джейна.

С лека усмивка Ани поклати глава:

— След училище.

— Но днес е най-лекият ми ден. Няма да изпусна много.

— Майка ти държи да отидеш на училище. Исква всичко да е колкото се може по-близо до нормалното.

— Да — съгласи се Джейна. — И Майк да тича както преди.

Ани стана от леглото. Прегърна двете момичета през раменете и вкупом тръгнаха по коридора.

— Тежко е.

— Брат ми е.

— Тази сутрин ще му правят нови изследвания, така че няма как да бъдеш при него.

— Но ще бъда при мама.

— Баща ти е при нея.

— Засега. Ще видиш, след малко ще тръгне на работа...

— По същата причина и ти трябва да отидеш на училище. Нека сутринта лекарите си свършат работата с Майкъл. Мисли си за него, това е най-важното. Следобед ще можеш да влезеш и да си поговорите.

След като се отдели от Джейна и Зоуи, Ани почука на вратата на Джонатан и отвори.

— Лий? Будна ли си?

Завесите бяха спуснати. След малко очите ѝ привикнаха към тъмнината и тя изохка. Направи знак на момичетата да мълчат, влезе и затвори вратата.

— Джон... — въздъхна разочарована. — Обеща, че ще спиш в малката стая.

С още сънен глас Джон измърмори:

— Лий беше разстроена. Заради Майкъл.

— Сега пък за нея ще се тревожим.

— Нищо не се е случило.

— Лий.

— Нищо няма — обади се Лий. В потвърждение на думите ѝ беше с нощница. Джон лежеше гол до кръста, но това не означаваше нищо — той спеше по боксери, като баща си.

Ани въздъхна. Отиде до завесите, дръпна ги, после се наведе над двойното легло, което навремето предвидливо купиха със Сам — сега

то бе по мярка за Джон.

— Този път може и нищо да не се е случило, но вие си играете с огъня, деца.

— Обичам Лий и тя ме обича. Ще се оженим.

— Още е рано. Само на седемнадесет години сте.

— Как е Майкъл? — попита Лий.

— Все така.

Лий се приближи до Джон и той я прегърна. Един нежен жест, жест на закрила, на възрастен човек и Ани се замисли върху факта, че са заедно в едно легло.

Спомни си ги като бебета, после поотраснаха, тръгнаха на училище. През цялото време бяха много близки приятели, но всички предполагаха, че по-късно ще се разделят — всеки ще поеме своя път, ала не стана така. Заедно растяха като фиданки, оформяха се, а клоните им оставаха преплетени. Ани си представи, че и в бъдеще щяха да бъдат така.

Безпокоеше я възможността Лий да забременее. Затова каза:

— Знаеш мнението на майка си, Лий.

— Всъщност не. Не си говорим много за секса. На нея май не ѝ харесва.

— Разбира се, че ѝ харесва — възрази Ани. През дългите години на приятелство Теки никога не ѝ се бе оплаквала от сексуалния си живот. — Смятам, че се страхува да не ви даде някоя идея.

Двамата в леглото се спогледаха.

— Какво има? — подкани ги Ани.

Джон отговори:

— Ние вече имаме някои идеи. По дяволите, мамо, половината ни приятели го правят. А тук стените не са от камък. Чуваме ви с татко.

Ани се изчерви.

— Не може да бъде. Ние внимаваме много — едва изговорила думите и телефонът иззвъня. Моментално пребледня.

Не успя да стигне до апарата — Джон вдигна слушалката. След безкрайно дълги секунди, през които сърцето ѝ се сви за Майкъл, той каза:

— За татко е. Търсят го от Глоуб.

— Боже мой — въздъхна тя. — Бедният ти баща. Такъв невероятен успех в кариерата му. — И понеже в този момент най-

много от всичко желаше Сам да изпита сладостта на заслужената слава, тя се върна в своята спалня.

Сам се появи след поредния си душ. Завърза хавлиена кърпа около кръста си и отговори на телефона.

Облегната на таблата, Ани придърпа юргана към кръста си. Обичаше да наблюдава съпруга си. Правеше го повече от двадесет години и не й омръзваше. Старееше добре. Тялото му бе релефно очертано — раменете му бяха станали по-широки, тазът — тесен, гръдният кош — обемист. Години, изпълнени с усмивки, бяха набраздили дребни бръчици около очите му. Гъстата му коса с цвят на какао бе добре подстригана, както и мустаците — те старееха заедно с него.

Сега обаче лицето му беше изпито. Прекалено много се тревожеше за Майкъл.

— Искат изявление — каза й, щом затвори.

Тя дръпна настрани юргана, изправи се на колене и го прегърна през врата. Влажната му кожа ухаеше на чисто. Тя потърка буза о брадичката му.

— Гордея се с теб, Сам. Такъв невероятно труден случай и ти го спечели.

— Уцелих подходящ момент — обади се тихо той.

— Не се дължи на момента, а на теб. Друг адвокат нямаше да направи това, което стори ти. Още от началото си личеше, че ще е безкрайно трудно, но ти пое случая, без някой да ти обещава никакви пари.

— Да — съгласи се той, присмивайки се на себе си, — а сега обирам плодовете.

Тя пое лицето му с ръце.

— Ти работи много. Заслужаваш си процента.

— Но това не е главното.

— От самото начало разкри ясно какво мислиш за случая. Само един чувствителен и предан мъж е в състояние да направи подобно нещо. Но защо не беше по друго време. Искане ми се да беше изпаднал във възторг.

— Да. Добре.

Тя обви ръце около врата му.

— Иска ми се и двамата да бяхме изпаднали във възторг. Съжалявам, че вчера се разминахме. Заведох новите си асистенти на обяд. Досега не разполагах с достатъчно време да ги опозная. Сигурно сме се разминали за половин час.

С нещастен вид той се загледа през прозореца.

— Майкъл ще се оправи, Сам.

Той издаде болезнен звук и със смесица от тъга и копнеж сведе очи към лицето ѝ. Прегърна я, поддържа я така, после силно я притисна.

— Ще се оправи — прошепна тя.

— Обичам те.

— И аз, Сам.

Целуна я дълго и с копнеж, но се отдръпна, щом почувства, че започна да се възбужда. На Ани сигурно ѝ се иска, но тя може да го разбере. Налага се да тръгва за града. Тя самата трябва да нахрани децата, да се облече и да отиде в университета.

За щастие тя много лесно се справяше със закуската. Теки сервираше току-що изцеден портокалов сок, бъркани яйца и домашни вафлички. Ани обаче бе по-експедитивна — изпиваше чаша кафе, децата си сипваха сок, ядяха овесени ядки, печаха филийки или се ограничаваха с обезмаслено кисело мляко.

Делото на Сам заемаше първата страница на вестника. Децата го разглеждаха известно време, но скоро го оставиха настрана. Възцари се мълчание — Ани знаеше, че всички си мислят за Майкъл. Не ги подкани да говорят. Достатъчно беше да е при тях.

Вече ставаха от масата, когато Сам слезе, облечен със сив раиран костюм, синя риза и копринена вратовръзка. По-официалните от обичайно дрехи, подхождаха на настроението му. Докато пиеше кафето си, прегледа вестника.

— Няма ли да хапнеш нещо?

— Не. Стомахът ми е на топка — остави празната чаша от кафето в мивката. — По пътя ще се отбия в болницата. Да ти се обадя ли оттам?

Тя кимна и вдигна лице за целувка.

Пет минути по-късно вече беше под душа, а след тридесет — избърсана, леко гримирана и облечена за работа. Отново се свърза с болницата. Повторно чу съобщението, получено рано сутринта. Искаше ѝ се да поговори с Теки, но за това трябваше Теки да ѝ

позвъни. Ани се изненада, че още не го е сторила. Обикновено се обаждаше, когато беше разстроена.

Междувременно Сам я уведоми, че Майкъл е в същото състояние, че Джейди е отишъл в кантората и че Теки е изморена, но се държи.

— Трябваше да отида — настоя Ани. — Смятам да си отменя часовете. Наложително е някой да остане при Теки.

— Не. Върви в университета. Джейди ще се върне след час. Дотогава ще остана аз.

— Джейди не умее да гледа болни. Теки има нужда от помощ. Но Сам не отстъпваше.

— Попитах я. Не иска. Щяла да се чувства по-зле, ако си тук.

— По-зле ли?

— Ще се притеснява, че те отделя от работата ти. Ани, почакай. Ела след часовете. Вероятно ще има някакво развитие.

„Дано“ — помоли се Ани. Не е нужно да има медицинско образование, за да разбере, че колкото по-дълго Майкъл е в безсъзнание, е толкова по-лошо за него. С натежало сърце затвори куфарчето с курсовите работи и тъкмо посягаше за ключовете от колата, на задната врата се почука.

Влезе Върджиния Клингър, облечена с лилав анцуг; русата ѝ коса бе подредена с изкусна небрежност около лилава лента на главата, съвършено изрисуваните ѝ очи — подсилени с лилави сенки, а около нея се носеше ухание на „Обсешън“.

Ани Поуп не беше злбарка. Според нея красотата в живота идваше от многообразието му и по тази причина поддържаше връзка с най-различни хора. Малцина бяха тези, които тя не понасяше.

Върджиния бе една от тях. Три пъти разведена, с три трудни деца, тя би събудила съчувствието на Ани, ако поне малко се грижеше за тях. Само че най-голямата цел в живота на Върджиния беше да се разкраси. Тя се носеше — както Ани се изразяваше — стил „Пластмасов шик“. На всичкото отгоре беше клюкарка и постоянно се бъркаше в чуждите работи.

Ани ѝ се усмихна вежливо.

— Здравей, Върджиния. Тъкмо тръгнах.

— Няма никой у Максвелови — Върджиния дори не помисли да се извинява. — Всички ли са в болницата?

— Теки и Джейди. Момичетата ще отидат по-късно.

— Как е Майкъл?

— Все така.

Върджиния изцъка с език.

— Каква трагедия.

— Още не е станала — Ани побърза да възпре потока от песимистични догадки. — При малко късмет той ще се събуди и всичко ще е наред. — Върни се към масата за куфарчето.

Върджиния я последва в кухнята. Наклони глава така, че Ани си представи как бе репетирала позата.

— Какво мислиш, се е случило?

— В какъв смисъл?

— Какво го е накарало да изтича на улицата по този начин?

— Бързал е да се върне в училище. Пикапът се е движел бавно.

Сигурно не го е чул.

— Казал ли е нещо на Сам и Теки?

— Не знам.

— Много интересно. Готова съм да се закълна, че го видях как изхвърча от къщата. Какво е правил Сам там?

Ани наостри уши.

— Върнал се е по-рано и ме е търсил.

— Заради делото ли?

— Тъхъ.

— Голям успех наистина — отбеляза Върджиния. — Сигурно е бил луд от възбуда. В началото изобщо не знаех какво да мисля. Когато той и Теки се втурнаха след Майкъл, тя беше само по халат, а неговата риза, както впрочем и коланът му, беше разкопчана. Някой би си помислил, че между тях има нещо, но аз знам колко са близки семействата ви. Сигурно тъкмо се е преобличал, когато е решил да изтича и да съобщи новината на Теки.

— Точно така — потвърди сухо Ани. — Нали знаеш колко сме близки — Върджиния не знаеше, а Ани нямаше намерение да ѝ разкрива, по какъв начин Сам обича да отпразнува успех. Ани си представи как се е втурнал в къщата и е започнал да се съблича, още по стъпалата към кабинета ѝ. Сърцето ѝ се сви, понеже не е била там. Тази мисъл щеше да остави само за себе си. Пипна часовника си.

— Трябва да вървя — хвана Върджиния за рамото и леко я поведе към вратата. — Благодаря, че се отби. Ще предам на Теки, че си идвала.

— Непременно — каза Върджиния и махна за довиждане.
След минута Ани седна в колата и я изкара от гаража.

След четвъртия сигнал се включи телефонният секретар. Разочарован, Сам затвори. Искаше да хване Ани, преди да е излязла. Искаше да ѝ разкаже какво се бе случило.

Излезе от телефонната кабина и тръгна по болничния коридор, като при всяка крачка се самообвиняваше. Трябваше да ѝ каже веднага, трябваше да я дръпне настрани, още когато дойде в болницата вчера. Но тя пристигна с момичетата, а те бяха така изплашени за Майкъл. Тогава нямаше желание да влошава нещата.

Затова си замълча. Сигурно би оставил всичко така, за да спести болката на Ани. Случилото се с Теки беше изолиран случай и никога нямаше да се повтори. До този ден не бе изневерявал на жена си и не възнамеряваше да го прави. В смисъл, че винаги си бе мислил за Ани и значи не ѝ бе изневерил. Само че беше много нелоялно обяснение. Голите факти си оставаха: те с Теки се чукаха. И Майкъл знаеше. Върджиния също знаеше. И дори да не го хванат и разкрият, съвестта нямаше да му даде покой, защото те с Ани си споделяха всичко. Между тях съществуваше нещо — Ани го наричаше душевна връзка — което им позволяваше да общуват и да разискват по всички въпроси. От самото начало беше така и повече от двадесет години то го държеше привързан към нея. Никога не срещна жена, с която да се чувства толкова свободно. От Ани не можеше да скрие нищо. Ако се опиташе да премълчи, щеше да развали отношенията им, както впрочем и ако кажеше цялата истина.

Тръгна пеша по Кеймбридж стрийт към кантората. По средата на пътя промени решението си и кривна нагоре по Бийкън Хил. Изкачи се до кметството и се спря при уличните телефони — прецени, че Ани вече е стигнала в университета.

Опита да ѝ се обади. Секретарката на факултета отговори, че се отбила при нея за малко и вляза направо в клас.

Хлопна слушалката и продължи да върви, но не към кантората, — а в обратна посока. Мъгливото и топло за октомври време бе само част от причината да усети, че кожата му се овлажнява. Изпоти се от нерви. И от страх.

Пресече Централния бостънски площад, влезе в парка и тръгна по главната алея към най-високата част на моста над езерото. Подпря лакти на парапета. През този сезон лодките бяха прибрани. Както и най-хубавите цветя. По дърветата все още имаше листа, но скоро щяха да пожълтеят и да изсъхнат. Мразеше есента.

— Хей, Сам!

Гласът го стресна. След секунди вече се ръкуваше с Брайън Хенеси — преди години бяха работили в кабинета на областния прокурор. Брайън не беше кой знае какъв адвокат, но иначе беше приятен човек.

— Браво на теб, Сам! Това се казва решение!

Сам вече почти не си спомняше решението.

— Целият град говори за теб. Главна тема си и на двата вестника, споменаха те и във вечерните новини. Ще запишат името ти в историята, приятел.

— Кой знае. Делата минават и заминават.

— Но не и това. Ако решиш утре да се кандидатираш за министерството, ще получиш гласовете на жените от всички щати. Ти защити оскърбените. Човек със сърце, подходящо за амбицията му — нали така казаха по Седми канал? Ти си техният герой.

Сам се насили да се усмихне слабо, изтърпя потупването на Хенеси и чувствайки се още по-зле, проследи как Брайън се отдалечава.

ТРЕТА ГЛАВА

Теки се пробуди сепната, без да осъзнава къде се намира. След минута грабна нещата си, скочи от стола в чакалнята и се втурна по коридора. Майкъл лежеше в същото положение, в което го остави — неподвижен, прикован към снежнобелите чаршафи, по тялото му бяха прикрепени тръбички, свързани с банки и с бибикащи уреди.

— Изглеждате изтощена, мисис Максвел. Не успяхте ли да поспите?

— Почти не — отговори тя на сестрата, която пристъпи към нея. — Има ли някаква промяна?

Жената поклати глава.

Теки се молеше да има подобрене, мечтаеше си за него. С въздишка потърка лице с уморените си ръце.

— Сигурно трябва да бъдем благодарни и на това. Би могъл да бъде и по-зле.

Сестрата излезе и тя зае мястото ѝ до Майкъл.

— Скъпият ми — пооправи косата му около трисантиметровите шевове. — Дремнах малко. По-добре ли си?

Наблюдаваше очите му — дали няма да забележи и най-малкото трепване, но не долови нищо.

— Татко ти си тръгна, но скоро ще се върне. Лий и Джейна ще се отбият след училище, а също Ани, Зоуи и Джон. Както и Сам — добави името му за баланс и затова го изрече по-тихо. Трудно ѝ бе да прецени какво да каже и какво да премълчи. Нямаше представа дали Майкъл осъзнава какво става около него и доколко си спомня случилото се предния ден.

Започна да си мисли, че той лежи като в черупка и обмисля видяното. Сигурно я мрази и я смята виновна за състоянието.

— Съжалявам — прошепна тя, — не си представяш колко съжалявам. Нямах намерение това да се случи, Майкъл — хвана дланта му с две ръце и я потърка, сякаш да ѝ вдъхне живот. — Беше някаква щуротия. Седях си и се чувствах толкова самотна, а той влезе

възбуден и преди да разбере какво става, ти тресна вратата — Майкъл не показа с нищо, че е чул, но тя продължи да шепне. — Просто не мислех в момента. Почти не осъзнах какво става. За мен това беше без значение. Нищо. Беше глупаво. Ако можех, бих върнала нещата назад. Бих направила всичко, за да върна часовника назад, но не мога. Надявам се единствено да ми простиш.

Джейди също трябва да ѝ прости. Както и Ани. Тя измами и двамата.

— Всичко стана заради писмото — изплю камъчето тя, за да се защити. — Той изобщо не биваше да ми пише. Бях го изхвърлила от живота си. Точно както той ми каза да направя. А после ми изпраща писмо. По дяволите, защо го направи?

Въпросът ѝ остава да виси във въздуха, гърлото ѝ се сви, апаратите над Майкъл бръмчаха монотонно. Ако чуваше какво му казва, не го показва с нищо.

Тя въздъхна дълбоко.

— Моментът не беше подходящ да влезеш. Вече не си малък, но още не си и мъж. Не си могъл да проумееш какво правим — всъщност разбрал си, но не си знаел защо. Не ти е било ясно защо Сам е у нас. Питал си се защо не е баща ти. Заклевам ти се — прошепна тя настойчиво — никога по-рано това не се е случвало. Откакто срещнах баща ти, никога не съм била с друг мъж. Това беше първият и единственият случай.

Чудеше се дали Майкъл изобщо чува какво му говори. Изведнъж ѝ се стори изключително важно той да я чуе. Стисна ръката му по-силно и простена:

— Не ми се сърди, Майкъл, моля те. Не оставай в това състояние заради моята постъпка. Ако ме мразиш, приемам. Заслужавам го. Не бих ти казала, че не си прав, ако искаш, ще си отида. Само се събуди, кажи каквото искаш, но се събуди. Моля те. Ние всички те обичаме. Искаме да бъдеш край нас. Моля те, не ни наказвай по този начин. Ако не желаш да се събудиш заради мен, направи го заради баща си. Или заради Джейна и Лий. Ти си малкото им братче. Те, те обожават.

Много внимателно наблюдаваше лицето на Майкъл. В един миг бе почти сигурна, че вижда някакво движение, а в следващия — че тъй ѝ се е сторило.

— Хайде, Майки — молеше го тя. — Хайде.

Сестрата дойде с нова банка глюкоза. След минута Теки се съвзе.

— Отдавна ли работите на този етаж?

— От две години — отвърна ѝ жената мило и това помогна на Теки да продължи. Искаше да я пита много неща, защото се страхуваше ужасно.

— Има ли нещо общо в случаите, които сте наблюдавали?

— Да, понякога се случва някое неволно движение.

— Дали пациентът идва в съзнание през първите четиридесет и осем часа или доста по-късно?

Сестрата ѝ се усмихна съчувствено.

— Не е възможно да се правят обобщения. Понякога пациенти са идвали в съзнание след три дни, след четири, пет, осем, дванадесет дни. Имала съм пациенти, които са се събуждали след три месеца и са се чувствали само изтощени.

— Не е чак толкова зле — помисли си Теки, а после рече твърдо: — Чуваш ли, Майкъл? Спи, щом искаш и когато се събудиш, ще бъдеш само изтощен. Ние пак ще те обичаме.

Сестрата излезе на пръсти. Теки се улови за надеждата, ала миг по-късно тя пак се изпари. Беше толкова уморена, толкова изплашена.

Мислеше си кога ли ще дойде Джейди, когато някакво движение край вътрешния прозорец привлече вниманието ѝ. Първоначално реши, че е той, защото не носеше бяла болнична престилка. Но осъзна, че мъжът е по-висок, цветовете, тялото, чертите, позата бяха различни.

Бяха ѝ познати. Видя същия човек вчера. Пое си дъх, сложи ръка на гърдите си и изведнъж ѝ просветна — отнесе се тридесет години назад и то на хиляди километри в миналото. Прозорецът се превърна в стъклото на вратата към лекарския кабинет. Беше десетгодишна, едно куче я бе ухапало и бе изплашена до смърт какво ще стане, щом баща ѝ научи. Само какъв характер имаше той — Хоумър Пийсли. Беше я предупредил да стои по-далеч от кучетата на семейство Тъкър. Но тя обичаше животните и обикновено те ѝ отвръщаха със същото. Не смяташе, че някое би я ухапало.

Знаеше кой е Грейди Пайпър. Всички в града го познаваха. Две години по-голям от нея и също тъй беден, поради което работеше при баща си. Двамата се грижеха за градското пристанище и за закотвените лодки. Грейди имаше здраво телосложение и за дванадесетте си години говореше грубо, като три пъти по-възрастен мъж.

Това обаче нямаше никакво значение за градските власти. Държаха той да се върне в училище. По навик идваха на пристанището: отвеждаха Грейди, а седмица по-късно той пак бягаше. Заплашваха баща му със съд, а Грейди — с изправителен дом, но все пак не предприемаха нищо.

В този ден Грейди стоеше на улицата и я гледаше. Теки не знаеше какво друго да прави, освен и тя да се вторачи в него. Най-накрая отвори вратата и влезе.

— Какво й има? — попита той сестрата.

— Ухапало я е куче.

Той разгледа превръзката на крака й.

— А защо стои тук?

— Чака баща си.

— Хоумър Пийсли?

Сестрата кимна.

— Той знае ли, че трябва да я прибере?

— Не, но ще мине оттук на връщане от работа. Бараката беше съвсем близо. Откакто градчето Гълън се сдоби със смесен магазин, те живееха зад него. Мизерната предна стая бе натъпкана с провизии. В средното помещение се помещаваше пощата, а в дъното — барът. Хоумър Пийсли не се интересуваше нито от храна, нито от поща и беше много раздражителен, докато не обърнеше две чаши уиски, но рядко спираше дотам.

Това бе известно на Грейди Пайпър. Без да каже дума повече, той хвана Теки за ръка и я поведе към вратата. Отведе я вкъщи, сложи я да седне на стола до порутеното огнище, стъкна огън и каза:

— Почини си малко. Пригответи ми нещо като всеки ден, а после си легни. Ако до сутринта не види превръзката, ще е добре.

— Но трябва да платя на доктора — прошепна тя.

— Докторът ще почака — каза Грейди и си тръгна. Както обикновено, тя направи вечеря и си легна. Хоумър се върна достатъчно пиян, за да я забележи, а на сутринта облече гащеризон и скри превръзката. Хоумър така и не разбра за ухапването от кучето, лекарят не си поиска парите, а Теки се превърна в сянката на Грейди Пайпър. След известно време стана много повече от това. Споменът й навя както радост, така и мъка.

Само след миг тя се върна в настоящето. Очите ѝ бяха толкова насълзени, та си помисли, че си е отишъл. Но го забеляза, как стои кротко и я обзе нещо като паника.

Върви си! — извика наум тя. Не бива да стои тук. Джейди не знае. Ще побеснее. Няма да разбере. А тя не би могла да се разправя отново с Грейди. Не и след толкова години. Особено когато Майкъл е на смъртно легло. Господи, неговият пикап е виновен за станалото. *Върви си!* — изкрещя без глас. *Върви си!*

Преди толкова години той не я послуша. Появи се в дома ѝ и завинаги промени живота на всички. Вероятно обаче сега чуваше какво му говори, защото след като я изгледа една дълга страшна минута, се обърна и тръгна по коридора.

Въпреки многобройните опити, Сам не успя да се свърже с Ани. На моменти вината го връхлиташе и той се чудеше, дали тя не знае истината и го отбягва. Но беше възможно и твърдението на секретарката, че има часове. Сигурно бърза да свърши каквото има, за да прекара повече време с Теки.

Боеше се за отношенията им, когато Ани научи. Нещо повече — страхуваше се за брака си.

Тъкмо се беше замислил, че не заслужава любовта ѝ, но тя му помага и той не би могъл да живее без нея, когато в стаята нахлу Джейди, съвсем смазан.

— Знаех си, разровят ли се, ще намерят нещо — изсумтя той. Сам го погледна неразбиращо и той обяви: — Шофьорът на пикапа все пак не е толкова невинен. Сутринта се обадох на нашия виден полицейски началник. Заявих му, че все трябва да има нещо с този човек и най-добре е да се разрови, ако желае да бъде преизбран — направи гримаса. — По дяволите, не си ли е задал въпросът, какво е правел този човек на нашата улица? Според тях не бил карал с голяма скорост, движел се е бавно. А защо питам аз? Във всеки случай не е оглеждал да купи къща, особено в нашия квартал. Дали не е искал да говори с някого за работа? Или пък е обикалял с мисълта за обир?

— И какво са открили? — попита Сам.

Джейди плъзна ръце в джобовете и се отпусна на пети.

— Бивш затворник на име Грейди Пайпър. Излежал осем години от двадесет и една годишна присъда за... убийство — представи си.

Сам се наведе напред на стола.

— За убийство?

— Да, за убийство. Ето нещо, което не е наред.

Сам отново се облегна назад. Усети как адвокатът защитник се обади у него.

— Не означава, че в случая е виновен, само защото е излежал присъда за убийство — телефонът му звънна.

— Хайде, Сам. Убиецът си остава убиец. Знаеш го много добре. Непрекъснато работиш с такива хора.

Сам натисна копчето на вътрешния телефон.

— Да, Джой?

— Журналист от Лойърс уикли.

— Запиши телефонния му номер. Ще се обадя малко по-късно — отпусна копчето и се обърна към Джейди. — Какво друго е извършил?

— Убийство не е ли достатъчно?

— Това ли е всичко? Само убийство? Кога е бил пуснат?

— Преди време, но...

— Кога?

— Преди четиринадесет години.

— След като е излежал осем от всичко двадесет. Под гаранция ли е?

— Не, но...

— Няма да стане, Джейди. Не може да обвиниш човек, понеже преди двадесет и три години е извършил престъпление. Платил си е цената. Излежал си е присъдата. Освен ако някой не докаже, че е извършил още нещо. Но да мине по улицата, на която живееш, не означава нарушение на закона.

— Няма да оставя тая работа така — възмути се Джейди с тон, типичен за Джон Стюарт. — Само поглеждаш назад и излиза присъда за убийство. Кой знае какво ще изникне, ако човек се поразрови.

Предпазливо, защото му беше ясно колко много се дразни Джейди, Сам попита:

— Джон Стюарт на същото мнение ли е?

— Не е нужно Джон Стюарт да ми казва какво да правя за сина си — сръза го Джейди. — Искам да знам какво е правил този човек на

моята улица.

— Всеки има право да минава по нея.

— Но той е бивш затворник. Кой знае откъде се е допилял.

— Може да се е заблудил или е решил да огледа наоколо.

— Но е блъснал сина ми, по дяволите.

Сам искаше да му напомни, че Майкъл е налетял върху пикапа на човека, а не обратното, но знаеше, че Джейди не иска и да чуе за това. Рече тихо:

— Грешеш, Джейди.

— Какво стана с въображението ти, Сам? Ти си специалист по криминални престъпления. Могат да се хванат за нещо. Само трябва да решим за какво.

Тогава Сам разбра, че Джейди не чува какво му се говори. Наистина, синът на Джейди, а не неговият, лежи в кома. Джейди е разстроен, объркан. Исква да предприеме нещо, да направи каквото и да е, но да отмъсти за Майкъл.

Сам се опита да си представи какво ще направи Джейди, когато открие какво е видял Майкъл. А това непременно ще стане, макар и не чрез Сам. Сам вече причини достатъчно злини. А Теки беше негова жена. Тя трябва да му каже. Или пък Майкъл, когато дойде в съзнание.

— Обади ли се в клиниката Майо? — попита Сам.

Джейди погледна с неприязън.

— Да. И оттам никаква помощ. Следващите две седмици Хенри Финч е на семинар в Париж. Говорих със следващия по ранг. Разказах му за Майкъл. Според него екипът на Гарднър е първокласен и лично той не би направил нищо повече. А то е нищо — добави той кисело.

Сам се изправи, заобиколи бюрото и окуражително сложи ръка върху рамото му.

— Правят всичко, каквото могат.

— Равно на нищо — повтори Джейди и се отдръпна. Вече до вратата каза: — Ще съдя училището за немарливост. Искам ти да поемеш случая.

Сам се съмняваше, че Максвел има основания да повдигне обвинение, но като всеки друг адвокат, би могъл да разучи случая. Щеше да го направи както от лоялност, така и от вина. С малко късмет Майкъл ще дойде на себе си и ще се оправи; тогава Джейди би се замислил дали да продължи делото.

— Натисни полицията — добави Джейди. — Давай им зор. Ще те послушат повече от мен. Бил си съдия. А и не си свързан емоционално като мен.

Изчезна, оставяйки Сам да мечтае да би било така.

Щом Ани спря колата пред гимназията, трите момичета скочиха вътре, затръшнаха вратите и започнаха да говорят в един глас.

— Най-последно...

— Вече си мислехме, че няма да дойдеш...

— Толкова е неудобно...

— Няма да повярваш какво каза оня подлец...

— Раздрънка го на всички...

— Из цялото училище...

— Тихо! — извика Ани. Погледът ѝ шареше между трите момичета. Меко и спокойно продължи: — Лий, ти си най-голяма. Кажете защо сте толкова развълнувани?

Бузите на Лий пламнаха в контраст с обичайно светлия ѝ тен. Външно приличаше на Джейди, но беше женствена като Теки.

— Пусна слух...

— Кой пусна слух?

— Уил Клингър. Ама че загубеняк! Като няма как да привлече вниманието върху себе си, защото е гадняр, разпространява слухове.

— Какви слухове? — поинтересува се Ани.

— Глупости! — извика Джейна.

И Зоуи се обади.

— Само предизвиква скандали.

Ноздрите на Лий се разшириха.

— Разказва из цялото училище, че Сам и мама са правили нещо, когато се случило това с Майкъл.

— Правили нещо ли? — Ани веднага си представи абсурдна картина: Сам и Теки копаят в градината и засаждат цветя.

— Секс, бе мамо — поясни отзад Зоуи.

Ани се завъртя и я изгледа.

— Какво!

— Такъв глупак е.

— Майка му е виновна — скръсти ръце Джейна. — Не ни обича, защото сме такива, каквито сме. Върви ни, нормални сме, с една дума всичко, което те не са. Ама че кучка.

— Моля — погледна я Ани, — не дръж такъв език.

— Ама е такава — настоя Джейна. — Тя пусна слуха. Казала, че видяла как мама и Сам излизат от къщата след Майкъл и че били почти без дрехи. Твърди, че Сам закопчал панталона си точно там — по средата на улицата! Можеш ли да го повярваш? Истинска кучка.

Ани си пое дъх.

— Все пак тази дума не ми харесва, но ако Върджиния наистина го казва, — а това съвпаднаше с посещението ѝ сутринта, — може и да е така.

— Ама че лъжкиня — добави Лий.

— Тогава защо го казва? — попита Зоуи.

— Обясних ти защо — отвърна Джейна. — Защото ревнува. Богатството на Клингър вече не е никакво богатство. Издръжката ѝ отива направо на вятъра, както и наемите ѝ в града. Тази година тя не си купи нова кола. А пък ние си купихме. Значи завижда. Уил го разправя из цялото училище и се опитва да събере точки на наш гръб. Не е честно!

Зоуи намръщи лице.

— Абсолютно невярно.

— И е толкова невероятно — заяви Джейна високомерно. — Мама не би изневерила на татко!

— Както и моят баща — на моята майка!

— Джон побесня — прекъсна ги Лий. — За малко да набие Уил, ако не го бях спряла. Щеше да стане ужасно. Щяха да го накажат за побой в училище, да изпусне практиката си, а вероятно и мача в събота, а Уил — да се надува. — Изсумтя и измърмори: — Гадняр.

Ани подкара колата, а Зоуи се наведе над рамото ѝ.

— Много ли се ядоса?

Ани усети топлия ѝ дъх и се пресегна да пипне бузата ѝ. Зоуи обичаше да се гали. Ани би се заклела, че дори в утробата ѝ беше такава. Свила се вътре и не искаше да излиза. Появи се три седмици след термина. Като бебе беше мила и кротка. Ани обичаше тези ѝ качества, макар че те я правеха уязвима за неща, на които другите не обръщат внимание.

— Раздразних се — отговори ѝ Ани. — Не е редно Върджиния да споделя такива неща с децата си.

— Но непрекъснато го прави — обади се Джейна. — Затова и децата ѝ са шантави.

— Не са шантави — прекъсна я Ани. — Просто имат трудни родители — усмихна се на Джейна. — В това отношение нямат вашия късмет.

— И какво ще правим? — попита Джейна. — В края на седмия час вече всички говореха само за това.

— Утре ще говорят за нещо друго.

— Няма — възрази Лий. — Също като сапунена опера. Ще чакат да видят какво ще се случи.

— Нищо няма да се случи, зайчо, нищо не е станало.

— Но децата не мислят така — вметна Зоуи.

Ани се усмихна.

— Смятате, че ще повярват на Уил ли? Кой каза преди малко, че го смятат за гадняр?

— Аз — обади се Лий, — но веднъж като плъзне слухът, всички забравят кой го е пуснал. Няма да повярваш колко души дойдоха през обедната почивка да ме питат дали родителите ми се развеждат.

— Кажим им, не — посъветва Ани.

— Казах им, но те питаха дали Майкъл не ги е видял как го правят.

— Кажим им, не.

— Така и направих, но те ме питаха откъде съм сигурна, а аз не намерих какво да отговоря. Само Майкъл знае какво е видял, а той не е в състояние да говори.

Зоуи се наведе още по-близко към нея.

— Досега казал ли е някоя дума?

— Не. Все още е в безсъзнание.

— Непрекъснато се обаждам да питам — намеси се Лий. — Сигурно сестрите ме познават вече по гласа.

— Не е ли възможно да направят нещо? — поинтересува се Джейна. — Защо не вземат да го цапнат с нещо, та да го пробудят? Непрекъснато четем за високата цена на медицинското обслужване. За какво изобщо им плащаме?

Ани се усмихна неволно. В известни случаи Джейна страшно приличаше на Джейди — обичаше да се налага и сякаш бе в постоянно очакване.

— Плащаме им, за да следят внимателно състоянието на брат ти и щом дойде моментът, когато могат да направят нещо, за да го събудят, да са на мястото си.

Момичетата се умириха и Ани си отдъхна. По-загрижени бяха за Майкъл, отколкото за приказките на Уил Клингър.

В това отношение Ани бе съгласна с тях. Тревожеха я обаче не клюките на Уил. Върджиния беше много по-опасна — дрънкаше навсякъде, където отидеше, а тя ходеше на много места — при козметичката, при маникюристката, на бодибилдинг — навсякъде, където хората се заслушват, а те от своя страна разпространяват новините. Трябваше да ѝ запушат устата.

Клюките са лошо нещо. Насаждат съмнения. Ако Ани нямаше пълно доверие на съпруга си, в този миг би могла да се замисли дали в твърдението на Върджиния няма някаква истина. Всъщност, би могла и да се чуди защо Сам е бил полуоблечен посред бял ден. Дали беше разтревожен единствено заради Майкъл или в цялата работа има още нещо. Би ѝ направило впечатление как за една нощ се къпа три пъти.

Но тя имаше пълно доверие на мъжа си. Без остатък.

Сам пристигна в болницата и намери Теки задрямала на стол до леглото на Майкъл. За да не я събуди, като каже нещо на Майкъл, просто застана и се взря в момчето.

Спомни си, когато се роди Майкъл — малката изненада на Теки — така го бяха нарекли, макар никой да не беше сигурен кой за кого е изненада: на съдбата за Теки или на Теки за всички останали. Джейди вярваше в първото. Искаше да има само две деца. Появата на Майкъл предизвика обвиненията му срещу противозачатъчните средства като некачествени. Щеше да съди гинеколога на Теки, ако Сам не го бе нарекъл глупак. Щом се установи, че бебето е момче, всички обвинения бяха забравени.

Сам подозираше, че Теки е планирала това трето дете. Харесваше ѝ да бъде майка и се справяше добре. Никога не прояви интерес да работи извън дома както Ани; задоволяваше я да прави

поръчки на службата за доставки по домовете; да тича до училище, когато малките са болни; да разтървава децата в задния двор; да им носи лимонада; да прави сладки с овесени ядки; да превързва разкървавени крачета и ръчички.

Загледа се в нея, докато спеше. Беше забележителна жена — нямаше две мнения по въпроса. Може и да е прекален домашар, но беше земна, което мъжете намират за привлекателно. Джейди се беше захласнал по нея, щом двамата с Ани ги запознаха. Тя като че изникна от нищото — имаше две брезентови торби с дрехи, хиляда долара в банката и почти нищо друго. Бракът с нея бе първият бунт на Джейди.

Не. Грешка. Всъщност първият бунт на Джейди беше приятелството със Сам — почти толкова неприемлив за родителите Максвел, колкото и Теки. Сега Сам си спомни онези дни. Дали ако тогава имаха телескоп, насочен в бъдещето, щяха да видят какво ще се случи след години.

Не можеше да го повярва. Той и Теки. Гледаше я сега и не изпитваше никакво желание; желанието, което изпита тогава, не бе предназначено за нея. Обичаше и желаше жена си.

Пълно доверие. Ани си повтори фразата още няколко пъти, докато на крачка след момичетата влизаше в стаята на Майкъл и видя Теки да спи на стола, а Сам — изправен близо до нея.

— Как е той?

— Събудил ли се е?

— Някаква промяна?

Шушукайки тихичко, момичетата се скупчиха край леглото. Ани обви ръка около кръста на Сам. Той направи същото и я целуна, но тя долови някакво странно напрежение у него. Разбира се, загрижен е за Майкъл.

— Държи се — каза Сам.

Теки трепна, отвори очи и се усмихна вяло на момичетата.

— Как беше на училище?

— Нищо особено.

— Трудно.

— Досадно — прецениха Зоуи, Лий и Джейна.

— По-добре да бяхме стояли тук — заяви Зоуи.

— Майкъл? — каза Лий и се наведе над него. — Хайде, Майкъл, ние сме. Събуди се и ни виж.

Джейна закачи раничката си на закачалката и отвори една нанка.

— Нося ти картички, Майк — извади дебела купчина. — От осмокласниците. Близнаците ги събраха през обедната почивка. Днес часът на класния бе посветен на теб.

Лий се вторачи в Теки.

— Добре ли си?

Теки се усмихна все тъй вяло и кимна. Ани се взираше в Теки, но тя не се обърна.

— Яде ли нещо? — попита я тя, опитвайки се да привлече погледа ѝ.

Теки я стрелна, затвори очи и облегна глава на стола.

— Малко. Сестрите ми донесоха.

— Да отида да ти купя нещо? Сандвич? Нещо за пиене?

Теки леко поклати глава.

— Не, благодаря.

Ани продължи да опитва.

— Защо да не те закарам до вкъщи, ще си вземеш душ, ще се преоблечеш?

Теки отвори очи и ги насочи към неподвижното тяло на Майкъл — сякаш ѝ обясняваше, че е изключено да го остави за толкова дълго време.

— Ние с Ани ще отидем да се поразходим — тихо обяви Сам. — Но ще се върнем — хвана я за ръка и я изведе от стаята.

Сърцето на Ани се разтуптя. Нещо у Сам ѝ се стори особено. Сърцето му е свито заради Майкъл, повтори си тя два пъти.

Хванала здраво ръката му, подхвана:

— Горкичката Теки. Това е кошмар за една майка — погледна го. — Как е Джейди?

— Разстроен. Става му малко по-добре, като заплашва наляво и надясно със съд, но го прави само, за да не проличи колко е безпомощен.

Ани се опита да се постави на негово място.

— Максвел не обичат да се чувстват безпомощни.

— Никой не обича — Сам натисна копчето на асансьора. Докато чакаха, той погали пръстите на Ана, опипа венчалната ѝ халка —

тънка, със заоблени ръбове, обсипана с диаманти. Всъщност ѝ я подари за десетата годишнина на брака им, за да замести обикновената златна, която едва бе успял да купи за сватбата. Ани обичаше предишната си халка. Все още я носеше понякога.

Асансьорът се отвори. Излязоха двама болнични служители, последва ги мъж, облечен с джинси, риза с басти и кадифен блейзер с много широки ревери. Сякаш току-що бе изкъпан и обръснат. Ани се зачуди при кого ли отива.

— Познаваме ли този човек? — попита Сам, докато влизаха в асансьора.

Тя се опита да погледне към коридора, но вратите се затвориха.

— Не си спомням.

— Стори ми се познат. Сигурно сме се виждали тук — облегна се назад, без да я пуска.

Тя вдигна лице към него.

— Добре ли си?

Сам сви рамене.

— Разтревожен?

— Да.

— Отдавна ли си тук? — това би обяснило желанието му да се разходи.

Но той отвърна:

— Не.

Спираха на всеки етаж. Докато стигнат партера, асансьорът се напълни. Сам я поведе по коридора, минаха през въртяща се врата и излязоха на някаква площадка с маси и столове. Беше пълно с хора. Нямахше къде да седнат двамата. Той намери столове и ги постави далеч от множеството. Ани се настани, той я последва, ала след миг скочи и придърпа стола си по-близо до нея. Седна отново, отпусна се назад, но му беше неудобно. Наведе се напред, облегна лакти на коленете си и започна да изследва ръцете си.

Тя го хвана за рамото — искаше да го успокои.

— Съжалявам, че не ме хвана по телефона. След Теки и Джейди, на теб ти е най-тежко. С Майкъл сте големи приятели и много време прекарвате заедно.

— Въпросът не е до времето, а до близостта. Обичам малкия — призна той. Намръщи се. — Странно нещо е любовта. Понякога ти го

начуква.

Подобно изказване бе странно за Сам. Той не беше ни най-малко песимист и много рядко разглеждаше ръцете си по този начин.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя с неохота. Какви ли не мисли нахлуха в главата ѝ. Но успя да се овладее.

— Понякога ти пречи да мислиш разумно — вдигна очи. — Знаеш ли каква е последната приумица на Джейди?

Ани си отдъхна. Значи, всъщност, щяха да говорят за Джейди.

— Каква?

— Заял се е с шофьора на пикапа. Навремето е лежал в затвора и в очите на Джейди е осъден завинаги. — Започна да говори по-високо. — Но това е неправилно. По дяволите, всички правим грешки. Какво ли не правим, като ни обхване страстта — остана без дъх и снижи глас. — Както и да е, Джейди е сигурен, че ще го хванем за някое нарушение на закона.

— Ще успеете ли?

— Ако не е направил нищо нередно, не. Обадих се в полицията, преди да изляза от кантората. Освен предишната присъда, не намират нищо друго. Ще го разпитат, само за да миряса Джейди, но няма как да го обвинят без причина. Мъчно ми е за този човек. Попаднал е на лошо място в лош момент, също както и Майк.

Хвърли поглед към моравата, после към Ани, сетне сведе очи към ръцете см.

Пак я обхвана усещане за нещо, което предстои да се случи.

— За какво искаше да говорим?

Той поклати глава и продължи да се мръщи към ръцете си.

Какво има. Сам? Моля те, кажи ми. Вярвам ти. Напълно.

— Тази сутрин тъкмо преди да изляза, Върджиния Клингър се отби вкъщи — не се стърпя тя.

Той я стрелна и Ани се разтревожи още повече. Преглътна.

— Върджиния е особена жена. Никога не съм я харесвала. Обича да предизвиква хората и да ги кара да се чувстват неудобно.

— Какво каза?

Ани запремига, за да си припомни.

— Каза, по-точно подчерта, че когато сте изтичали на улицата след Майкъл, Теки била по халат, а ризата и колана ти били разкопчани. Много ѝ харесва да мисли, че между вас двамата има

нещо. Което, разбира се, не е вярно. Всъщност го казала и на синовете си и те с удоволствие разпространили новината в училище. Уил Клингър цяла сутрин дрънкал. Затова момичетата бяха бесни.

Сам затвори очи.

Сърцето на Ани изстина. Но продължи.

— Те са отrekli, разбира се. Джон за малко не наложил Уил с юмруци. Много трудно се получава, когато децата станат обект на шушукания. Почувствали са се обидени заради нас. Просто нямам представа какво да правим, Сам. Смятам довечера да отида да си поговоря с Върджиния. Или да идем заедно. Не е бивало да го прави. В никакъв случай не е редно да го казва, но особено след като Майкъл е в кома, е дважд по-непростимо. Не си ли дава сметка, че подобни слухове причиняват болка?

Сам не отговори.

Сърцето ѝ пак се сви.

— Винаги могат да се намерят всякакви обяснения — отрони тя и нервно впери очи в лицето му: очакване той да го отрече. — Теки е била по халат, защото е правила нещо къщи. А ти си притичал отделно, защото си бил в банята. Всички знаят, че къщите ни с Максвел са една до друга. Непрекъснато сновем напред-назад. В джоба си носим ключовете от двете къщи. Мисълта, че Върджиния се опитва да направи от нищо нещо, ме вбесява. — *Съгласи се с мен, Сам. Потвърди, че е лоша жена. Кажу нещо.* — Не е редно да разпространява слухове, нали? — гласът ѝ замря. От страх, спря да говори.

Все още с облежнати на коленете лакти, Сам взе дланта ѝ между своите. Ръцете ѝ изстиваха. Сърцето ѝ беше изтръпнало и тя едва дишаше.

— Вчерашната сутрин беше невероятна — започна той със сведени надолу очи. — От съда ми се обадиха за решението и аз се втурнах да го взема. Докато го четях, почти не виждах думите, толкова бях възбуден. Свърших, а в акъла ми се въртеше само едно.

Погледни ме, молеше се тя наум. Но той не го направи.

— Желаех те. В такива случаи винаги те искам и си мислех колко е хубаво, че е вторник и ще бъдеш къщи. Прибрах се още по-възбуден, но те нямаше. Хрумна ми, че Теки знае къде си. Тя седеше във всекидневната и пиеше кафе. Съобщих ѝ новината, тя се зарадва,

прегърнахме се, както винаги, но тогава нещо се случи. Аз те желяех, но там беше тя и аз сякаш забравих коя е и те любих...

— Какво? — попита Ани, почти без дъх.

— Беше нереално и странно...

Ани се разтрепери. Дръпна треперещата си ръка, но той я държеше здраво. Всъщност, цялата се разтресе. Стори й се, че се пръска на парчета.

Той вдигна очи и я изгледа.

— Сега продължавам да се питам как стана, какво съм мислил, какво съм чувствал, как можах да направя нещо толкова глупаво. Но Бог е свидетел, през цялото време мислех за теб. Стана бързо като мълния и отмина. Тогава вратата се затръшна. Сигурно Майкъл е влязъл, видял ни е и е изхвъркнал. Почти веднага чухме скърцането на спирачки. Беше грешка, Ани. Обичам теб, а не Теки. Онова, което се случи във всекидневната им не означава нищо.

Възможно ли е да е вярно? *Не може да бъде.* Сам я обича. Тя му има пълно доверие.

Наистина? Очите й се напълниха със сълзи.

— Кажй нещо — прошепна той. — Кажй ми, че съм гадняр. Че съм лъжец. Кажй ми, че не заслужавам семейството си. Кажй ми, че съм лайно. Каквото и да е, но кажй нещо.

Искаше й се да избяга и да забрави всичко, което той избълва. Опита се пак да измъкне ръката си, но той не я пускаше. Затова просто я отпусна, както трепереше.

Той продължи:

— Толкова съм отвратен от себе си, че ми е трудно да се понасям. Тази сутрин пребродих целия град. Спирах само до телефонните будки, за да ти позвъня — направи пауза. — Кажй ми нещо, Ани.

По скулата й се изтърколи една сълза, после друга — парещи, в странен контраст със студената й кожа.

— Любил си се с Теки? — прошепна тя недоумяваща. Сам не би го направил. Не и *нейният* Сам. — Теки е най-добрата ми приятелка. Тя е съпруга на най-близкия ти приятел.

— Аз се любих с теб, но чрез нейното тяло.

Ани се опита да вникне в мисълта му, но не проумяваше.

— Но как? Няма начин да ни сбъркаш. Нейното тяло изобщо не прилича на моето.

— Бях като замаян. Точно така е, Бог ми е свидетел, че не виждах нищо. Мислех само за голямата си победа и че споделям радостта с жена си.

— Но не съм била аз, а Теки — извика тя. Брадичката ѝ трепереше. Нейният Сам не би го направил. — Изобщо не те разбирам. Мислех, че сме щастливи.

— Щастливи сме. Проблемът не е в нашите отношения, а в мен. Аз издъних всичко. Не знам какво ми стана. Аз излях желанието си към теб в друга жена.

Тя направи физиономия поради абсурдността на тази мисъл.

— Теки.

— Върнах се вкъщи. Желаях теб. Теки желаше някой друг и така се случи.

— Как е могло да се случи?

— Не знам.

Тя потъна в размисъл. Отново дръпна ръката си и този път той я пусна. Тя избърса сълзите си, скръсти ръце и известно време се люля, втрещена в пространството. Студенината около сърцето ѝ разнасяше отчаяние по цялото ѝ тяло. Беше изумена и обърквана.

— Никога не допусках, че е възможно да стане. Във всеки случай, не и на мен.

— Беше грешка, моя грешка.

— Но също и на Теки — усети как болка свива гърдите ѝ. — Как е могла!

— Наказана е за това.

— Тя е най-добрата ми приятелка.

— Все още е. Тя те обича. Аз те обичам.

Ани го погледна в очите. Изглеждаше различен. Не беше същият. Някакъв непознат. Нейният Сам никога не би я обидил по този начин. Отдръпвайки се, тя попита:

— Джейди знае ли?

— Не.

— Ще му кажеш ли?

— Това е работа на Теки.

— По-добре да го направи, преди Върджиния да му е подметнала — затвори очи и ги закри с ръка. Притискаше гърди с другата. Така сякаш имаше някаква опора. Това, че се отдалечи, не промени нещата. — Боже мой — прошепна. — Повдига ми се.

— На мен още повече.

— Какво следва да сторя?

— Дай ми възможност да оправя нещата.

Изпита истински гняв срещу този мъж — хем беше нейният Сам, хем не беше. Свали ръка и го изгледа.

— Да оправяш нещата ли? Ти изневери на мен и на най-добрия си приятел, като спа с най-добрата ми приятелка, сега не се знае дали техният син ще оживее и искаш да оправяш нещата? — не я свърташе повече, стана рязко и ядосана закри по тревата.

— Къде отиваш? — извика Сам и уплашен тръгна след нея. — При Майкъл ли?

— Не. Не искам да виждам Теки — Теки. Нейната най-добра приятелка. И Сам. Нейният съпруг.

— Вкъщи ли отиваш?

— Не знам — обърна се към него, очите ѝ бяха пълни със сълзи, а в гласа ѝ се усещаше обида.

— Трябва да си помисля. Не знам... това не е... такова нещо не ми се е случвало... Нямам представа какво ще правя.

— И аз ще дойда.

— Не! — нямаше нужда да научава повече. — Не те искам! — и избяга.

Той я последва.

— Разстроена си. Не бива да си сама.

— Но аз съм сама! — извика тя и му обърна гръб. Отново се тресеше. — Това е най-ужасното. От деня, когато се срещнахме, смятах, че има човек, който знае какво мисля и какво чувствам. Дадох ти всичко, на което съм способна. Имах ти пълно доверие. Вярвах ти — разплака се.

— Ани...

Тя се отдалечаваше бързо.

— Обичам те, Ани.

Започна да тича. Ридаеше, а сълзите ѝ се стичаха по лицето. Мислеше си, че само ако успее да избяга от онова, което ѝ каза, може

би то няма да се окаже вярно.

Разстроен, Сам хукна след нея, но после спря. Беше дребна, изглеждаше уязвима, понякога имаше склонност да драматизира нещата, но успяваше да се съвземе. Сигурно ще се разходи малко или ще седне в колата, но няма да направи нищо необмислено.

Искаше да бъде с нея. Отчаяно го искаше. Ала той беше последният човек, когото тя желаше да вижда. Беше я наранил. Затова се налага да уважи желанието ѝ.

С голяма тежест в гърдите се запъти бавно към болницата. По средата на пътя спря. Докато разговаряха с Ани, пред болницата паркира полицейска кола от Констънс.

Първата му мисъл беше, че нещо се е случило с Ани, но тя все още беше пред очите му, макар и да се бе смалила в пространството. После му се стори, че са дошли за него — толкова виновен се чувстваше. Накрая реши, че се е случило нещо с Джон.

Представи си как се е контузил на футболен мач или е катастрофирал с кола. Тъкмо се готвеше да се затича, и двама полицаи излязоха от болницата. Между тях вървеше мъжът, когото видя до асансьора и който му се бе сторил толкова познат.

Точно тогава си спомни, че именно това е човекът, в чийто пикап се бе блъскал Майкъл.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Животът беше научил Грейди Пайпър да очаква най-лошото. Не можеше да говори за детството си — никога не бе имал истински дом, никога не бе получавал човешка топлина, освен малкото, което си открадна при Теки, но дори и то му бе отнето. В продължение на години живя ден за ден — без да планира бъдещето, без да мечтае. След като не таеше особени надежди, никой не би могъл да го сломи.

Така си представяше нещата. Беше минал през ада, значи щеше да понесе всичко. Бе твърд като камък. Или поне така си мислеше.

Но беше факт, че онова, което стана, направо го разтърси. Разстройваше се, като си спомнеше малкото момче и бе направо потресен заради Теки.

— Проблемът — обясняваше му полицаят, докато се настаняваха в една стая за разпити през няколко блока от болницата — е, че Констънс е хубав и скъп квартал. Ако дърводелци минават през него, те обикновено отиват на някой адрес. Искаме да знаем къде се бяхте запътили вие.

Грейди се опита да запази спокойствие. Повтаряше си: това е само разпит; полицаите просто изпълняват задължението си; той не е нарушил закона и няма защо да бъде санкциониран. Въпреки всичко усети хладните тръпки на пробуждащия се ужас. Веднъж вече изпита пълната сила на приведения в изпълнение закон. Ужасът от него би могъл да се възроди от някоя толкова невинна постъпка, като например да прибере със закъснение колата си от паркинга.

— Нямах никаква цел — отговори той. Изключено е да им каже, че е търсел къщата на Теки. Ще възникнат купища нови въпроси и действително може да причини неприятности на Теки. Господ е свидетел, че тя вече си ги има в изобилие. — Просто карах по улицата.

— И какво търсехте?

— Работа. Богатите хора непрекъснато поправят и освежават мебелите си.

— А защo в Констънс? Той не е на oживен път, дори и на тези, които идват от щата Мейн. Но иначе сте прав. Тук живеят богати хора. За един крадец това е истинска находка.

Грейди го погледна в очите.

— Не съм търсил да обирам никого. Просто си мислех за моите си неща. Карах бавно. Момчето ми изскочи. Спрях колкото се може побързо, но непоправимото беше станало. Говорихме още на мястото и после на гарата в Констънс. Казах ви къде можете да ме намерите и вие така и сторихте. Не съм ви излъгал за нищо.

— Въпросът е дали сте казали цялата истина — заяви полицаят и приближи към него. — Лежали сте в затвора. Това ни е известно. Знаем и за какво сте бил осъден. В такъв случай не смятате ли, че имаме право да недоумяваме защо един убиец снове по нашите улици.

Грейди беше сигурен, че ще научат всичко за него. Побиха го студени тръпки.

— Излежах си присъдата. Излязох от затвора преди четиринадесет години.

— Това не променя статута ви — намеси се вторият полицаи, който пристъпи към него с ръце на хълбоците. Едната му ръка бе опасно близко до пистолета.

— Градчето ни е хубаво и спокойно, мистър Пайпър. Безработни дърводелци не се забавляват като карат по нашите улици. Такива хора не седят в кафенетата ни. Нито пък спят в парка — нехайно потупа кожения кобур на пистолета си. — Къде спяхте снощи?

Грейди имаше усещането, че знае, но все пак каза:

— В мотела в края на града.

— Защо?

— Нямахме къде другаде да спя.

— А защо изобщо искахте да останете?

— Заради момчето. Казах ви. Не мога да си тръгна, без да знам как е.

— Е, сега знаете. Ще си тръгнете ли?

Грейди поклати глава.

— Защо не?

За пръв път у Грейди пламна искрица гняв. Някога наистина уби човек, но не е коравосърдечно копеле.

— Защото момчето е в безсъзнание. Не мога да си тръгна, преди да разбера дали ще оживее.

— Не е изключено да остане в безсъзнание известно време.

Грейди сви рамене. Ще остане колкото е нужно.

— Толкова пари ли имате, че да спите в мотел неопределено време?

— Имам пари.

— Откъде ги имате?

Ноздрите на Грейди се разшириха. Ядоса се още повече.

— Арестуван ли съм?

— Откъде имате парите?

Грейди се обърна към първия полицаи.

— Предявено ли е обвинение срещу мен?

— Не — отговори той и с очи направи знак на колегата си. Когато се обърна към Грейди, погледът му бе по-спокоен. — Доколкото виждам, не сте нарушили никакъв закон. Но би трябвало да разберете какво е положението. Констънс е специално градче. То е известно не с онова, което става в него, а с онова, което не става. Тук по стълбището на училището не се продават наркотици. По ъглите не висят проститутки. Тук не стават изнасилвания. Нямаме и убийства.

Грейди дори не мигна. Това съвсем не означаваше, че той не се чуди колко ли граждани на Констънс укриват доходите си или лъжат половинките си. През годините бе имал много богати клиенти. Отлично знаеше какви ги вършат.

— Вчерашната случка с малкия Максвел — продължи полицаят — разстрои целия град. Хората се интересуват как е станало, за да не се повтаря.

— Казах ви как стана.

— Освен това желаят да научат всичко за шофьора на пикапа. Дотук добре. Знаем кой сте и от къде идвате. Сега бихме искали да ни кажете кога ще си тръгнете — усмихна се. — Щом разберат, че сте си заминал там, откъдето дойдохте, тукашните жители ще се почувстват много по-добре.

Вълната от гняв у Грейди надделя над страха. Майната им на богатите жители, искаше му се да каже той. Това е свободна страни. Искам да карам по вашите улици и по дяволите, ще карам. Но му бе известно какво ще стане, ако отговори по този начин и то на полицаи.

Тогава, щом имат намерение да го задържат, могат да го арестуват и задето се е изпикал.

Затова той умишлено стисна устни, пое дълбоко дъх, притаи гнева си и с равен тон изрече:

— Разбирам проблема ви, полицай, но не мисля да си тръгна, докато не видя как е момчето. Няма да причиня никакви неприятности на града ви. Преди всичко нямам такова намерение. Ако някой е разтревожен за случилото се, това съм аз.

— Но сте правили и по-лоши неща.

Грейди го изгледа студено.

— Бях осъден за убийство. Излежах си присъдата, мина и изпитателният ми срок. От четиринадесет години съм чист. Искате да знаете откъде имам пари ли? — нямаше нищо против той да им каже направо, вместо да му задават въпроси. — Спестих ги от работа. Започнах на строителни обекти — от зори до мрак. После срещнах един дърводелец, хареса ме — първият човек, когото опознах след баща си. За пет години ме въведе в професията.

— Крадеш ли от клиентите?

— Отплатих му се — продължи твърдо Грейди. — Беше болен от рак и когато състоянието му се влоши, започнах да му давам пари. После платих погребението му. Имах и някои други разноски, но не чак толкова, така че останалите си пари събирам в банката. Не ми трябва да крада от домовете ви. Нямам намерение да продавам наркотици на децата ви. И ако искам да остана в мотела край града две години, мога да си платя предварително. Обаче няма да го направя. Този мотел не го заслужава. Дори и да беше по-хубав — изправи се с лице към първия полицай, който го гледаше развеселено. — Някакви други въпроси?

Полицаят поклати глава.

— Мога ли да си тръгна?

— Ще ви закараме обратно в болницата — каза и се надигна, но Грейди го спря с ръка.

— Ще повървя пеша — само стрелна с очи втория полицай и излезе от стаята. Тръгна по коридора със затаен дъх — почти очакваше да го повикат обратно. Потисна порива си да побегне, слезе по стълбите към партера, отвори вратата и излезе. Задържа се за малко отпред и пое с пълни гърди замърсения от изгорелите газове на колите

въздух. На него обаче му се стори опияняващ, защото можеше да го диша свободно. След това краката му, които още от вчера, когато рязко удари спирачките, трепереха — го понесоха към болницата.

Пристъпваше с високо вдигната глава, с очи, вперени право напред, дори и когато патрулната кола го задмина. Но щом изчезна от погледа му, а полицейската сграда остана достатъчно далеч зад гърба му, та да не могат да прочетат мислите му, той си повтори цялата истина. А тя бе, че състоянието на момчето е само една от причините, да не си тръгне. Другата беше Теки. Беше дошъл да я види и нямаше да се махне, докато не го направи.

На лунната светлина в ъгъла до прозореца Ани обви коленете си с ръце и се заклати. Като се движеше, ѝ ставаше по-добре. Студените тръпки намаляваха, мислите ѝ се отвличаха от острата болка. Беше твърде отпаднала, за да ги пропъди от обърканото си и изпълнено с недоверие съзнание.

— Мамо? — дочу тихо гласче.

То я стресна. Дори когато беше на най-горния етаж, обикновено чуваше звуците из къщата, а сега не бе усетила, че долу се отваря вратата на гаража. Терзаеше се.

Лека като фея, Зоуи притича към нея.

— Къде беше? — прошепна като я прегърна. — Толкова се безпокояхме за теб.

— Трябваше да си тръгна — тихо ѝ отговори Ани.

— Татко каза, че си разстроена.

— Така е — и тя прегърна дъщеря си. — Как е Майкъл?

— Все същото.

Канеше се да попита за Теки, но нов пристъп на болка я спря.

— Как са другите?

— Добре.

— Вечеряхте ли?

— Тъхъ. Ходихме в италианския ресторант до болницата. Джейди беше ядосан.

Ани изпита състрадание към Джейди. И той беше измамен като нея. Ще се ядоса много повече, когато научи истината. Не искаше дори

да си представя гнева му. Но гневът му ще е насочен и срещу Сам. Дълги години бяха много близки приятели. Такава трагедия.

— Защо беше ядосан Джейди? — попита тя Зоуи.

— Шофьорът на пикапа дойде в болницата да види Майкъл.

— Много хубаво е направил.

— И аз смятам така, но не и Джейди. Беше направо бесен.

— Каза ли му нещо?

— Не. Човекът си тръгваше, когато се връщаме от вечеря. Една от сестрите ни съобщи кой е — и тя смята, че е хубаво от негова страна. Мислех, че Джейди ще се втурне да го догони, но той вече си беше отишъл. Затова започна да разпитва сестрата. Щом сестрата спомена, че е ходил и по-рано, Джейди кипна. Но сестрата твърдеше, че той просто седи в коридора и гледа Майкъл. Никога не оставал дълго, така каза. Не влизал в стаята. Била виждала и други такива случаи — сигурно човекът се чувства ужасно заради станалото.

— А Джейди какво отговори?

— Че шофьорът имал лоша усмивка и ходел там, само за да се покаже. Джейна също смята така и според нея не бивало да се явява там.

— Но вината не е негова.

— Казах на Джейна. Тя отвърна, че може и да не е нарушил закона, но ако е гледал къде кара, нямало да блъсне Майкъл.

— Той не е блъснал Майкъл, Майкъл се е блъснал в него — поясни Ани и сърцето ѝ се сви. Майкъл се бе блъснал в пикапа, понеже е изтичал от къщата, без да гледа, защото е видял Теки и Сам как...

— Точно това казах и аз — продължи Зоуи, — а Джейна ми се разсърди. Отнасяла съм се непочтено към Майкъл.

Любили са се? Правили са секс? Съвкупявали са се? Ани не знаеше как да го нарече. Както и да го кажеше, все се разстройваше. Сам и Теки? Болеше я много.

— Наистина ли съм непочтена?

Не ти, миличката ми, помисли си Ани, взряла се в лицето на дъщеря си. Луната я осветяваше слабо и усилваше представата за нейната уязвимост. Ани предполагаше, че и самата тя сигурно изглежда по този начин.

— Не — прошепна и притисна Зоуи към себе си. Усети, че ще се разплаче и се изненада. Мислеше, че вече е изплакала всичките си

сълзи.

— Мамо?

Ани я притегли отново. След малко каза сломено:

— Много е страшно за всички.

— Ти добре ли си? — в гласа на Зоуи се долавяше уплаха.

— Просто ми е мъчно.

— Мамо? — чу се друг, по-плътен глас и на лунната светлина се появи Джонатан. — Защо стоиш тук на тъмно?

Ани избърса сълзите с opakото на ръката си.

— Трябваше ми време, за да си помисля. Това е всичко.

— Защо си тръгна така внезапно?

— Просто защото всичко ми се стовари наведнъж.

— Разтревожихме се. Особено Теки. Татко каза, че сигурно си се прибрала, но не беше съвсем сигурен.

Самата Ани нямаше представа къде да отиде. Тръгна от болницата, плачеше непрекъснато, караше почти без да вижда. Единствените ѝ планове бяха да избяга от истината. Хрумна ѝ да шофира, докато попадне на някое непознато място и се загуби. Без да иска обаче, действаше механично, вземаше познатите завои и накрая се озова вкъщи. Кое то беше правилно. Защото колкото и зле да бе настроена към Сам, все пак ѝ оставаха децата.

— Така ми е добре — усмихна се тя през сълзи. Протегна ръка към Джон, плъзна я около кръста му, а той я прегърна. Голям късмет, че има такива деца. Особено в такъв момент.

Особено сега. Щом си представи Сам и Теки заедно, сълзите ѝ бликнаха отново. Стомахът ѝ се сви, имаше чувството, че ще ѝ призлее. Преди да дойдат децата, повръща. Нямаше какво да изхвърля повече.

Подсмръкна и рече кисело:

— Съжалявам. Много ми е трудно.

— Майкъл ще се оправи — увери я Джон.

— Знам — прегърна ги още веднъж и ги подкани: — Слезте долу. Ще дойда след малко.

Джон тръгна. Зоуи се позабави.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Ъхъ — излъга Ани.

— В колата изглеждаше добре. И когато влезе в стаята на Майкъл. А после отиде да си поговорите с татко. Това още в болницата ли ти стана? От апаратите ли?

— Нещо такова.

— Тогава утре ще можеш ли да ни закараш?

Ани се опита да си представи как става сутринта и се държи както обикновено. *Но нищо вече не беше както обикновено. Нищо вече няма да бъде както обикновено.*

— Ще видим — прошепна, после ѝ домъчня, че разстрои Зоуи и добави. — Ще се постарая. Доволна ли си?

— Добре — прошепна Зоуи. — Мамо? За Джейна. Знам, трудно ѝ е, Майкъл е в безсъзнание, Теки е като мъртвец, Джейди е ядосан. Но това, което ми каза, не е честно. Ще поговориш ли с нея? И да ѝ обясниш, че не съм непочтена?

Ани погали русата вълниста коса на дъщеря си.

— Добре.

Зоуи я целуна. Беше стигнала средата на стаята, когато Ани я чу да казва:

— Оставям я изцяло на теб.

Ани се обърна към прозореца. Стъклото в тъмната стая не я отразяваше. Отвъд нощта бе ясна и звездна, студена и жестоко красива в момент, когато животът ѝ направи такъв ужасен завой.

— Добре ли си? — попита тихо Сам.

Тя прехапа устна, за да не се разплаче отново.

Той изчака.

— Безпокоях се за теб.

Добре, помисли си Ани. Заслужава го.

— Направо тук ли дойде?

— Не.

— Кара наоколо ли?

Тя плъзна ръка нагоре към бузата си, докато пръстите ѝ се сплетоха с вълнистата коса около лицето ѝ. Защо не я остави на мира. След като раната ѝ е толкова прясна, присъствието му ѝ причиняваше болка.

— Вечеря ли? — попита той.

— Повърнах обяда. В никакъв случай не мога да хапна.

— Ани, съжалявам. Тревожа се много, питам се защо го направих и се опитвам да измисля начин да поправа нещата. Нямах представа колко ми е неприятно.

Ани закри очи с ръка. Усети, че започва мигрената.

— Теки знае, че си научила — каза той. — Чувства се ужасно, както и аз.

Теки! Как можа да го направи с Теки? — питаше се Ани за стотен път. Щом е решил да ѝ изневерява, да беше избрал някоя непозната. Нали така правят всички мъже — изграждат си свой таен свят вън от дома? Би го понесла по-леко. Кой знае! Изневярата си е изневяра.

— Каж ми нещо, Ани. Моля те. Винаги сме си говорили.

— Говорехме си. И си бяхме верни.

— Но едно време. Това е. Развалих всичко с един удар. За пет минути, даже за по-малко.

Тя изсумтя.

— Винаги когато пожелаеш, можеш да си бърз.

— Ани...

Изведнъж тя кипна.

— Как можа? Бяхме се вrekli, Сам! Заклели се бяхме да си бъдем верни!

— Не го планирах.

— И то с Теки. С най-добрата ми приятелка. Как можа? — задаваше си въпроса много пъти. Мисълта Сам да е влюбен и то в Теки, ѝ причиняваше остра болка, но все пак попита:

— Хареса я заради външността ѝ ли?

— Разбира се, че не!

— Заради някакъв парфюм ли? Или от някакво любопитство, което те измъчва от години и е трябвало да удовлетвориш?

— За Бога, Ани, нямах никаква причина да го направя. Беше щуротия. Лудост. Ако ме накараш да ти опиша подробности, не бих могъл. Нищо не си спомням. Не бях на себе си.

— Свърши ли? — беше грозно да го пита за този малък детайл, но той я преследваше и ѝ бе необходимо да го знае, за да си състави пълна картина.

— Какво?

— Нали чу — ако се наложеше да го повтори, нямаше да може.

Той изсумтя.

— Да, свърших. Когато съм с теб винаги свършвам, а в мислите си наистина бях.

— Не ми казвай това! — изпищя тя. — Обиждаш интелигентността ми.

— Шшт.

Тя снижи глас.

— Трябваше да се сетиш за децата тогава. Какво ще си помислят те, когато разберат?

Сам въздъхна.

— Ще кажат, че съм негодник и ще са прави. Ще реагират също като теб, Ани, затова трябва да обсъдим този въпрос. Не съобразявам какво да правя. Утре ще отидат на училище и ще нарекат Уил Клингър лъжец. Дали сега да не им кажа истината?

Ани не знаеше какво да го посъветва. Водеше вътрешна борба да разграничи личната си болка от другите проблеми.

— Те ще се обидят страшно — прошепна тя.

— Ще се разсърдят и ще се объркат, както сигурно е станало с Майкъл. Ако можех да им го спестя, бих го направил. Трябваше да предупредя Теки да не им казва. Също и Джейди. Но все пак остава Майкъл. Когато дойде в съзнание, сигурен съм, че ще им разкаже нещо.

Ако изобщо дойде, помисли си с ужас Ани. А на глас рече:

— Ако си спомня.

— Остава и Върджиния. Тя е клюкарка.

За пръв път, откакто научи истината, Ани си представи как Върджиния разнася из целия град, че между Сам и Теки има връзка. Достатъчно неприятно ѝ бе, докато още не знаеше истината. Сега стана още по-лошо. Целият град щеше да научи, че Ани вероятно не задоволява съпруга си. Почувства се смазана.

Сложи ръка върху главата си и изстена. Сам я докосна по рамото и тя се сви в ъгъла.

Той отстъпи.

— Аз ще поговоря с нея.

— Няма да постигнеш нищо. Тя ще си помисли, че се опитваш да потулиш въпроса. Заедно трябва да говорим с нея — изохка отново. — Никога не ми е минавало през ума, че ще лъжа заради хорското

мнение, но не виждам друг начин. На Върджиния трябва да ѝ се обясни, че между теб и Теки няма никаква връзка.

— Няма — заяви Сам.

Тя го стрелна в тъмното.

— Не се хващай за думите, Сам — тъжно изрече Ани.

— Не се хващам. Връзка означава нещо, което трае известно време, а аз съм бил с Теки само веднъж и то за няколко минути. Беше непредумишлено, отвратително и никога повече няма да се повтори. Няма начин да нарека подобна ситуация връзка.

Ани сви рамене.

— Наречи го както желаяш.

— Ани.

— Както и да го наречеш, е отвратително.

— Беше. В минало време — пое си дъх. — Нали разбираш, ако си беше вкъщи, нямаше да се случи.

Тя зяпна.

— Да не би да обвиняваш мен?

— Аз желяех теб, а теб те нямаше. Пребродих къщата да те търся. Обадох се в университета. Когато притичах през двора, хрумна ми, да не би да сте с Теки.

— И не можа да почакаш? На секундата ли трябваше да се свърши?

— Бих могъл, но се случи тъй бързо, стана, преди да разбере, че е започнало и тогава се върна Майкъл.

Ани притисна лице към коленете си. В последвалата тишина си представи как Сам прокарва пръсти през косата си, а разрошен изглежда още по-хубав. Не беше честно. Трябва да прилича на чудовище. Поне малко.

— Каква каша — прошепна той.

— Сигурно е било неизбежно.

— Как така?

— Поради близостта на семействата — докато търсеше обяснение, това и хрумна. — Може би е било нездравословно.

— Не сме били чак толкова близки.

— Достатъчно близки бяхме, да притежаваме общо две вилни места. Какво ще правим с тях?

— Нямам представа — направи пауза. — Не съм мислил по въпроса — отново спря. — Много зависи какво ще стане между мен и теб. Обичам те, Ани, не искам бракът ни да пропадне.

Страхът, който долови в гласа му, я трогна. Насили се да не му обръща внимание, но бе прокълната да обича всеотдайно. Все пак фактът, че изневери на доверието ѝ и отношенията им никога повече няма да бъдат същите, оставаше.

Тази мисъл я накара да се разплаче отново.

— Ани... — протегна ръка към нея.

Тя се отдръпна рязко.

— Не ме пипай!

— Искам да те докосна.

— Както Теки ли? — изхълца тя.

— Както пипам теб. Ти се различаваш от всички други жени, Ани. Изглеждаш различно, по друг начин приемаш нещата, миришеш различно, имаш вкус...

Тя захлупи очи с ръце.

Той се отдръпна и коленичи пред нея.

— Вкусът ти е различен.

— Откъде знаеш? — извика тя през сълзи. — Нали каза, че нито си виждал, нито си чувствал нещо с Теки. Откъде знаеш, че съм различна?

— Ти си единствената жена, която ме възбужда.

— И аз така си мислех, но съм грешала. Мислела съм си едно, ти си чувствал друго.

— Не съм — закле се той и въздъхна. Хвана китките ѝ и този път умолително изрече:

— Ще направя всичко, което пожелаеш, Ани. Ще спя на дивана, ако не можеш да понесеш да легна в същото легло. Ще ти дам ключовете от къщата на Максвел и така ще знаеш, че сам няма да ходя там. Дори ще отида на психиатър, ако поискаш.

— От това няма да има никаква полза — изхълца тя. — Ти си напълно с ума си. И това е най-ужасното. Дълбоката ти трезвост прави всичко толкова абсурдно.

— Тогава какво? Какво да направя? Каж ми и незабавно ще го изпълня.

— Остави ме. Искам да дишам.

Той веднага я пусна и се отдалечи.

— А сега?

Стоеше съкрушена, хладна, объркана.

— Не знам.

— Обичам те. Ти също ме обичаш, не отричай, защото любовта ти не може да умре в една минута, не и любов като нашата.

— Не съм способна да мисля — извика тя. — Трябва ми време.

— Колко?

— Не знам! — той искаше от нея да го насочи, но тя се чувстваше на ничия земя. Сам никога не ѝ бе причинявал болка, нито пък бе предизвиквал такъв гняв у нея.

— Какво ще кажем на децата?

Тя избърса сълзите от лицето си. Действително не знаеше какво да прави, но съществуваха неотложни проблеми — на първо място как да се справят с децата. Затова потърси изход.

— Засега нищо. Още не — някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че те изобщо не бива да знаят. Слухът на Уил Клингър бе нищо в сравнение с един откровен разговор. Не съобразяваше емоционалните последици. — Ще им дойде твърде много, след като и Майкъл е в това състояние.

— Тогава как ще се държим с тях?

— Ще наблегнем на загрижеността си за Майкъл.

— Позволяваш ли да те целуна?

— Не.

— А Върджиния?

— Целувай я колкото си искаш — горчиво рече Ани.

— Знаеш какво искам да ти кажа.

Да, знаеше, но оскърблението си си оставаше.

— Ще говорим с Върджиния.

— Добре.

— Искаш ли да се изнеса от спалнята?

В този миг тя го погледна. В тъмнината не виждаше израза му, но знаеше, че той търси някаква надежда за опора. Тихо и малко сухо, тя попита:

— Тогава се налага да кажем на децата, не смяташ ли?

— Да. Същото ще бъде и ако отида с нея в колибата.

— Легни си в леглото. На мен сигурно ми предстои безсънна нощ.

— Ани, това е абсурдно...

— Кое е абсурдно? — прекъсна го тя. — И без това почти никога не спя цяла нощ. Вместо да лежа будна в леглото, ще се разхождам наоколо или ще седя тук. Децата знаят, че съм разстроена заради Майкъл.

— Не ми трябва леглото, ако няма да си легнеш. Ела.

— Значи какво ще кажем на децата?

— Че се тревожа за Майкъл.

— А когато се събудят и те видят на дивана?

— Същото. Мислил съм за Майкъл, разхождал съм се и съм заспал там.

— И така нощ след нощ?

Той не отговори и тя разбра, че се е наложила — пред децата и двамата ще се преструват, за да не проличи обидата ѝ. Нощ след нощ. Кога ли ще свърши всичко това. Помисли си, че онази малка цялост, която представляваше животът ѝ със Сам, бе разкъсана, а парчетата — пръснати по пода. Все още объркана и разстроена, тя нямаше сили да се наведе и да започне да ги събира.

Сам стана от рамката на прозореца. Изморен, колкото нея, каза:

— И двамата можем да легнем на спалнята. Ще внимавам да не се приближавам до теб — беше почти до вратата, спря и наведе глава. — Ани? — тя мълчеше. — Утре сутринта ще дадем пресконференция. За делото „Дън срещу Хановър“. Вчера я отложих и ако зависи от мен, щях да я отменя, но нашият отдел за връзки с обществеността настоява.

— Докато Майкъл е болен? — учуди се тя. Независимо дали бяха спечелили, или не, пресконференцията изглеждаше ненавременна.

— Джейди държи на нея. А също и Джон Стюарт. Ще ми бъде трудно — поколеба се. — Ще дойдеш ли?

Ани облегна глава на рамката на прозореца. Досега тя винаги присъстваше на пресконференциите на Сам. Правеше ги с удоволствие — представяше се, усмихваше се на съпруга си. Сега обаче не би могла. Не бе в състояние да се усмихне, дори животът ѝ да зависеше от това, а последно желаше да се представя на когото и да било. Не

искаше хората да я гледат. Беше сигурна, че ще отгатнат истината и ще я зяпат развеселени или със съжаление.

— Имам часове.

— Знам, но си мислех дали не можеш да позакъснееш.

Едно време ставаше така. Мълчанието ѝ означаваше, че този път няма да го направи.

Той постоя на място още малко, а после прошепна:

— Добре — и тихо слезе по стълбата.

Ани страдаше от безсъние. След петчасов сън бе готова да работи активно: на теория, ако си лягаше около полунощ, призори трябваше да се чувства добре. Но обикновено към десет очите ѝ се затваряха, спеше непробудно няколко часа, а после — още малко, с прекъсвания. Докато будуваше, мислеше усилено, четеше някоя книга, подготвяше изпити. Понякога просто се долепяше до тялото на Сам и се наслаждаваше на топлината му.

Тази вечер нямаше топлина. Изобщо не си легна, остана в кабинета си, задряма на кушетката до прозореца и се събуди с объркани мисли. Слезе долу за аспирин и да изпие един билков чай, но съвсем нормалния вид на кухнята, при положение, че нищо не беше нормално, я разстрои. Върна се в кабинета си и тъй като трепереше, се зави с вълнен шал.

Хубаво би било, ако ѝ се събраха три часа сън.

Както и да е, на другата сутрин, когато Зоуи и Джон слязоха, беше в кухнята. Изпрати ги с обещанието да вземе Зоуи след училище. Да, ще ходи в болницата. Беше го решила. Обичаше твърде много Майкъл, за да не отиде. Сестрата потвърди, че е в същото състояние. А дали ще събере сили, за да говори с Теки, щеше да прецени на място.

Децата тъкмо тръгнаха и Сам слезе, облечен за работа. Понеже не знаеше какво да му каже, отиде да си вземе душ. Спря водата — банята се бе изпълнила с пара. Пресегна се за хавлията, закачена на вратата, и зърна високата, облечена в сиво фигура.

— Да? — рече страхливо и се покри с кърпата.

— Може ли да поговорим за минутка? — попита той.

— Не съм облечена.

— Хайде, Ани, не се занасяй.

Знаеше, че я възприема като своя жена, която хиляди пъти е виждал необлечена, и познава всяка фибра от тялото ѝ. Но това, което

направи, го превърна в чужд човек. Почувства се неудобно.

Тя не се помръдна. Не проговори. Просто гледаше размазаните му очертания в очакване да ѝ каже нещо. Щом се отдалечи, тя се избърса и облече халат. Едва тогава отвори вратата на банята.

— Да?

Той седеше в края на леглото, облегнал лакти на коленете си. Елегантният му костюм контрастираше остро с измачканите чаршафи. Както и да е, изглеждаше хубав. Това не ѝ повлия никак добре.

— Какво ще правиш днес? — попита той с подходяща смиреност.

— Не знам.

— В университета ли ще бъдеш?

— Известно време.

— Ще ходиш ли в болницата?

— Ще заведе Зоуи и Джейна след училище. По-късно Джон ще докара Лий.

Сам беше вперил очи в ръцете си.

— Не може ли да се видим и да прием някъде кафе?

— Няма да остана толкова дълго.

Той вдигна очи.

— Тогава да вечеряме рано? Ако искаш в града или тук?

Тя поклати глава. Вътрешно се сви.

— Не мога. Сам.

— Не искаш.

— Не мога. Изживявам вътрешна борба. Още не съм открила всички рани и те няма да заздравеят, докато нещата не се уталожат.

Той се замисли върху думите ѝ. След малко се напрегна и стана — толкова висок и примирен, че ѝ се прииска да се хвърли към него и да го помоли за прошка. Само че не тя трябваше да иска прошка. Не беше направила нищо лошо. Поне така смяташе.

Обърка се.

Проследи го, помисли си, че е редно да му пожелае успех за пресконференцията, но реши да не проговори. Защо обаче не изпита никакво удоволствие, след като му отказа да вечерят заедно? Вместо това се разплака, облече се бързо, но си даде сметка, че не е в състояние да отиде в университета. Изключено бе да се изправи пред двеста първокурсници и да им говори за Д. Х. Лорънс.

Д. Х. Лорънс. Такава беше програмата. „Синове и любовници“. Един мъж и две жени — едната земна, другата — вгълбена. В никакъв случай не бе в състояние да говори на тази тема.

Прокле съдбата и позвъни по телефона да съобщи, че е болна. После свали костюма, обу джинси, облече пуловер и се качи в колата. Тридесет минути по-късно бе в Рофорт, в малката стара къщичка, която през първите двадесет и една години от живота си наричаше свой дом.

Пътят беше изровен не толкова от дъждовете, колкото бе занемарен. Но нямаше как да занимават Питър Хигинс с подобни неща като подмяна на плочи, подстригване на трева и поддържане на ограда. Той беше художник. Оставаше нещата да текат свободно. С приятната си добродушна усмивка бе поверил двора си на грижите на природата.

Ани паркира зад ръждивия стар фургон и влезе през страничната врата. В кухнята цареше самият хаос. Пийт не смяташе за необходимо да се мият чиниите, докато в бюфета има нещо чисто. Какъв смисъл да ги прибира, след като за следващото ядене пак ще ги вади. Не хвърляше амбалажните пликосе, защото ги използваше да рисува върху тях. Да, но пък какви бяха рисунките му. Ани би могла да го обвини за разхвърляните съдове, но никога — за рисунките.

Пастелният Пит — така го наричаха поради творческите му предпочитания. Той се издържаше от продажбата на акварели в местните галерии, но бе прочут със стенописите си върху южната стена на банката в центъра на градчето, и с ексцентричността си. Правилата почти никога не важаха за него, но бе толкова приятен с розовите си бузи, светлорусата коса и брада, че всички му прощаваха. Възприемаха го като изчезващ вид, който трябва да се пази и да се уважава нуждата му от пространство.

Ани излезе от кухнята. Едно време в къщата имаше три отделни помещения — всекидневна и две спални. Скоро след като Ани се омъжи обаче, Пит разби стените с чук и в резултат се получи голямо студио с назъбени ръбове на мястото на стените. Една ръка дебел слой бяла боя на цялото помещение и според представите на Пит, ремонтът беше направен. Осемнадесет години по-късно стените бяха покрити с рисунки — пейзажи, морски сюжети, портрети в целия диапазон от най-странни хрумвания до реализъм. Ани потръпна при мисълта, че баща ѝ ще умре и тогава и стените могат да се разпаднат.

— Татко? — извика, след като не го видя.

Главата му се появи зад един нащърбен ръб. Той ѝ се усмихна и махна с ръка. Седеше на пода и работеше върху част от стената. Макар да рискуваше с характерни за стила си цветове, Ани не схвана какво вижда. Забеляза нещо като блясъци — бледожълти, зелени и розови на син фон, но не навяваха празнично настроение. Бяха съвсем като истински.

— Те са от друг свят — обясни той с глас, който с всяка година ставаше по-слаб и по-дрезгав. Беше вече седемдесетгодишен.

— Така ли? — клекна до него, за да разгледа по-внимателно рисунката.

— Малко са се спаружили по пътя си към Земята. Хиляда и триста светлинни години е дълъг период. Но ще се съживят.

— Защо идват?

— Просто на гости.

— Изминали са толкова дълъг път, само за да ни дойдат на гости.

— Трябва да се успокоят. Тяхната планета се тресе. Във всеки случай, искат да се уверят, че и другаде съществува живот.

Ани се усмихна. Наведе се към баща си, а той я прегърна. Пит не беше едър — около метър и седемдесет и пет, но беше здраво сложен.

— Нещо си разтревожена, а? — попита той.

Тя измънка нещо като „да“.

— Имаш нужда от малко успокоение, а?

Чу се същият звук.

— Едно коняче?

Усмихна му се. Конякът бе слабостта на баща ѝ.

— Ти се закле да го докосваш само вечер.

— Заклех се да не пия сам. Вечер съм с Питър Дженингс. А сега ти си тук. Искаш ли?

Тя поклати глава.

— Чай?

Пак поклати глава.

— Какао тогава?

Ани въздъхна. Като дете, лекуваше всичко с какао. Сега обаче ѝ се струваше, че и то няма да ѝ помогне.

— Просто ще поседя малко — тя не мърдаше в прегръдката му.

— Джон-балон-мой добре ли е? — попита той предпазливо и тя кимна.

— А милата малка Зоуи?

Тя пак кимна.

— А големият лош Сам?

Усмивката и помръкна.

Тя не отговори и Пит подсвирна.

— Охо — направи пауза. — Какво ли е направил?

Тя въздъхна.

— Нещо, което ме разстрои.

— Не го прави често.

— Не.

— Харесвам Сам.

— И аз.

— Тогава всичко ще се оправи — успокои я той.

Ани прие цялата доза успокоително, но то бе твърде краткотрайно. Изплъзна се от бащините ръце и се изправи. Пит продължи да работи, а тя се разходи наоколо.

Върху по-голяма част от стените на къщата бяха изрисувани в невъобразим безпорядък хаотично разпръснати мисли, докато се стигне до задната стена.

Повечето семейства документират живота си в албуми или на видеокасети. За целта Пастелния Пит разполагаше с цяла стена от къщата си. Върху бялата боя се открояваха рисунки на Ани като дете, после като момиче, като млада жена, като булка, рисунка на Сам, на децата в различни възрасти, имаше рисунка и на майка ѝ, когато Ани бе двегодишна. Единствено по образите от стената Ани си спомняше за нея.

Ани разгледаше внимателно. Изпод четката на Пит майка ѝ изглеждаше дребна и крехка, с дълга тъмна коса и мила усмивка. Ако не бяха очите ѝ, би била изображението на самата невинност. Но отличителната способност на Пит бе да пресъздава очи. Той улавяше техния израз, може би не в момента на позирането, но никой не му държеше толкова тънка сметка. Хората му прощаваха, защото не намираха грешка в интуицията му.

Абитуриентката Ани имаше боязлив поглед, абсолвентката — открито упорит, а младоженката изразяваше пълно блаженство.

Анината майка имаше одухотворени очи. Подсказваха за неукротим дух, за постоянна необходимост от промяна и

предизвикателство. Колоритният Питър Хигинс се оказва кратка почивка в жизнения ѝ път. Появата на Ани удължи тази почивка, но не бе в състояние да попречи на фаталното ѝ движение напред.

Ани не се преценяваше като нещастно дете. Беше свикнала с отсъствието на майка си, но пък имаше много мил баща. В пубертета обаче усети липсата ѝ. Мъчеше се да се справи със собственото си съзряване и започна да се самообвинява: ако беше по-хубава, майка ѝ би останала при тях; или ако имаше дълга черна коса, или зелени очи, или кръгло лице. Изобщо ако беше някак си различна, по-интересна, майка ѝ би останала.

През младежките години Ани се чувстваше по-посредствена от приятелките си. Затвори се в себе си. Започна да чете и да пише поезия. Водеше си дневник. Баща ѝ — немногословен човек с богата душа, стана най-добрият ѝ приятел.

После Теки. А след това Сам.

Ани се замисли за него, представи си го заобиколен от клиенти, скупчен върху бюрото му цял букет микрофони, а малко по-нататък — елитът на бостънските медии.

Очаквахте ли тази победа, мистър Поуп? — би попитал един репортер. А Сам би отговорил скромно: Един адвокат никога не очаква победа. Работи много върху случая, планира делото, спори със себе си и се отдръпва, когато съдебната система започне да действа.

Смятате ли, че това решение ще даде отражение и в други щати?

Според мен и в други щати би могло да се стигне до подобно решение, макар и не във връзка с този случай. Вече е дошло времето, да се взема предвид травмата при престъпления като сексуално насилие.

От далечния край на стаята се обажда друг репортер: Ще представлявате ли други женски групировки?

Вероятно.

И още един: Смятате ли, че ви бе по-лесно да пледирате случая, тъй като имате съпруга и дъщеря?

Несъмнено. Бих желал жена ми и дъщеря ми да получат пълна закрила, както тези жени тук.

Къде е съпругата ви, господин адвокат? — би запитал друг репортер. Обикновено тя присъства на пресконференциите ви.

Нямаше възможност да дойде би отвърнал Сам.

Защо?

На работа е.

Ревнували ви, когато работите с такива жени? Не, би отговорил той, но вече самодоволно. Тя знае как да привлича вниманието ми. Как, господин адвокат?

Трябва да е красива, съблазнителна, интересна. Да има своя принос в семейния бюджет. Да се облича, когато я искам облечена и да се съблича, когато я искам разсъблечена. Да пере чорапите ми и да прибира ризите ми от пералнята. Всяка сутрин да бърше прах, а вечер да сервира топла храна.

Но не го прави, би изтъкнал репортер с образа на Върджиния Клингър. Дори половината от това. Може да има своя кариера, но не е никаква съпруга. Събира чорапи от различни чифтове, за вечеря поднася полуфабрикати от супермаркета, а и далеч не е хубавица. Чудно е, как досега не сте кръшнали. Или вече сте го направили, мистър Поуп?

Тъй като не желаете да чуе отговора, Ани обърна гръб на рисунките по стената и все пак се съгласи да пие какао.

ПЕТА ГЛАВА

Стенли Уолъс беше клиент на „Максуел, Роупър и Дайн“ от времето, когато Роупър и Дайн бяха още живи, а Джон Стюарт — единственият Максуел във фирмата. Стенли натрупа състояние от производство на ботуши. Макар през последните години да бе намаляло, оставаше достатъчно внушително, за да де отнасят към него с голямо внимание.

По тази причина в четвъртък Джейди потисна желанието си след пресконференцията да побърза към болницата и заведе Стенли на обяд. От години се занимаваше с авоарите му. Между двамата цареше пълно съгласие. Джейди си даваше сметка какви пари ще прибере фирмата, като изпълнител на завещанието върху имуществото му. На подобни клиенти срещите не се отлагат, освен в краен случай. Нито пък се водят в евтини ресторанти.

Джейди го покани във Федералния клуб. Над супа от краби и агнешки медальон обсъдиха делото на Сам и имуществото на Стенли. Стенли видя някаква връзка. Шовинист по природа, той се опасяваше дали изходът от случая на Сам няма да даде зелена улица на женските оплаквания — нещо, което дъщерите му правеха непрекъснато. Бе убеден, че ако не пази парите си добре, ще стигне до просяшка тояга.

Джейди го остави да говори, поемайки риска за истинско мъчение, поради дългите паузи между изреченията — нещо типично за речта на Стенли. Умът му вече не действаше бързо, както едно време. Нито тялото му. На осемдесет и шест години то протестираше при всяко движение. Следователно щяха да се върнат до фирмата със скоростта на костенурка, защото Стенли не обичаше таксите.

Всъщност Джейди беше доволен — имаше извинение да не отиде в болницата.

— Подобно нещо не би трябвало да се случва на дете — заяви Стенли, когато разговорът се насочи към Майкъл. — На човек на моята възраст — да, но не и на едно момче. Има ли някаква промяна?

— Тази сутрин свалиха респиратора.

— Е, това е добър знак.

Жалко, че и Джейди не можеше да погледне нещата от същия ъгъл. Пред очите му беше само смъртнобледото лице на Майкъл. Този образ не изчезваше от съзнанието му.

— Всъщност — гласно разсъждаваше той — очевидно са разбрали, че изобщо не е бил необходим. Откакто свалиха тръбата, признаците на живот не са се променили. Все още е в кома.

Стенли изцъка и потъна в мълчание. След малко попита:

— А Теодора? Как е тя?

Джейди малко се раздразни.

— Не е напускала болницата откакто се случи нещастиято. Не се отделя от леглото му — не му беше ясно какво точно е очаквал, но във всеки случай, не и това. Отсъствието ѝ от дома се отразяваше зле на всички. Предната вечер Джейна и Лий му скъсаха нервите, препираха се страшно. Теки знаеше как да се справи, но не и той.

— Бедната Теодора — размишляваше Стенли и отново потъна в мълчание. Когато излезе от това състояние, вече бяха стигнали до фирмата. Джейди го въведе в празната зала за пресконференции и възрастният човек веднага се изпъна на един диван.

Джейди имаше намерение да се обади в болницата от кабинета си, но едва вдигна слушалката и Върджиния Клингър се появи на вратата. Известно му беше, че ще дойде. Тя бе дъщеря на Стенли Уолъс. В замяна на месечните чекове — допълнение към издръжката ѝ — тя изпълняваше и ролята на шофьор, ако някоя от сестрите ѝ не бе на разположение.

— Здравей — усмихна се тя широко, — имаш ли свободна минута?

Нямаше, а и Върджиния не му бе любимка. Като стара приятелка на семейството, бе голяма досадница, а като съседка — подозираше я, че подслушва. За съжаление, бе една от трите дъщери, безспорни наследнички на завещанието и като такава представляваше инвестиция за бъдещето. Затова кимна, остави телефонната слушалка и с жест я покани да седне.

Джейди никога не би позволил на Теки да облече костюм с толкова къса пола. Обаче се налагаше да я понесе. Тя имаше красиви крака. Около нея като облак се носеше миризмата на сладникав

парфюм, тя кръстоса крака и го изгледа с широко отворени очи, пълни със съчувствие.

— Толкова пъти идвах до вас, липсвате ми. Как е Майкъл? — щом Джейди ѝ съобщи за респиратора, тя въздъхна дълбоко. — Слава Богу.

— Това не означава кой знае колко.

— Не е вярно — смъмри го тя. — Значи, че може да диша сам, което по-рано не сте знаели. Движи ли се?

— Много рядко. Според сестрата това са мускулни спазми.

— Сестрата не разбира нищо — възрази Върджиния. — Тя изобщо не знае какво става в съзнанието му. Тази сутрин например, бях с една приятелка в клуба на боди билдинг, та тя ми каза, как преди няколко години сестра ѝ в Омаха била свидетелка на нещо подобно с едно дете, само че било момиче. Една кола блъснала детето на връщане от училище. Деветнадесет дни било в кома.

Джейди не знаеше дали да вярва и дума на приказките ѝ. На всички бе известно колко преувеличава. Въпреки всичко я слушаше. Бе зажаднял за някаква надежда.

— Дошла ли е съзнание?

— Ъхъ — самодоволно се поизпъчи Върджиния, — но едва след като сестрата на приятелката ми решила радикално да промени лечението. Убедена е, че тъкмо това избавило дъщеря ѝ от комата.

Джейди бе враг на радикалните решения, но все пак искаше да научи нещо повече.

— Каква е терапията?

— Нарича се събуждане от кома. В продължение на часове чукали с дървени блокчета край ушите на момичето. Насочвали силна светлина в очите му. Драскали кожата му. Твърдят, че при кома, душата се свива някъде навътре в тялото и терапията е предназначена да постави ориентири, та тя да се върне обратно. Трябва да си помислиш, Джейди. Обзалагам се, че лекарите на Майкъл не са го препоръчали.

— Минали са само два дни обясни Джейди. — Досега полагаха усилия да го стабилизират.

— Мислят по най-обикновен начин — заяви Върджиния и сбърчи нос. — Моята приятелка ми каза, че сестра ѝ с удоволствие би си поприказвала с теб. Или пък с Теки. Между другото как е тя?

Непрекъснато поглеждам към улицата пред вас, но не съм я виждала нито да влиза, нито да излиза.

Джейди си представи къщата на Върджиния. Очевидно Върджиния прекарваше по-голямата част от времето си до големия еркереен прозорец в стаята за закуска. Често сутрин забелязваше да го наблюдава как тръгва за работа.

— Теки е в болницата при Майкъл.

Върджиния го изглежда изненадана.

— През цялото време? А кой се грижи за къщата?

— Успяваме някак си да се справим.

— Значи е прехвърлила всички задължения върху теб?

От една страна Джейди се зарадва, защото още някой мислеше, че Теки би могла да прави повече. Но от друга — се почувства задължен да уточни:

— Тя стои при сина ни, който е в кома.

Върджиния сведе очи. Погледна към ръцете си, раздвижи ги в скута си, а после рече неуверено:

— Безпокоя се за нея, Джейди.

— Тя е добре.

— Не заради Майкъл. Изобщо. Според мен Теки изживява нещо. Джейди обърна очи към тавана.

— Какво например?

— Някаква лична криза.

— Стига, Върджиния...

— Сериозно ти говоря. Намирам се в неудобно положение и не бих го казала, ако нямам нещо предвид. Не е тайна — стана ми неприятно, когато се ожени за Теки. Семействата ни се познават от години, надявах се да се съберем и аз бях готова да се омъжа за теб, но ти избра Теки. Станалото — станало, приех го. Опитах се да се сприятеля с нея.

Джейди осъзна, че това е невъзможно.

— Много сте различни. Тя е домашар, а ти си като пеперуда — дай ти да кръжиш над обществото.

— Не сме чак толкова различни.

— Тя обича децата, а ти — възрастните.

— Аз също обичам деца.

— Тя е жена, която обича един мъж, а ти си търсиш четвърти съпруг.

— Сигурен ли си?

— Да не би да е пети?

— Отнася се за Теки.

Джейди нямаше представа за какво му говори. Погледна часовника. В три и половина чакаше клиент, а се надяваше да отскочи до болницата и междуременно да се върне.

Върджиния се наведе напред.

— Според мен, има връзка.

— Какво?

— Любовна история.

Той се засмя.

— Е, този път ме уби, Джин. Защо изведнъж започна да говориш против жена ми?

— Никога не съм те убивала и тъкмо затова се безпокоя. Тя ще те нарани, Джейди.

— Имала любовна връзка — повтори той, сякаш това беше най-невероятната идея. Теки не може да завърже любовна връзка. Няма да посмее.

— Със Сам.

— Шегуваш ли се? — изведнъж стана нетърпелив. — Сам е най-добрият ми приятел. Той ми е и партньор. Имай чувство за мярка, Джин.

Но тя не отстъпваше.

— Видях ги.

— Кога?

— Във вторник.

— В деня на катастрофата?

Тя кимна.

— Когато изтичаха от къщата след Майкъл, бяха с доста раздърпани дрехи. Теки завързваше халата си, а Сам имаше много гузен вид.

Джейди се изправи. Изведнъж парфюмът ѝ започна да го задушават — а без това бе чул повече, отколкото трябва. Съзнавайки, че залага на карта бъдещия си бизнес, той изрече любезно:

— Смятам, че би трябвало да си тръгваш.

— Попитай Сам.

— Няма да питам Сам. Не бих го обидил по тоя начин.

Тя все още не се предаваше и Джейди се ядоса.

— Всичко се връзва — настоя тя. — Защо Майкъл ще се втурне като луд към улицата, ако не да избяга от нещо неприлично, което е видял. Помисли си, Джейди. Ще разбереш, че съм права.

Джейди тръгна към вратата, но се спря — хрумна му една мисъл. Изглежда Върджиния.

— На кого си го казала досега?

Тя се изправи.

— Не е там работата...

— Тъкмо в това е работата! — изкрещя той. Обхвана го такъв гняв, че затвори вратата и се изпъчи срещу нея. Гласът му трепереше. — Права си. Семействата ни се познават от дълго и много добре ми е известно какво представляваш и на какво си способна. Бъркаш се в хорските работи и клюкарстваш — закани и се с пръст. — Ще ти кажа нещо, но то ще бъде за пръв и последен път. Нищо не си видяла. Ако Майкъл е изтичал от къщата, сигурно си е имал причини, а не защото жена ми и най-добрият ми приятел са правили нещо неприлично. Трябва да знаеш, Върджиния, че мога да задоволявам жена си — гласът му прозвуча по-твърдо. — Освен това ми е малко трудно с баща ти: непрекъснато мърмори колко пари се дават за пластични операции в Бостън. Без усилия ще убедя Стенли, че не се нуждаеш от месечната му издръжка, защото имаш достатъчно пари. Обещавам ти, животът ще ти се види труден, ако разпространяваш историйката си наляво и надясно.

Върджиния отговори по-меко.

— Исках само да те защита.

— Като объркваш брака ми ли? — кресна той. — Нищо чудно, че не можеш да задържиш съпруг — направи жест към главата си. — Дъската ти хлопа. Как би могла да ме защитиш като пречиш на брака ми? Това е последното, което желая. Особено, когато Майкъл е толкова зле.

— Исках да ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? Можеш ли да чистиш къщата, да переш и да готвиш вечеря, което прави жена ми, когато не е в болницата при сина ми. Искаш ли да чистиш, да переш и да готвиш? Естествено, не.

Ти си наемаш хора за тая работа, а в това време ходиш на бодибилдинг и се потиш пред треньора. Треньорът. За Бога, Джин, той е десет години по-млад от теб. Има големи бицепси, но не и ум. Не би ли могла да намериш нещо по-свастно?

— Аз не...

— Хайде да вдигнем Стенли. Достатъчно е спал — Джейди рязко отвори вратата. Вместо да се успокои, когато Върджиния и Стенли си тръгнаха, той почувства как някаква тревога се загнездва у него.

Влезе в кабинета на Сам, затвори вратата след себе си, облегна ръце върху бюрото му и без да обръща внимание, че Сам говори по телефона, попита:

— Какво си правил в къщата ми във вторник?

Сам го спря с пръст.

— Точно така — отговори към слушалката. — Шестима защитници е класически случай — вдигна очи към тавана, докато човекът, с когото разговаряше продължаваше да бърби, а след това каза: — Не вярвам да има подобно решение в другите щати. Слушай, Ханк, може ли да продължим по-късно? — отново се заслуша, а после бързо изрече. — Точно така — и затвори.

— Е? — притисна го Джейди. След като Сам не отговори, той продължи: — У нас. Във вторник. Къде беше, когато Майкъл нахълта?

След дълга пауза Сам най-после кимна. Джейди почувства ужасно подозрение от гузния вид на Сам.

— Какво правеше там?

Търсех Ани би бил истинският отговор. Но Сам не го изрече.

— Задах ти много прост въпрос — подсети го Джейди със застрашително приглушен тон. Това беше Сам — довереният му приятел и партньор. — Какво правеше там?

Сам мълчеше. Джейди се опита да отгатне по израза на лицето му, но забеляза само, че се е изчервил.

— Искаш ли да знаеш какво ми съобщи току-що Върджиния? — попита и беше готов да продължи, когато Сам заговори.

— Вероятно същото е изпуснала и пред децата си. Вчера те са го казали на нашите деца в училище, а днес сигурно го е раздрънкала вече пред половината град. Двамата с Ани ще поговорим с нея по-късно...

— Няма нужда — прекъсна го Джейди. — Току-що ѝ наредих да държи устата си затворена. Заплаших я, че ще повлияя на баща ѝ — което разбира се е неетично, но ми върши работа — само ако още веднъж намекне, че ти и Теки имате връзка — но това не беше краят. Джейди изпитваше нужда да открие картите си. — Интересува ли те какво ми каза? Че когато Теки се втурнала след Майкъл, завързвала халата си, а ти си имал гузен вид. Според нея Майкъл ви е изненадал — направи пауза, дишаше на пресекулки. — Отречи го, Сам. Кажи, че не е вярно. Необходимо ми е, за да мога да кажа с чиста съвест, че ти си го отрекъл безусловно.

Сам го наблюдава в продължение на минута, после се изправи и тръгна към прозореца.

— Между мен и Теки няма любовна връзка.

Джейди изчакваше.

— Продължавай — подкани го той най-накрая. Знаеше, че трябва да следва още нещо — липсващата плочка в мозайката.

— Бях с Теки, когато. Майкъл се втурна. Той ни видя, преди ние да го забележим. Сигурно е разбрал нещо погрешно.

— Какво погрешно? — попита Джейди.

Сам почеса мустаците си. Не му беше привичен жест, затова правеше още по-силно впечатление. Сам Поуп чешеше мустаците си само когато е много нервиран. Не когато е изпаднал в неудобно положение или несигурен, а нервен. И когато е виновен.

Джейди скръцна със зъби.

— Значи си го направил, копеле такова.

— Но не е както ти предполагаш.

— Или си я чукал, или не си. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че сте се престрували? За Бога, Сам! — сложи ръка на тила си и се извърна. Не можеше да повярва. Най-добрият му приятел и жена му. Погледна го отново. — Защо, Сам? Господи! Никога дори не ми е хрумвала подобна мисъл. Колко съм бил глупав! Но все пак има някаква логика. Така си обяснявам, защо Майкъл е избягал, без да говори с нея и защо тя не ме поглежда в очите — опита се да проумее всичко. — Как можа да ми го погодиш? Теки ми е съпруга. След всичко, което съм направил за теб, след борбата, която водих за теб, така да ми се отплащаш!

— Правиш погрешни заключения.

— Добре. Отречи го. Спа ли с нея, или не?

— Нямахте нищо лично...

— Прелюбодействал ли си с жена ми, когато тринадесетгодишният ми син ви е видял?

— По-спокойно, Джейди.

— Да или не.

— Да, но...

— За Бога! — Джейди така се разгневи, че обърна глава настрани. Първата му мисъл беше да удари Сам. После му хрумна, че не си заслужава. И се отправи към вратата.

Сам незабавно го настигна, казвайки тихо, та никой от фирмата да не чуе:

— Грешката не беше нейна.

— Тя ще ми даде обяснение — изсъска Джейди и буквално литна по коридора.

— Няма да ти го каже. Тя поема вината върху себе си.

— Сигурно има право.

— Не — Сам го хвана за ръката. — Не й нанасяй и този удар сега. И без това й дойде много.

Джейди се освободи и продължи да върви.

— Да си се сетил за мен тогава? Не ми ли стига всичко останало? Сега трябва да събирам парчетата и да ги сглобявам. Трябва да се опитам да задържа семейството си.

— Няма да го направиш по този начин.

Джейди рязко спря и го изгледа.

— Какво, трябва да го забравя ли? И да ви простя? Ани така ли постъпи? Боже, бедната Ани.

— Някак си ще го преодолеем.

— Тя е твърде добра за теб, Сам — и тръгна отново.

Сам вървеше редом с него.

— Няма да позволя една глупава грешка да опропасти живота ми.

— Да, но виж какво стана с Майкъл.

— Още нищо не е станало.

— Той те обичаше — Джейди говореше тихо и пресипнало, докато подминаваше секретарката в приемната.

Сам бутна вратата с табелката: „Максуел, Роупър и Дайн“.

Последва Джейди във фоайето.

— Пак ще ме обича.

— Не и ако аз се намеся — закани се Джейди. Натисна яростно копчето на асансьора и тъй като вратата не се отвори, продължи да натиска.

— Би било твърде зле.

— Да, наистина е така. Никога не забравям, когато приятели ми нанесат удар в гърба.

Сам прокара пръсти през косата си. Беше възбуден и разстроен за огромно удоволствие на Джейди. Що се отнасяше до него, това беше краят на приятелството им. Наблюдаваше как квадратчетата над вратата на асансьора просветват — не желаше да се унижава повече като обръща каквото и да е внимание на Сам.

Сам изрече тихо:

— Така се случи, Джейди. Целият бях някъде по средата между „Дън срещу Хановър“ и Ани, а Теки си мислеше за теб, не за мен. Всичко свърши, преди някой да разбере какво е станало, а сега си плащаме, повярвай ми. Ако смяташ, че някога ще си го простя, много се лъжеш.

Джейди изобщо не го погледна. Дори не реагира.

— Ани и аз решихме за по-добре да не казваме на децата.

— Не съм съгласен. Трябва да знаят какво става около тях.

— Не им казвай нищо, Джейди. Така нещата само ще се усложнят.

— Те имат право да знаят истината.

— Цялата истина ли? — попита Сам. Тонът му прозвуча предупредително. — Значи искаш да научат за тайните ти срещи?

Джейди го изгледа.

— Копеле.

— Теки знае ли за тях?

— Много добре ти е известно, че не знае — беше играл на сигурно. Понякога му правеше удоволствие да се уверява в способността си да задоволява и други жени. Така компенсираше монотонността в отношенията си с Теки. — Заплашваш, че ще й съобщиш ли?

Сам поклати глава, но кой знае защо раздразнението му само възпламени гнева на Джейди. Хем му слагат рога, хем приятелят му се

горещи — не разбираше той.

Но Сам действително бе ядосан.

— Страхотен си, когато искаш да се изкараш светец. През всичките тези години изневерява на Теки, докато тя ти беше вярна, аз също съм бил верен на Ани. Какъв си лицемер.

— Но не съм го правил с жената на най-добрия си приятел — възрази Джейди, когато асансьорът пристигна. Влезе, почти сигурен, че Сам ще го последва и ще продължат да се разправят пред хората. Вратата обаче се плъзна, затвори се и той остана ядосан с чужди хора, без Сам.

Теки не бе на себе си от отчаяние. През последните две нощи спа общо само няколко часа и вече се люлееше от умора. Преоблече се и се освежи с тоалетните принадлежности, които Джейди ѝ донесе, но изпитваше нужда да си вземе душ. Лошото беше, че независимо от отстраняването на респиратора, положението на Майкъл не се променяше и тя се отчая още повече.

В часовете край леглото му, докато шепнеше на тялото, което не ѝ отговаряше, откри, колко често мисли какво ще стане, ако той не се събуди. Или ако дойде в съзнание, но се окаже, че е парализиран. Или ако започне да се държи като тригодишно дете.

Мисълта за всяка от тези възможности я изваждаше от равновесие. Също както и Сам. И Грейди. Той беше най-лошото, най-лошото. Продължаваше да идва, заставаше в коридора и ѝ напомняше за един друг живот. По дяволите, този живот бе свършил. Сега не биваше да я преследва.

Едно време Грейди ѝ вдъхваше сила. А сега бе останала съвсем без сили. Необходима ѝ беше Ани, но Ани нямаше нужда от нея и Теки не я обвиняваше. Оказа се, че Теки ѝ е била много лоша приятелка.

— Майки — изрече тя меко. Погали го по ръката. — Как си? — стотици пъти изрече тези думи. Гласът ѝ бе като повредена плоча — при всяко повторение звучеше все по-хрипливо. — Устните ти са хубави — каза. Тъй като нямаше какво по-смислено да прави, тя започна да изрича мислите си на глас. — Радвам се, че махнах респиратора. Нямах нужда от тръба в гърлото. Така няма да се изплашиш, когато се събудиш. Остава да махнат иглите, но то ще стане

само като се убедят, че можеш да се храниш. Не си ли гладен? Яде ли ти се двоен сандвич?

Уморено пое дъх и млъкна. Чувстваше се изтощена. Само ако Майкъл покажеше с нещо, че чува, би могла да продължи да говори до края на живота му. Но той не даваше знак.

При нахлуването на Джейди в стаята вдигна глава.

— Днес имах прекрасен ден — каза той.

Не беше чак толкова изтощена, че да не усети сарказма. Лицето му имаше ужасен израз.

Той се хвана за решетката на леглото, изправи се срещу нея, а помежду им остана безжизненото тяло на Майкъл.

— Първо, за кратко ме посети Върджиния и ми каза, че според нея имаш връзка със Сам. После поставих ребром въпросът на Сам и той го потвърди. Уличница.

Изненадващо и за самата себе си, тя запази спокойствие. Нищо чудно да е поради умората. Или просто, защото не можеше да му отговори. Най-вероятно поради облекчението — по-добре, че той вече знае истината.

— Как можа да го направиш? — извика той повече ядосан, отколкото засегнат. — Не се ли отнасях добре с теб? Не ти ли дадох дом, деца и дрехи? Не те ли задоволявах в леглото?

Всъщност беше така, ако за някаква мярка се приеме оргазмът. Но ако ставаше въпрос за предварителната игра или след любовната наслада, тя не бе изпитвала почти никакво удоволствие. Още преди години любовта им загуби блясъка си.

— Колко пъти? — попита той остро. — Колко често си го правила?

— Веднъж.

Той присви очи.

— Със Сам, може би, но с други мъже? Не си ли се чукала набързо в гората с озеленителя или зад сцената с онзи брадат учител по драма в училището?

Думите му я засегнаха дълбоко. Приравняваше я към курва — нещо, което не й минаваше през ум, че е. Все пак бе готова да приеме всякакви обиди от него. Заслужава наказание. Виновна е, защото му изневери със, Сам. Имаше право да се гневи.

— А? — подкани я той. — Да не би да съм попаднал на истинския сценарий? Или в тоалетната на бензиностанцията, докато ти пълнят колата? Или, по дяволите, с някой друг в собственото ми легло?

— Знаеш, че не е така — прошепна тя.

— Не, не знам. Нищо не знам! Докато съм в Бостън и печеля пари, да те издържам, ти по дял ден стоиш в Констънс и се занимаваш, както досега мислех, само с невинни неща. Имах ти доверие, Теки.

Тя сведе очи към Майкъл. Стори ѝ се, че не бива да говорят за такива неща край него. Тогава осъзна грешката си. До този момент той не възприемаше думите ѝ. Не бива да мисли, че нещата ще се променят изведнъж. А ако стане? Ако грубите, гневни, прибързани думи го извадят от комата, в такъв случай е съгласна Джейди да продължи.

— Е? Няма ли да кажеш нещо в своя защита?

Тя сви рамене. За толкова имаше сили.

— Как да се защитя? Това, което направих, е осъдително. Беше един-единствен път, но сгреших.

— По дяволите, така е, но даваш ли си сметка за последствията?

Тя беше вперила очи в Майкъл.

— Правя го непрекъснато, откакто се случи.

— Ти докара нещата дотук — след като тя кимна, той добави: — Ти и Сам — изпъна се и шумно пое дъх. От опита, натрупан през годините Теки разбра, че се готви да издаде присъда. Не се изненада, когато той заключи: — Родителите ми никога не са те обичали. Още от самото начало таяха съмнения. Смятаха, че съм паднал ниско и са били прави. Ти не се приобщи към семейството, както се надявах. Беше много хубава, когато излизахме, никога не ми причини неприятности, но никога не прояви активност, както правят много съпруги. Някои жени помагат в кариерата на мъжете си. Не и ти.

След всички дребни подхвърляния през годините като например: „Смятам, че трябва да си пооправиш косата“ или „Щом ще ходим на барбекю в клуба, децата трябва да са с нови маратонки“, или „Нямаш ли някоя по-елегантна рокля!“, това беше съвсем ново.

— Как бих могла да помогна на кариерата ти?

— Като разговаряш с хората. Като ги впечатляваш с нещо — продължи Джейди. — Вече не си малка. Вече ми е известно как можеш да завъртиш главата на мъж.

Тя никога не бе мислила по този начин.

— Аз не...

— Ако се оставя на въображението си, мога да допусна, че понякога сигурно си самотна, докато децата са на училище. Искам да кажа, сигурно е хубаво да си в компания с други жени и да правите това-онова, но през останалото време си вкъщи, а аз съм на работа. Ако беше казала, че имаш нужда от нещо друго, бих се постарал да ти го осигуря — тонът му стана жесток. — Но да вършиш разни неща зад гърба ми и то с най-добрия ми приятел! Колко ниско падна, Теки. Толкова ли си отчаяна? Добър ли е? Хареса ли ти с него?

От този разговор започна да ѝ се повдига.

— Аз не...

— Атлетично е сложен, нали? По-висок от мен. За това ли го направи? Мислела си го в продължение на години? И в Мейн, когато седяхме по бански, и тогава ли си го представяше? Поне веднъж не си ли помисли за Ани?

Изобщо нищо не съм мислила — идеше ѝ да изкрещи, но той продължаваше да говори и тя го остави. Лекарите и сестрите ги нямаше. Колкото по-бързо избълваше всичко, което е решил, толкова по-добре.

— Когато се любехме двамата, за него ли си мислеше? Или за някой друг? Но не и за мен, Теки. Винаги, когато сме се любили, не аз съм бил с теб — гласът му стана по-напрегнат и тих. — Това обаче не се случваше често напоследък, нали? Не съм го предлагал и не сме го правили. Защо винаги аз съм бил инициаторът? Защото ти си се пазела за други.

Тя вече каза, че освен Сам не е имало някой друг. Нямаше сила да го повтори.

— Кучка. Ти си непрокопсана жена, Теки. Лоша майка.

Това я разбуди. Майчинството винаги е било силната ѝ страна. Искаше да му се посвети още от времето, когато не го бе изпитала.

— Досега всичко съм правила както трябва — опита да се защити тя.

— Но всичко отиде по дяволите! — обвини я Джейди. — Вече нищо друго не се брой. Погледни Майкъл. Виж какво му направи. Предаде го, както и мен. Трябва да се съгласиш, Теки. Ти си лоша майка.

Не бе в състояние да го понесе.

— Не. Направих само една грешка.

— Пропадна.

— Една грешка и ще я поправа. Ако е необходимо, ще прекарам остатъка от живота си с него.

— Може и да не е толкова дълго, ако умре.

Усети пронизваща болка в стомаха си.

— Шшт, Джейди.

— И това може да стане. Или да остане непълноценен до края на дните си. Тогавя как ще се чувстваш?

— Няма да умре! — извика Теки. Едно беше да мислиш най-лошото, съвсем различно е да го чуеш от някой друг.

— Откъде знаеш?

— Няма да го позволя! — зарече се тя.

— Сега и ролята на Господа ли поемаш? Остави това, Теки. Ти не правиш нищо, освен че седиш тук и дремеш непрекъснато. Какво добро носиш на Майкъл?

Тя преглътна трудно.

— Знае, че съм тук. Показвам му, че го обичам.

— Показваш му как си губиш времето. Би могла да направиш нещо и да му помогнеш да се събуди. Би могла да разпитваш лекарите за други видове терапия, да ги ръчкаш да предприемат нещо повече. Самата ти да опиташ да измислиш нещо. Но не, по-добре стой като изправен труп. Наистина изглеждаш като мъртвец — измърмори той.

Теки не чу последните му думи. Очите ѝ бяха приковани към онази част от чаршафа, под която бе здравият крак на Майкъл. Сърцето ѝ започна да бие по-силно.

— Забеляза ли? — прошепна възбудено тя.

— Какво?

— Мръдна крака си.

Джейди поглед натам, но под чаршафа не се забелязваше никакво движение.

— Хайде, милото ми — замоли се Теки и се наведе близо до лицето му, — направи го пак. Можеш. Опитай пак.

— Няма нищо — констатира Джейди след минута, ала Теки не бе съгласна. Заобиколи леглото и се втурна към сестринската стая.

— Мръдна — обяви тя на сестрата там. — С крака си само за малко, но съм сигурна, че се раздвижи. Какво означава това? Дали ще го повтори?

Сестрата се върна с нея при Майкъл и Джейди побърза да отбележи:

— Няма нищо. На жена ми сигурно ѝ се е привидяло.

— Не ми се е привидяло — възрази Теки. — Толкова отдавна стоя, без да случило нещо, че ще забележа дори най-дребното движение — обърна се към сестрата: — Мъжът ми и аз спорихме. Майкъл вероятно не е харесал какво си казваме. Дали това е причината?

— Би могло — отвърна сестрата, но не звучеше много убедително.

— Вероятно мускулен спазъм.

— Не — настояваше Теки и не приемаше да ѝ се отнеме този лъч надежда. — Знам какво е спазъм. Това беше различно. Съвсем друго — наведе се. — Хайде, Майки. Направи го пак. Знам, че можеш. Направи го заради мен.

Джейди изсумтя. Щом сестрата излезе, подхвърли:

— Ти си последната, заради която би го направил.

— Тогавя опитай ти — извика тя, отново напълно обезкуражена, изпитвайки неприязън към съпруга си. — Обвиняваш ме, че не правя нищо. И ти не правиш почти нищо.

Джейди размърда рамене и я изгледа хладно.

— Работа, печеля пари, за да плащам за грешката ти. И въдворявам ред къщи. В случай, че си забравила, имаш още две дъщери — изглеждаше отвлечен. — Такава каша забърка, Теки. Сериозно ти говоря — обърна се и излезе.

— Не съм забъркала никаква каша — възрази тя, но нямаше кой да я чуе — думите ѝ оставаха да висят във въздуха. Сведе очи. Майкъл не помръдваше. А беше толкова сигурна, че преди малко реагира. Сега изглеждаше както преди. — Да, забърках голяма каша.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но изведнъж се почувства твърде уморена, за да ги избърше. Разплака се тихичко — държеше ръката на Майкъл и си припомняше всичко, което бе желала за него. Искаше той да играе баскетбол, да прави видеофилми, да се среща с момичета. Да пътува по света с яхта като онази, в която му останаха

очите по Първи май. Желаете да му се случват само хубави неща, защото ѝ беше син, беше невероятно дете и тя го обичаше.

Плачеше тихичко, мислейки си, че може би нищо от това няма да се случи, когато някакво движение край вратата привлече погледа ѝ. Беше Грейди. Зърна го неясно през насълзените си очи, както бе застанал до прозореца.

— Върви си — прошепна и му направи знак да мълчи, преди да избърше лицето си с ръка.

При всеки друг случай би си отишъл. Но не и този път.

— Махни се — прошепна тя отново, но по-слабо. Именно сега се разтресе, а не преди, когато дойде Джейди. Като си даде сметка, че бракът ѝ е в опасност, синът ѝ — в кома, а животът и направо се разпада, тя захлупи лице с ръце, обърна се с гръб, свлече се по стената на пода и се разплака, без да се интересува дали някой я вижда и я съжалява.

Грейди я прегърна. Не го беше чула да се приближава, но знаеше, че тези ръце са негови. Имаха особена форма. Миришеха на него. За двадесет и две години не се бе променил.

— Върви си — изхълца тя.

— Не мога — прошепна той дрезгаво. — Особено, когато си разстроена.

Опита се да си припомни каквато и да е причина да го мрази и да го накара да си тръгне, но усещаше единствено колко много е уморена, тъжна, отпаднала, уплашена, а той е солиден и ѝ вдъхва увереност.

Точно сред целия този ад тя си позволи това мъничко удоволствие.

— О, Грейди, колко обърках нещата.

Той я притисна, без да отрони дума.

— Когато ме отпрати, ми каза да бъда добра. И мисля, че бях. А сега съсипах живота на Майкъл.

— Аз пък минавах по улицата.

— Но той изхвърча от къщи, защото ме видя със Сам. Бях със Сам, Грейди. Сам е най-добрият приятел на мъжа ми. Ужасна съм, съвсем не съм такава, каквато искаше. Не бива да се приближаваш до мен. Не бива да имаш нищо общо с мен.

Той я погали по главата сякаш беше десетгодишна.

— Джейди ме мрази. Момичетата също ще ме намразят, щом разберат — ридаеше тя. — Какво ще правя?

— Поспи — прошепна в косата ѝ той. — Изтощена си.

— Винаги съм искала да имам семейство — съпруг, деца, дом, сигурност, а сега губя всичко.

Той я потупа лекичко по гърба — жест, че някога я е познавал отблизо и все още я обича. Съзнаваше необходимостта да се откъсне от него, както навремето той се отдалечи от нея. Налагаше се да се изправи, да тръгне и да му демонстрира способността си да живее и без него.

Но тъкмо в този миг нямаше сили да го направи. Нуждаеше се от ласките му. Чувстваше се като в бурно море.

— Губиш приятели — рече той успокоително. — Може би и съпруг. Но не и децата. Те са твоя кръв.

— Моя кръв — прошепна тя със затворени очи и облегна мократа си буза о гърдите на Грейди. Сърцето му биеше ритмично и отчетливо. Докато го слушаше, притихна.

Като че от голямо разстояние чу някой да пита:

— Какво ѝ е на мисис Максвел?

— Много е изморена — отговори Грейди. — Ще я откарам у дома ѝ. Нали някой ще ѝ звънне, ако има промяна?

— Разбира се.

Теки се размърда и изпъшка:

— Не мога да го оставя.

Но Грейди знаеше какво прави. Помогна ѝ да се изправи, прихвана я с една ръка около кръста и я поведе. Спря само за малко до леглото, колкото да каже:

— Много хубаво име има Майкъл. Чудесно момче.

Болка прониза Теки. Когато през годините си бе мислила за Грейди, когато изпитваше желание да му покаже децата си и как живее, никога не ѝ бе минавало през ума, че ще стане при подобни обстоятелства.

— Искам да оживее и да се оправи, Грейди.

— Кажи му го.

— Майкъл, чуваш ли?

Грейди докосна ръката на Майкъл.

— Майка ти има нужда да поспи малко. Ще дойде скоро.

Теки не каза нищо повече. Остави се да я изведе от болницата и да я настани в пикапа. Нищо, че в него се беше ударил Майкъл. Беше твърде изморена, за да разсъждава. Заспа, още докато излизаха от паркинга и се пробуди едва, когато стигнаха къщата ѝ.

Той не я изпрати до вратата. Тя не го и помоли, нито пък се обърна да му благодари. За да му кажеше нещо, трябваше да се обърне и да го погледне, а поради противоречивите чувства към него, нямаше сила да го направи.

Стигна до вратата и влезе, без да се обърне. Не чу как пикапът изръмжа на тръгване. Тя се качи на горния етаж и се изкъпа. Сякаш цяла вечност стоя под силната струя. Насапуниса се, изми косата си, докато скрипна, после се избърса, облече нощница и легна.

Това бе в четири следобед. Спа до седем сутринта. Събуди се и установи, че другата половина на леглото, където спи съпругът ѝ, е оправена. Това беше добре. След разговора им щеше да ѝ бъде неприятно да споделя едно легло с него, както вероятно и на Джейди. Нарече я кучка и сигурно има право, като си помисли какво направи със Сам. И каза още, че не я бива за съпруга.

Безпокоеше я обаче обвинението му, че е лоша майка. Беше и продължаваше да бъде дълбоко загрижена майка. Затова преди да изпрати Джейна и Лий на училище им приготви истинска закуска. За един час сложи къщата в ред, събра си нещата и тръгна към болницата.

Беше ѝ омръзнало да седи край леглото на Майкъл, без да прави нищо. Той попиваше всичко, беше сигурна. Реши да го развлече.

ШЕСТА ГЛАВА

Сам не събираше сили да тръгне на работа. Беше се обръснал, изкъпал, облякъл, куфарчето стоеше на пода до вратата, ключовете — сложени наблизко. Но все още се бавеше. Щом отиде в кантората, щяха да го бомбардират с телефонни обаждания относно делото „Дън срещу Хановър“. Пресата настояваше за изявления, приятели се обаждаха да го поздравят, жертви на сексуално посегателство искаха да го наемат. Щеше да бъде похвално, ако не изпитваше неудобство. След като обиди жена си по този начин, се чувстваше истински измамник.

Ани тръгна малко след Зоуи и Джон, но нейните следи личаха навсякъде: бележки по дъската в кухнята, вързан шал за дръжката на хладилника, чифт обици до саксиите с цветя върху перваза на прозореца. Растенията бяха повехнали. Взе чаша от шкафа, напълни я с вода и поля цялата редица.

С времето Ани малко се успокои. Когато ѝ говореше, винаги му отговаряше, макар кратко и тихо, не задаваше въпроси, нито казваше нещо спонтанно.

Вероятно това беше наказанието му — хладно държане, отвратителна официалност, прекъсване на духовната връзка.

И не я прегръщаше. Това беше най-лошото. Би успял някак си да живее, без да си говорят, но само при условие да я държи в ръцете си — не непременно да я люби, а да я прегръща. Тялото ѝ някак особено пасваше на неговото; нейната топлина и мекота се бяха превърнали в основни изисквания за собственото му съществуване.

Остави чашата върху плота и започна да обикаля из стаите. Спря във всекидневната. Механично отвори шкафа с видеокасетите, избра една и я вкара във видеото. С дистанционното устройство в ръка се подпря на кожената облегалка на дивана.

Касетата започваше с игра. Заснеха я неотдавна — спомни си точно играта, но тя можеше да бъде коя и да е от многото, с които се забавляваха през свободното си време. Семейство Максвел играеше срещу Поуп, както обикновено. Педантичният Джейди бе най-добрият,

Теки — най-слаба, просто защото непрекъснато сновеше до кухнята да донесе нещо за хапване. Ани и Сам играеха с променлив успех, а децата помагаха и на двете страни.

Сам внимателно проследи Теки на екрана. Изглежда се чувстваше удобно в ролята на втора цигулка — гледаше Джейди, смееше се, шепнеше му, докато той подготвяше отговорите. Споглеждаха се и с Ани, и с децата. Както и със Сам. Замисли се дали няма да открие в тези погледи нещо скрито, някакво потайно желание или копнеж. Не забеляза нищо подобно. Самият той бе погълнат единствено от Ани, обвила ръка около кръста му и опряла буза на рамото му. Беше му много приятно, когато така се облягаше на него.

Въздъхна. Максвелови не се прегръщаха като тях. Винаги обаче печелеха играта.

Замисли се — не е ли това погрешна поука и превъртя лентата. Хвана как двете семейства празнуват Нова година. Бяха се маскирали, Теки влачеше огромна кутия с бонбони, ядяха и надуваха свирки. На екрана на телевизора се виждаше Таймс скуеър. Голямата ябълка падна бавно. Всички започнаха да броят — все по-високо и по-високо и избухнаха в овации, когато Новата година дойде.

Следваха целувки. Сам проследи тържеството до края, върна лентата и я изгледа отново. Видя как целува Ани, после децата, Теки, техните деца, пак Ани и там забави. Теки целуна Джейди, продължи с другите, но не го целуна повторно. Не че Джейди изглеждаше самотен — танцуваше със заек и катеричка — съответно Джейна и Зоуи.

Друго бързо превъртане му напомни един неделен следобед, докато миеха колата. Пръски пяна и вода летяха навсякъде, но се забелязваха най-вече върху жените. Те никога не биха могли да спечелят водна война, ала действаха светкавично. Ани и Теки се смееха истерично. Тениските и шортите им бяха подгизнали и полепнали към телата им. Формите им си личаха съвсем ясно.

Сам се загледа в Теки. Бюстът ѝ беше голям, ханшът — закръглен, тя се извиваше, за да избегне струята от маркуча. Тялото на Ани — по-дробно и по-приятно — толкова привличаше Сам, че той се зачуди как изобщо се е допрял до Теки и възбудата му не се е изпарила.

Напълно отвратен от себе си, хвърли дистанционното върху масичката за кафе, излезе от стаята и изкачи двата етажа до кабинет на тавана. Седна до прозореца, пипна шала, оставен на топка. Знаеше, че

спи тук и се завива с него. Дръпна го към себе си да се опази от ледените тръпки, които го полазиха.

Извърши нещо глупаво, а последиците се влошаваха с всеки час.

Джейди крачеше из кабинета си. Върху бюрото му лежах спретнати купчини папки и програма за срещите през деня. Той обаче не събираше сили да погледне нито едното, нито другото. Трудно му беше да се съсредоточи, защото мислеше единствено за Майкъл, а в главата му вече се намърдаха и Теки, и Сам. Изобщо нямаше представа как ще работи.

— Какво става с Майкъл? — попита баща му от вратата.

Стомахът на Джейди се сви. Спря да се разхожда.

— Все още е в същото състояние.

— Мери ми каза, че тази нощ си спал тук.

Мери Макгонигл работеше при Джон Стюарт повече от двадесет години. Освен негова секретарка, при необходимост беше личен куриер, търговски пътник, банков посредник, правеше му покупките. Джейди се съмняваше дали не му е и любовница. Не знаеше и дали той спи с майка му. Нямаше представа дали Джон Стюарт още лелее подобни желания. Той беше много студен човек.

Главното различие между Мери Макгонигл и Луси Максуел, доколкото Джейди преценяваше, беше, че всяка сутрин в седем часа Мери пристигаше стегната и готова за работа. Така успя да разбере, че снощи Джейди спа в кабинета си. Не че имаше какво да крие, е, всъщност намираще се, но този път може лесно да обясни защо е прекарал част от нощта в кантората.

— Теки се прибра вкъщи да си почине малко, затова останах при Майкъл половината нощ. Дойдох тук и успях да дремна час-два — когато Мери го събуди по средата на четвъртия час, той ѝ благодари, върна се в болницата и изчака да се увери, че Теки е тръгнала за болницата. После отиде с колата до Констънс, взе душ, преоблече се и пристигна в службата, но не беше годен за никаква работа.

— Искам да ми помогнеш за случая с Бен Майър — събщи Джон Стюарт.

Почакай само да чуеш какво ми погоди Теки, само почакай. Придаде си нехаен вид, пъкна ръце в джобовете и с твърд глас попита:

— Какъв е проблемът?

— Създава ни трудности с дарението за университета — Бен Майър беше мултимиллионер и главен спонсор на новия спортен комплекс. Преговорите за дарението водеше Джон Стюарт.

Ще подскочиш до тавана само като чуеш с кого го е направила. Тогава ще видиш как целият ад ще се изсипе върху главата ти.

— Смятах го за уредено — отбеляза Джейди.

— Така беше, докато Бен не разгледа други спортни комплекси. Настоява този да прилича на тях и държи отвън на сградата да бъде изписано пълното му име. Според него не е достатъчно само: „Спортен комплекс Майър“.

— Ще ми отговориш, че си ме предупреждавал. И че грешката е изцяло моя. Какви ли ще ми ги наговориш.

— Нали името му ще стои от двете страни на сградата, а във фойето ще има официален портрет и надпис — напомни Джейди.

Ще ми кажеш да ги изритаме и двамата. Ще искаш да изпъдя Теки от къщи, а ти ще изгониш Сам от фирмата.

— Държи да е изписано цялото му име — продължи Джон Стюарт. — А хората от университета се опъват.

Но тя е майка на децата ми — разсъждаваше Джейди. Те имат нужда от нея. Не мога да правя онова, което тя върши за тях. А и не желая.

Той сви рамене:

— Но парите са негови.

Джон Стюарт заяви, че за съжаление Джон Дейвид — той винаги наричаше Джейди с пълното му име — не вижда по-далеч от носа си. И повиши разгорещено тон.

— Ако не е доволен как се уреждат нещата, ще се обърне към друга фирма и ние ще загубим парите. Затова искам да разговаряш с него.

— Но защо аз? — попита Джейди. *Какво по дяволите трябва да направя със Сам? Той носи добри пари на фирмата. Освен това поставя вместо мен капациите при буря. Аз не знам как се поставят капаци при буря.*

— Децата ти скоро ще постъпят в колежа — обясни Джон Стюарт. — Използвай аргумента, че не е препоръчително да бъде

изписано цялото му име. Ще ти повярва повече отколкото на мен, особено като му подчертаеш, че децата ти ще учат там.

Блоуен Майър — Бунак Майър — звучеше много смешно, но на Джейди не му беше до това, защото собственото му положение, в което внезапно се озова, беше достатъчно тъпо.

— *Е, добре — веднъж! Ама номерът си е гаден. Нали именно аз им отворих парашута. Аз си зложих главата за тях.*

— Всички го наричат Бен измърмори Джейди. — Защо да не бъде написано това име.

— Иска да напишат истинското му име. Няма други инициали.

— Ей това става, след като е само наполовина янки. Защо по дяволите цялото му име трябва да бъде изписано на стената? Какво още иска — корона ли?

— Внимавай, Джейди — предупреди Джон Стюарт вече на вратата. — Искам този въпрос да бъде уреден.

Седнала до бюрото, Ани подпря глава с ръка. Главоболието ѝ се върна — до голяма степен поради напрежението през последните дни — или най-малкото, защото се сдържаше да не плаче. Насилваше се да мисли за други неща, ала не се получаваше. Мислите ѝ непрекъснато се насочваха към Сам.

— Чук, чук — чу се глас от вратата. Вдигна очи и успя да се усмихне.

— Влез, Джейсън. Бях се замислила.

Джейсън Фост, аспирант във факултета, произхождаше от богато семейство, което му осигуряваше възможност да работи бавно върху дисертацията си. Другите се дразнеха, но на Ани не ѝ пречеше. Смяташе го за умен и работлив. Трета година бяха заедно. Тя разчиташе на него като нов асистент.

— Сигурно са те налегнали тежки мисли — подхвърли той. — Искаш ли аспирин?

— Вече взех три.

— Кафе?

Показа му как ръката ѝ трепери.

— Марихуана?

Стрелна го с унищожителен поглед. После се облегна назад и започна да рови из книгата по бюрото.

— Не успях да направя нищо. Това е.

Джейсън се подпря на стената до вратата и каза тихо:

— Съжалявам за онова, което чух за момчето на приятелката ти.

Тя се намръщи. Не бе споделила с никого в службата. Рядко осъждаше с колеги лични въпроси.

— Откъде знаеш?

— От Съюзън — секретарката на факултета. — Вчера следобед не те намерих и я попитах. Сигурно ти е трудно да тичаш непрекъснато до болницата. Ако мога да помогна в това отношение, с удоволствие ще го направя.

— Засега няма нужда. С Божията помощ Майкъл скоро ще излезе от кома. Но ако и след семестъра, когато започнат изпитите е все още в болницата, наистина ще стане напрегнато.

— Аз ще се справя.

— Защото си по-млад от мен. Младостта дава издръжливост, но с годините тя изчезва.

— Не си толкова стара.

— Стара съм — възрази тя. Чувстваше се стара и грозна, непривлекателна дори за Сам, щом Теки можа да го омае. Всъщност Теки не е по-млада от нея, но има по-различна конструкция — вероятно това го е привлякло. А защо Сам се е поддал, беше друг въпрос. Досега Ани беше напълно сигурна в чувствата и верността му. Не разбираше къде е сбъркала.

— Странно — размисли се тя, — човек така се задълбочава в живота, че понякога забравя кое има по-голямо значение. Толкова труд хвърлих, за да изградя кариерата си. Докато децата бяха малки едва избутвах курсовете, а когато пораснаха, увеличих натоварването. Получих степен, започнах да преподавам. Толкова важно беше за мен, когато ме назначиха на постоянно място, не виждах нищо по-хубаво — не й достигна дъхът. — И изведнъж става нещо подобно и човек осъзнава, че кариерата му няма и на половина такова значение, каквото й е придавал.

— Какво казват, момчето ще се оправи ли? — попита Джейсън.

Ани беше още под впечатлението на мислите си за Сам и Теки, за брака и за приятелството. Забрави бедния Майкъл.

— Така смятам — опита се да придаде по-оптимистична нотка на гласа си. — Вече диша без апарати.

— Как е майка му — приятелката ти?

Ани не знаеше какво да каже. Когато отиде следобед, Теки си беше тръгнала от болницата. Това я улесни по много причини. Рано или късно несъмнено щеше да се срещне лице с лице с Теки, но по-добре, да е по-късно. Трябваше ѝ време да се съвземе и да събере мислите си.

— Снощи за пръв път спа вкъщи. Добре е, ако не за нея, поне за децата. Има още две момичета — въздъхна уморено. — Тревожа се за тях.

— Привързани ли са към брат си?

— Той е на тринадесет, а те са на петнадесет и седемнадесет. Като по-малки играеха повече двете, но много го обичат. Всички сме много близки.

Бяхме, поправи се мислено и се зачуди какво ли има още да се случи.

— Бих могъл да взема часовете ти, Ани.

— Моля?

— Изглеждаш много нещастна. Прибери се вкъщи.

Тя взе една химикалка.

— Там е още по-зле.

— Тогава иди в болницата. Може да се почувстваш по-добре. За днес ти остава само часът по английска литература, познавам я като петте си пръста.

Тя сбърчи нос и започна да драска по листа.

— Тогава се обади на съпруга си. Накарай го да те заведе на обяд.

Това беше най-лошото предложение. Започна да натиска с химикалката, но тя не оставяше следа. Джейсън се приближи до бюрото.

— Направи нещо, Ани. Не искам да те гледам така разстроена.

Опита се да му се усмихне, ала се получи гримаса.

— Ще се оправя.

— Има ли начин да ти помогна?

— Да. Накарай домакина да купи свестни писалки — хвърли химикалката настрана. — Нищо не струва.

— Сериозно ти говоря.

В този миг тя вдигна очи. Джейсън Фост беше известен във факултета като много сексапилен мъж — чувала го бе от жени с най-различни вкусове. Ани не оспорваше преценката им. Беше рус, със светлосиви очи и напомняше за Джейди на млади години, но с по-свободно държане.

— Сладък си — каза му тя.

— И ти. Как да ти помогна?

Тя въздъхна.

— Помогна ми — правиш точно каквото трябва. Радвам се, че дойде. По-нормален си от доста други.

— Значи ли, че догодина ще ми дадеш курс?

— Но сега е едва октомври.

— Никога не е рано човек да попита. Ако не аз, някой друг ще го направи.

— Във всеки случай някой ще вземе курс — напомни му тя меко — ако е завършил дисертацията си, а ти се бавиш.

— Но аз съм блестящ — възрази той и се ухили.

Тя също се засмя.

— Вярно е. Решенията обаче не ги взимам аз.

— Пък и моментът не е подходящ да го обсъждаме — примири се той и понечи да тръгне. — Ще ми кажеш ли, ако мога да ти помогна с нещо?

— Тъхъ.

— Обещавах ли?

— Тъхъ.

Той се усмихна и излезе.

— Е, Майки, какво мислиш? — попита Теки и се облегна, за да се порадва на труда си. Стената срещу леглото — чисто бяла допреди малко, сега пъстреше от цветните картички, изпратени от приятелите му с пожелания за оздравяване; сред тях Теки закрепил и едно червено флагче с надпис: „Оправяй се, Майкъл“.

По цвят не подходеше много на тюркоазната му тениска, върху чиято предница с едри оранжеви букви беше изписано името му, но според нея можеше и така. Искеше хората да му обръщат повече

внимание. Желаше всеки, влязъл в стаята, да научи как се казва синът ѝ и да разбере, че той е живо и дишащо човешко същество.

— Чудесно, мисис Максуел — възкликна сестрата, дошла да провери системите на Майкъл. Предната нощ една игла се бе измъкнала в резултат от случайни резки движения. Никой не ги определяше като прелюдия към връщането в съзнание, но Теки се молеше да е така. Поне знаеше със сигурност, че не е парализиран. В мозъка му се осъществяваха връзки, макар и хаотични.

Възнамеряваше да поработи и по този въпрос. Уреди си среща с физиотерапевт, за да научи как да раздвижва ръцете и краката на Майкъл. Искаше да го държи във форма и да напомня на тялото му да не се отпуска.

— Тези цветове са достатъчно ярки, за да събудят и мъртвец — продължи с добро чувство сестрата. — Ала не е само стената, Майкъл. Само да видиш майка си. Облякла е яркорозов пуловер и клин. Разбира се, с нейната фигура може да си го позволи. Ако аз се облека така, ще приличам на фрегата. Винаги ли е изглеждала така?

Майкъл не отговори.

— Направила ти е и още нещо. Виждам сладки и — сестрата се огледа, — подушвам шоколад. Сложила ги е в панерче върху шкафчето. Тук май някой много обича шоколад?

— Майкъл, определено — обади се Теки — поднесе кошчето с шоколадовите бисквити към сестрата. — Вземете си моля.

От една страна изкушаваше Майкъл с любимото му лакомство, а от друга — искаше да привлече вниманието на болничния персонал към него. Нищо чудно да даде резултат под формата на по-енергични грижи, които да му помогнат да излезе от комата.

Всичко ще направи за сина си. Никой повече няма да има основания да я нарече немарлива майка.

— Боже мой — възкликна сестрата, — донесла е и музика. Ами това са Гънс енд Роузис, Ю ТУ, Аеросмит.

Теки се усмихна.

— Да не би да имате деца на неговата възраст?

— Да — обърна се към безмълвното момче в леглото: — Да знаеш, че си късметлия, имам палавници като теб. Свикнала съм на шум. Но внимавай с лекарите. Само да пуснеш неочаквано някоя от

тия песни и направо ще побегнат — потупа ръката му. — След малко ще се видим пак.

Теки извади четката за коса на Майкъл от чантата до леглото.

— Някой сигурно знае как се мие коса на обездвижен пациент — внимавайки с шевовете, тя го среса. — Но то е следващото по списъка, първо храненето. Не си ли гладен, момчето ми? Е, не обичаш да те насилвам, но от време на време трябва да се събуждаш, за да хапнеш — погали врата му. — Ще ти подавам с лъжичка, ако си отвориш устата. Какво искаш? Шоколадов шейк? Пудинг със сметана? Плодов сладолед?

— Трябва да има начин да му се вкарва храна.

Гласът беше тих, но тя на секундата го позна. Нямаше нужда да вдига очи, за да разбере, че Грейди е дошъл. Впрочем съвсем не беше сигурна дали го бе познала само по гласа. Изведнъж кожата ѝ стана почувствителна. Помисли си, че дори да ослепее, да оглушее и да онемее, пак ще го усети, щом прекрачи прага.

Тихо като него, тя му отговори:

— Могат да пъхнат хранителна тръба в гърлото му.

— А защо не са го направили?

— Искат да изчакат още малко — молеше се той да се събуди, преди да се е наложило. — Тръбата е направо ужас. Но той вече отслабна много. Три дни не е близвал нищо.

Грейди се приближи към другата страна на леглото. Безмълвно наблюдаваше Майкъл.

Теки остави четката настрана. Пое си дъх, за да произнесе официалното представяне.

— Майкъл, това е Грейди Пайпър — *спомен от миналото ми, голямата ми любов*. — Ти се блъсна в неговия пикап — без да отмества очи от Майкъл, продължи решително: — Не биваше да идваш пак, Грейди. Не е необходимо — предният следобед, когато рухна, я закара до вкъщи, но сега вече се чувстваше добре. Ако имаше желание да помогне с нещо, най-добре да напусне града. Съпругът ѝ беше бесен, а синът ѝ — береше душа. Грейди няма как да промени каквото и да било. Преди години изчезна от живота ѝ и повече няма място там.

Той обаче възрази:

— Не мога да стоя настрана. Искам да знам как е момчето.

— Обаждай се по телефона — предложи тя. Грейди не отговори и тя поде в друга посока. — Съпругът ми хвърля обвиненията срещу теб. Не иска да идваш. В състояние е да ти причини неприятности.

— Вече го направи. Полицията следи всяка моя крачка.

— Тогава си иди — прошепна тя напрегнато и най-после вдигна очи. Сега не беше изплашена, не плачеше, не беше уморена, сега виждаше ясно. За пръв път от двадесет и две години тя огледа добре Грейди Пайпър.

Беше метър и деветдесет висок, със здраво тяло както го помнеше. Беше по джинси и разтворена на врата риза. Загледа се в лицето му: загоряло, с дребни релефни белези, получени през последните години на пристанището; косата му — някога черна като боята за корпусите на лодките, бе леко посребрена. Иначе той изглеждаше добре, толкова добре, че бе способен да развали спокойствието ѝ. От години се стараеше да го намрази, сега също продължаваше да опитва.

— По дяволите, Грейди — извика тя, — защо го направи? Защо ми писа? Защо дойде?

— В писмото ти обясних.

— Да, искал си да ме видиш. Защо?

— Просто исках да те погледна.

— Нямах никакво право! — извика гневно тя. — Заради теб напуснах Гълън! Щях да остана да те чакам, но ти ме прогони. Каза, че не ме искаш, че няма да се върнеш при мен, че няма да се върнеш изобщо, ако съм там.

— Исках да постигнеш нещо по-добро.

— За мен ти беше нещо по-добро, но ме отблъсна. И постъпих точно както ми препоръча — сдобих се с образование и съпруг. Животът ми беше по-добър и бях щастлива, докато не получих писмото. Не биваше да го правиш, Грейди! Не може да влизаш и да излизаш от живота на някого. Не е справедливо!

— Животът не е справедлив.

Тя отвърна очи.

— По дяволите.

— Така е. Спасих те и едновременно с това те загубих. Какъв е смисълът?

Тя отново се обърна към него и забеляза колко е напрегнат. Позна по стиснатите челюсти и по сърцераздирателната болка в очите му. Но не се поддаде.

— Нямахте да ме загубиш, ако не ме бе отпратил.

— Нищо не проумяваш — изрече той през зъби. — Убих човек. До края на живота ми ще ме смятат за убиец. Лежах в затвора. Хората незабавно го разбират, направо го надушват. Знаеш ли какво е да живееш с такава слава?

— Прекалено драматизираш нещата.

Той ѝ хвърли пренебрежителен поглед.

— Добър съм в професията си, но ако получа някоя работа, преди нея съм загубил три възможности заради миналото си. Да не би да искаш да се забъркаш с такова нещо?

— Нямахте да му обръщам внимание.

Той изсумтя.

— Имаш хубава къща. Хубава кола. Хубав пръстен. Аз не бих могъл да ти ги осигуря.

— Като че ли много ме интересува.

— Теб не, но мен да. Исках да имаш най-доброто — сведе очи към Майкъл. — Онзи ден няхах намерение да ти се обаждам. Просто исках да видя къде живееш и да се уверя дали си получила най-доброто от живота. Но пак, изглежда, оплетох конците — с глас, изпълнен с отвращение към самия себе си, промърмори: — Ама и аз съм един никаквец.

Гневът на Теки се изпари:

— Грейди, ако ти си такъв, тогава аз съм десет пъти по-лоша.

Погледна я в очите.

— Заради онова, което ми каза снощи ли?

Тя кимна. Хранеше слаба надежда да не го е запомнил, но така сякаш беше по-добре. Не само той е никаквец. Колкото до инцидента с Майкъл, той е само жертва на обстоятелствата. Не бива да изпитва вина.

— Сам добър приятел ли ти е?

— Най-добрият приятел на мъжа ми.

— Откога продължава това?

— Във вторник беше за пръв и последен път.

— Тогава защо се случи?

Тя потърка гърдите на Майкъл. Ако чува, ще изслуша всичко, но не я интересуваше.

— Бях получила писмото ти и много се разстроих. Той дойде. Просто се случи.

— Бракът ти не върви ли?

— Бракът ми е добър — направи пауза. — Всичко беше наред. Но сега мисля, че Джейди никога няма да ми прости. Беше истинско предателство — след като Грейди не каза нищо, тя се осмели да го погледне. — Така е, Грейди. Никога в живота си не съм вършила нещо толкова ужасно.

Той изглеждаше объркан.

— Там, където бях, все говорят за различни схеми на поведение. До убийството нямах никакви прегрешения, затова ме пуснаха на осмата година. Не бях извършил нищо, освен едно голямо престъпление, а и него не направих за удоволствие. Психиатърът в затвора говореше за гняв, трупан с години, за силно наситено емоционално състояние и когато върху него падне запалена кибритена клечка, в един миг избухва като буре с барут — гледаше я право в очите. — Ясно ни е защо избухнах аз. А ти?

Теки не го разбра.

— Излъгала си веднъж мъжа си — поясни той. — Само веднъж. Трябва да имаш основателни причини.

— Вярно е — съгласи се тя, като изостави всякаква предпазливост на вятъра. Отношенията ѝ с Греди никога не са били изискани — типично за малките градчета, — а прями и прости. — Седях на дивана, мислех си какви неща преживяхме заедно, от години го потисках дълбоко в себе си. С големи усилия се опитвах да те забравя. Но в онзи момент беше безрезултатно. Писмото ти беше съвсем истинско. Преживях всичко отново. Осъзнах, че те желая, спомних си с каква страст се любехме и затова се ядосах. Дойде Сам. Пожелах да потъна във възбудата му. Не си давах сметка, че тялото ми те очаква.

Грейди дори не мигна.

— Защо, какво му е на съпруга ти?

— Нищо му няма.

— Тогава защо не му се обади?

— Дори не ми мина през ума.

— Защо? Би могъл да се върне вкъщи.

— Беше на работа. Нямахте да си дойде. Но това не е важно. Работата е, че аз изобщо не разсъждавах.

Грейди премести поглед към Майкъл. След известно време той отсече убедено:

— Ако бракът ти беше наред, щеше да му се обадиш.

— Беше — възрази тя. С последни сили се мъчеше да го повярва.

— Няма как да е бил. Иначе никога не би го направила със Сам.

— Щом е така, защо Сам го направи с мен? — попита тя. — Той обожаваше Ани. Те имат съвсем нормален сексуален живот и прекрасен брак.

Грейди вдигна очи.

— Ако беше моя жена, не бих ти изневерил, ти също нямаше да ме излъжеш.

— Но аз не съм твоя жена! — извика тя и пак се ядоса. — Ти го направи невъзможно.

Макар и да я виждаше ядосана, в погледа му пролича възбуда.

— Между нас всичко беше хубаво, Теки.

Тя изпъшка и допря ръка до сърцето си. Гневът ѝ не се отрази на трепета, който и тя изпита. Развълнува я един съвсем дребен мимолетен спомен.

— Още от самото начало. Помниш ли?

Тя затвори очи и кимна. Изведнъж дишането ѝ се учести, също както онази нощ. Беше на петнадесет години, а Греди — на седемнадесет. Тя обожаваше земята, върху която стъпваше той. Виждаха се във всеки свободен миг — на тъмно, на скрити места в Гълън. В началото невинно, а по-късно — с определена цел. От малък Грейди винаги бе имал тяло на мъж. Беше се учил от най-опитните в града и въпреки всичко към Теки се отнесе сякаш му бе за първи път. Милваше лицето ѝ с разтреперани ръце и с несигурни пръсти разкопча блузата ѝ.

Тя беше свенлива, непривикнала към порасналото си тяло, но копнееше за него, а той беше изключително нежен. Спомняше си как опря длани до гърдите ѝ и какво особено усещане изпита. Не разбираше защо я гали там, а на нея ѝ се струваше, че е много по-надолу. Но той я успокои с думи и страстни целувки. Направи така, че

онова усещане ниско долу я завладя непреодолимо и тя с нетърпение свали джинсите си.

Болката я сепна, но той пресуши сълзите ѝ с целувки, подразни гърдите ѝ с език и се задържа в нея, без да мърда, докато паренето премине. След това я отнесе чак до звездите. Едната вечер спяха при единия, другата — при другия. Предстоеше им да изследват съвършено нови територии и бяха решени да го направят, ако не им бе попречил Хоумър Пийсли.

Скрила лице в длани, Теки поемаше дълбоко дъх. Толкова много обичаше Грейди. Готова бе да влезе в затвора заради него, ако би ѝ разрешил, или да умре заради него и тогава съдбата му нямаше да се развие по този начин. Но той ѝ заповяда да тръгва, да не поглежда назад, нареди ѝ да замине и да забрави всичко. След като тя възрази, той използва и по-силни думи. Пресече опитите ѝ да го посещава и да му пише. Тя беше засегната и сломена, млада и наивна. Какво друго ѝ оставаше, освен да му се подчини?

— Не е честно — обвини го тя. — Не е честно.

— Какво, по дяволите, става тук? — изръмжа Джейди.

Теки погледна към вратата, но мигом се обърна, защото усети, че Майкъл мръдна. Мислите ѝ се върнаха към действителността. — Татко ти е, миличък. Казвах ти, че ще дойде. Мръдни пак, миличък. Покажи му да види и той.

— Махай се — обърна се Джейди към Грейди.

Грейди вдигна ръка.

— Тръгвам.

— Вие докарайте момчето ми да е на легло. Не желая да идвате тук.

Теки въздъхна — не долови друго движение на Майкъл.

— Вината не е негова — прошепна тя, но Джейди не се съгласи.

— Карал е по улица в град, където изобщо не е трябвало да идва. Няма никаква работа в Констънс.

— Имам — обади се Грейди. Гласът му беше тих, но Теки усети стоманената му нотка. Каменното изражение на лицето му предизвика инстинктивния ѝ страх. Знаеше докъде може да доведе това.

— Недей, Грейди — предупреди го тя. Но той се беше втренчил в Джейди.

— Тази сутрин бях нает от човек на име Чарлс Харт. Майка му живее на Чадуел стрийт в стара викторианска къща, а зад нея има пристройка, — някога там са държали карети. Иска да я пригодя за обитаване. Докато привърша работата, ще живея там.

Джейди се нацупи.

— Очевидно Чарли Харт не знае, че сте убиец.

— Свободен сте да му съобщите — предложи Грейди и тръгна.

Теки не вярваше на очите си, че той не се защити.

— Грейди...

— Точно така — извика след него Джейди — и повече не се връщайте. Нямайте работа тук. Разстройват семейството ми. Полицията може да не е намерила причина да ви състави акт, но само още веднъж да видя лицето ви наоколо, ще поискам заповед за задържане и ако се наложи да го направя, ще ви тръсна и гражданско обвинение.

Висок, с плавни движения, Грейди тръгна, мина покрай вътрешния прозорец и продължи по коридора.

— Гражданско обвинение за какво? — попита Теки, а Джейди я изгледа с такава неприязън, че ако не бе толкова разгорещена в защита на Грейди, би се почувствала като попарена.

— Пречи на обществото, действа върху психиката на хората. По дяволите, ще го съдя, защото влиза без позволение тук — плащаме цяло състояние за тая проклета болнична стая.

— Той има право да дойде.

— Шегуваш ли се?

— Мой приятел е.

Джейди кимна.

— Аха, твой приятел. Какво става, Теки? След като знаеш, че повече няма да те докосна, а Сам не го е грижа за теб, ти си лапнала по друг, а?

Тя вдигна ръка толкова неочаквано, че се смая, когато го зашлеви по лицето. Никога не бе удряла човек по този начин. Стресна се.

Обгърна раменете си с ръце и каза:

— По дяволите, Джейди, предизвикваш най-лошото у мен.

Той вдигна глава. Тя знаеше, че няма да докосне бузата си, макар че положително го заболя. Ръката ѝ, във всеки случай я болеше. Но той няма да ѝ предостави това удоволствие. Беше горд. Няколко пъти го бе

виждала да изправя така глава, макар не тя да е била причината. По време на брака им рядко се бяха карали.

— Вероятно просто си такава — заяви Джейди. — Научих вече за апетита ти да притежаваш други мъже, освен собствения си съпруг. Има ли още нещо?

Проявяваше гордост. Беше естествено. Но и самодоволство не му липсваше. Първото го разбираше, второто обаче я оскърбяваше. Правеше всичко възможно, за да изглежда съвършен. Само че Грейди беше прав. Нещо трябва да не е било наред с брака ѝ, за да изневери на съпруга си. Абсолютно невъзможно бе Джейди да се завтече към къщи, а пък тя нямаше и да му се обади. Щеше да намери начин да се задоволи, преди да вдигне телефона.

— Да — отговори тя разпалено, — има. Ако Грейди Пайпър желае да идва, ще идва. Той ужасно изживява случилото се. Нищо, че вината не е негова. Майкъл е налетял на пикапа му. Но Грейди също страда.

— Голяма работа. Щом е способен да отнеме човешки живот, не може да се чувства като нас. Той е бивш затворник, убиец.

Тя поклати глава.

— Убил е човек, но не е било нарочно. Обвинили са го за непредумишлено убийство, не за едно или за две планирани убийства. Ако е имал достатъчно пари, да си наеме добър адвокат, е щял да се отърве и от тази присъда. Сам печели оправдателни присъди за хора, извършили много по-лоши неща. Но Грейди е бил много беден, също както бях и аз, и затова е трябвало да излежи присъдата си. Това е минало и забравено. Той е мислещ и чувствителен човек като теб, мен, Ани или Сам.

Джейди я гледаше особено.

— Откъде знаеш, че е било непредумишлено убийство?

— Защото аз бях там — изстреля тя. Нямаше нужда да крие повече тайната. За нея беше много по-важно да му признае истината. — Казах ти. Грейди е мой приятел. Познавам го от дете. Той е от Гълън.

Джейди я зяпна, после пак се изпъна.

— Дошъл е да те види, така ли? Затова е бил на нашата улица. Идвал е при теб. Тогава вината ти е още по-голяма. Ако не беше тръгнал да се срещнете, Майкъл щеше да изтича през улицата и да е

здрав. Естествено, това не намалява емоционалния му стрес, след като те е видял със Сам — направи физиономия. — Отвращаваш ме.

— Може би — каза тя и се обърна към Майкъл, — но все още съм с разума си. Не заплашвай Грейди, Джейди. Щом присъствието му ти е неприятно, той ще си тръгва, когато идваш ти. Но никакви съдилища. Моля те. Единственото, което ще постигнеш, е да разстроиш всички ни.

Джейди не се предаваше току-така. Същата вечер остави дъщерите си вкъщи и продължи с колата към Чарли Харт. Виждаха се от време на време, понякога играеха тенис, но отношенията им стигаха дотук. Чарли беше лекар в малката болница в Констънс и като такъв, не влизаше в кръговете, които привличаха интереса на Джейди. И още — беше човек, прекалено състрадателен към другите и поддържаше каузи, отегчаващи до смърт Джейди.

Джейди не се съмняваше в успеха на магията си да помогне на Чарли Харт да прозре истината. Според него бе достатъчно да му спомене думата убиец и да наблегне на посвещението на Чарли да опазва човешкия живот, както свидетелства и професията му, и всичко щеше да е наред.

Предвижданията му се оказаха погрешни по две причини. Първо Чарли беше информиран за убийството и за присъдата.

— Още с идването ми го каза — обясни той, застанал на верандата в меката октомврийска вечер. — Съобщи ми за времето, прекарано в затвора и за освобождаването му при условие да не се укрива след това. Заяви, че няма какво да крие. Препоръките му са впечатляващи.

— От кого са?

— От хора, които са го наемали по-рано. От пастора в родния му град, който е бил и негов попечител.

— Под формата на писма ли са? — попита Джейди. Писмата се фалшифицират много лесно. Всеки адвокат го знае. Лекарите не са чак толкова проникателни.

— Да, но ги проверих по телефона. Всяка препоръка е автентична. Само една не се потвърди — на Джордж Уайли — Чарли повдигна вежди. — Джордж Уайли, който работи като представител в ООН. Потърсих го в кабинета му в щата Мейн, но ми отговориха, че е с изследователска мисия в Балтийските страни. В писмото му обаче

няма нищо нередно. Пайпър му построил стая преди няколко години. Показа ми снимки на тази и на други свои работи. Изглежда доста способен.

Джейди усети, как планът му се осуетява.

— Този човек блъсна с кола сина ми, Чарли.

— Знам. Това е една от причините да иска да остане тук. Чувства се отговорен.

— И наистина е отговорен.

Чарли се почеса по главата.

— Полицията твърди нещо различно. След като проверих препоръките, обадих се и на тях: карал е бавно и е направил всичко възможно да спре. По дяволите, Джейди, за мен това е изгодно. Плащам за материалите, а той ще работи и живее тук. Мога да те уверя, че ще му бъде студено. Това място е като хамбар, докато не дойдат да сложат тръбите за отоплението. Но той твърди, че е живял и при по-лоши условия.

Неохотно Джейди каза:

— Искам лична услуга от теб, Чарли. Семейството ми страда всеки път, когато го види. Колкото по-бързо напусне града, толкова по-добре. Ще ти помогна да намериш някой друг, но бих предпочел да не наемаш точно този човек.

Чарли се замисли.

— И какво предлагаш да му кажа?

— Е, размислил си и смяташ за неудобно бивш затворник да работи в къщата на майка ти.

Чарли продължи да мисли.

— Става. Но не е правилно. На мен не ми пречи да бъде тук.

— Може да обере майка ти.

— Но би могъл и да я защити от крадец — стисна устни и изгледа извинително Джейди. — Решавам, че нещата ще си останат така. Той е открит човек. Доволен съм от него. Харесва ми идеята да му дам възможност да се прояви.

Кое то с две думи казано, бе втората погрешна сметка. Хората проявяват прекалено съчувствие към преследвани създания. Независимо от всичко.

СЕДМА ГЛАВА

През уикенда Грейди стоя настрани от болницата. Уважаваше нуждата на семейството да бъде насаме с Майкъл, а и не желаше да се сблъсква отново с Джейди. Всъщност се готвеше за борба. Без да е адвокат, би могъл да наддума Джейди, защото му бе достатъчно ясно какви са правата му. Но в края на краищата щеше да страда Теки, а той не го искаше.

Затова се задоволи със сведенията от дежурната сестра по телефона. Между обажданията пренесе малкото си вещи в хамбара на Корнелия Харт. Започна да чертае планове как да го превърне в къща за живеене и прегледа офертите на местните дърводелци и складове.

В понеделник сутрин, когато предполагаше, че Джейди ще бъде на работа, отиде в болницата. Майкъл беше сам в стаята и не помръдваше. Зад главата му апаратите бибикаха непрекъснато, но се чуваше и нещо друго — музика откъм нощното шкафче.

Хубаво, помисли си той — Майкъл да чува нещо познато. Това бе една от промените, които Теки направи в стаята. Придаде ѝ интимно човешки облик. Ярките и топли цветове издаваха индивидуалност. Дори ако — за нещастие — се наложеше момчето да лежи там дълго, атмосферата не беше отблъскваща.

— Здравей, Майкъл — поздрави го той. — Как върви? — учуди се, къде ли е Теки. Надяваше се да види и нея. — Харесва ми тениската ти — този ден беше закачена бяла. На предницата бе очертан ярък кръг, а в диагонал — написано: „ТЪПАК“.

— Обаче не съм съгласен с надписа. Когато бях в затвора, в съседната килия имаше един, ама наистина тъпак — прегледа компактдискете на нощното шкафче. — Май не са по твой вкус, а? — наблюдаваше лицето на Майкъл. Беше напълно безизразно.

— Знаеш, че съм бил в затвора, нали? — спря за малко. — Не мога да държа такова нещо в тайна. Хората винаги го научават. По-добре да им се каже още от началото. Идва им да те изритат, но дори и да го сторят, е по-малко унижително, ако стане в самото начало.

Огледа стаята. Картичките вече стигаха до пода. Хората явно обичаха Майкъл. Испита завист към момчето заради приятелите му. На неговата възраст той имаше съвсем малко приятели. Повечето бяха с няколко години по-големи от него и нямаха представа как се пишат картички с пожелания за скорошно оздравяване, а още по-малко да се сетят да му изпратят.

Отново погледна към Майкъл. Не знаеше какво да му каже; чудеше се какво ли чува момчето. Но реши, че звукът на гласа му е по-важен от самите думи, затова можеше да му говори всичко.

— Някои хора се нервират, когато им кажеш къде си бил. Очакват да извадиш пушка и да им гръмнеш тиквата — направи подобен звук. — Това показва колко знаят. Стига ми колкото стоях в затвора. Истинско самоубийство е да направя нещо, да ме тикнат отново там.

Гласът му звучеше искрено. Ако Майкъл чуваше, Грейди държеше до съзнанието му да стигнат точно тези думи:

— Съвсем наясно съм — не съм нарушил никакъв закон, като карах по вашата улица. Научих се да внимавам много, защото там, където бях, ченгетата ме наблюдаваха през цялото време. Когато вървя по улицата, държа ръцете си така, че да се виждат. Давам бакшиш на келнерката, дори и храната да е гадна. Щом светофарът даде жълто, спирам.

Докосна ръката на момчето. Синът на Теки. Би трябвало да е негов.

Въздъхна.

— Момче, нямаше да го направя, ако те бях видял. Наистина съжалявам, Майкъл. Само ако имах някаква представа, че ще се шмугнеш през онези дървета, щях да спра. Просто не те видях.

Искаше момчето да отвори очи и да му каже:

— Наистина, че си беше инцидент. Не ти се сърдя.

Обаче не го направи и Грейди испита ужасното чувство за нещо преживяно. Отвори очи, копеле. Отвори очи и пак ме удари. Не си мъртъв. Ти много трудно ще умреш. Отвори очи, по дяволите.

Хвърли изплашен поглед към апаратите: помисли си да не би в тази минута Майкъл да е издъхнал, но те продължаваха да бръмчат. Развълнуван, той се хвана за таблата на кревата. Наведе глава, за да събере мислите си. Когато я вдигна, забеляза жирафа, облегнат в един

ъгъл на стаята, изглеждаше тъжен. Сигурно е бил любима играчка на Майкъл. Замисли се за собственото си детство.

— Бих купил на майка ти нещо подобно, ако имах пари. Познавам я от малка, да знаеш. Заедно израснахме в Гълън — замисли се и миналото оживя. — Беше много хубава. Първия път, когато я видях при лекаря, беше я ухапало куче, не, бях я забелязал по-рано. Виждах я в училищния двор, когато ме караха да ходя — много различна от другите: с черна коса, светла кожа и изплашен поглед. Но в деня, когато я ухапа кучето, имаше такъв нещастен вид, че сърцето ми се скъса. Баща ѝ беше лош и груб. Караше я да го чака, а после я биеше, ако не е направила нещо както трябва — усмихна се. — Стана красива.

Усмивката му помръкна. Пое дъх, изпусна го и продължи дрезгаво:

— Обичах я. Готвехме се да живеем заедно — болезнено му беше да си спомня мечтите и как се превърнаха на пух и прах. Но все още беше останало нещо от тях. — Тя искаше да има деца — само това искаше — да има деца и мен. Но аз настоявах, преди да роди бебетата, да завърши училище, защото аз не съм ходил на училище и смятах, че един от двамата ни трябва да бъде образован, ако искаме децата ни да бъдат по-добри от нас. Децата ни щяха да вършат само добри неща. Много си говорехме за това.

Погали Майкъл. Беше неин син, нейна плът. Докато държеше ръката му, си представяше, че държи нейната. Това му помогна да запълни обзелата го празнота.

— И тогава съдът ме призна за виновен. Знаех, че няма да ме има дълго време и оттук нататък ще бъда белязан. Осъзнах как никога няма да имаме нещата, за които мечтаехме. И винаги щях да я влека надолу. Затова я отпратих.

— Връщаше писмата ми.

Той погледна към вратата. Теки се бе облегла на рамката и държеше чаша с кафе. Зачуди се колко ли време е прекарала там.

— Не биваше да го правиш, Грейди. Бяха само писма. Можеше да не ги четеш. Но ти ми ги връщаше нарочно.

— Нямахме смисъл да ги чета. От тях още повече щеше да ме боли. По-добре беше да скъсаме.

— Но не и за мен. Това ме съсипа.

— Но свърши работа.

Тя се взираше в кафето си, сякаш се готвеше да му възрази. Само въздъхна, отпи и попита:

— Как беше в затвора?

— Трудно. Сиво и студено.

— Беше ли изплашен, когато влезе вътре?

Той кимна.

— На пристанището познавах много груби мъже, но те нямат нищо общо с онези там, вътре.

Теки потръпна. Хвана чашата с две ръце. Отново отпи.

— Закуската ми — рече тя не на място.

— Не хапна ли нещо, преди да тръгнеш?

— Прекарах цялата нощ тук. Смятах да отида до кафенето, но не исках да седя между всичките тези хора в бели престилки. И не ми се щеше да оставям Майкъл за дълго сам — приближи се до леглото и пипна лицето му. — Здравей, миличък. Грейди ли ти правеше компания?

— Май повече му досаждах.

— Не. Майкъл е интересно дете. Той много обича са снима с видеокамера. Когато се събуди, нищо чудно да поиска да направи филмче и в затвора.

Грейди сви рамене.

— Никак не е вълнуващо. Ден след ден се правят едни и същи ужасни неща и изпитваш същия ужасен страх. После излизаш, а страхът си остава.

— В какъв смисъл? — попита тя и му напомни за Теки от детските години; непрекъснато задаваше въпроси.

Това винаги му бе харесвало. Изпълваше го с усещането, че е важен и има значение за нея. Затова отговори:

— След като излезеш, оставаш сам. Най-изненадващо няма кой да ти разпореди къде и кога да ходиш. Никой не ти дава храна и дрехи. Трябва да се справяш сам, само че не си го вършил от много време и вече се чувстваш неуверен. В магазините продават съвсем различни храни от онези, преди да влезеш там. Пералните машини работят другояче. Дрехите ти са смешни. Струва ти се, че всеки те зяпа. Чувстваш се нежелан и не на място.

— Ходи ли в Гълън?

— За малко. Не знаех къде другаде да отида.

— Стана ми мъчно за баща ти, Грейди — прошепна тя. — Жените от църквата ми писаха, че е починал. За него скърбих повече, отколкото за Хоумър. Исках да отида на погребението му, но не можах. Щеше да ми бъде твърде болезнено.

Грейди сведе очи. Той познаваше тази болка. Баща му беше груб човек, но имаше слабост към сина си. Години наред областните власти смятаха, че той унижава Грейди, защото не му позволява да ходи на училище и го принуждава на работи на пристанищния док. Ала истината беше друга: обичаше да води Грейди със себе си и чувството беше взаимно.

— През първите две години идваше на свиждане всяка първа неделя от месеца. Трудно му беше. Срещаше се с другите посетители в приемната, лицето му имаше изплашен израз, сякаш не знаеше, че синът му е там и трябва да направи нещо, за да го защити. Една неделя го очаквах да дойде, но не се появи. Можеше да има една-единствена причина да пропусне. Едва на третия ден ми съобщиха за смъртта му.

— О, Грейди.

— Точно така — разсъждаваше Грейди, както десетки пъти преди това. — Беше болен. Сърцето му отслабваше. Ако беше жив, когато излязох, щеше да седи и да ме гледа как работя и нямаше да го понесе. Той обичаше да работим заедно — изгледа Майкъл. — Видеофилми, а? Нищо не разбирам от това.

— Аз разбирам — обади се сестрата, влизайки в стаята заедно с няколко санитарни. — Всичко е готово.

В очите на Теки изведнъж се появи онази боязън, която толкова разчувстваше Грейди, когато беше малко момиче. Но сега беше друго — отстъпи, за да вземат Майкъл.

— Ще му правят изследване на мозъка — обясни тя.

Грейди се приближи до нея.

— Какво смятат да открият?

— Ще изследват дали мозъчните импулси са нормални.

Той проследи как техниците сръчно изключиха апаратите, извадиха системите, тръбичките. Помисли си колко ли време ще отнеме да направят изследването и дали Джейди ще дойде да чака заедно с Теки.

Четейки мислите му, тя каза:

— Съпругът ми не умее да чака. Ще разговаря с лекарите, след като има резултат от скенера — освен страх, в очите ѝ се четеше и предупреждение. — Идва по обяд. Също преди и след работа.

Грейди кимна. Не беше точно покана, все пак беше по-добре от „не биваше да идваш“. Засега можеше да го понесе.

Изследването на скенера показва, че мозъкът на Майкъл функционира добре и това още повече разтревожи Теки — защо е в кома. Чувстваше как полита до небесата, ако той помръднеше крак, ръка или устни и се чувстваше безкрайно унила, когато лежеше като труп.

Грижите около него запълваха повечето часове през деня. Раздвижваше здравата му ръка и крак, масажираше мускулите, миеше го, решеше го и му говореше, за да не забравя кой е. Но когато Джейди я наблюдаваше, а Ани избягваше да срещне погледа ѝ, когато децата се суетяха, а Сам се държеше на разстояние и особено, когато Джон Стюарт и Луси идваха, тя трябваше да се преструва, че всичко е нормално.

— Разстроена заради Майкъл! — бе дежурното извинение за лошото ѝ настроение и мълчание. Теки обаче знаеше, че това няма да продължи вечно. В един момент момичетата щяха да се запитат защо родителите им се отбягват един друг, защо Ани не разговаря с Теки, защо четиримата не са вече така близки.

Най-много ѝ липсваше Ани. Нямахше ги разговорите по телефона вечер, разходките им по магазините, обядът в някой малък ресторант. По-рано имаше подкрепата на Ани във всички трудни мигове, а сега животът я разтърси доста.

Теки се нуждаеше от подкрепа. Това събуждаше надеждата ѝ, че Грейди пак ще дойде, но всяка минута копнеж, бе последвана от самообвинение. Грейди е нещо минало. Сега в живота ѝ няма място за него, не и след цялата мъка, която ѝ причини. Не е в състояние да го изживее отново. Би умряла.

Все пак усети някаква светлинка в душата си, когато минути след тръгването на Джейди, Грейди влезе с книжен плик, от които се носеше топъл и вкусен дъх.

— Сандвич със сирене и чушки — обяви той. — Обзалагам се пет към едно, не си яла такава неща.

Беше прав. Пое плика, поддържа го малко, помисли си, че би трябвало да не го приема, но в момента така ѝ се искаше да хапне. И при всичките си терзания, рече:

— Благодаря ти, умирам от глад — отпусна се на един стол, разтвори плика и отхапа голям залък.

Грейди се приближи до Майкъл.

— Как си, приятел? — наклони глава на една страна, за да прочете надписа на тениската за деня: „Само за супер атлети“.

Обърна се към Теки:

— От тях ли е?

Тя кимна.

— Един негов приятел от баскетбола я донесе. Започват подборните състезания. Ще бъде лошо, ако не ги вземе — отхапа още един залък, но не ѝ хареса толкова, колкото първия.

— Видях мъжът ти да си тръгва. Беше намусен.

— Не е много доволен от мен — меко казано. Ядосан е. Руга лекарите, че не успяват да събудят Майкъл, че аз не успявам, освен това не одобрява косата ми, дрехите ми, торбичките под очите ми. Вкъщи нещата започнаха да се затлачват. Не разбира защо не си разпределям времето по равно.

— Нямах ли жена за чистене?

— Имам, но тя идва веднъж седмично — такава ѝ е програмата. А сега не ми е до това, да показвам на някоя нова. Според мен момичетата могат да помагат в готвенето и прането. Също и Джейди. Но той не желае.

Отхапа поредния залък, стегнаха я нервите и се раздразни. Не че изведнъж Джейди е отказал да прави каквото и да било и тя го е осъзнала внезапно — вкъщи той не пипваше почти нищо. Но по-рано не обръщаше внимание. Домът беше нейното царство и тя с гордост поддържаше реда. Ала сега имаше нужда да се опре на неговата помощ или ако не ѝ я предлага, поне да прояви разбиране.

— А момчето? — попита Грейди за Майкъл. — Той помага ли?

— Не много. Но грешката е моя. Аз го разглезих, макар да си казвам, че когато днешните тринадесетгодишни момичета пораснат, няма да иска съпруг, който да не може сам да се оправя. И пак го глезя. Много добро дете е — ако не е на училище, играе на топка или се занимава с видеокамерата. Не виси по уличните ъгли с цигара в устата.

— Когато бях дете, мечтаех някой да ме глези — припомни си Грейди. — Вършех всичко, каквото трябваше. Ти — също.

Теки извади парче чушка. Докато дъвчеше, се върна в онези години.

— Тогава в живота ни нямаше лесно. Сигурно затова разглезих децата. Искам да растат безгрижно — замисли се за вчерашните думи на Грейди. Описанието на затвора я преследваше; повтаряше си как не е нейна работа и колко по-добре е да не знае защо Грейди я отпрати и се отказа от правото да се грижи за нея. Но изпитваше неопределимо любопитство да научи повече за живота му и не се стърпя да помоли:

— Разкажи, ми какво прави след затвора. Прибра се в Гълън и откри, че всички те зяпат особено. Върна ли се на работа на дока?

Той поклати глава.

— Там имаше друг началник. Не ме искаше — помълча известно време, наблюдавайки Майкъл с отнесен поглед. — Офицерът, който ме контролираше да не избягам, беше много доволен от мен. Прецени, че е по-добре да се захвана с нещо друго. Заведе ме на курсове за строеж на лодки.

Теки се усмихна. Почти си го представяше. Той обичаше лодки и беше сръчен. Много добре — да се научи да строи лодки.

— Беше хубаво — призна той. — Добри хора. Но работата е тежка. В затвора си взех изпитите за училището. Минах и няколко квалификационни курса, но другите бяха много по-напред.

— Значи си получил гимназиална диплома — Теки се впечатли. — А после?

— Любимият ми преподавател изработваше канута от дърво и брезент. Запали ме. Работата е проста, а резултатът — красив. Харесваше ми много повече, отколкото да уча аеродинамика и високи технологии. Всяка свободна минута му помагах.

Теки забеляза с какво удоволствие си спомня за тези неща. Стана й приятно.

— Продължавай.

— Той обаче напусна, за да основе собствено училище в Сиатъл.

Тя изпита разочарование.

— И какво направи ти?

Грейди наблюдаваше по-съсредоточено Майкъл.

— Заклевам се — клепачите му мръднаха. — Виж Теки. Правил ли го е досега?

Тя скочи и се надвеси над леглото.

— Майкъл? Да не би нещо от разказа ти да му е направило впечатление?

— Опитваше се да си отвори очите.

— Хайде, миличкият ми — настоя тя, — направи го пак.

Наблюдаваха го внимателно, но нищо повече не се случи.

Тя леко го побутна.

— Стана седмица, Майки, цяла седмица. Искам да направиш нещо. Сега. Чуваш ли ме? Направи нещо.

Но той не направи нищо и тя се хвана за главата, за да овладее обхващащата я истерия.

— Това е най-лошото: движение — застой. Проявява известна активност — мърда някой пръст, стъпало, брадичка, а сега очите.

— Може и така да ми се е сторило.

— Не ти се е сторило. Прави си шегички, после спира; ту ни дава, ту ни отнема надеждата — тонът ѝ стана умолителен. — Чуваш, Майкъл, знам. Мигни заради мен. Направи някаква гримаса — сплете пръсти в неговите — стисни ръката ми. Само мъничко, колкото да се уверя, че ме чуваш.

Но той не направи нищо. Въздъхна разочарована и се изправи.

— Добре, ще те изчакам — прошепна тя. С премерени движения се върна на стола и отхапа още един залък от сандвича на Грейди — вече беше изстинал и имаше противен вкус, но тя го глътна. Решена да продължи, прочисти гърлото и попита:

— След като приятелят ти замина за Сиатъл, с какво се занимаваше?

Той пхна ръце в джобовете на блейзера си.

— Хванах се по строежите, трябваша ми пари да замина при него и да му помагам.

Тя постепенно се успокояваше.

— Отиде ли?

— Не. Заех се с дърводелство и когато вече имах парите, се бях привързал към работата и не ми се искаше да я напускам. Продължавам да правя канута, но само като хоби.

Най-после тя пое спокойно дъх.

— Радвам се.

— За какво?

— Че работите ти са потръгнали — опита се да си представи сегашния му живот. — В Гълън ли остана?

— Не. Само понякога се отбивам. Местя се от място на място. Повечето ми неща са в пикапа.

— Но писмото ти е пуснато от Гълън.

— Бях там, за малко. Не се задържам, много спомени ме налягат там. А този път бе по-лошо от всеки друг. Чувствах се потиснат. Хрумна ми, че е време да те видя. Затова изпратих писмото — продължи дрезгаво: — Ако бях изчакал една седмица, както мислех, щях да уцеля по-подходящ момент. Всичко това нямаше да се случи.

Прав е, помисли си Теки. А някога ѝ връщаше писмата. Каква ирония на съдбата — неговото писмо да причини такава бъркотия. Но нещата не можеха да се върнат назад. Сега тя схващаше собственото си съществуване като нещо нереално, вътрешният ѝ часовник отброяваше безкрайните двадесет и четири часа и те преминаваха в следващото денонощие; животът ѝ преминаваше в болницата, Майкъл лежеше в кома, Джейди я презираше, Ани я мразеше, а Сам се дистанцираше колкото може повече.

Гласът на Грейди прозвуча по-близо.

— Теки?

— Всъщност нямаше да има значение — изплака тихо тя. — Виновната тук съм аз. Аз отравям всичко.

— Не е вярно.

— Тогава как ще си го обясниш? Аз обърках живота на всички наоколо — усети, че той се облегна с ръце на стола ѝ. Лицето му приближи на сантиметри до нейното. — Да вземем теб — продължи тя. — Ако не ме познаваше, нямаше да извършиш убийството и да попаднеш в затвора. Щеше да си имаш хубав бизнес, добра жена и цяла сюррия красиви дечица. Заслужаваш го.

— Кой ти е казал, че не съм имал дете?

Тя замълча. През ум не ѝ мина, че може да се е женил.

Той се изправи, пхна отново ръце в джобовете и се обърна към прозореца.

— Ожених се. Имахме момиченце. Преди три години жена ми поиска развод.

Теки седеше като зашеметена. Никога не си представяше Грейди с друга жена. Глупаво и егоистично, но беше вярно.

— Защо? — сигурна бе, че Грейди, когото познаваше, би бил идеален съпруг и баща.

— По много причини: различни интереси, различна ценностна система, различен начин на живот. И освен това — той я гледаше безизразно, — твърде често в леглото виках твоето име. Така че не само ти си изневерила на някого.

Това даде на Теки храна за размисъл през дългите часове, които последваха.

Ани организираше нещата така, че никога да не ходи сама при Майкъл. Постигаше го много лесно. Дори ако Лий и Джейна отиваха по-късно заедно с Джон, Зоуи чакаше пред училище с нетърпение да я заведе там.

— Мамо, сигурно съм ужасна — подхвана тя един ден. — Искам да кажа, че отиваме при Майкъл в болницата, което е най-неприятното място на света, но е хубаво, защото идваш да ме вземеш. Приятно ми е да си мисля, как след училище ще дойдеш.

Ани се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Нали съм ужасна? — попита Зоуи.

— Нищо подобно — възрази Ани. Имаше нужда да чува такива неща. Че върши нещо добро. — Притеснява ли те по някакъв начин, че работя толкова много?

Зоуи се размисли.

— Не. Гордея се с това, което правиш, а ти обичаш работата си. Само дето ми се иска повече да сме заедно — намести се усмихната. — Незаменимо! Само двете.

Сърцето на Ани се сви.

— Сигурно щеше да е по-друго, ако съм единствено дете — продължи Зоуи, — щях да бъда с теб през всяка твоя свободна минута. А сега те делим и с татко, но то е различно.

Този път Ани изпита болка, заради отчуждението със Сам. Почти не разговаряха. Не че той не се опитваше, но тя повечето мълчеше. Беше сърдита и обидена и винаги търсеше двойк смисъл в думите му.

— Да не би да смяташ, че Джон отнема от твоето време? — попита тя.

— Не — уверено отвърна Зоуи. — Но Джейна и Лий, да. Особено Джейна. Искам да кажа, обичам Джейна, тя ми е най-добрата приятелка, но тя си говори с теб за неща, за които аз искам да разговаряме.

— Милата ми. Съжалявам.

— Защо Джейна не обсъжда проблемите си с Теки?

— Защото е свикнала да идва при мен — ти не ходиш ли при Теки, когато ти трябва дрехи за танци. Тя се справя добре с дрехите. А аз — с проблемите.

— Понякога ми се иска да не бяхме толкова близки. Искам да кажа, приятно ми е с всичките Максвел, а и Джон ще ни проглуши ушите, ако не отидем заедно на почивка, но сега ти казвам, че ми се иска веднъж — поне веднъж, нашето семейство — четиримата да заминем някъде сами — поспря за малко и попита: — Много ли съм ужасна?

— Изобщо не си ужасна — Ани почувства как отново я обхваща тъга. Винаги бе смятала, че постъпват правилно като дружат със семейство Максвел. Едно голямо щастливо семейство — колкото по-весело, толкова по-добре, един за всички, всички за един. Но вероятно това е нуждата на четирима възрастни, които не са живели в голямо семейство? Дали и децата на Максвел не си мислят като Зоуи?

Зоуи бе избрала много точен момент, помисли си Ани. Съвместните ваканции на двете семейства определено свършиха.

Въздъхна.

— Радвам се, че го сподели с мен.

— Да ти кажа ли и още нещо? — бързо попита Зоуи.

— Разбира се.

— Този срок няма да имам добра бележка по математика. Не знам какво се случи, в началото май съм пропуснала нещо и сега не правя нищо както трябва — продължи на един дъх: — Ще пратят до вкъщи предупредително писмо за двойката ми, но искам да знаеш, че ще я поправа, обещавам. Поисках допълнителни часове в четвъртък следобед. Добре ли е?

— Разбира се — одобри Ани — и не ти се сърдя — стана ѝ мъчно, мъничката ѝ Зоуи е изживяла сама тази неприятност. — Да не

си мислила, че ще се разсърдя?

— Но това е двойка, мамо. Толкова е безизходно.

— И на мен не ми вървеше по математика.

— А Джейна е толкова добра.

— Както беше и Теки, но пък и двете едва изкарват английския, а на нас там ни върви. Не се ядосвай, милинка. Просто се старай колкото можеш. И във всеки случай, не пропускай часовете в четвъртък.

И така, този ден Ани тръгна сама за болницата. Би могла да изчака Зоуи, но Джон предложи да я вземе след тренировка, защото Ани трябваше да спре в супермаркета, на химическото чистене, в библиотеката и в аптеката. Реши, преди да се прибере вкъщи, първо да отиде при Майкъл, а после да свърши останалото. Животът ѝ беше доста напрегнат. Не искаше да се движи из Бостън в пиков час.

Девети ден Майкъл лежеше в кома. Напрежението започна да се отразява върху всички, но най-вече се забелязваше при Теки. Когато Ани пристигна, тя говореше нещо на Майкъл и го масажираше. Движенията ѝ бяха уморени.

Ани я наблюдава около минута от коридора. За миг си представи как ръцете на Теки пипат Сам. Картината бе толкова ясна, че сигурно щеше да си тръгне, ако точно в този миг Теки не бе вдигнала очи.

Въпреки чувството на неудобство и несигурност, тя се опитваше да си придаде самоуверен вид.

— Как е?

Теки продължи заниманието си.

— Помръдва от време на време. Лекарите ту казват, че опитва да се събуди, ту — че нямамо такава нещо.

Ани се изуми колко тъничък е кракът на Майкъл. Отслабнал е най-малко с пет килограма, прецени тя. Теки сякаш отгатна мислите ѝ:

— Нощес му дадох лъжичка сладолед и излях малко течност с протеин в устата му, глътна ги, но не е кой знае какво. Толкова е измършавял.

— След ден-два ще забележиш разликата. Дори и да продължава да слабее, усилено си заслужава.

Теки кимна.

Ани се замисли какво ли е харесал Сам у нея. Да, Теки изглеждаше добре със зеления блузон и панталон, но лицето ѝ беше измъчено и изпито.

— Ти също си отслабнала.

Теки остави крака на Майкъл.

— Не съм в състояние да се храня. Много съм разстроена.

Типично за Теки, помисли си Ани. Винаги е била такава — не можеше да яде по време на последните изпити, преди сватбата си или когато децата бяха болни от шарка.

Хрумна ѝ нещо.

— Защо не го оставиш за малко? — стори ѝ се най-доброто разрешение и за двете. — Аз ще остана при Майкъл. Разходи се, иди на ресторант или си почини вкъщи.

Теки прокара пръсти по челото си.

— Нищо ми няма.

— Хайде, върви. Аз ще остана при него.

— Искам да поговорим, Ани. Бих желала да ти обясня, да ти се извиня.

Ани поклати глава.

— Не.

— Толкова неща имам да ти казвам. Ти си ми най-добрата приятелка. Държа да ме изслушаш.

— Не съм в състояние — умолително рече Ани. — Не сега. Ще поговоря на Майкъл. Върви. Моля те.

— Толкова съжалявам...

Ани запуши ушите си с ръце. Не искаше да слуша извинения. Сигурно нямаше да ѝ повярва.

След продължителен изпитателен поглед, Теки взе чантата си и излезе. Ани се почувства много зле. Глупава грешка — така го нарече Сам — но колко лошо се получи и нещата започнаха да се трупат от само себе си. Замисли се докъде ли ще се стигне.

Обърна се към Майкъл:

— Защо причиняваме болка на хората, които обичаме? Можеш ли да ми отговориш? — въздъхна и погали ръката му. Продължи полеко: — Съжалявам. Толкова е трудно тук, но част от мен ти завивжда: лежиш си със затворени очи и не виждаш какво става. Защо толкова се усложниха нещата?

Майкъл не отговори. Не мигна. Не отдръпна ръката си от пръстите ѝ.

— Винаги съм искала да направя кариера. Още от малка обичам литературата и поезията. Като ученичка надълго разговарях с библиотекарката, после с учителите, а в колежа и с приятелките си. Винаги съм искала да преподавам. Следователно трябваше да взема кандидатска степен и Сам се съгласи. Напълно ме подкрепяше. Е, направих го, Майкъл — получих степен, докато вие, децата бяхте малки. И започнах да преподавам. Колкото повече растяхте, толкова и товарът ми се увеличаваше. Тогава ме назначиха на постоянно място. Какво предизвикателство само — жена да се занимава със семейство и да прави кариера — въздъхна с насмешка.

— Имах всичко, така си мислех. А сега от дъщеря ми разбирам колко недостатъчно прекарваме заедно. Имала и слаба оценка по математика, а аз нямам понятие от този предмет. Не е споделила с мен по-рано, защото не разполагам с минута свободно време. Ужасно, не мислиш ли? Освен това почти не виждам Джон — или е на тренировка по футбол, или с Лий. Дали не си намира занимания, защото все ме няма вкъщи? Сам ми го каза направо. Според него, ако онзи вторник съм си била вкъщи, нищо подобно нямало да се случи.

— Боли ме — прошепна тя. — Действително мислех, че постъпвам правилно. Не ми се удаваха разни неща, но Теки успяваше; Сам се справяше с това, което Джейди не можеше и обратно. Отношенията между семействата ни бяха уникални. Беше практично — една спретната малка общност. Според мен беше идеално.

Въздъхна.

— Искам да ти кажа, че тази спретната малка общност се разпадна. Вашият дом се разстрои, нашият — също. В службата ми е бъркотия, не съм в състояние да се съсредоточа върху работата си, а животът ми се усложни — зърна Сам на вратата и млъкна. Изглеждаше уморен като всички, но толкова мил, познат и угрижен, че ѝ стана още по-трудно да осъзнае изневярата му.

— Нещо хубаво ли му разказваш? — попита той. Поради лекото колебание в гласа му, речта му не бе плавна. Той спря на прага, сякаш го обзе страх.

— Оплаквам му се — отвърна тя и отново се обърна към Майкъл. По-лесно ѝ беше да гледа неговото безизразно лице, отколкото Сам.

— От какво му се оплакваш?

— Че ми идва много. Не си давах сметка до каква степен съм разчитала на Теки. Имам списък със задачи, дълъг цял метър. Мислех да ги свърша по-късно, но след като си тук, остани при Майкъл, а аз тръгвам.

— Недей — бързо я прекъсна Сам. — Да останем заедно.

— На него му е безразлично дали слуша монолог или диалог.

— Тогава да си поговорим двамата, Ани. Моля те. Не бягай.

Тя едва си пое дъх. Беше ѝ много трудно да остава насаме със Сам. Раната ѝ бе още съвсем прясна.

— Вече поднесе извиненията си. Какво повече би могло да помогне точно сега.

— Има мисли, които занимават човека с години.

— Никоя от тях няма нищо общо с чувствата ми в момента.

— Би трябвало.

Тя сърдито вдигна глава.

— Как така? Би трябвало да са свързани само с любов, обич и разбиране, а не с огорчение и яд. Никога не сме обсъждали въпроса дали се обиждаме. Предполагахме, че не е възможно.

Смяташе, че му е затворила устата, но той ѝ възрази:

— Точно затова не бях подготвен за онова, което се случи. Не разбираш ли, Ани? Никога не ми е минавала мисълта, че съм в състояние да докосна друга жена. И аз бях толкова изненадан, колкото и ти.

— Но едва след станалото — напомни му Ани. — А докато си го правил, не си бил изненадан.

— В съзнанието си бях с теб, затова стана така — твърдо изрече Сам. — Никога не бих любил Теки. Тя не ме привлича. Някога давал ли съм ти повод да мислиш подобно нещо?

— Съпругата научава последна.

Той въздъхна.

— Значи не ми вярваш.

— Аз — със сигурност не — прозвуча гласът на Джейди зад гърба му. — Бих казал, че един поглед назад придава ново значение на всички прегръдки, целувки и ръкостискания с Теки през годините.

— То е само привързаност към добър приятел — заяви Сам. — Същото би направил с Ани, ако обичаше да го показваш.

Джейди изгледа Ани.

— Добре ли си?

Сякаш нещо прободе Ани. Не харесваше как Джейди поема командването. Освен това дори той да обичаше да показва симпатиите си, Теки не би трябвало да се поддава на Сам. И още нещо — ако бракът им беше наред, Теки нямаше да попадне в ръцете на Сам.

— Добре съм — отговори тя и метна чантата си през рамо. — Щом като и двамата сте тук, аз тръгвам — не изпитваше желание да седи с когото и да било от тях.

— Изпратих Теки да си почине малко. Някой от вас трябва да остане, докато тя се върне.

— Не мога да остана дълго — заяви Джейди. — Имам среща в четири часа.

— Ти винаги имаш срещи в четири — изръмжа Сам — или в три, или в два. Щом не искаш да си някъде, имаш среща. Синът ти лежи тук — посочи с пръст към Майкъл. — Това няма ли някакво значение за теб?

Джейди се сви.

— Разбира се, че има. Но няма да му помогна, като се разхождам тук с часове.

— Говорил ли си му, както всички ние правим? Или смяташ за обида, че той не чува?

Джейди изгледа първо Сам, после Ани и отново — двамата. Намръщи се още повече.

— Какво ти става? Всъщност потърпевшият съм аз.

— И няма да ми го простиш. Погледът ти минава през мен, покрай мен, настрани от мен. Кога ще се оправим с това, за Бога? Двамата с Ани заобикаляте проблема, сякаш той ще изчезне от само себе си. Няма! Рано или късно трябва да поговорим.

— Лесно ти е да го кажеш — намеси се Ани. — Ти не си обиден.

— Вярно — призна Сам, — но аз ви обидих и заклевам се, чувствам се по-зле от вас. Какво да направя? Кажете ми. Искам да поправа грешката си, а никой не ми дава възможност.

— Да поправиш грешката си ли? — срязва го Джейди. — Сторено е непоправимото!

Сам щракна с пръсти.

— Това ли било? Значи приятелството свърши? Край на партньорството, така ли? И край на брака, а? — при последните думи

погледна към Ани, но тя не свари да му отговори, защото в същия миг се чу някакъв слаб звук.

Очите на Майкъл бяха полуотворени. После се затвори, после пак се отвори, макар и само на половина, но това беше толкова много — случваше се за първи път през последните девет дни. Ани се наведе към него.

— Майкъл — извика настоятелно, — чуваш ли ме? — Очите му първо се фокусираха някъде нагоре, постепенно погледът му се премести към нея. — Чуваш ли ни? — прошепна тя и изпита страх да се надява.

След известна пауза — в това време през съзнанието ѝ пробягаха всевъзможни ужасяващи предположения — той кимна едва доловимо. Ани хвана рамото на момчето.

— Знаеш ли къде си?

Очите на Майкъл бавно се раздвижиха. Погледът му се плъзна по Сам, после по Джейди, наведен до Сам, обиколи стаята и най-накрая се спря на Ани.

— В болница — прошепна той.

Сам се засмя.

— Бравоооо!

— Ще извикам лекаря — възбудено рече Джейди и се спусна навън.

Ани се усмихна през сълзи на облекчение. Погали Майкъл по лицето, по косата около големия розов шев, от който току-що бяха извадили конците.

— Слава Богу. Слава Богу! Майкъл, толкова се безпокояхме за теб! Как си?

Той затвори очи.

Тя хвърли ужасен поглед към Сам, той я стрелна не по-малко разтревожен.

— Недей — помоли тя Майкъл. — Върни се.

Майкъл с мъка отвори очи отново. Прокара език по устните си.

— Жаден съм — едва прошепна той.

Дотичаха сестра и лекар. Единствената мисъл на Ани бе да му даде нещо, за което душата му копнее.

— Жаден е. Какво да му дадем?

Лекарят се наведе към него. Със запалено фенерче направи дъга и ред очите му и видимо доволен от резултата, го изключи.

— Знаеш ли кой си?

Майкъл отново кимна леко.

— Кой? — настоя лекарят.

Много бавно и слабо Майкъл изрече отчетливо:

— Майкъл Филип Максвел.

Едва тогава лекарят се усмихна.

— Край, всичко свърши. Бих казал, че заслужаваш, какво — шоколадов шейк ли?

Майкъл поклати глава.

— Чувал бях, че обичаш шоколад.

— Кока-кола — прошепна Майкъл и се усмихна болезнено.

Сестрата изхвърча от стаята и започна да съобщава новината на всички, срещнати по пътя си.

Ани се изправи. Все още държейки ръката на Майкъл, въздъхна дълбоко с облекчение. Тогава възкликна:

— Някой трябва да каже на Теки.

— Не ме гледай мен — възрази Джейди.

Ани си представи, как той казва: Щом е била способна да напусне леглото му, ще почака да научи новината за събуждането му. Освен това не заслужава да сподели с нас тази радост. Тя е виновна, че той е тук. Ани обаче не беше съгласна с него. Колкото и да бе обидена от постъпката на Теки, Теки е майка на Майкъл. Тя преживя комата му заедно с него цели девет дни. Наложително бе да я намерят.

Ани помисли да изпрати Сам. Но не искаше Сам да търси Теки. Нямахме им доверие да остават насаме.

— Аз ще отида — отсече тя и тръгна.

ОСМА ГЛАВА

Облекчението, което изпитва Сам, когато Майкъл отвори очи, разбра къде се намира и каза цялото си име, не можеше да се сравнява с нищо — дори спечеленото дело „Дън срещу Хановър“ направо бледнееше: от една страна заради най-съкровенията му чувства, от друга — заради последствията за живота му. Докато Майкъл лежеше в кома, Сам носеше непоносим товар от мъка и вина и щеше да ги влачи до края на живота си, ако момчето не се бе пробудило. За него възвръщането на Майкъл към живот беше нещо като началото на края на кошмара. Какво си спомняше момчето от случилото се, още не беше ясно, а в този миг — и без значение.

Най-важното беше, че ще живее.

Майкъл заспиваше и се събуждаше. Беше прекалено отслабнал, дясната му ръка и крак — в гипс, така че трудно можеше да се прецени какъв е ефектът от мозъчното сътресение върху двигателната му дейност. След като чака толкова дълго, Джейди искаше да знае точно какво става, нервничеше и непрекъснато преследваше лекарите. Сам беше просто благодарен, че Майкъл отвори очи и е в съзнание.

В пет и половина пристигнаха Джон с Лий, Джейна и Зоуи. Въодушевляването изпълни малката стая, разпростря се и в коридора, но никой не им направи забележка. На етаж за пациенти само с мозъчни травми, оздравяването на един даваше надежда на семействата и на останалите.

Ани се върна в шест, следвана по петите от Теки, обляна в сълзи. Не бе в състояние да изрече и дума, само се усмихваше на Майкъл, седна, прегърна го и се разплака неудържимо на възглавницата му.

При тази гледка гърлото на Сам се сви. Молеше се, когато — и ако — паметта му се възвърне, Майкъл да си спомни, колко много го обича майка му.

Решил да отпразнуват събуждането му, Сам отскочи с Джон до близката пицария — върнаха се с четири огромни пици и цяла торба с газирани води. Стаята мигом изгуби предишната си стерилност.

Всички чупеха големи парчета, сякаш не бяха яли с дни, а момчето, което действително не бе слагало троха в устата си, ту заспиваше, ту се будеше. Това не смуцаваше децата. Нали от време на време отваряше очи. Само това имаше значение. Празненството бе в негова чест. Непрекъснато бърбеха за него.

— Какво чувстваше през цялото време? — поинтересува се Джейна.

— Обзалагам се, че му се струвало, че лети — размишляваше на глас Зоуи, — всичко в бяло, а той се носи във въздуха като перце.

Джейна поклати глава.

— Съвсем не е било светло и не му е било леко, а тежко и тъмно. Крайниците му са тежали като олово. Като че ли сив облак го е погълнал. Сякаш е искал да стане, но нещо го е дърпало надолу.

— Чел съм за случаи, когато духът се отделя от тялото — намеси се Джон. — Майкъл, имаше ли усещането, че хем си тук, хем не си? А? Чуваше ли?

— Чувстваше ли нещо, усещаше ли миризми? — попита Лий.

Майкъл отвори очи. Погледна седналата на леглото Лий, най-близко до него. Намръщи се. След като дни наред нямаше никаква реакция, Сам хареса израза му.

— Летях — каза той дрезгаво и добави: — Май че — после пак се унесе.

— Летял — размишляваше Джейна. — Невероятно. Знаеше ли през цялото време къде се намиращ?

Майкъл кимна, клепачите му бяха спуснати.

— Искаше ли да говориш, макар че не можеш? — попита Зоуи.

Той отново се намръщи. След малко сви рамене.

— Чувстваше ли какво ти правят? — полюбопитства Лий. — Как ти движат ръцете и краката?

Майкъл отвори очи, но погледът му беше далечен. Изглеждаше объркан.

— Понякога.

Джон се наведе над Лий.

— Сигурно докато си лежал, си мислел, колко са глупави някои неща, които казваме. Но понякога няма какво да кажеш, продължаваш да бърбериш, а никой не ти отговаря.

Сам се опита да си възстанови какво беше казал на, Майкъл. Нямахше нужда момчето да си спомня произшествието, за да знае какво се е случило. Сам стрелна с поглед Теки и разбра, че тръпне от същото. Стоеше изправена до стената и въпреки възвърналия се тен на лицето ѝ, за разлика от последните дни, имаше уплашен вид.

Улови погледа на Ани. Начинът, по който наблюдаваше Теки, а после сведе очи към пода, му се стори многозначителен. Също и начина, по който държеше главата си наведена. Недоумяваше какво ли е споделила с Майкъл, когато остана сама при него. Ясно разбираше какво неудобство изпитва, дори притеснение. Предположи, че е загрижена.

Джейди се върна, след като отново бе на телефона, взе си парче пица и попита:

— Как е момчето ми?

— Добре — прошепна Майкъл.

— Не опита ли пицата?

Момчето поклати отрицателно глава. Премести очи от Джейди към Теки, застанала малко настрани, после към Ани и след това към Сам. Този объркан поглед не се хареса на Сам. Той показваше, че момчето си спомня.

— Чудесно, чудесно — прогърмя гласът на Джон Стюарт, който влезе в стаята за ръка с Луси, — ето го и него. Разтревожи ни, млади човече.

Луси остави малка кутия върху нощното шкафче.

— Пресни бонбони за нашия любител на шоколад — целуна Майкъл по бузата.

Той успя да се усмихне слабо. Зоуи плесна с ръце.

— Трябва да се обадим на Тери и Алекс. Отбиваха се тук почти всеки ден. Толкова се безпокояха.

— И на Джош, на Томи и Нат — добави Джейна.

— И на Кари Стивънс — довърши Зоуи със сърцераздирателна въздишка. — Непрекъснато пита за теб, Майкъл. Май че те харесва.

Лий остана строга.

— Защо си тръгна от училище по никое време?

— Заради Ем-Ти-Ви — изрече Майкъл.

— Заслужава ли си за един глупав концерт? — възкликна Джон.
— В никакъв случай, човече. Голяма глупост си направил.

— Можеха да те накажат — допълни Зоуи.

— И какво — удари те камион — изсумтя Джейна. — Не го ли видя?

— Как? — попита Джон. — Дърветата закриват улицата.

— Не го ли чу? — продължи Джейна. — На нашата улица няма голямо движение, би могъл да чуеш мотора. За какво си мислеше!

Сам се притесни. Искаше му се да престане да го разпитва, но Джейна толкова приличаше на Джейди, а Джейди не оставяше нещата току-така.

Зоуи сложи ръка върху рамото на Джейна и каза тихо:

— Мислел си е за концерта.

— Но мама го е учила да не пресича улицата, без да се огледа. Правило номер три — идва веднага след номер две: да не бърка с пръсти в контакти и да пуска дъската на тоалетната, когато се изпишка.

— Джейна Максвел — смъмри я Луси — какъв език!

— Няма никакво значение — прошепна Зоуи в ухото на Джейна.

— Има. Ако гледаше къде върви, това нямаше да се случи.

— Бил е разсеян.

— Защо?

— Заради мама и Сам — прошепна Майкъл и всички глави се обърнаха към него.

Стомахът на Сам се сви. Блъскаше си главата да намери някакъв начин да спре онова, което щеше да последва, но не може да измисли нищо. Хвърли поглед към Ани. Обгърнала раменете си с ръце, тя бе забола очи в пода.

— Какво? — попита Лий и се наведе по-близо до Майкъл — той отново изглеждаше объркан.

— Видях — прошепна той и затвори очи.

— Какво е видял? — попита Лий.

— Мама и Сам? — въпросът на Джейна увисна във въздуха.

Зоуи се обърна недоумяваща към Сам.

— Какво е видял?

Но преди Сам да успее да каже каквото и да било, Лий възкликна:

— Господи! Уил Клингър!

Джейна се облещи.

— Върджиния Клингър! — изгледа Теки. — Значи е вярно!

Зоуи поклати глава.

— Не.

— Но Майкъл каза! — възрази Лий.

— Боже мой — възкликна Джон и се вторачи в Сам, сякаш му беше враг.

Сам вдигна ръка. Не е това, което си мислите, искаше да каже, но беше банално. „Бях напрацял за Ани, затова чуках Теки“ — би било достатъчно. Нищо друго не му дойде на ум.

— Мамо? — попита Джейна, пребледняла. — Вярно ли е?

Джон Стюарт се навъси още повече и изпитателно огледа поред всички.

— За какво говорят?

— За грешка — обади се Джейди. Със стиснати челюсти се взираше в Сам, който в този момент осъзна, че бъдещето на всички присъстващи зависи от това обяснение. Джейди се бе научил да мисли бързо — беше част от практиката му като адвокат, в университета обаче не го бяха подготвили за подобен случай.

— Мамо? — Джейна впери очи в пепелявото лице на Теки. — Ти и Сам?

— Кажете нещо, мамо — помоли Лий.

— Баща ви е прав — успя да отрони с разтреперан глас Теки. — Беше грешка.

— Не ми харесва това, което чувам — прогърмя гласът на Джон Стюарт.

— Наистина ли се случи? — попита Джон директно Сам.

— Нещо се случи — примирено промърмори Сам. — Остава да определим какво е било.

Джейна се обърна към него.

— Ти си чукал майка ми?

Лицето на Джон Стюарт стана тъмночервено. Луси зяпна. Зоуи се сви. Ани извика:

— За Бога, Джейна!

— Направи или го? — Джон гледаше Сам в упор.

За част от секундата Сам щеше да го отрече, но чуваше предупрежденията към клиентите си: *Аз трябва да знам всичко — повтаряше им неизменно. — Кажете ми цялата истина и ще се справим. Ако ми кажете само половината или ме излъжете, в*

определен момент ще се окажа изненадан и тогава съм свършен. Инстинктът му подсказа, че ако излъже сега, по-късно ще се наложи да плати десетократно.

— По дяволите — избухна Джон Стюарт. — Знаех си, че ще стигнем до неприятности. Подозирах, че тези двамата ще ни доведат дотук. Хубава работа, Джон Дейвид, много хубава.

Докато той изричаше последното, Джейди хвана родителите си за ръце и ги поведе към вратата.

— По-добре е да си тръгвате. Тук ще трябва да обсъдим някои неща.

Джон Стюарт не отстъпваше.

— Предупреждавах те.

— Не сега, татко.

— Нали настояваше да ти вярвам, защото знаеш какво правиш. Виж сега какво стана.

— Татко...

Сам не изчака да чуе какво още ще каже Джон Стюарт. Взе разстоянието на две крачки и рече тихо:

— Положението тук е напрегнато. Майкъл все още не се е оправил, другите са разстроени и съвсем честно, самият аз не знам какво да правя.

— Да беше помислил...

— Достатъчно, Джон Стюарт. Ще си кажеш мнението, но по-късно. Сега се налага да останем сами — обърна се към Луси. — Моля те, отведи Джон Стюарт вкъщи. Дайте ни малко време. Трябва да намерим начин да се справим с това положение.

— Той е прав, Джон — подкрепи го загрижено Луси и хвана съпруга си под ръка. — Джон Дейвид ще ни се обади по-късно, нали?

Джейди ги изведе от стаята, без да отговори.

— Обади ми се — нареди Джон Стюарт.

— Добре — кимна Джейди.

Щом възрастните Максвел тръгнаха по коридора, би трябвало Сам да си отдъхне, но той знаеше, че най-лошото все още предстои. Прокара пръсти през косата си, загледа се във вратата и бавно се извърна към стаята.

Всички погледи бяха приковани към него — на Лий и Джон, застанали до леглото, на Зоуи и Джейна от средата на стаята, на Ани от

прозореца, на Теки откъм стената. Джейди влезе, зае позиция срещу прозореца с лице към коридора и скръсти ръце на гърдите си. Позата му показваше, че с нищо няма да помогне.

Джейна наруши мълчанието с враждебен тон:

— Значи за това Майкъл е избягал от къщи, нали?

Сам си даде сметка, че Джейна вече не е малка: децата им бяха пораснали, бяха съвременни, бяха си изработили навика да обсъждат, да говорят. Току-що научиха, че двама от възрастните, на които най-много държаха, са прегрешили. Нормално е да са настроени враждебно.

— Майкъл е видял нещо, което не разбира — подбираше внимателно думите си Сам.

Джон настръхна също като Джейна.

— Той не е двегодишен, а освен това не е глух. Ти разбра какво правят, нали, Майкъл?

Майкъл лежеше със затворени очи.

— Точно така — съгласи се Сам. — Ако бе предположил, че изнасилвам майка му, щеше да се нахвърли върху мен, да ме удари или да направи нещо, за да ме отстрани, но той не го е направил. Тогава трябва да приемем следното: той е допуснал, че майка му и аз имаме връзка. А това не е вярно. Ние нямаме връзка.

— Тогава какво? — попита Джон.

— Просто еднократно подхлъзване.

— Ти винаги си твърдял, че най-доброто нещо е моногамията.

— Така е...

— И трябва да се отнасяме почтено към хората, които обичаме, а ти ни разгони фамилията и прати верността на майната ѝ, понеже ти се е прищяло.

— Не ми се е прищяло да бъда с Теки — възрази Сам, — нито пък на нея да бъде с мен.

— Тогава защо го направи? — попита Лий и ококори объркано очи към Теки.

Теки допря ръка до устните си, сякаш да задържи думите, докато ѝ дойдат най-точните. Най-накрая каза:

— Да, еднократно подхлъзване от моя страна. По време на брака ни никога не съм изневерявала на баща ви.

— Тогава как можа да го направиш? — поинтересува се Лий.

Преди Теки да отговори, Джейна се обади:

— Знаех си, че има нещо. Нито се поглеждате, нито си говорите — обърна се към Джейди. — Знаел си, нали?

Джейди кимна. Остана със скръстени ръце. Зоуи, присламчила се тихо до Ани прошепна:

— И ти ли?

Ани остана с леко наведена глава. Поколеба се, а после кимна.

— Как е могъл да постъпи така с теб? — попита ужасен Джон.

Сам усети, че въпросът го преряза. Поиска му се да прегърне Ани, за да я защити. Но се страхуваше да не би тя да се отдръпне. Пред децата това би влошило нещата още повече.

Ани вдигна пълните си със сълзи очи към тавана. Въздъхна на пресекулки. Най-накрая с почти иронична усмивка каза:

— И аз се опитвам да си го обясня.

Зоуи съвсем се приближи до нея и я хвана под ръка.

Сам се опита да привлече погледа на Зоуи, ала тя не пожела да обърне очи към него. Колкото и да го болеше за страданието на Ани, това го обиди. Дватама със Зоуи винаги се разбираха. Тя беше малкото му момиченце и винаги щеше да си остане такава. А сега не го и поглеждаше.

— Слушайте — тъжно подхвана Сам, — онова, което се случи, е минало. През последните девет дни живяхме в истински ад. Все още Майкъл е първостепенната ни грижа.

Всички глави се обърнаха към леглото. Майкъл беше затворил очи.

— Добре ли е? — прошепна Зоуи.

— Майкъл? — извика Лий и леко разтърси рамото му.

Майкъл я погледна колкото да ѝ докаже, че е чул, но после пак се унесе.

— Сигурно не иска да ви вижда — Джейна стрелна последователно Сам и Теки.

Сам дори не мигна.

— Вероятно е така, но аз ще идвам и ще направя всичко възможно, за да му помогна да се изправи на крака.

— А може и баща му да не иска — има нахалството да продължи Джейна.

Сам се замисли дали и по-рано го е ненавиждала, или със сегашната си реакция иска само да защити Джейди. Каквато и да е истината, беше знак, че ще си имат неприятности в бъдеще, но той пак не спря.

— Ако е така, би означавало, че поставя доброто на Майкъл над различията ни.

— А какво ще кажеш за Уил Клингър? — намеси се Лий.

Най-накрая Джейди се обади.

— Аз се занимах със семейство Клингър. Повече няма да разпространяват никакви слухове.

Джон сложи ръце на хълбоците си и измърмори:

— По дяволите.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сам.

— Че слуховете са били верни и половината училище знае, а това е отвратително.

Сам започна да изпуска нервите си.

— Хайде, стига, Джон. Отвратително е толкова, колкото сам си го представиш. Всички правим грешки. Работата е дали си вадим поука от тях.

— Тогава какво, да забравим всичко, така ли? Да се правим, сякаш нищо не се е случило.

— Не. Дори и Майкъл да не лежеше тук на това легло, остава въпросът за отношенията между Теки и Джейди и между мен и Ани. Остава въпросът и как вие ме виждате, което действително е много важно за мен и за моята самооценка. Самият аз не се чувствам добре.

Джон не се трогна. Обърна се към Ани:

— Аз се прибирам вкъщи, не мога да понасям повече.

— Джон, моля те — умолително простена Ани.

— А ти как можеш? — попита я той.

Сам се изпъна.

— Достатъчно, Джон.

Но Джон не се отказа.

— Нали ни казваше да не се мотаем! А сега ни караш да чакаме! Ти ни учеше да не се поддаваме на моментни желания! Гадняр! — грабна Лий за ръката. — Хайде да вървим.

— Джон! — извика Ани. — Джон, почакай!

Джон почти беше стигнал до вратата, когато Лий го дръпна да спре.

— Какво има?

— Вземи Зоуи и Джейна.

Джейна обаче възрази.

— Искам да остана при Майкъл.

Зоуи погледна Ани.

— Аз ще стоя с теб.

Ани се обърна към Джейна:

— Майкъл има нужда от почивка, а вие — да се успокоите — хвана лицето на Зоуи с ръце: — По-добре се прибери. Няма да се бавя.

— Добре ли си?

— Разбира се.

Сам се усъмни в думите ѝ. Изглеждаше разстроена и бледа. Той се тревожеше какво мислят децата за него, но изведнъж съобрази, че тя също се безпокои. С наведени рамене и отпусната брадичка тя му напомни сянка — ако блесне светлина, щеше да изчезне.

Не бива да е така чу вътрешния си глас. Тя няма от какво да се срамува. Той е виновният и колкото повече я гледаше, толкова по-гузен се чувстваше.

Джон изчака сковано в коридора, докато Лий, Джейна и Зоуи целунат Майкъл за довиждане. Зоуи погледна пак Ани, най-послед тръгна към другите и то чак когато Ани ѝ направи знак с ръка.

След като излязоха, настъпи пълна тишина. Дори бибикането на апаратите не я нарушаваха, защото вече бяха изключени: Майкъл дойде в съзнание.

Сам огледа един по един всички. Освен Майкъл в стаята бяха само четиримата. Приблужи се до леглото. Очите на Майкъл бяха затворени, ала той не бе отпуснат като в кома и лицето му не бе безизразно. Вероятно заспива и се пробужда, помисли си Сам, но предполагаше, че разбира какво става около него.

— Опитах се да обясня какво се случи — започна тихо той, — но очевидно не върви. Най-накрая ще кажа, че съжалявам. Наистина — спря поглед върху Ани, — тя стоеше с наведена глава. — За нищо в живота си не съм съжалявал така. Ще направя всичко, за да ми простите, но ми кажете какво да сторя.

— Никога по-рано не си имал нужда от напътствия — обади се Джейди.

— Не е вярно. Много пъти си ме направлявал.

Джейди изсумтя.

— Не се занасяй. Постигнал си каквото си искал и това е. От години си действал по план.

Сам отстъпи.

— Защо го казваш?

— Защото има смисъл. В мое лице си виждал средство да се издигнеш. Не исках да вярвам, че е така. Използва връзките ми, за да получиш препоръчителни писма за правния факултет...

— Ти ми ги предложи.

— Използва знанията ми, докато завършиш...

— А кой ти помогна да изкараш практиката по онези безумно скучни предмети?

— Именно благодарение на мен влезе в кабинета на областния прокурор, а после аз те изтеглих в „Максуел, Роупър и Дайн“.

— Още нямате загуби заради мен — вметна Сам в своя защита.

— Какво; пак ли се връщаме към делото „Дън срещу Хановър“? Затова ли се чувстваш толкова силен? След като донесе голям хонорар на фирмата, имаш право да вземеш жената на партньора си, така ли?

— Джейди... — опита се да го спре Теки.

Той я изгледа.

— Ако бях на твое място, щях да си държа устата затворена. И ти си толкова подла, колкото и той.

— Но той не искаше да го направи, аз също не исках и затова съжалявам колкото него — хвърли поглед към Ани, която продължаваше да стои с наведена глава. — Страшно съжалявам.

Ани се сви до стената. Сам не издържаше да я гледа така и се приближи, но когато се пресегна, тя се дръпна:

— Тръгвам си — рече сломено.

— Ани? — дочу се звук откъм леглото. Тя се изненада и забърза към него.

— Какво има, миличък?

Сега Майкъл разтвори очи по-широко, но гласът му беше дрезгав и слаб.

— Нямах намерение да го казвам.

Тя го погали по косата.

— Майк, грешката не е твоя. Не си казал нищо нередно.

— Всички сте сърдити.

— Но не на теб. Няма защо на теб. Ти имаш да мислиш само как ще се справиш.

Той затвори очи. Ани го целуна по челото. Когато се изправи, върху един от мониторите забеляза празна кутия от газирана вода и посегна да я вземе.

— Скоро ще те преместят в друга стая. По-добре да почистим.

Сам се оживи и взе кутията от ръцете ѝ.

— Остави на мен.

— Не е необходимо — възпротиви се тя, без да го поглежда.

— Налага се — настоя той и в думите му имаше по-дълбок смисъл. — Аз забърках кашата, аз ще почистя — погледна Джейди, Теки, после отново Ани и повтори убедено: — Аз забърках кашата, аз и ще почистя. Всичко ще сложа на място. Заклевам се.

Ани се прибра направо вкъщи. Качи се в кабинета си, сви се до прозореца и се замисли.

— Добре ли си, мамо? — попита Джон.

Тя се стресна и измънка:

— Ъхъ.

Той влезе, пристъпи към бюрото и без да се обръща каза:

— Яд ме е, че направих сцена, но не съжалявам за думите си.

Ани не знаеше какво да му отговори, просто замълча.

— Не мога да повярвам какво е направил.

— Грешката не е само негова. За това са нужни двама.

— Но той е трябвало да се прояви като силен мъж, да се контролира. Нямахме да се случи, ако не го е искал — наведе глава и попита тихо: — Смяташ ли, че го е искал?

Ани много пъти си беше задавала същия въпрос и той направо я влудяваше.

— Просто не знам.

— И то с Теки! Искам да кажа, че точно това е най-лошото! Тя ни беше като втора майка. Как е могъл да го направи с нея?

— Твърди, че се е случило само веднъж.

— Вярваш ли му?

— И да е така, нямаше да ме боли по-малко.

— Но вярваш ли?

— Не знам какво да вярвам, Джон. Изумена съм толкова, колкото и ти.

Той постоя известно време мълчаливо. После застана пред дъската на стената, на която сред любимите семейни снимки Ани беше написала свои хрумвания.

— Кога го разбра? — попита той.

Тя пое дъх.

— На следващия ден.

— Все още ли си изумена?

— Много.

— Ама че чукач! — изруга Джон.

— Джон, моля те — той явно не се владееше.

— Такъв е. Освен това е смахнат — издаде презрителен звук. — След като толкова пъти ни е държал лекции как трябва да постъпваме правилно. Бунтуващият се адвокат. Мъж със сърце, което отговаря на стремежите му. Знаеш ли как ми се подиграваха? Ама че шега, а!

— Моля те, Джон. Той не е чак толкова лош.

Джон се завъртя. Очите му притъмняха и се изпълниха със страст, точно като Сам, когато спореше.

— Как можеш да кажеш подобно нещо? Заявява ти, че те обича, после се обръща и се люби с друга жена. Нямаше да е чак толкова лошо, ако бе избрал някоя двадесет и петгодишна хубавица, искам да кажа, пак щеше да е много осъдително, но поне щяхме да приемем, че изживява криза или нещо подобно. Но Теки!

— Както говориш, нещата изглеждат още по-лоши, Джон — предупреди го Ани. Нямаше защо да ѝ напомнят за възрастта ѝ или за изобилието от млади и привлекателни жени около Сам.

— Е, ядосан съм, а ти като че ли не си!

— И аз се нервирам, но когато започнах да наричам баща ти с епитети, не ми помогна.

— А какво ще ти помогне?

— Не знам!

— Мамо? — дотича Зоуи изплашена. — Защо крещиш?

— Защото Джон крещи — извика Ани. — Какво да правя, Джон?

Джон се спусна към вратата.

— Не знам. Може би трябва да се разведеш с него. Това заслужава той — спусна се надолу по стълбите, преди Ани да успее да му отговори.

— Наистина ли ще го направиш, мамо? — запита с тънък гласец Зоуи и се притисна до Ани.

Ани я прегърна. Някоя от тях трепереше, а може би и двете. Ани си даде сметка, ме думата развод я разтърси.

— Ще го направиш ли, мамо?

Ани целуна меките и руси къдрици.

— Не съм мислила.

— Защото си много разстроена, или защото не искаш?

— Не искам — отвърна Ани, сигурна, че точно това е истината.

— И след това, което е направил ли?

— Баща ти направи нещо безразсъдно, лошо и много, дълбоко осъдително. Обидена съм и съм ядосана. Искам да отвърна на удара му с удар, но развод не се прави за отмъщение. Татко ти и аз сме женени от деветнадесет години. Не искам да захвърля всичко по дяволите.

— Можеш ли да му простиш?

Имаше възможност да си помисли върху това, но доверието е съвсем друго нещо.

— Не знам.

— Ако не можеш, тогава как ще живееш с него?

— Нищо чудно и да не съм в състояние — гневно изрече тя.

— Тогава ще се разведете ли?

Ани си спомни десетките пъти през годините, когато Джон или Зоуи идваха да ѝ съобщават как родители на техни приятели се развеждат. Описваха го с „трагично“, „трудно“, „сърцераздирателно“. Ани влизаше в положението на тези деца и научи Джон и Зоуи да проявяват голямо разбиране и да подкрепят приятелите си. Семейство Поуп беше спокойно — на тях поне развод нямаше да им се случи. Колко са били наивни.

Ани беше наясно защо Зоуи е толкова уплашена. Всъщност и нея я беше страх.

— Не искам развод, миличко. Никога не съм допускала, че ще се случи между мен и баща ги.

— Още ли го обичаш?

— Да. Не е възможно един следобед да убие толкова дълга любов — гласът ѝ потрепери. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Затова толкова ме боли — успя да прошепне тя.

— А той още ли те обича? — попита Зоуи.

Ани изчака, докато преглътне буцата в гърлото си.

— Казва, че ме обича.

— А ти вярваш ли му?

Ако беше достатъчно доверчива, обяснението за онова, което се случило с Теки, беше приемливо:

— Бих искала.

— А как ще откриеш със сигурност?

— Не знам. С времето, вероятно.

Зоуи млъкна. Залюля се напред и макар че сълзите на Ани щяха да бликнат всеки момент, се насили да се усмихне. Когато Зоуи беше бебе, Ани я люлееше така, за да я успокои, да я утеши и да ѝ направи удоволствие. Щом престанеше, Зоуи отново започваше да плаче. Сега Ани я люлееше и си мислеше кой кого успокоява.

— А ние какви сме, мамо?

— Моля?

— Не сме ли достатъчно хубави? Или сексапилни?

Ани усети как сърцето ѝ се сви.

— В очите на кого?

— На мъжете. Погледни Джейна. Винаги съм си мислела, че съм хубава колкото нея, но с нея момчетата искат да си определят срещи.

— Кой казва?

— Виждам.

— Но тя няма приятел... — освен, след като Ани бе толкова отрупана с работа, да не е забелязала. — Смятах, че всички сте една голяма компания.

— Да, ама момчетата от компанията все се трупат около нея. Както татко кръжи около Теки. На нас какво ни е?

Ани изпъшка.

— Милото ми, нищо ни няма.

— Тогава защо става така?

— Може би защото сме по-тихи.

— Или пък защото гърдите ни са малки.

— Зоуи!

— Сериозно ти казвам. Момчетата харесват големи.

Времето като че се изпари. Ани се смали до възрастта на Зоуи и казваше същото на баща си.

— Знаеш ли какво ми обясни дядо ти Пит, когато му се оплаквах?

— Какво?

— Че след време едрите гърди ще провиснат и в края на краищата съм си по-добре така.

— Ами това е много добре — обяви Зоуи със страст, каквато Ани не бе проявявала на нейната възраст. — Добре, но какво ще стане? Редно ли е всички момчета да тичат след Джейна? А татко трябва да те желае така, както е пожелал Теки.

Ани се съгласи.

— Знаеш ли какво още ми казваше дядо ти Пит?

— Какво?

— Чу хубавите неща спохождат онези, които умеят да чакат.

— Значи ако имам търпение, момчетата ще тичат след мен. Ами ти? Предполага се, че си дочакала хубавото. Да не би да трябва да чакаш той отново да те пожелае? А междувременно какво ще правиш? На едно легло ли ще спите? Ще излизаме ли всички да вечеряме заедно? — пое си дъх. — А какво ще правим в Деня на благодарността? Винаги сме били заедно със семейство Максвел. А на Коледа? На Нова година? Ще се пързалиме ли заедно? Мамо, какво ще правим!

Ани не знаеше, просто нямаше какво да й каже. „Джон Стюарт те чака.“

Това гласеше съобщението, върху бюрото му, написано с почерка на Мери Макгонигл върху малка бланка с надпис: „Максуел, Роупър и Дайн“.

Джейди го намери, когато на другата сутрин отиде на работа.

Оглежда го дълго, искаше му се да го захвърли, но съзнаваше, че няма да го направи. Вчера съумя да отложи разговора с него, но рано или късно, той щеше да се състои.

Джейди смачка хартийката на топка и на път към вратата я хвърли в кошчето за боклук. Тръгна по коридора преднамерено крачейки твърдо и влезе в кабинета на Джон Стюарт с високо вдигната глава.

— Най-после — възкликна Джон Стюарт и направи знак с глава към вратата.

Джейди щеше да я затвори и без това подканване. Нямаше намерение — фирмата изобщо и Мери Макгонигл в частност — да чуят какво ще си говорят.

Без никакво предисловие Джон Стюарт мина на темата.

— Е? Ще се разведеш ли с нея?

Джейди се приближи до прозореца. Разсеяно сложи ръка върху месинговия телескоп там.

— Не очаквах такъв въпрос.

— Няма по-подходящ.

— Всъщност най-неотложният въпрос е възстановяването на Майкъл — допря око до обектива на телескопа. — В случай, че се интересуваш, тази сутрин го преместиха в друга стая. Продължава да спи през повечето време, но се събужда, когато го извикаш по име. Лекарите твърдят, че като се храни и понатрупа енергия, ще стои буден по-дълго. А що се отнася до двигателните му способности, открили са нещо малко нередно — докато говореше, Джейди гледаше през телескопа към хотел „Риц Карлтън“ твърде съсредоточено и си представяше Сам и Теки — обхвана го гняв, а споменът за Грейди Пайпър го ядоса още повече.

— Какво означава това? — изръмжа Джон Стюарт.

Преди по-малко от половин час той зададе същия въпрос на Бил Гарднър.

— Че не владее напълно движенията на крайниците си. Не е в състояние да ги насочва и те да отговарят на намеренията му така, както преди инцидента — зачуди се защо ли телескопът е фокусиран към „Риц“. — Прогнозата е добра. Постепенно уменията му ще се възвърнат, но зависи доколко той го желае и колко се упражнява. За баскетбол през годината не можеше и дума да става. Следващата стъпка е терапията. След около седмица ще го настанят в рехабилитационен център.

Джон Стюарт изсумтя.

— Няма да позволява да разкарват внука ми заедно със старци, от чиято уста текат лиги.

Джейди забеляза как едно прозрачно перде се дръпна и на прозореца се появи оскъдно облечена жена. Почувства се сякаш

наднича през ключалка, изправи се и се обърна.

— Старци, от чиято уста текат лиги, не ходят по рехабилитационни центрове, поне в този, който имам предвид — Гарднър му го беше препоръчал. — Несравнено по-добър е от останалите.

— Защо да не се прибере вкъщи?

— Нямаме необходимите съоръжения за интензивна рехабилитация.

— Сега естествено нямате, но можете да се обзаведете.

— По-добре ще бъде в Центъра. Там ще бъде сред хора.

— А Теодора? С него ли ще отиде?

— Вероятно. За нея сега Майкъл е първостепенна грижа.

— Защото се чувства гузна.

— Поради майчиния ѝ инстинкт — апострофира го Джейди. Не обичаше Джон Стюарт да омаловажава действията на Теки. Дори и сега.

— Чувства се виновна, повярвай ми. И така стигаме до въпроса за развода. Ако не внимаваш, тя ще ти лапне парите.

Джейди пъкна ръце в джобовете си.

— Не може да го направи. Тя е виновната.

— Все пак ще ни трябва много добър адвокат. Мисля си за Хамънд или Митлман. Чувам, че Митлман оставя помощниците си да му свършат работата. Това не ни трябва. Дори да дадем повече пари на Хамънд, в края на краищата си заслужава. Не желая тази изнудвачка да получи и грош повече, от минимално необходимо.

Джейди отиде до библиотеката, плъзна ръка по облечения в кожа справочник. Съмняваше се, че Теки би искала много. Никога не е била алчна, нямаше как да не ѝ го признае. Приемаше колкото ѝ предлагаше, но в никой случай не беше изнудвачка. Не трупаше бижута, подобно на много от познатите му жени.

— Не се обаждай на Хамънд.

— Защо?

— Защото още не съм готов.

— Да се разведеш с нея ли? Но тя призна, че е извършила прелюбодеяние. Какво по-добро доказателство искаш?

— Още няма да говоря с адвокат.

— Ако се притесняваш, ще се обадя аз...

— Притеснява ме — заяви Джейди, като се извърна, — желанието ти да се бъркаш в нещо, което не е твоя работа. Отнася се за моя брак. Аз ще решавам този въпрос и когато пожелаея, аз ще му сложа край — после добави по-спокойно: — Ако и когато дойде моментът, ще си намеря адвокат.

— Добре — Джон Стюарт прочисти гърлото си шумно. — Виждали сме как умееш да се оправяш. Честна дума, Джон Дейвид, много повече щеше да сполучиш в живота, ако бе послушал по-опитни от теб. Бракът ти с Теодора Пийсли е грешка от самото начало. Тя не е твой тип.

Джейди си спомни някои от хубавите дни, преживяни с нея. Мина му мисълта колко му хареса при първата среща. Привлече го не само тялото ѝ. Възприе естественото ѝ държане и наивността ѝ за много свежа промяна от момичетата, с които обикновено излизаше. След като се ожениха, тя сериозно възприе ролята си на съпруга. Обличаше се заради него, събличаше се, когато той пожелаеше, поддържаше къщата, когато се връщаше вкъщи, вечерята му винаги бе готова.

— Съвсем не е твой тип — продължи Джон Стюарт. — Ти израсна в много по-благородна среда. Живя в красива къща. Купувахме ти най-хубавите дрехи, имаше най-свестните приятели. Още когато седна да се храниш на масата, започнахме да те водим по най-добрите ресторанти не само тук, а и в Ню Йорк и Вашингтон. Имаше влечение към изкуство и театър — нещо, което Теодора не разбира, а освен това посещаваше частно училище. Спомняш ли си съучениците си?

Джейди много добре ги помнеше: син на сенатор, който пласираше наркотици; дете на милионер, което ги купуваше: син на Нобелов лауреат, чиято представа за хубав живот бе да спи със съквартиранта си.

— Не заслужават да говорим за тях — опита се да го прекъсне, но безуспешно.

— Вземаше уроци по езда, по ски, по танци и всичкото това, когато няхме толкова пари, както сега. Но правехме жертви, защото искахме да бъдеш в обществото на най-добрите, които имат какво да предложат на света. А Теодора нямаше нищо, абсолютно нищо.

Сякаш някой дявол накара Джейди да каже:

— Беше страхотна в леглото — и си беше самата истина, макар вече да бе изгубило значението си.

— Ако това е единствената причина, поради която си се оженил за нея, тогава за случилото се можеш да обвиниш само себе си. Сексът толкова ли е важен за теб?

Не беше. Постепенно той и Теки си останаха в своите половини от леглото. Не си даваше сметка дали си омръзнаха, или просто желанията им се промениха, но така или иначе, тя вече не го възбуждаше както едно време. От доста време не беше спал с нея. Вероятно затова е легнала със Сам.

— Лесно ти е да омаловажаваш секса — отбеляза Джейди. — Обзалагам се, че виждаш много интересни неща през този твой телескоп. Дали някоя скъпо платена проститутка не е наела апартамента, към който е насочен?

Вратът на Джон Стюарт се зачерви.

— Нямам представа накъде е насочен телескопът, аз никога не гледам през него.

Джейди изобщо не му повярва. В същия миг му мина мисълта, че Джон Стюарт има връзка с Мери Макгонигл. Щеше да му го изтърси, но здравият му разум проговори.

— Разведи се с Теодора — нареди Джон Стюарт.

Точно сега обаче Джейди не можеше да понася заповеди.

— Аз сам ще реша какво ще правя.

— Тя срами семейството. Също и Сам Поуп. Държа да излезе от фирмата.

Това желание не изненада Джейди. Джон Стюарт държеше да наказва хората и Джейди го знаеше по-добре от всеки друг.

Джон Стюарт би се съгласил да остави Сам във фирмата, но само ако би съумял да му дава все по-малко работа и далеч по-малки компенсации, отколкото му се полагат. И понеже не бе в състояние да се наложи, искаше Сам да си подаде оставката.

— Това не е умен ход, Джон Стюарт. Сам ни носи много пари.

— Ще минем и без тях.

— Той е изключително известен и има репутацията на един от най-способните адвокати в щата.

— Добре. Нека се прехвърли на държавна работа. Но аз няма да дам гласа си за него, уверявам те. Не гласувам за хора със съмнителен

морал.

Джейди пак си спомни за Мери Макгонигл. По време на самоуверените тиради на Джон Стюарт непрекъснато мислеше за нея. Обикновено подобни излияния бяха насочени срещу държавни служители, други адвокати или някой клиент. Досега никога не бе вземал на прицел Сам.

— Освен това не ми харесва мъж с нисък морал да ми бъде партньор — продължи Джон Стюарт. — Не ме интересува колко души го ценят. Постъпката му показва, че е паднал до най-ниското стъпало за един мъж — намръщи се към Джейди. — Изобщо не си представям как искаш да работиш заедно с такъв човек. Как можеш да го гледаш. Ти не желаеш ли той да се махне?

Джейди се върна към прозореца. Да, искаше Сам да напусне фирмата, искаше да се раздели с Теки. Бяха го предали по най-гаден начин. Трябваше обаче добре да си помисли какъв щеше да бъде животът му без тях. Изпитваше някаква съпротива да го направи. Имаше и странното чувство, че знае защо. Сам и Теки бяха всичко, което Джон Стюарт не беше. Джейди се страхуваше от живота си без тях.

— Зададох ти въпрос, Джон Дейвид.

Презрителният тон събуди самообладанието му. Нехайно се обърна и попита:

— Ще ме оставиш ли на мира?

— Моля?

— Снощните думи на Сам са верни. Семейството ми изживява криза. Твоето вмешателство влошава нещата.

— Стабилните неща в живота си дължиш единствено на мен!

— И Теки ли слагаш в купа? — избухна Джейди. — Защото трябва да ти заявя, че понякога си мисля дали единствената причина, поради която я взех за жена, не е яростната съпротива срещу нея. Интересна мисъл, нали?

Излезе от кабинета, наслаждавайки се на факта, че Джон Стюарт остана с отворена уста, без да му отговори.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ани прекара още една безсънна нощ. Легна в спалнята, защото бе сигурна, че Сам няма да посмее да я докосне, но дишането му, всяко помръдване на тялото му, дори миризмата му ѝ действаха. Намери спокойствие в кабинета си, където заспиваше и се събуждаше на пресекулки. Събуди се в седем и видя Сам, клекнал до нея.

— Трябваше да се върнеш в леглото. Имаш нужда от повече сън.

Зачуди се откога ли стои там. Беше само по гащета, с разрошена коса, с набола брада. Затова си помисли, че е дошъл право от спалнята. Искаше ѝ се да изглежда наполовина толкова добре, колкото е той. Но си представи как е всъщност: косата ѝ стърчи на всички страни, на бузата си има отпечатани следи от шала, върху който бе спала, а и отвратителният вкус в устата ѝ сякаш личеше по устните ѝ.

— Добре съм — промърмори тя и се надигна.

— Имаш сенки под очите. Отслабнала си.

Заметна шала върху нощницата и тръгна към вратата.

— Благодаря.

— Безпокоя се за теб, Ани — последва я надолу по стълбите.

Твърде малко и твърде късно, помисли си тя ядосано.

— Няма смисъл.

— Ако продължаваш така, ще паднеш, както вървиш по улицата.

— Ако се случи, моите приятели ще ми се притекат на помощ.

Не съм нито толкова самичка, нито толкова беззащитна — хлопна вратата на банята пред носа му и я заключи. Пусна водата и се почувства глупава, а отгоре на всичко — и грозна.

Когато влезе в кухнята, Джон и Зоуи вече тръгваха.

— Есенната церемония е след две седмици — напомни ѝ Джон.

— Настояваше тази година да си купя смокинг. Ще може ли да излезем тези дни?

— Вероятно в събота — обеща Ани и му подаде бузата си да я целуне. — Освен това приближават кандидатските изпити за колежа.

Трябва да прегледаме какви възможности има, за да започнеш да се готвиш за изпита.

Зоуи го сръчка и прегърна Ани.

— Мамо, искам да се подстрижа.

— Не се ли подстригва скоро?

— Не изглеждам добре — дръпна вълнистата си руса коса, толкова еднаква с майчината ѝ. — Обеща да опитаме на ново място. Ще попиташ ли Сюзън Дъфи?

Сюзън Дъфи беше секретарката във факултета на Ани. Тя имаше великолепна коса. Всеки път, щом я видеше, Зоуи охкаше и ахкаше.

— Ще я попитам — обеща Ани, макар да знаеше, че косата на Сюзън би изглеждала добре, независимо кой я подстригва.

— Благодаря — отговори Зоуи и целуна Ани по бузата. — След тренировка Джон ще ме закара да видя Майкъл, така че няма защо да се срещаш с Теки. Ще се върнем за вечеря, разбра ли?

Ани кимна. Би рискувала да срещне Теки, защото искаше да види Майкъл, но имаше време да го навести в ранния следобед. Така не се налагаше да шофира по-късно, в най-голямото движение.

Проследи как Джон излезе от гаража на заден ход и ѝ махна на тръгване. Смокинг. Подстригване. Изпит за колежа. Пътуване до Бостън да види Майкъл. Вечеря. Два часа упражнения, два часа консултации и по дяволите, беше забравила — факултетско събрание в шест, което означава, че вечерята трябва да е на печката, готова за сервиране, преди да тръгне от къщи в шест без петнадесет.

Седмица по-рано Теки би ѝ помогнала със смокинга, с подстригването и с вечерята, а тя нямаше да ходи до Бостън, за да види Майкъл. Без тази помощ на приятелката ѝ, животът на Ани бе трескав. Все пак, докато стоеше до страничната врата и гледаше празната улица, си помисли как децата растат и стават по-самостоятелни. Скоро ще излетят и тя ще остане или със Сам, или сама. Нито едното, нито другото обаче не повиши настроението ѝ.

То се развали още повече, защото при светофара допря по невнимание колата пред нея. За разлика от черното БМВ на Сам това беше сребристо. Нямаше никаква драскотина, но се установи, едва когато елегантно облеченият собственик на колата наведе добре сложеното си около тридесетгодишно тяло над задницата на БМВ-то и

изследва колата с поглед като милувка, който охладня мигом, щом премести очи към Ани.

— Имате късмет, госпожо. На ваше място бих отишъл на преглед. След като не видяхте, че съм спрял, значи не сте добре — плъзна се в колата и отпраши, преди Ани да измисли някакъв умен отговор. Никога не проявяваше остроумие. Завиждаше на хората с бързи реакции. Особено на жените, способни на такова нещо. Демонстрираха твърдост и постигаха своето.

Решена да се стегне, през първия час се държа предизвикателно. Имаше лекция върху творчеството на Джейн Остин. Курсът се състоеше от двадесет студенти, повечето последна година. Ако се съдеше по участието им, малко от тях се бяха готвили за темата — връзката между романа „Мансфийлд Парк“ и живота на Остин.

— Да не би да съм влязла при друга група? — Ани ги стрелна с недоумение. — Или снощи сте празнували в общежитието и не сте имали възможност поне малко да помислите върху Джейн Остин? — погледна към бележките си, а после към класа. — Мога да си изпея лекцията като пред първокурсници, но бях останала с впечатлението, че вече сте зрели студенти — върху лицето ѝ се изписа разочарование, повечето очи в стаята обаче бяха сведени, така че я лишиха и от това дребно удовлетворение. Пое дъх. — Добре, ще развиете темата писмено. За утре. Искам пет страници на тема „Връзката между романа «Мансфийлд Парк» и епохата на Джейн Остин“. — Без да обръща внимание на шушуканията, събра папката си и излезе.

Ала това бе само началото. По обяд вече съжали защо не си остана вкъщи. Първият студент за консултация закъсня и измести времето на останалите. Когато най-сетне седна да работи на компютъра, той изключи. Тъкмо установи липсата на електричество в цялата сграда и прогърмя пожарната алармена инсталация — явно фалшива тревога, последица от проблема с електричеството. Все пак се наложи да излезе заедно с всички останали. Стояха навън, а ценните минути течаха.

Започна да наблюдава Натали Холстром — преподаваше литература от времето на войната — и Моника Пеиър, чиято новоизлязла книга за младите американски писатели получи похвали от критиката. Две умни, агресивни и хубави жени. И двете по-млади от Ани. При случай и двете се появяваха с мъже около възрастта на Сам.

След час чакане, тръгна към Бостън. Наложих се да мине по обиколен път — обичайният изход през Отороу драйв бе затворен за ремонт. Закъсна десет минути. Най-близкият гараж се оказа пълен. Отиде до следващия и попадна на свободно място едва на шестия етаж. В лутането да намери новата стая на Майкъл се изгуби и когато най-после я откри, видя, че той спи дълбоко.

Теки си бе отишла за няколко часа вкъщи, така й каза сестрата. Докато чакаше, се отби Джейди, но тя се почувства неудобно в неговата компания. Не желаше да говори за Теки, не й се искаше да обсъжда Сам, не й се мислеше за нищо, най-малко за бъдещите отношения между двете семейства. Затова написа бележка на Майкъл, постави я върху подноса на нощното шкафче, отиде да прибере колата си и се прибра в университета.

Електричество бе наред, но поради слуха, че няма да го включат навреме, семинарът й по романтична поезия бе слабо посетен. Ани изживяваше болезнено липсата на слушатели. Копнееше да й се възхищават до такава степен, че студентите да предпочетат да умрат, но да не пропуснат неин час.

Щом часът свърши, тя се спусна към колата, отиде до супермаркета, прибра се вкъщи, но там се сети, че не е купила продукти за лазаня. Отново отскочи до супермаркета и тъкмо се връщаше, спуснаха бариерата, защото местният влак бе заприщил кръстовището. Отново попадна в ситуация да брои всяка минута. Предпочете да изчака, вместо да поеме по обиколен път до вкъщи — щеше да й се наложи да шофира петнадесет минути повече.

Влакът освободи линията след двадесет минути, Ани вече бе плувнала в пот. Най-сетне се озова у дома, приготви прясна салата и лазаня. Едва я пъкна във фурната и стана време да тръгва обратно за университета.

Закъсна. При влизането в стаята петнадесет чифта очи се обърнаха към нея, петнадесет чифта очи проследиха как сяда на единствения свободен стол — по стечение на обстоятелствата точно до декана на факултета. Чарлс Хоунмън бе възрастен човек, добър, старомоден и тя нямаше нещо против да седи до него, но там щеше да бъде на показ пред всички.

Отново се почувства стеснителна и обърквана гимназистка. Сигурна беше, че изглежда ужасно. Блузата й се измъкваше от полата,

по чорапогащника ѝ се пусна бримка — в супермаркета се закачи на торба с храна за кучета. Не намери време да се срещне, да сложи малко червило на устните си, ръцете ѝ трепереха, капчици пот бяха избили по носа ѝ. Под очите ѝ имаше сенки. Беше отслабнала. А мъжът ѝ толкова малко се интересуваше от чара ѝ, че намери успокоение при най-добрата ѝ приятелка, която имаше дълга черна коса, голям бюст и страстен смях.

Почти не чу какво се каза на събранието. Едва дочака да свърши, спусна се към кабинета си и защитена от тъмнината, се свлече върху един стол, отпусна глава в ръцете и няколко пъти пое дълбоко въздух.

Чу някакъв шум край вратата, после приближаващи се стъпки. Нямаше смелост нито да извика, нито да стане от стола и да затвори вратата. Остана на мястото си. Не се изплаши. Охраната на университета беше строга. Почти бе изключено в сградата да влезе крадец или изнасилвач, или някой, решил да вземе заложници, за които да огласи исканията си, макар въображението ѝ да се задържа и върху тази възможност. Не възразяваше да я заключат в стая и да я държат три дни, без да може да избяга, където и да е или да мисли за друго, освен за оцеляването си. Ако се случеше такова нещо, би ѝ олекнало.

— Вземи — чу се мил глас. Беше Джейсън Фост с пластмасова чашка в ръка. — Вино. Изпий го — тя се поколеба, но той я побутна по ръката. — Хайде. Всичко е наред.

Тя отпи глътка вино, усети, че ѝ се отрази добре, отпи отново и отпусна глава върху облегалката на стола.

— Какъв ужасен, кошмарен ден.

— Предположих, когато те видях как бързаш по коридора. Изглеждаше сломена.

— Сломена съм. Стара, грозна, никой не ми обръща внимание — изстреля тя, без да мисли. Отпи още една добра глътка. — Изпитвал ли си някога чувството, че срещу теб е изградена цяла конспирация? Че светът представлява едно голямо кълбо с иглички и всеки път, щом поискаш да го уловиш, то те убожда?

Джейсън се засмя.

— Откъде ти хрумна тази аналогия?

— От едно пътуване в Аризона през пустинята преди две години — двете семейства пътуваха заедно, но това бе вече само спомен.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш.

— Днес всичко ми върви наопаки.

— Чух какво се е случило със семинара за Джейн Остин.

— Ядосах се и фактически се наказах сама. Кой ще чете тези съчинения от по пет страници? Аз! Сякаш не съм затънала до гуша в работа.

— Мога да го направя аз.

— Ти да не би да няма какво да правиш.

— С удоволствие ще ти помогна, Ани. За мен ще бъде чест.

Тя въздъхна. Беше добро момче. Всъщност вече не е момче. Голям мъж. И много ѝ помагаше, ако не физически, поне емоционално. Помисли си дали няма приятелка.

— Много си сладък за червив с пари.

— Пари. Това е шестото чувство, което ми помага да се радвам на останалите пет.

Съмърсет Моъм. Знаеше цитата.

— Наистина ли?

— Да. Те ми помагат да държа например бъчонка с качествено вино в бюрото си.

— Не само вино според мен — спомни си, че веднъж ѝ предложи марихуана. Нямахте защо да се замисля какво държи в бюрото си. Да, тя нямаше такива пороци. Беше от по-старото поколение.

— Това дразни ли те?

— Твоя работа си е какво държиш в бюрото.

— Дразни ли те фактът, че имам пари? Понеже някои други от факултета се дразнят. Затова не ме приемат сериозно.

Ани усети първоначалния ефект от виното, бузите ѝ започнаха да се затоплят, както и стомахът. Помогна ѝ да заглуши и ехото по-старо поколение... по-старо поколение.

— Ако е така, то е защото не са имали късмета да работят с теб както аз. Ако поработиш с тях, и те ще започнат да мислят така.

— Още не — възрази Джейсън, — но ти благодаря. Ценя единствено твоето мнение. Ти си върхът на факултета.

Върхът на факултета. Колко хубаво звучи. Де да можеше да се чувства така — сладка, гладка, с копринена кожа.

— Кой знае — размисли се тъжно тя. — Опитвам се да правя каквото мога, но напоследък ми се струва, че оплесквам всичко — изпи виното до дъно. — Движението на жените е виновно — втълпиха

ни, че можем да бъдем всичко, а всъщност не сме в състояние. Не е възможно да бъдем едновременно майки, съпруги и професори. Просто не се получава. Все някой остава излъган.

— В твоя случай кой е излъганият?

— Децата ми. Много често, когато имат нужда от мен, не съм при тях — знаеше, че вече трябва да тръгва за вкъщи при тях, но нямаше сили да мръдне. Това беше мигът, в който най-последно този ден се отпусна. Помагаше ѝ тъмнината. И виното. — Също и съпругът ми.

— Той как остава излъган?

— Желаете ме, а мен ме няма.

— Идва ли да те търси?

— Понякога. Но той също е зает.

Джейсън въздъхна.

— Ако беше моя, винаги щях да те ухажвам и обичам.

— След време би ти омръзнало — надигна отново чашата. Виното се плъзна в гърлото ѝ и се учуди кога ѝ е долял, но нито го попита, нито възрази. На главата ѝ ставаше по-леко и не беше никак лошо.

— Защо толкова се сърдиш на себе си?

— Просто се отнасям честно към себе си.

— Точната дума е скромно. Имаш ли представа колко си привлекателна?

— Изобщо не съм привлекателна — запротестира тя. — Бледа съм и много слаба. Имам бръчки по врата и по ръцете, очите ми са твърде приближени и когато имам сенки, изглеждат още по-зле, устата ми е твърде малка. Да продължавам ли? — гласът ѝ секна. — У мен няма нищо вълнуващо. Ако имаше, Теки никога не би привлякла Сам.

Съвсем неочаквано се разплака.

Джейсън коленичи, за да може да я прегърне. Опита да се отдръпне, но той не я пусна. След минута тя вече не искаше. Прегръдката му я успокояваше.

Сам винаги се държеше така. Тя много обичаше ръцете му и в моменти на тревога и радост чакаше да я прегърне. Потъваше в тях, както сега, независимо дали плачеше, или се смееше, или просто стоеше. В подобни случаи винаги я чакаше награда. Целувка, докосване, милувка — той познаваше тялото ѝ както никой друг.

Устните на Джейсън се прилепиха към челото ѝ.

— Красива си — прошепна той.

Поклати глава до врата му. Миришеше различно от Сам, но не беше лошо. Топлината му ѝ действаше добре. Липсваше ѝ топлината на Сам. Както и думите му *красива си*.

— „Красотата не се поражда. Тя съществува“ Това е от Емили Дикинсън. Тя ти е любимата поетеса и е права. Красотата просто съществува. Няма нужда от изкуствено подчертаване. Изпъква на фона на самия живот, на времето. Красотата, която идва отвътре, съществува вечно.

Ани въздъхна на пресекулки.

— Красива си — прошепна той, като допря глава до врата ѝ — целуна брадичката ѝ, а после устните.

Тя копнееше да бъде красива. Искаше да бъде желана и необходима, и толкова сексапилна, че Сам да не си и помисли за друга жена.

— Желая те, Ани — прошепна той по-дрезгаво и дори от тази промяна в гласа му ѝ стана приятно. Всяка жена иска да бъде желана, да знае, че може да възбуди един мъж и той да се разтрепери от нуждата да се освободи, както Джейсън трепереше в момента.

Виното се бе качило в главата ѝ — стана ѝ не просто топло, а горещо. Самата тя се разтрепери от копнеж и се прилепи към него.

— Да! — прошепна той триумфално до ухото ѝ, отдръпна се и започна да разкопчава блузата ѝ. Ани чу вътрешния си глас — той я предупреждаваше, но идваше някак отдалеч. Бе очарована от начина, по който я гледа или поне така си въобразяваше в тъмнината, но също както Сам, се взираше в нея. Забеляза наслада в израза му, когато разтвори блузата ѝ. От това се почувства толкова хубава, че когато се затрудни със закопчалката на сутиена ѝ, тя сама я отпусна.

Покри устните ѝ със своите и пое гърдите ѝ в ръце. Започна да ги трие настоятелно, почти грубо, но то също имаше своето очарование за Ани. Действаше ѝ като до болка необходим балсам и се остави да я вземе в скута си.

Изстена, усещайки ръката му между краката си.

— Толкова отдавна те желая — прошепна той и започна да я гали. Тя пак изстена — този път вътрешният ѝ глас прозвуча по-силно, но после заглъхна. Чувстваше се хубава, женствена и сексапилна. Беше

желана. Той ѝ шепнеше нещо с пресекнал глас, чувстваше напрежението на мускулите му, които я обгръщаха.

Както бе замаяна от илюзиите си, чу звука на ципа — твърде реален. Това я сепна.

— Добре — каза той, — добре, само ме пипни тук.

— Не мога... — но той сложи ръката ѝ там, където я желаше.

Тя възрази:

— Моля те, това не е...

— Обичам те, Ани.

Тя се опита да издърпа ръката си.

— Не мога...

— Имам презерватив, ще бъде много хубаво, ще видиш.

— За Бога, не — извика тя, внезапно осъзнала, че той не е Сам, изобщо не е Сам. Отскочи тъй ненадейно назад, че той се стресна. — Боже мой — прошепна този път повече на себе си, като си помисли каква непростима грешка щеше да извърши. Придърпа предниците на блузата си. С треперещ глас изрече: — Извинявай, Джейсън, но не бива. Аз не го искам, а и ти също.

— Как не — изръмжа Джейсън, но се оттегли до отсрещната стена и започна да оправя панталона си. — И двамата го желаем.

— Аз съм омъжена.

— Какво от това?

— Принадлежа на друг мъж.

— Затова ли ми позволи да те целуна? И си разкопча сутиена? — погледът му пронизваше тъмнината. — Тогава мислеше ли за съпруга си? Или ще кажеш, че виното е виновно?

Би било най-лесното. Ани отказа да се възползва. Вместо това закопча блузата си с треперещи пръсти и бързо изрече:

— Мислех за съпруга си. Там е проблемът. Използвах те, а ти не би трябвало да си заместител на друг мъж. Заслужаваш много повече.

Той изсумтя презрително и се изправи.

— Достойна забележка, изречена от достойна жена. Извинявай, но не мога да стоя повече тук. Гади ми се — отвори и излезе. Вратата се затръшна след него.

Докато седеше на пода в тъмното, Ани се замисли за вратата. Предположи, че той я е затворил, когато е влязъл с виното и се зачуди дали още от самото начало не е имал намерение да я изнасили?

Изнасилване ли беше това? Или и двамата имаха нужда от него? В момента беше изключително уязвима.

Би могла да се поздрави, че успя да се възпре, но не го направи. По-важното, по-осъдителното и по-унизителното беше, че тя започна всичко това.

Грейди се приближи до стаята на Майкъл по-колебливо от друг път. Нямаше прозорец към коридора, за да се вижда какво става вътре. Трябваше да прекрачи прага.

Оклюмала глава, Теки се бе отпуснала на един стол. Закачен високо на стената, телевизорът работеше, но очите на Майкъл бяха затворени.

Влезе тихо. Мина време, докато Теки вдигна поглед. В очите ѝ проблесна нещо неясно. Не успя да схване — този път тя изглеждаше различна: с копринена блуза и панталон приличаше на истинска жителка на Констънс, а не на момичето от Гълън. Малко го смути.

— Здравей — поздрави той. — Как си?

Тя кимна, сви рамене, прошепна „Добре“ и погледна Майкъл.

— Много се зарадвах, като чух, че е дошъл в съзнание — твърде слабо казано. Грейди въздиша с облекчение и през двата почивни дни, дори в неделя сутринта ходи на църква, където не бе стъпвал от дете. — Как е?

— Не е зле. Храни се. Правят му изследвания. Ужасно е отслабнал и не може да се движи нормално, но няма да остане така. Сега разработват програма за терапия.

Грейди забеляза, че Майкъл е отворил очи и го гледа.

— Здравей — усмихна се той с надеждата, че прикрива нервността си: нали неговият пикап повали момчето, нямаше представа как ще реагира малкият. — Много се радвам, че си буден. Да знаеш колко се безпокоях.

Майкъл го изучава продължително.

— Ти ли си Грейди?

Грейди не долови никаква омраза.

— Помниш ли, че съм идвал тук?

— Не съвсем. Аз налетях на колата ти.

Никаква неприязън. Грейди си отдъхна.

— Страхувам се, но беше така.

— Огънах ли бронята?

— Не. Камионите са много по-здрави от теб. Как се чувстваш?

— Добре. Искам да се прибера вкъщи, но не ми разрешават.

Грейди не желаше да вземе страната на лошите, затова само попита:

— Защо?

— Искат първо да ме пратят в рехабилитационен център. Според тях ръцете и краката ми не се движат нормално. Какво ли разбират! Просто съм много слаб.

Грейди си помисли, че „те“ знаят повече от Майкъл.

— В рехабилитационния център ще ти помогнат да се възстановиш.

— Искам да се прибера вкъщи.

Грейди не съобрази какво да му отговори. Потърси помощта на Теки, но тя самата изглеждаше объркана, а когато се обърна към Майкъл, очите му бяха затворени.

По телевизията „течеше“ сапунена опера. Грейди се загледа, но в същност мислеше трескаво. Затова се изненада от съвсем ненадейния въпрос на Майкъл:

— Наистина ли си бил в затвора?

— Значи помниш?

— Вярно ли е?

— За съжаление да.

— Защо?

Все пак не си спомня всичко.

— За убийство.

— Ужасно.

— Не чак толкова. Наистина, беше лошо. И каквото направих, и самото наказание. Не го препоръчвам на никого.

— Имаше ли съд?

— Разбира се.

— Кой ти беше адвокат?

— Назначиха го от съда. Не го познаваш.

— Сам се занимава с дела по убийства. Много жалко, че не си взел него. Той е страхотен — изведнъж спря и размисли. — Беше

страхотен — вторачи се в екрана и след време попита: — Колко години беше в затвора?

— Осем.

— Не е толкова много. При това за убийство.

— И то е достатъчно — уточни Грейди.

— Пуснаха те преди срока заради добро поведение ли?

— Освободиха ме, защото излежах минимума от присъдата, а имаха нужда от мястото ми. Не знам дали е за добро поведение. През всичките тези години бях в единична килия.

— Ау.

— Защо? — поинтересува се Теки.

— Имаше случаи, когато се налагаше да се бия, за да се защитя.

— В единична килия сигурно е още по-ужасно — отбеляза тя.

— Но бях на спокойствие. След време свикваш.

— И аз така си мислех — предположи Майкъл оживено и тази реакция така му напомни на Теки, че Грейди почувства дълбока симпатия към детето — понякога хвърлях поглед навън, но нямах право да разговарям с никого или да излизам навън — в този миг сам щракна с пръсти. Сякаш някой превъртя ключа.

Оживлението на Майкъл секна. Грейди мигом схвана, че момчето се сърди на Сам. И на Теки. Не я погледна нито веднъж, откакто дойде.

— Спомняш ли си, казах ти, че познавам майка ти от малка?

Майкъл помисли със затворени очи.

— Може би — промърмори най-накрая.

— Винаги и единствено е искала да има семейство. Тя много те обича.

— Хм...

Прецени колко е рисковано да продължи темата — имаше голяма опасност да изгуби правдоподобността на тезата си и просто съобщи:

— Налага се да се връщам на работа. Може ли да дойда пак?

— Разбира се.

— Какво да ти донеса? Нещо сладко? Газирана вода?

Майкъл стрелна Теки предизвикателно.

— Искам бисквити „Ринг-Динг“. Тя твърди, че не били толкова хранителни.

— Тогава „Ринг-Динг“ — намигна му с вдигнат палец и излезе. Спря в коридора с надеждата Теки да го последва, за да си побъбрят. Но тя не се появи и той бавно се упъти към асансьора. Обръщаше се от време на време, ала тя не се показва.

Теки изпитваше все по-остра нужда да разговаря с Ани. Чакаше момента двете да останат сами — но ако децата ги нямаше, присъстваха или Джейди, или Сам, или някое приятелче на Майкъл. В средата на седмицата най-сетне успя да изведе Ани от стаята и двете тръгнаха по коридора.

— Само да поговорим — увери я тя.

— Няма какво да си кажем — възрази Ани.

— Има много и отдавна трябваше да го обсъдим — въздухът бе изпълнен с неизречени неща. — Имам нужда от теб, Ани — беше сигурна, че колкото уморена и смазана да изглежда Ани, ще разбере крайната необходимост от разговора. Макар Теки да се чувстваше като предател, защото се осланяше на отзивчивост ѝ към терзанията на другите, нито забави крачка, нито отвори уста, докато не се затвориха в банята на етаж. Облегна се на вратата, за да попречи на Ани да избяга и заяви:

— Налага се да ти кажа някои неща. Държа да ме изслушаш.

Ани се намръщи и забодя очи в пода. Мълчеше. Облегна се на стената и все пак се реши да вдигне глава. Изглеждаше толкова крехка — Теки едва не отстъпи, ала отчаяното ѝ желание да поправи стореното зло, се оказа по-силно:

— Много, безкрайно много съжалявам за постъпката си. Вече ти го казах, но не съм сигурна дали си ме чула. Просто не съм в състояние да изразя съжалението си. Неприятно ми е и съм направо ужасена. Отвратена съм от себе си, аз съм виновната, защото аз направих първата стъпка.

— Защо? — настръхна Ани.

Теки се поколеба, колкото да поеме дъх.

— Заради Грейди.

Ани я изгледа объркано.

— Шофьорът на пикапа?

Беше абсолютно наложително да накара, не да принуди — Ани да разбере в какво състояние е била, когато Сам е влязъл при нея.

— С Грейди израснахме заедно. Обожавах го. Бяхме любовници — бях само на петнадесет, но продължи, докато го вкараха в затвора.

Ани я гледаше изумена. Объркването ѝ прерасна в обида.

— Не си ми казала нищо. Никога не е ставало дума за миналото ти.

— Не можех да говоря за това. Беше ми много трудно. Опитвах се да го забравя. Грейди беше всичко в живота ми, но го тикнаха в затвора. Събуждах се с мисълта, че ще го видя и си лягах като усещах неговата миризма по кожата си. Щяхме да се оженим, да имаме деца. Цял живот щяхме да бъдем заедно. Изведнъж всичко стана непостижимо.

— Познаваш ли човека, когото е убил?

Теки кимна.

— Баща ми.

Ани беше повече от смаяна.

— Шокиращо, нали? — попита Теки, на ръба на истерията. — И за мен. За пръв път изричам всичко това на глас. А тогава беше още по-кошмарно. Много по-абсурдно, много по-смазващо от сега.

— Какво се случи? — прошепна Ани.

Очите на Теки се напълниха със сълзи. Погледна към тавана.

— Баща ми ме малтретираше. Грейди го предупреди да не се отнася грубо с мен. Една вечер го хвана и двамата се сбиха. Това е. Два живота си отидоха така — три, ако броиш и баща ми, но аз не го броя — гласът ѝ прозвуча по-твърдо. — Беше пияница и не искаше да работи, дори колкото да издържа семейството си. Животът му не струваше и грош.

Забеляза ужасения поглед на Ани и продължи:

— Грубо звучи, нали? Една жена, която смяташ, че си познавала, говори така за баща си? Наречи ме студена, груба и зла, но знаеш ли — майка ми и сестрите ми умряха, защото той не повика лекар? Бяха болни, а той отказа да харчи пари за тях. По-скоро той е убиецът, не Грейди.

— О, Теки — прошепна Ани едва чуто. — Защо не си споделила нищо с мен?

— Обещах си да не говоря за това. Не съм го казвала на никого. Изхвърлих го от съзнанието си. Разделих се окончателно с миналото. Това беше единственият начин, единственият ми шанс да оцелея. А сега не желая да ме съжالياваш. Искам само да разбереш какво означава Грейди за мен и какво изпитах при мисълта, че отново ще го видя.

— Значи си знаела за срещата ви?

— Писа ми, че ще намине, но нямах представа кога точно. Обезумях от гняв като си представих как се появява, но непрекъснато стисках писмото, където се бе докосвала химикалката му, хартията, която бе държал в ръцете си — при спомена за миналото в гърлото ѝ заседна буца и прошепна: — Страшно го обичах. Идея нямаш какво значи той за мен.

Ани беше впила поглед в ръцете си.

— Какво мислиш? — попита Теки.

Без да вдига очи, Ани отрони:

— Представям си. И аз обичах Сам по същия начин, затова вероятно ще разбереш обидата ми. Но щом толкова си обичала Грейди, не е трябвало да се жениш за Джейди.

— Грейди беше осъден за убийство и изпратен в затвора. Преди да тръгне — последния път, когато го видях — ужасно се скарахме. Заяви, че не желае да ме вижда повече, никога! Направо рухнах. Опитах се да му пиша, но той връщаше писмата ми, без да ги отваря. Настоявах да отида на посещение — отказа да ме види. Същото беше и по телефона. Какъв избор имах според теб? Отпрати ме. Зачеркна бъдещето. Направо ми заповяда да си създам семейство с някой друг, защото той не ме иска. И направих единственото, което можах — престанах да мисля за него. Запознах се с теб и Сам, омъжих се за Джейди и родих Лий, Джейна и Майкъл. Бяха хубави години.

— Но не достатъчно?

— Добри години — самата Теки се опитваше да го проумее и това бе една от причините да иска да говори с Ани. Не че Ани имаше готови отговори за всичко, но ѝ помагаше да намира решения. — Писмото на Грейди ме завари неподготвена. Изведнъж всички тези задраскани с усилия години ме връхлетях отново — поколеба се, но продължи: — Отношенията ни с Грейди бяха много по-различни, отколкото с Джейди.

— В какъв смисъл?

— Бяхме бедни, две сродни души в този враждебен свят. Утешавахме се един друг в живота, където за нас нямаше много радост — сведе очи. — А и сексът. С Грейди се горещяхме. С Джейди отношенията ни са хладни.

— Дори от началото? — попита Ани.

— Тогава всичко беше наред. Възбуждах се от бъдещето, което ми предстоеше с Джейди. С годините обаче усещането за новост заглъхна. Опитвах се да не правя сравнения, но след известно време просто не успях да се сдържа. Стана още по-лошо, след като осъзнах, че нещата с Джейди никога няма да бъдат, каквито бих искала.

— Не знам — прошепна Ани.

Теки се усмихна тъжно.

— Такива неща една жена не доверява дори и на най-близката си приятелка. Сега имам чувството, че предавам Джейди — направи гримаса. — Впрочем — аз вече му измених по по-лош начин. Както и на теб.

На вратата се почука.

— След малко — извика Теки. И с по-тих глас продължи към Ани: — Деветнадесет години сме женени и не съм го излъгала нито веднъж. Не му се сърдех за липсата на страст. Имах дом, семейство и всички вас, а то е много повече от всичко през детството ми. Вечер в леглото благодарях на Бога. И тогава, по дяволите, получих писмото на Грейди. Пожелал го както едно време, сякаш бях закопняла за онова, от което бях лишена през всичките тези години и се ужасих. Защото наистина животът ми е добър. Не искам да се отказвам от него. Така че с Божията помощ, ако до края на живота си можех да не виждам Грейди, всичко щеше да е наред.

Въздъхна. Вдигна косата си, завърза я е дълга панделка и я стегна разсеяно, нервно, после издърпа няколко кичурчета.

— Стана също като убийството — въздъхна тя. — Не беше предумишлено. Трудно е да повярва човек, че нещо извършено така набързо, може да причини подобен хаос в живота на няколко души. Когато Сам дойде, бях обладана от спомени за Грейди. Мислите ми бяха погълнати изключително от него, изобщо не си спомням какво

съм изпитала със Сам. Беше нещо толкова съкровено, колкото голото къпане на четирима ни в лунна вечер край остров Сътърс.

Като си го представи, се усмихна. Винаги Сам даваше идеята. Беше вълнуващо, защото го правеха, без да узнаят децата. Чудеше се дали Ани си го спомня, но дори и да беше така, тя не изпитваше удоволствие от тази авантюра. Изглеждаше смачкана. И мълчеше.

— Кажи какво мислиш — подкани я Теки. — Трябва да знам.

Ани изпъшка. Пое дълбоко дъх. Плъзна поглед наоколо, но избягна Теки.

— Понякога си втълпявах „Това е свършено и край. Да го забравим“ сякаш е възможно да се върнем към предишния си начина на живот — погледна умолително Теки. — Не съм сигурна, че съм в състояние да го направя. Щом се сетя и се чувствам наранена. Усещам болезнено нещата около себе си, около теб и Сам, всичко това е съвсем ново и ми е трудно.

— Ти и Сам имахте толкова много. Изключено е всичко да се срути изведнъж.

— Вероятно е така, но има промяна. Никога повече няма да му вярвам тъй сляпо. Край.

— Съжалявам — повтори Теки. — Точно тази мисъл ме преследва най-много и мен — за теб и Сам. Добре, дори ти и аз да не сме повече приятелки, ще го възприема като наказание, но ако нещата между вас със Сам се провалят, това вече е твърде много. Не бива да се случва. Той те обича, Ани.

Ани направи учудена физиономия и сви рамене.

— Обича те — разпалено наблегна Теки. — И ти него. Не позволявай моята глупава грешка да развали това.

Ани я изгледа хладно.

— Ти не си го изнасила, Теки.

Отново се почука.

— Минутка — извика Теки и добави тихо, но сърдито: — Защо хората са толкова нетърпеливи?

— Има някои неотложни нужди.

Теки въздъхна.

— Добре — избегна погледа на Ани и притеснена продължи: — Всъщност това исках да ти кажа. Имам нужда от твоята помощ. Джейна не желае да разговаря с мен. Лий го прави само при абсолютна

необходимост. Но те не се доверяват на Джейди и следователно в момента са съвсем сами емоционално. Безпокоя се за тях. Нямам представа какво си мислят, ясно — изпитват гняв. А с теб винаги са споделяли, в този случай обаче ти си най-невинната от всички. И все пак би ли могла да поговориш с тях, Ани? Моля те.

Ани се почувства неудобно.

— Поставяш ме в страшно неприятното положение. Няма как да говоря пред дъщерите ти лошо нито за теб, нито за Сам, макар на моменти да ми се струва, че го мразя, а и нямам представа какво става между теб и Джейди. Какво да им кажа?

— Не знам — завайка се Теки, обхваната от паника, подобна на онази, когато Майкъл хлопна вратата и избяга от къщата. — Нямам представа. Но ги губя. Какво да правя!

Ани явно усети положението — стегна се и обеща:

— Добре. Не съм наясно какво ще постигна, освен да спечеля време...

— Те имат нужда от отдушник — някой възрастен, с когото да поговорят...

— Имат нужда от теб.

— Но винаги са идвали при теб — напомни Теки. — Знам колко ми се сърдиш, но те умолявам, ако не за друго, поне заради миналото ни, помогни на децата ми.

Неочаквано Ани се ядоса.

— По дяволите, Теки, ако говоря с дъщерите ти, няма да е заради миналото. Познавам ги от бебета. Обичам ги. Разбира се, че ще поговоря с тях. Но искам да ти кажа, че в края на краищата ти ще трябва да се справиш с тях сама.

При звука на ново, още по-настоятелно почукване, Ани я отмести и отвори вратата. На Теки не ѝ остана нищо друго, освен да я последва по коридора.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В четвъртък, седмица след като излезе от кома, Майкъл бе преместен в рехабилитационен център, избран от баща му. Отстоеше на около четиридесет минути с кола от Констънс, но Джейди прецени, че качеството на оборудването и на вниманието към пациентите компенсира разстоянието.

Пое натам с колата, а Теки остана в линейката с Майкъл. С пристигането започна преглед, който се очертаваше да продължи повече от час. Така Джейди разполагаше с необходимото му време.

— Да изпием по едно кафе — предложи той на Теки.

Изглежда персоналът имаше почивка, защото много лекари и сестри бяха в кафенето, но той предпочете да разговарят там, вместо вкъщи. Избра отдалечена маса, за да не ги безпокои никой.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита той със сядането.

Теки го изгледа неловко. Той разбираше защо — за пръв път откакто започна целият този ад, оставаха сами. Самият той не се чувстваше кой знае колко удобно, но все пак той беше правият!

— Плановете ми ли? — попита тя.

— Повечето нощи прекара в болницата. Сега, след като Майкъл е тук, ще се върнеш ли да спиш вкъщи?

Тя взе чашата с кафе.

— Не знам. Не съм мислила чак дотам. Бих искала да правя каквото е най-добре за Майкъл.

— А Лий и Джейна?

— В момента не показват, че имат голяма нужда от мен.

— А Майкъл има ли? — попита той с основание. Бе наблюдавал как се държи момчето с майка си. Въпросът беше не какво прави Майкъл, а какво не прави, и тъкмо това го беше ядосало. Избягваше да я гледа, на въпросите ѝ отвърщаше лаконично, смееше се с другите, но щом я погледнеше, усмивката му помръкваше.

По същия начин Майкъл се отнасяше и към Сам. И до известна степен това носеше удовлетворение на Джейди.

Теки вдигна чашката, но я остави, без да отпие.

— Може да не иска да ме вижда, но положението му не е като на Джейна и Лий. Той е по-малък и не е добре. Според лекарите ще прекара тук няколко седмици, а после терапията ще продължи вкъщи, докато се раздвижи напълно.

— Сигурно — съгласи се Джейди. Беше неизмеримо благодарен на Бил Гарднър, който най-накрая успя да го увери колко добри са резултатите. — Можеше да е много по-лошо. На твое място не бих се оплаквал от терапията.

— Не се оплаквам. Ще направя всичко необходимо, но за Майкъл няма да е лесно. Терапията е трудна работа, болезнена и ще му дотяга. Вече достатъчно е оклюмал, че няма да играе баскетбол, а когато сезонът започне, ще стане още по-лошо. Не очаква с нетърпение и уроците, които ще му предават.

— Уреди ли го? — попита Джейди. Още предишната седмица й спомена да го направи.

Тя кимна.

— Всеки ден за по два часа ще идва учител.

— Два часа достатъчни ли са? — скептично попита той.

— Така ме посъветваха. Майкъл все още ту се унася, ту се събужда. Не успява да се съсредоточава както преди. А и ръката му е с шина. Дори когато излезе от болницата, ще има нужда от терапия, за да привикне отново да държи молив.

— А ако има портативен компютър?

— Ще му помогне.

Джейди извади бележник и си записа да се обади на Дик Уайт — техен клиент — собственик на голяма верига магазини за компютри. Той би го посъветвал какво да купи и то изгодно. — Този учител добър ли е?

— Много ми го препоръчаха. При разговора по телефона ми се стори разбран.

Джейди си я представи как изчаква учителя пред входа на рехабилитационния център, води го в стаята на Майкъл, след уроците пие кафе с него. — Как изглежда?

— Не знам — невинно отговори Теки и се скова, усетила подтекста. — Моля те, Джейди — прошепна тя, — не ме обиждай по този начин.

— Защо? Ти ме засегна.

— И си плащам последствията. Бъди сигурен, че никога повече няма да го правя.

— Дори и с Грейди Пайнър ли? — изстреля той и от внезапното ѝ пребледняване разбра, че е докоснал болното ѝ място. Зарадва се. Продължи: — Не ти е бил само познат в Гълън, нали? Били сте любовници.

Погледна го право в очите.

— Когато се срещнахме, ти беше известно, че не съм девствена.

— Знаех го. Предполагах, че си била палава през ранната си младост, но това някак си ми харесваше. Мислех си, че ще те вкарам в пътя, но не успях, нали? Курвата си остава курва.

Теки побеля. Чашката леко се разклати в ръката ѝ. Много внимателно я постави върху чинийката.

— Защо не възразяваш? — предизвика я той. Нямахше нищо против да повтори обвинението си.

— Щом се чувстваш по-добре, като ме наричаш с епитети, продължавай. Но знаеш, че е инфантилно, нали?

— Знам — започна тихо, но гласът му трепереше от яд, — че докато успея да я спра, Върджиния Клингър надrobi голяма попара. Нямах представа колко души ме подпитват за теб и Сам. С твоя помощ изглеждам кръгъл глупак. Затова, ако пожелаеш да те наричам с епитети, ще го правя.

Тя не мигна. Имаше безкрайно уморен вид.

— Трябва да поговорим какво ще правим — безстрастно каза тя.

Предполагаше се той да зачекне темата, така че го ядоса, защото я повдигна първа. Е добре — помисли си той — дадох ѝ възможност да прояви глупост. И вместо да ѝ съобщи какво възнамерява — подозираше, че тя очаква тъкмо това от него — се облегна на пластмасовия стол.

— Къде искаш да отидеш?

За нейна чест, тя не мъкнаше нерешително. Стегна се, както винаги, когато усетеше ако явно я дискредитираха и предложи:

— Първата възможност е да опитаме да закърпим нещата помежду си. Би било най-добре за децата.

— Остави децата. След пет години ще си поемат пътя. Ние какво ще правим? Действително ли смяташ, че след всичко, което стана,

нещата ще могат да се оправят?

— Беше един-единствен път, Джейди — възрази му тя. — Господи, не знам защо смяташ, че от години си избирам, който ми попадне. Случи се един-единствен път. Или много преувеличаваш, или го използваш като претекст да ликвидираш брак, който от известно време те гнети — погледна го остро. — Не съм глупачка, Джейди, ясно ми е, че бракът ни не съществува. Беше приятно, вървеше, но отношенията ни никога не са били такива, както между Ани и Сам.

— Значи си завиждала? За това ли хукна след Сам?

— Не съм хукнала. Просто се случи. Нямах нито грам завист. Ани и Сам изиграха много важна роля в живота ми и нямам за какво да им завиждам.

Джейди ядосано се наведе леко напред.

— Заради секса, Теки. Да не би да си им завиждала заради секса?

— Как бих могла? — извика тя. — Та аз нямам представа какво правят.

— Не си ли говорите с Ани за това?

— Разбира се, че не.

Искаше му се да ѝ повярва. Не му харесваше мисълта за сравнения. Той и Сам не го разискваха, просто защото всеки преценяваше съпругата на другия твърде добре, но все пак жените са друго нещо.

— Споделяхте всичко друго. Защо не и това?

— Защото то е лично, интимно. Не е удобно.

Той изсумтя.

— Което ни връща отново към действителното положение. Сексът ни не е кой знае какво. Всъщност никога не е бил. Когато нещата се кърпят, това не би се променило. Него или го има, или го няма. В нашия случай го няма. Дори известно време да сме се заблуждавали, химията просто не съпада.

— Все пак бракът ни вървеше. Що се отнася до житейските въпроси. Ценностната ни система е еднаква. Не се караме за пари, къща или коли. Нито пък относно децата. Маса неща вървят от само себе си.

— Преди месец бих се съгласил — преди сексът да те надвие.

— Един път, Джейди.

— Един. Ще има и други. Ще видиш. То е като с опиатите. Съпротивляваш се и се пазиш, защото си чист, после по някаква причина опитваш веднъж. Внезапно се оказва, че не си предишният и вече няма значение дали ще посегнеш втори, трети или четвърти път. Моят добър приятел Сам го чул от клиентите си и ми го съобщи на един от вечерните ни разговори — облегна се назад. — Не знаеш за тях, нали? Вечерите, когато оставахме в кантората да убиваме времето си от пет до седем, а после тичахме към къщи, за да не се тревожат жените ни. — Понякога Джейди прекарваше тези часове с жени, но не възнамеряваше да го каже на Теки. Нямахме да ѝ даде коз срещу себе си. — Е, със Сам вече не си говорим. Всъщност, ако стане така, както Джон Стюарт иска, Сам ще трябва да напусне фирмата.

Теки затаи дъх.

— Това не е честно, Джейди. Той направи много за фирмата.

Джейди вдигна предупредително пръст.

— Направи много за себе си. Неговото име, а не името на фирмата, е в центъра на вниманието.

— Но той ви носи големи доходи.

— Единствено това разколеба Джон Стюарт да не отнеме мястото на Сам като партньор. Засега само отлага въпроса. Държи Сам да излезе от фирмата. Теб също не те иска. Според него трябва да се разведем.

Теки рязко пое дъх.

— Не ти ли е хрумвало, че може да се случи? — недоумяващо попита Джейди. Или е по-наивна, отколкото я е смятал, или направо е тъпа. — Не ти ли хрумна, че ако ме излъжеш, бих могъл да кажа: по дяволите, няма никакъв смисъл. Защо трябва да правя усилия да продължавам? През тези последни няколко седмици не ти ли е минавала мисълта за развод?

— Минавала ми е — призна тя и отхвърли кичур коса от лицето си, — но аз не го искам. За брака човек трябва да се бори.

Джейди изгуби търпение.

— Заслужава ли си? Помисли си, Теки, ние сме като деня и нощта. Знаеш ли кой помагаше на нашия брак? Ани и Сам! Те правеха така, че да се харесваме. Ако не бяха те и децата, много отдавна щяхме да изгубим илюзиите си. Сега няма да имаме Ани и Сам — просто не мога да ти вярвам, когато си близо до него, както и Ани няма да му има

доверие — децата скоро ще поемат пътя си, така че какво ни остава? Да не би да смяташ, че сексът ни изведнъж ще потръгне? Или допускаш, че искам да ме сравняваш с предишните си любовници? Моля, в такива състезания не участвам.

Тя наведе глава. Косата ѝ закри лицето.

— Купих апартамент в Бостън — беше горд от решителната си стъпка, особено след като тя изплашена вдигна глава. — Голям е, децата ще могат да идват при мен, мебелиран е, не е проблем да се нанесе, когато поискам. По тази причина искам да знам твоите планове. Ако останеш тук при Майкъл, аз ще се погрижа за момичетата вкъщи, но ако се прибереш да спиш у дома, веднага ще се преместя в Бостън.

Тя се хвана за гърдите.

— Вече си го купил? Толкова бързо?

Той сви рамене.

— Пазарът предлага възможности.

— Не ти ли хрумна да поговорим преди това? Не те ли интересува какъв ефект ще има върху децата?

— Помислил съм и за децата. Според мен така е много по-честно, вместо да остана вкъщи и да се преструваме, сякаш нищо между нас не се е променило.

Теки примигна.

— Така ли? Ние сме женени. Аз уважавам работата ти. Имаме общо минало и много спомени. Родили сме деца.

— Но не се обичаме — преди месец не би изрекъл подобно нещо. Тогава смяташе, че я обича. Обаче скоростта, с която се промениха чувствата му, говореха за друго. — А и вероятно никога не сме се обичали.

— Има различни видове любов — възрази тя, ала той долови отчаянието ѝ да се хване за сламка. — Не всички са свързани със страстна любов.

Той не сдържа горчивия си смях.

— Мила, между нас никога не е имало страст — сепна се при спомена как криеше от нея другите жени, с които се бе срещал по време на брака им. — Не само ти си усещала липсата ѝ, Теки. Много пъти съм желал нещо повече.

Това сякаш сложи край на всичките ѝ аргументи. Отново отмахна тъмната коса от лицето си — жест, който някога той смяташе за сексапилен и вероятно все още беше за някои — и го изгледа продължително.

— Значи това е краят — гласът ѝ трепереше. — Ще подадеш ли молба за развод?

— Не веднага. Засега правим само пробна раздяла.

Лицето ѝ светна.

— Има някаква надежда, така ли?

— Не е голяма.

Отново помръкна.

— Тогава защо само се разделяме? Защо направо не започнеш процедурата по развода?

Защо ли? Защото плановете на Джейди не налагаха бързане. Имаше превъзходство и искаше да накара Теки да си измъчва. Падаше ѝ се. Всеки, който го предаде, го заслужава. Дори повече от това.

— Може би искам да парирам някой твой ход. Нека първо Ани и Сам решат как да постъпят — отвърна той; — Ако си свободна, нищо чудно да се опиташ да ѝ го отнемеш.

Изразът на лицето ѝ показваше, че го мисли за луд. Беше му все едно. Той контролираше положението. Той командваше. Щеше да подаде молба за развод, когато му е удобно — не когато Джон Стюарт, Теки или Сам пожелаят — и нито минута по-рано.

Ани приготвяше бърза вечеря, когато Джейна влетя през задната врата и останала без дъх, попита разтревожено:

— Те развеждат ли се?

Ани вдигна очи от рецептата върху кутията със соса за спагети.

— Какво?

— Има такова нещо, да знаеш. Мама спи в рехабилитационния център, а татко — вкъщи. Сигурно е добре за Майкъл, но преди малко в кабинета на татко видях купчина картички за промяна на адреса. Разпраца ги на разни места и посочва адрес в Бостън, но не е кантората. Да не би да се развеждат?

Ани остави кутията. Джейна изглеждаше като попарена.

— Не знам — отговори меко тя. Нямаше представа какво да обясни на момичето. — Не е моя работа да питам.

— А дали не е работа на някого да ни съобщи? Не сме ли достатъчно големи да разберем, че работите не вървят? Научихме какво е направила тя, татко е бесен. Ясно ни е — при такива ситуации браковете се разпадат.

Ани хвана Джейна и леко я помъкна към телефона. Продължаваше да я държи, докато набираше номера на кантората, но ѝ отговори телефонен секретар.

— Сигурно е тръгнал. Ще се върне ли за вечеря вкъщи?

— Каза, че ще се върне. Обеща да излезем — пак — отметна косата от лицето си. — Писна ми да ям навън. Нямах намерение да го казвам, но докато седнем, докато дадем поръчката, докато донесат храната, минава сума ти време. И никога не е както го искаш — погледна Ани смутено. — Татко става нетърпелив и се разправя с келнерките. Е добре, но снощи с Лий се опитахме да приготвим вечеря и беше направо провал.

— Пилето не стана ли хубаво? — попита изненадана Ани. Беше им дала съвсем проста рецепта.

— Пилето беше страхотно, но не сложихме ориза навреме и докато го чакахме, пилето прегоря, а грахът се набръчка.

— Ако можеше да се храните тук — Ани изпита силно неудобство, защото беше невъзможно — Джейди никога нямаше да приеме. За щастие не се налагаше да го обяснява. Джейна беше наясно с причината. Самата тя не желаше да се вижда със Сам.

— Значи татко се изнася?

— Онзи ден говорихме с майка ти, но не ми спомена.

Джейна попита предпазливо:

— Не знаех, че си говорите.

— Започнахме — Ани всъщност попресили, защото след разговора в банята не бе разменила и дума с Теки. Направи го умишлено, защото не смяташе, че Джейна е права, като обръща гръб на Теки всеки път, когато тя ѝ казваше нещо.

— Е, щом си в състояние да ѝ простиш. Но аз не мога. Тя направи нещо егоистично и жестоко.

— Не е искала да прояви егоизъм и още по-малко — жестокост — опита се да я увери Ани. — Просто не е помислила.

— Значи е лекомислена.

— Джейна — придърпа я Ани. — Понякога хората постъпват по някакъв начин просто, защото са объркани. Не означава, че са лекомислени.

— Значи си й простила — прозвуча като обвинение.

Ани си спомни как едва не прелюбодейства с Джейсън Фост. Случката я преследваше, караше я да се чувства виновна; усещаше туптене в главата и топка в стомаха. Но вече имаше различен поглед към нещата. След няколкото минути с Джейсън, започна да разбира чувствата на Теки, при положение, че е мислила за Грейди Пайпър — искала е да се почувства жена и то обичана. Постъпката на Теки беше лоша, в такъв случай и Ани не беше много по-добра.

— С какво право ще се правя на по-голям светец от папата? — попита тя Джейна. — Както всички и аз съм правила грешки в живота си.

— Но тя те обиди. Излъга те почти толкова, колкото и татко. Как можеш да го забравиш?

— Не казвам, че съм го забравила, но с времето обидата ще избледнее. Не твърдя, че всичко вече е нормално, Джейна, но се старая да имам по-широк поглед върху нещата.

— И за Сам ли?

Този въпрос се оказа по-труден. Сам ѝ беше съпруг. От него очакваше нещо различно, не това, което очакваше от Теки.

— Опитвам се да разсъждавам обективно — повтори по-твърдо.

— И аз ли трябва да постъпя така?

— Ако можеш.

Зоуи се втурна в кухнята.

— Мамо, как се решава тази задача. Джейна! Слава Богу, че си тук! Ще ми помогнеш? Тук има нещо сбъркано.

Джейна вдигна ръка, за да спре Зоуи. Ани се обърна и тихичко я попита:

— Ще успееш ли?

— Какво? — поинтересува се Зоуи.

Джейна набърчи нос.

— Нищо — гледаше Ани.

Ани ѝ кимна.

— Помогни на Зоуи и ще ти бъде вечно благодарна — изпрати Джейна, като ѝ стисна ръката и започна да търси телефона на колата на Джейди. Възнамеряваше да му съобщи навреме колко е разтревожена Джейна, но в този момент Лий влезе, облечена с якето на Джон и се огледа разсеяно.

— Джейна тук ли е?

— Горе.

— Татко току-що се прибра. Каза ми да я извикам. Щях да позвъня, но откакто се е прибрал, непрекъснато говори по телефона. Бесен е. Негов клиент му прави въртели — мина покрай Ани и прегърна Джон, който се появи на прага. Сигурно е видял от прозореца на стаята си, че идва, предположи Ани.

— Може ли Лий да вечеря с нас? — попита той Ани.

— Не днес. Джейди ще ги изведе с Джейна.

— Искате да говорим — съобщи му тя. — Според Джейна той се изнася. Това е първата стъпка към развода.

— Не непременно — намеси се Ани. Опитваше се да успокои Лий, склонна точно като Теки да се паникьосва по отношение на дома и семейството. — Случва се хората да изпитат нужда от отдих известно време, за да обмислят нещата; да се разделят, за да установят, че не желаят развод.

Лий сигурно чу, но продължаваше да говори на Джон.

— Край на сватбата. Ако те се разведат, ще я забравим.

— Нищо подобно — приближи се Ани към тях. — Каквото и да стане, ще имате голяма и щастлива сватба.

Но Лий клатеше глава.

— Сватбата на Мелиса Уебър беше истински кошмар. Родителите ѝ се издокарали за ресторанта, за поканите, за списъка на гостите — цялата нощ се разправяли жестоко. Дори мама и татко да не се разведат, на нашата сватба ще стане истинска каша.

— Не, няма...

— Да избягаме — предложи Джон на Лий.

— Но ние искаме да бъдем с вас — възрази Ани. — Освен това, още е много рано да правите планове за сватбата. Предстои ви колеж, университет...

— Не може да чакаме толкова дълго — заяви Джон.

— Няма да записвам университет — добави Лий. — Ще бъде само загуба на време и пари. Щом няма да правя кариера, значи не ми трябва.

— Слушай какво — Ани си пое дъх, — има време да говорим за това. Джейна! — извика и се обърна към Лий. — Тичай вкъщи и кажи на Джейди, че тя идва.

— Искам първо да поговорим с Джон.

— Джейна! — и продължи тихо с Лий: — Ако баща ти е в лошо настроение, разговорът с Джон няма да ти помогне.

— Защо не му се обадиш, Ани? — помоли я Лий и обърна Джон към стълбата. — Кажи му, че се връщам след минутка.

— Да не стоите горе един час — извика след тях Ани, но се отказа да продължи, защото вратата откъм гаража се отвори и се появи Сам. — Тук вече не мога да направя нищо — каза и направи жест във въздуха. Хвана телефона и набра номера на Максвел. Даваше заето. — По дяволите — хвърли предупредителен поглед към Сам. — Вечерята малко ще позакъснее.

Той остави куфарчето и шлифера си върху един стол и се приближи до плота.

— Лош ден ли имаш?

— Много съм заета — съсредоточи вниманието си към приготвянето на соса, извади масло и мляко от хладилника, отмери точния грамаж, сипа вода в тенджерата и я постави на печката.

— Какво става в университета? — попита той.

Добавете постепенно пюрето. Тя го изля.

— Започват изпити.

— В средата на семестъра ли?

— Тъхъ.

— Сложете да заври...

— И при трите курса ли?

— Само английска литература. Другите ще пишат есета.

— Асистентите няма ли да помогнат при прегледа на съчиненията?

Джейсън Фост би помогнал всякак. Онзи унизителен ден изхвърча като вихър от кабинета ѝ, но оттогава се държеше много внимателно. Изглежда искаше да забрави случилото се. Както и тя.

Запали газта под тенджерата.

— Асистентите ще проведат изпита. Аз ще прегледам есетата.

— Това е много работа.

Направи му жест да се отдръпне, за да отвори шкафчето.

— Нали студентите ми плащат за това — извади чинии и чаши, после и прибори. Стараеше се да се абстрахира от Сам, но ѝ беше невъзможно. И съвсем не защото беше висок и едър. А защото химията помежду им действаше. Често след разговора с Теки в банята си мислеше дали някоя муза не бе дарила нея и Сам с твърде голяма доза химическо привличане, достатъчна и за Теки и Джейди, но понеже бе оставила онези двамата без химическата съставка, те със Сам имаха двойно повече.

Сега го усети. Всъщност винаги го бе чувствала. За нея Сам Поуп беше истински магнетичен мъжкар.

— Знаеш, че може и да не работиш — каза той.

Тя му хвърли язвителен поглед.

— Ако досега не работех, щях да се превърна в кошче за боклук.

— Но след като се преуморяваш така...

— Не се преуморявам.

— Току-що ми каза, че не можеш да се справяш тук.

— Казах го за сегашните отношенията между Лий и Джон и Джейна и Джейди... — прекъсна, защото телефонът иззвъня. — Не вдигай — предупреди тя Сам и се пресегна, но някое от децата вече се беше обадило. — Сигурно е Джейди, иска момичетата да се приберат — продължи да се суети около печката. В това време от горния етаж се чуха стъпки.

— Какво става?

— Джейна твърди, че Джейди се изнася. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Не.

— Според Лий Теки и Джейди ще се разведат — погледна го въпросително.

— Аз съм последният, с когото Джейди точно сега би споделил нещо — отвърна той.

— Говорили ли сте за това с Теки?

— Стига, Ани. Тя няма да ми каже нищо. Ти си ѝ приятелка.

— Ти си ѝ любовник.

— Бях — възрази той — в най-слабия смисъл на думата.

Джон връхлетя в кухнята.

— Мамо, Джейди ме покани... — спря, щом забеляза Сам. Съвсем определено се обърна към нея. — Покани ме да изляза с тях на вечеря. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, не.

— Да — каза Сам. — Надявах се да вечеряме четиримата.

Джон стисна зъби. Втрени се за минута в Сам, преди Ани да разреши въпроса.

— Мамо?

— Върви — рече тя меко. — Може би присъствието ти там ще улесни нещата за Лий и Джейна.

Джон се втурна обратно към момичетата.

— А ние? — попита Сам.

Една част от нея я тласна да го накаже, независимо от обидата, която се долавяше в гласа му.

— Като е там и тук ще бъде по-спокойно — започна да разсипва по чиниите. — Не му е лесно, когато двамата сте тук — тръгна да сложи масата, но Сам пое чиниите от нея и ги понесе. Очакваше, че ще ги остави и ще се обърне към нея да ѝ възрази. Той обаче започна да подрежда масата.

Докато го наблюдаваше, другата част от нея, която го обичаше, изплака. Знаеше колко много обича той децата си и колко се засяга, когато Джон го гледа сърдито.

— Дай му време, Сам.

Той кимна и продължи да се върти около масата. Поставяше вилиците не на място, но Ани не му направи забележка, а в следващия миг Джон, Джейна и Лий се втурнаха през кухнята навън. Докато минаваха, и тримата целунаха Ани, но излязоха, без да промълвят дума.

Сам се спусна към вратата, преди да я затръшнат.

— Не закъснявай, Джон — извика той. — Утре си на училище — докато гледаше след децата, имаше вид на съвсем изоставен. Ани бе почти готова да отиде при него, но Зоуи избра тъкмо този момент да се появи оклюмала.

— Джейна успя ли да ти помогне? — попита Ани. Зоуи сви рамене. Облегна се на стената до телефона, но когато звънна, дори не понечи да вдигне слушалката.

Обади се Ани.

— Ало?

— Бих искала да говоря със Самуел Поуп, моля — чу се мек женски глас.

Ани не позна гласа и веднага настръхна.

— Кой се обажда?

— Тереза Хесковиц.

Името не ѝ говореше нищо. Ако Сам го бе споменал, щеше да го запомни. Може би Сам е предпочел да не го съобщава. Изглежда го остро и му подаде слушалката.

Той я пое.

— Да? — направи пауза. — Самуел Поуп на телефона — намръщи се и докато слушаше, потърка тила си. — Сигурно ще бъда в състояние да ви помогна, но улучихте лош момент. Бихме могли да поговорим утре. Имате ли служебния ми номер?

Потенциална клиентка или поне с такова впечатление остана Ани. Сам не се почувства неудобно, а само се подразни, че го безпокоят, помисли тя. Това ѝ даде надежда. Никога до сега не бе проявявала подозрение, ако жена търсеше мъжа ѝ по телефона. Де да беше като преди.

Но не беше. Зоуи още стоеше с очи, вперени в пода.

— Какво има, мила? — попита тя и я погали по бузата.

— Можеха да поканят и мен на вечеря. Щях да приема.

— Смятам, че Джон сам се покани. Освен това ние искаме да си с нас.

Зоуи вдигна очи толкова, колкото да види как баща ѝ затваря слушалката. Отиде до масата.

— Аз ще довърша.

— Татко ти е започнал.

— Не го прави както трябва. Размени местата на вилците и ножовете.

— От тази страна ли? — попита Сам със съжаление.

Зоуи кимна.

Ани извади майонеза от хладилника и тъкмо затваряше вратата му, когато Зоуи се намери до нея.

— Джейна се вижда с Дани Стоклан — събщи ти тихо.

— Вижда се?

— Определят си срещи. В събота вечер.

— Голяма работа — възкликна Ани. — Ти се виждай с други деца, без нея.

Зоуи нацупи устни — знак, че няма да го направи.

— Защо не? — прошепна Ани.

Зоуи сви рамене.

— Кажу ми — настоя Ани.

— Те искат Джейна, а не мен. Тя е душата на компанията. Ходя само, защото тя е там.

— Не е вярно, скъпа — възрази Ани. Доплака ѝ се. — Всички те харесват.

Зоуи започна да дъвче вътрешната страна на бузата си.

— Защо в събота вечер тримата не отидем на кино? — попита Сам.

Зоуи поклати глава.

— Тогава на вечеря. Или на боулинг — Зоуи отново поклати глава и той добави: — Или до летището да гледаме как излитат самолетите.

Ани си спомни колко обичаше това Зоуи като малка. Но сега не прояви интерес. Сам продължи опитите.

— Може да отидем до парка и да поиграем с кучетата в Двореца на кучетата — след като предложението му бе последвано от още едно неодобрително поклащане на главата, той каза: — Ще те пъкна под палтото и ще влезеш да гледаш филм за големи.

Тук Ани се усмихна. Беше толкова типично за Сам и толкова престорено, но Зоуи не се засмя.

— Готов съм за други предложения — завърши той.

— Ще си остана вкъщи — каза тя на Ани и излезе от кухнята, но не успя да скрие сълзите в очите си.

— Милата ми — прошепна Ани докато гарнираше салатата. Ставаше ѝ много мъчно, когато Зоуи се разстройваше от такива работи. Беше извънредно чувствително дете. Приличаше на нея.

Сам пръв стигна до вратата, но Ани мина край него и излезе в коридора. В основата на стълбата тя се обърна и го спря, опирайки ръка на гърдите му.

— По-добре да отида аз.

— Защото ми е сърдита ли?

— Защото има нужда от жена.

— По-рано и аз успях да ѝ помогна.

— Добре, защото ти е сърдита. И двамата имат нужда от време, Сам.

— Колко време? — прокара пръсти през косата си. — Не издържам, Ани. Искам да си говоря с тях, с теб. Желая да оправя нещата, само че никой не ми позволява. Кога ще спрете да ми се сърдите? Колко време ви трябва?

Тя се опита да свали ръката си от гърдите му, но не ѝ се искаше. Задържа я още малко и с поглед успя да го помоли да бъде търпелив.

— Обичам те — прошепна той с такъв копнеж, че тя почти забрави коя е, къде се намира, защо е там и какво се бе случило неотдавна в живота им.

Но не беше забравила. Не бе в състояние. С мъка си пое дъх, обърна се и се качи при Зоуи.

Грейди отиде в рехабилитационния център да види Майкъл, натоварен с куп дреболии.

— За теб са — извади той тенекиена кутия от торбичката.

— Солени бисквити? — кисело попита Майкъл. Грейди отвори кутията — вътре се показаха шоколадови бисквити.

— Никой няма да ти вземе солени бисквити, затова ги сложих в тази кутия.

Майкъл се усмихна слабо.

— Какво друго има там?

Малко неуверено Грейди извади стара бейзболна шапка.

— Носеше ми късмет — сподели той. — Когато се върнах в Гълън след затвора, я намерих закачена на оградата. Не знам чия е — обърна я така, че Майкъл да види буквата „А“. — Никога не съм бил привърженик на „Ангелите“, не съм живял в Мейн, но ми се стори, че ще ми помага в новия ми живот, затова я сложих на главата си. Кой знае защо ми хрумна, че ме пази да не изпадам в беда — огледа се къде да я сложи и най-накрая я закачи над леглото.

— Не там — възрази Майкъл. — Сложи я на главата ми.

Грейди му я нахлупи много доволен. После отново бръкна в торбата, този път потайно, извади препълнена шепка с дъвки и ги пхна

в чекмеджето на нощното шкафче — достатъчно близо Майкъл да си взима сам.

— Видях — чу се гласът на Теки.

— Те са за него — обясни Грейди. — Не за теб — извади последния си подарък — пликче с разноцветни парчета канап, конци и плат. — Тези са най-хубавите, с които работя. Докато ти правят процедури и майка ти би могла да измайстори разни хубави неща с тях.

Шарените остатъци не направиха никакво впечатление на Майкъл и онова, което на Грейди му се бе сторило много хубава идея, докато поправяше къщата, изведнъж загуби блясъкът си. Тази Теки не беше бедното момиче от Гълън. Беше се омъжила за пари. Тя няма да се вдъхнови от торба с остатъци от платове, независимо колко години ги бе събирал.

— Правила си сладки за персонала тук — каза ѝ тихичко той. — Помислих си, защо да не опиташ да направиш обици за сестрите. Сигурно идеята ми е тъпа — понечи да прибере пликчето.

— Почакай! — тя огледа изрезките и като че се поколеба. После със слаба усмивка протегна ръка.

Сърцето на Грейди подскочи. Подаде ѝ торбичката с парцалчетата, прииска му се да са диаманти, толкова хубава беше Теки. Както и да си я бе представял, колкото и да се чудеше как изглежда след двадесет и две години, тя надмина и най-смелите му очаквания. Както винаги.

Пое дъх и с мъка отмести очи към Майкъл.

— Тук добре ли се отнасят с теб?

— Май да — отвърна Майкъл почти без ентузиазъм.

— Не си ли доволен?

— Упражненията са ужасни.

— Няма значение, стига да ти помагат.

— Искам да се прибера у дома.

Грейди очакваше напътствие от Теки, но и тя изглеждаше безпомощна колкото него.

— Кога казват, че ще излезеш?

— Зависело от усърдието ми. Наистина се старая, но не помага.

Неговото отчаяние късаше сърцето на Грейди от мъка и болезнено му напомняше, че именно неговият пикап причини тази беля.

— Не е минало много време, откакто си тук.

— Нищо не става.

— Опитай по-усърдно. Особено ако ще носиш шапката ми.

— Баща ми няма да я хареса — заяви Майкъл.

Грейди го предвиждаше. Но си помисли, че подаръкът за детето не е толкова предизвикателство, колкото израз на привързаността му към него. Благодарение на Джейди, полицията го проверяваше няколко пъти седмично, за да знае, че не са го забравили.

Желанието да го предизвика възпря Грейди да си вземе шапката обратно.

— Кажу ми, че ще ти носи късмет и ще постигнеш повече, когато я носиш. Ако повярва, тогава наистина, като я слагаш, ще ти носи добро.

— На колко години, е момиченцето ти? — попита Майкъл.

Грейди отстъпи назад. Стрелна Теки с очи, но и тя изглеждаше толкова изненадана, колкото него.

— На шест — отговори той предпазливо.

— Как се казва?

Направи пауза.

— Шели.

— Къде живее?

Грейди пое дъх.

— В Калифорния с майка си, това е последното, което знам.

— Не си ли пишете?

Грейди смръщено се наведе към ботушите си.

— Майка й не позволява, а тя има пълни права над детето.

— Защо?

Грейди погледна Майкъл в очите.

— Защото съдията реши, че едно малко момиченце има по-голяма нужда от майка си, отколкото от баща си, особено след като е бил осъден за убийство.

Тогаваш Майкъл замълча. На Грейди му се стори, че Майкъл е престанал да мисли на тази тема, и слава Богу, защото въпросът беше много болезнен, но неочаквано момчето попита:

— Това мъчи ли те?

— Да, мъчи ме. И то много.

— Затова ли идваш да ме виждаш? Защото тя ти липсва?

— Не.

— Чувстваш се виновен за станалото ли?

— Разбира се, че се чувствам виновен. Но това не е единствената причина да идвам.

— Ако е, за да виждаш майка ми, не идвай повече.

Теки стана от стола. Грейди я спря с ръка.

— Защо? — попита той тихо. Ако успя да научи нещо от надзирателя си в затвора, то бе да не говори в пристъп на яд. Явно Майкъл бе ядосан.

— Защото не го заслужава — извика той обидено и по детски. — Тя излъга баща ми.

Грейди кимна.

— Тя ми разказа. Говореше пред теб и каза също, че е било грешка и се чувства ужасно. Вечно ли ще ѝ се сърдиш? Аз не бих го направил. Изпитвам нужда хората да ми прощават. Убих човек. Взех живота му. Умря, защото го ударих много силно. Според мен това е много по-лошо, отколкото да прекараш следобеда с човек, с когото може да направите беля.

Майкъл извърна глава и затвори очи. Изведнъж с тънък гласец попита засегнато:

— Тогава кого идваш да видиш — нея или мен?

— Теб — изсумтя Грейди. — Макар да не мога да ти обясня защо. Майка ти поне се бори. Животът ѝ бе разбит, но тя вървя напред, за да постигне нещо. Ти ще го направиш ли?

— Но аз не мога да движа краката си — изрече тъничкото гласче.

— Можеш. Само че не успяваш да ги движиш правилно. Затова сега отново ще трябва да се научиш.

— А ако не успея? — попита Майкъл, готов да се разплаче.

— Хей — рече меко Грейди и преди да разбере какво прави, седна до Майкъл, прегърна го и го притисна. — Ще се научиш да ходиш отново — говореше той, докато момчето плачеше тихичко до гърдите му, — разбира се, че ще се научиш. Бог е свидетел, тук има толкова хора, ще ти помогнат, а това е само началото, момче. То е повече, отколкото имат мнозина. Отново ще се научиш да ходиш. Само че трябва сам да го поискаш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейди се успя. Не му се бе случвало от ученически години, а после — само след вечерите, когато Сам го напиваше. Вътрешният му будилник работеше триста шестдесет и пет дни в годината. Би звъннал и днес, ако снощи не легна толкова късно — опита се да приведе в ред спалнята и банята и то след като си сготви и после почисти цялата бъркотия в кухнята. Естествено нямаше никаква пречка да вечеря навън. Но да си сготви сам още първата вечер в апартамента си, определено му се стори като... проява на независимост.

Никой не го бе предупредил, че на силен огън сосът за спагети пръска навсякъде. Никога не му се беше налагало да знае, че докато спагетите врят, могат да изкипят. При това се случи с втората порция, защото по-голяма част от първата отиде в канала, докато изцеждаше водата с леко отхлупен капак. При тази маневра само си изгори ръката.

Това обаче не беше най-неприятното. По невнимание събори бутилката с олио. Наложил се да измие пет пъти пода и дори тогава пак му изглеждаше мазен — не говореше никак добре за препарата за миене на чинии, който пресичал мазнините.

Не само вътрешният му часовник му бе изневерил, онзи на нощното шкафче — също. Представа нямаше защо не е звъннал в седем. Вече бе осем и половина. Втурна се из непознатия апартамент да си търси нещата, донесени снощи. Беше абсолютно сигурен, че още при първия от двата тура до Констънс вчера взе костюма от туид — съвсем подходящ предвестник за ноември — но не го намери в гардероба. Вратовръзките — също. Още не бе стигнал до обличането. Ножчето за бръснене се изтъпи, преди да свърши, а се оказа, че няма резервно. По тая причина се поряза на две-три места. И без това щеше да го направи, защото огледалото се изпоти от водата на душа и не виждаше нищо. Налагаше се да изчака кръвта да спре и чак тогава да се облече — не искаше да рискува да изцапа ризата или вратовръзката. Налепен с парченца хартия, отиде да приготви закуска.

Добрата новина бе, че поръчаният вестник бе пуснат през вратата, както му обещаха. Лошата — беше забравил да купи мляко. Върна овесените ядки в кутията — падналите изхвърли в мивката — сложи една кифла в тостера и се зачете във вестника. Преди да прегледа първата страница, тостерът започна да пуши. Дръпна дръжката, но кифлата остана вътре. Пушекът продължи да се вие към тавана и включи противопожарната алармена инсталация. Изпотен, успя да я спре, като плесна ръчката с парцала — и предната вечер му свърши голяма работа.

Все пак реши да не се отказва от кифлата. С една вилица се опита да я отлепи. В резултат изчопли няколко малки хапки и много трохи. Би могъл да си омеси с крема, ако не беше забравил да купи и сирене.

В този момент съвсем ясно разбра какво е направил. Застанал върху лепкавия под на новата си кухня, взрян в остатъците от провалената си закуска, за пръв път осъзна напълно реалността.

Бе напуснал Теки. Беше напуснал къщата и децата. Деветнадесетгодишният му брак се разпадаше. Бъдещето му изведнъж се оказа открито.

Онази част от него, която зависеше от Теки, която държеше на близостта на двете семейства и обичаше къщата си в предградията, се ужаси. Зададе му въпроса дали не е постъпил прибързано.

Но другата, която мечтаеше за жени, която възприемаше работата му на адвокат като безумно скучна и ненавиждаше всяка изречена от Джон Стюарт Максвел дума, реши на следващия ден да приготви по-добра закуска.

Сам седеше на ниския тапициран стол, който му посочиха. Кръстосал небрежно крака и удобно опрял лакти върху ръкохватките, за телевизионната публика изглеждаше самоуверен. Вътрешно обаче страдаше.

Никога не би се съгласил да участва в това предаване, ако след като спечели делото „Дън срещу Хановър“ не беше отказал пет-шест други. Партньорите му и отделът за връзки с обществеността вече вдигнаха ръце от отчаяние и той капитулира. Реши се на едно участие — за предпочитане късно сутрин — знаеше, че тогава не гледат много

хора. Поне така си мислеше. Но неизвестно по какви причини, предаването беше рано сутринта и той ненавиждаше всяка минута от него.

— Смятам решението на съда за изцяло погрешно — обяви един мъж, приел ролята на насилника. — Как така ще ми се държи сметка какво съм извършил преди двадесет години. Вече съм се променил. Повече не правя така.

— Но тогава сте го направили — възрази му жена, жертва на изнасилване. — Това събитие се отрази върху целия ми живот. Сега страдам от онова, което преди години ми причини моят баща. Според мен и той трябва да си получи заслуженото.

— Мистър Поуп — обърна се към него водещият, — всъщност това не е ли най-силният ви аргумент?

Сам с усилие се съсредоточи върху разговора.

— Не точно, ако отмъщението се смята за цел...

— Не е отмъщение — възрази изнасилената. — Това е справедливост.

— Губене на време е — апострофира изнасилвачът. — Сега живея добре. Работя много, печеля, плащам си данъците, грижа се за семейството си. Да ме изправят пред съд за нещо, случило се толкова отдавна, е хабене на усилията на всички. Какъв е смисълът? Животът продължава. Хората забравят такива неща.

— Аз не мога да забравя — извика изнасилената. — Спомням си го всеки ден.

— Мистър Поуп? — отново се обърна към него водещият.

Сам прочисти гърло. Стараеше се да разграничи собственото си положение от дискутираното и макар да бе на страната на жертвата, имаше чувство, че на челото му пише „виновен“.

— Нашата съдебна система отхвърля концепцията око за око — започна той бавно. — Отмъщението само за себе си не е правилно. Но да се получи компенсация за нанесени вреди, е нещо друго — да имаше възможност, с радост би платил всякакво обезщетение, стига въпросът с Ани, Теки, Джейди и децата да приключи. С радост би платил лечението на Майкъл, за учителя му, би му купил каквото поиска, стига да помогнеше. — Ако изнасиленото лице е страдало и продължава да страда, изпитва душевна и физическа травма от

нанесените щети, ако нормалният му живот е нарушен, той или тя имат право да съдят виновника, за да получат възмездие.

— Това е чисто и просто алчност — заяви изнасилвачът. — Те просто искат пари.

Сам изпитваше желание нещо толкова просто, като пари, да разреши проблема му, когато изнасилената го накара да се почувства още по-зле:

— Никакви пари не са в състояние да компенсират онова, през което преминах.

Така вървеше предаването: емоционалният градус се вдигна високо, точно както искаха продуцентите, а той се чувстваше виновен, измамник. Не бе достоен да влезе във всекидневната на ничий дом, при това с авторитета на защитник на оскърбените. Почувства се безкрайно благодарен, щом предаването свърши.

Малко по-късно, когато се върна в кантората, забеляза Джейди в ресторанта на партера. На околните маси се хранеха мъже и жени в делови костюми и единственият шум, който придружаваше разговорите им, беше звукът от допира на сребърни прибори о порцелан. Джейди седеше сам и четеше вестник, а пред него имаше огромна закуска, която тъкмо започваше. Стори му се идеална възможност. От дни Сам се опитваше да го хване спокоен.

Не поиска разрешение да седне, за да не му откажат.

— Трябва да поговорим.

Джейди обърна страница от вестника и го сгъна.

— Закусвам. Не може ли по-късно?

— Кабинетът не е подходящ за такъв разговор. Хората на Джон Стюарт слухтят.

Джейди лапна един залък. Преглътна го с прясно изцеден портокалов сок.

Сам направи знак на келнерката за кафе.

— Как е апартаментът?

— Страхотен — Джейди си отрязва парче бекон.

— Настани ли се?

— Тъхъ.

— Имаш ли нужда от помощ — да закача картини, да ти направя стойка за вратовръзки, да инсталирам видеото?

— Всичко е направено.

Сам кимна. Предполагаше, че супер апартаментите предлагат всички удобства, но все пак му се видя странно. Беше помагал на Джейди с безброй неща.

— Ако мога да направя нещо, обади се. Понякога новите апартаменти са страшно неудобни, докато не ги пригодиш за живеене.

Джейди избърса ръката си със салфетка и прелисти страница на вестника.

— Този е мебелиран. Няма какво много да му се прави.

— Значи го харесваш?

— Нямаше да го купя, ако не го харесвам.

Сам се усмихна в знак на благодарност към келнерката, която му донесе кафе.

— Сигурно е странно тихо след толкова години в пълна къща — опита се да си представи своята къща, когато децата отидат да учат в колеж, а стаите им ще бъдат празни и тъмни. Единственото хубаво би било, че ще има Ани само за себе си. И биха могли да се любят, където и когато пожелаят. Ако изобщо щяха да се любят. След случката с Теки не го бяха правили.

Джейди продължаваше да яде и да чете. Сам го наблюдава известно време. После притеснено пое дъх.

— Или си още сърдит, или си уплашен, или си много гладен, или вестникът е по-интересен от мен. Хайде, Джейди, остави този проклет вестник и да поговорим.

Джейди остави вестника настрана. Подиря ръка върху облегалката на празния стол от ляво, а с дясната взе препечена филийка.

— Уплашен ли? — любопитства той.

— Бих могъл да ти кажа нещо неприятно.

Джейди преглътна част от хапката.

— Като какво например?

— Като това дали наистина трябваше да напускаш къщата? Имаш ли представа как се отразява отсъствието ти върху децата? Наистина ли ще се развеждате?

Джейди даже не мигна.

— На първия въпрос — да, на втория — също да, на третия — не знам.

Сам погледна настрана и изруга вътрешно.

— За Бога, така ли ще завърши двадесет и толкова годишно приятелство?

— Ти ми обясни. Ти го разруши.

Отново се почувства гузен, толкова силно, колкото и по време на телевизионното предаване.

— Налага ли се да сложим край? Няма ли начин да се спаси нещо? — спря го с ръка. — Не ми отговаряй, ако ще ми подхвърлиш някоя сърдита реплика — наведе се напред и понижи глас. — Чуй какво ще ти кажа. Онзи следобед отдавна мина. Извиних ти се по всички възможни начини, не знам какво повече да сторя. Сега искам да направим крачка напред, което значи да погледнем в бъдещето, но ми е трудно, защото не те виждам в картината. Не ми се ще да е така, Джейди. Никой не го иска.

Забол очи в чинията, Джейди не отговори. Беше спрял да яде.

Окуражен, Сам продължи да пледира.

— Излизането ти от дома е удар за всички. Сега Майкъл е в рехабилитационния център, но той ще се върне вкъщи и отново ще започне нормалния си живот. Твоето напускане на дома представлява нещо съвсем друго — пак вдигна ръка. — Забрави яда си. Слушай, Джейди, кажи ми искрено, какво чувстваш дълбоко в себе си. Може да ми отговориш, че нямам право да се интересувам, но не съм само аз. Ани и децата също се интересуват.

Джейди стисна устни. Изгледа Сам с изненадващо прям поглед — беше първият признак, че Сам е постигнал целта си. Вторият беше липсата на гняв в тона на Джейди.

— Искрено ли? Дълбоко в себе си? Смятам, че съм се преместил за постоянно.

— Но защо? — избухна Сам. Не си представяше как така ще живее и Джейди няма да е на една крачка от него. Джейди придаваше ред на нещата. Беше спирачката, когато прищевките заплашваха да надделеят над разума. Сега му се стори, че при него е надделял капризът. — На шести октомври обичаше Теки, а на осми престана да я обичаш, така ли? — Сам щракна с пръсти. — Просто ей така? В това няма смисъл.

— Ще се намери, щом като любовта не е била силна. Започнах да мисля, че още от самото начало бракът ми е бил грешка. Имал ли съм

чувства към Теки, или съм възприемал всички заедно — Теки, теб и Ани? Помисли за това, Сам. Беше странен експеримент.

— Но вървеше добре.

— Странно — настоя Джейди. — На първата ми среща с Теки бяхте и вие с Ани. Така и завършихме колежа. Оженихме се два месеца след вас, отпуските си прекарвахме заедно, наехме апартаменти в една и съща сграда, купихме първите си къщи в един и същи квартал, вторите ни къщи са една до друга. По дяволите, можем да си сменяме децата. Когато ни гледат хората, почти не могат да определят кои деца са на Поуп и кои — на Максвел. Така че — пое си дъх, — въпросът е дали съм бил влюбен в Теки, или във вас тримата.

— Трябва да си изпитвал нещо към Теки.

— Вярно е, но то не стигаше за двама.

— Явно, че любовта ти не се е задълбочила.

— Мъчих се деветнадесет години. По-рано липсата на достатъчно любов между Теки и мен се запълваше от вас двамата. Сега това вече го няма, защото вие сте част от проблема. Оставаме само Теки и аз. При цялото това изживяване около Майкъл, ние не си помагахме. Ако сега не го правим, кога? Вече нямам никакво отношение към Теки. Просто няма смисъл да се опитвам да задържа нещо без съдържание.

— А децата?

— Те ще ме посещават.

— А Денят на благодарността?

— Нека Теки сама си го прави. Никой не я спира.

На Сам му домъчня.

Разбира се, може да го направи, както винаги го е правила. Тя подготвя Деня на благодарността както никой друг. Но Ани няма да го организира както в миналото и значи, за пръв път ще го празнуваме поотделно. Теки ще пече пуйка само за себе си и за децата.

— Да си покани приятели — добави кисело той. Да покани Грейди Пайнър. Някога са били любовници, знаеш ли?

Сам знаеше. Ани му каза.

— Било е отдавна.

— Още се възхищава от нея. Всъщност затова е дошъл и по тази причина остана. Само почакай. Ще забърка още неприятности.

— Полицията не е открила да правил нещо лошо. Изглежда добре работи в къщата на Кормилия Харт.

— Това добре. Искам да кажа по мнение на Теки. Ще спи с нея. Само почакай.

— И кой пръв ще му даде тази възможност? Ако не искаш да се случи, не биваше да излизаш от къщата. Или е твоя, или не е. Или претендираш за нея или вдигаш ръце и напускаш.

— Такова нещо правил ли си с Ани?

— Тя знае, че няма да я напусна — каза Сам, но прозвуча много слабо. През главата му минаха думите, които използва сутринта „обезщетение“ и „възмездие“.

— Тя прости ли ти?

— Работя по този въпрос — дали достатъчно настойчиво? Не бе в състояние да си отговори. Все още ѝ предоставяше възможност сама да реши, а междувременно прекарваше повече време вкъщи след успеха на делото „Дън срещу Хановър“ бе бомбардиран от обаждания на жертви, които търсеха възмездие, но ги прехвърляше към други адвокати. Ангажираше се с по-малко работа — искаше да има повече време за Ани, но му хрумна, че би трябвало да е по-агресивен, за да я спечели отново. — Поне не се е появил друг мъж — каза на глас. Бъди сигурен, че на твое място, щях да направя нещо повече — отново погледна Джейди. — Затова не се оплаквай от Пайнър. Ти напусна дома си. Това е изоставяне. Теки играе честно.

— Тя все още е омъжена за мен — избърса устните си със салфетката и я хвърли върху покривката, — но за Бога, ако я иска, може да я има. Не ми харесва обаче, че се навърта около сина ми.

— Майкъл има нужда от някого — натърти Сам. Тази мисъл го натъжи, както винаги. — Мен не ме поглежда, а теб те няма.

— Посещавам го в Центъра.

— Знае ли, че си се преместил?

— Не съм му споменавал. Сигурно някое от момичетата му е съобщило. Джейна иска да дойде да живее с мен. Не знам какво мисли Лий. Никога я няма вкъщи, когато разговарям с Джейна. Непрекъснато е с Джон.

— Неразделни са.

— Не ми казваш нищо ново.

— Е, това е по-лошо от всичко — отбеляза Сам. Джон и Лий се поддържаха един друг по време на кризата и станаха едно цяло, за разлика от всички останали от двете семейства. Редно е Ани да може да разчита повече на него. Както и Зоуи.

— Тогава говори с Джон — посъветва го Джейди.

— И какво мислиш, ще постигна? Изобщо не ме слуша. Смята ме за двулик лъжец. Нищо чудно да имаш повече късмет, ако поговориш с Лий.

Джейди изсумтя.

— Лий и аз не се разбираме.

Сам помисли за своята дъщеря. Едно време тя разговаряше с него, доверяваше му се. А сега вече — не.

— Каква каша — измърмори той.

— Да.

Сам се извърна настрани, отпусна лакти върху коленете си и отпусна ръце.

— Добре — пое дъх. — Няма смисъл да разискваме повече. Хайде да поговорим за планинската вила. В края на месеца се открива ски сезонът. Какво ще правим?

Джейди се намръщи.

— По дяволите, не знам. Какви са намеренията на Теки?

— Не съм я питал. Тя ще се съгласи с теб. Излизането ти от дома е най-тежкият удар за нея. Така изведнъж нещата стават съвсем истински.

Джейди се облегна на седалката.

— А ако е бременна?

Сам се стресна.

— От мен ли?

— Ти използва ли нещо? Разбира се, не си. И тя не е изтичала до горе да вземе женски презерватив.

Сам го удари по рамото.

— Не е бременна.

— А ако е? — настоя Джейди, развеселен, както се стори на Сам. — Би се получила интересна развръзка.

— Не е бременна — повтори Сам, но изведнъж почувства, че започва да се поти. Не му беше хрумвало за бременност. Би трябвало, но не се беше сетил.

— А какво ще кажеш за СПИН? — не спираше Джейди. — Не ти ли е минавало през ума?

— Не — разгневи се Сам, — но ако се случи, вината няма да е на Теки, а твоя — от тая мисъл му се повдигна. Разговорът с Джон Дейвид му дойде много и той се изправи. — Докато аз разсъждавам по този въпрос, ти си помисли за планинската вила и за остров Сътърс. Ако ще се развеждаш с нас, трябва да стигнем до споразумение за подялба. Но те предупреждавам, ще се боря за честна делба. Поемам вината за онова, което извърших с Теки и за случилото се с Майкъл. Но само толкоз. Поиска да напуснеш дома си — добре. Искаш да се разведеш с Теки — твоя работа. Желаяш да си докажеш, че си подобър от нас, останалите и повече няма да си цапаш ръцете — хубаво. Ала ти живя двадесет години покрай нас. Оставяш ни, но да знаеш, че направо ще пропаднеш.

— Не вярвам.

— Както искаш. Без нас за нула време ще се превърнеш в още един Джон Стюарт. Това ли искаш? — отвратен от себе си, от Джейди и от цялото глупаво положение, той излезе.

Терапевтът в рехабилитационния център извършваше поредната процедура на Майкъл, а Теки го наблюдаваше, когато медицинската сестра я извика.

— Един мъж ви търси по телефона, мисис Максуел. Твърди, че е спешно.

— Сигурно е баща ти — прикривайки притеснението си, тя стисна рамото на Майкъл. — Веднага се връщам.

Сестрата я изчака в коридора и раздражено каза:

— Не е съпругът ви, а Сам Поуп. Обясних колко сте заета, а и нямам време да ви търся, но той настоя.

Теки се изплаши. През ума ѝ минаха безброй спешни съобщения, накарали Сам да позвъни и никое не беше приятно. Сърцето ѝ се разтуптя, докато стигне до телефона.

— Какво се е случило, Сам? Нещо с Джейна или Лий?

— Не, наред са.

— С Ани ли?

— Тя е добре. Теки, да не би да си бременна?

В този миг Теки не бе в състояние да мисли за нищо.

— Моля?

— Много жени забременяват дори и на четиридесетгодишна възраст. Ако е така, трябва да си пропуснала период.

Бременна? От онзи недовършен злополучен случай? Издаде силен, леко истеричен звук, а на ума си изрече благодарствена молитва, че нищо от онези лоши неща, които си представяше, не се е случило.

— Не съм пропускала. Не съм бременна.

Сам въздъхна с облекчение.

— Слава Богу. Има други много по-лоши неща, отколкото да сме създали дете, но при дадените обстоятелства на ум не ми идват много. Извинявай, Теки, нямах намерение да те плаша, но Джейди ми пушна мухата и аз се поддадох.

Също като Ани — засмя се Теки. Ани й липсваше. Дори не можеше да си представи как би се почувствала Ани, ако се окаже, че е бременна от Сам.

— Как е Майкъл? — попита Сам вече по-спокойно.

— Лабилен е. И главно заради мен. Не знам дали някога ще ми прости.

— Ще поговоря с него.

— Няма да е лесно. Ти също си един сред първите в списъка на обвиняемите.

Слава Богу, че не е бременна! Би било истинско нещастие, поне за Майкъл.

— Мога да опитам. Продължавай да се занимаваш с него, както досега. Рано или късно той ще осъзнае колко много го обичаш.

И тя разчиташе на това. Понякога само то я крепеше.

— Не се отчайвай, Теки. Ако имаш нужда от нещо вкъщи, звънни.

Тя наистина бе благодарна за грижите на Сам.

— На Ани може да не й е приятно.

— След като Джейди напусна къщата и те изостави и тя се чувства като мен. Помоли ме да се позабавя в града, за да покани дъщерите ти на вечеря — не иска да се смуцават от присъствието ми.

— О, Сам.

— Няма нищо. До късно ли ще останеш при Майкъл?

— Тъхъ — това беше най-важният проблем. Тя беше благодарна на всекиго и за най-дребната помощ. — Моля те, предай благодарностите ми на Ани.

— Непременно. Всичко хубаво, Теки.

Ани тъкмо свърши консултацията с поредния студент и подреждаше използваните книги на полицата, когато Сам влезе в кабинета ѝ. При шума от отварянето на вратата тя се обърна стресната. Първоначално изпита радост, но бързо се овладя.

— Сам, не те очаквах — погледна часовника си. — Нали имаше среща на обяд? — напоследък, сутрин, преди да тръгне за работа, той ѝ съобщаваше в подробности програмата си. Обясняваше го с „В случай, че имаш нужда от мен“. Според нея искаше да ѝ каже „Нищо не крия от теб“.

— Отложих я. Сетих се колко отдавна не съм идвал тук. Понеже няколко седмици ще бъдеш заета с изпити, а днес няма да бъда на вечеря у дома, ми се прииска да те изведе на обяд. Какво ще кажеш?

Тя пак хвърли поглед към часовника си, а после към хартиения илик върху шкафчето.

— Смятах да изям тук един сандвич, докато работя. Имам час в един и половина.

— Да отскочим само до кафенето. Ще те върна навреме.

С едновременния Сам щеше да излезе, но новият Сам бе спал с най-добрата ѝ приятелка. Все още беше обидена.

— Моля те, Ани. Време е, не смяташ ли?

Сигурно е прав, помисли си тя. Не може вечно да го отбягва, дори и да иска, а тя не искаше.

Без да го погледне, взе чантата си от най-долното чекмедже на шкафа. Когато се изправи, той вече държеше палтото ѝ.

Кафенето имаше славата на най-приятното заведение в целия университетски комплекс. Беше изтъркано като чифт стари любими обувки. Но тъкмо по това време беше пълно и шумно. Почакаха две минути, за да вземат каквото искат и Сам се намръщи:

— Тук е същинска дупка. Хайде да отидем другаде.

Но тя се чувстваше удобно на своя територия.

— Имай търпение. Напредваме.

— Искан да те заведа на някое хубаво място. Защо ли предложих това?

— Защото нямам много време, а това е най-близкото. Тук ми харесва — увери го тя. В него имаше университетска атмосфера.

— Исках да отидем някъде на много чисто, където има свежи цветя, келнерите са с ръкавици, масите са празни, така че никой да не се притесни, ако ти прошепна нещо на ухото.

Тя го стрелна сдържано. Не искаше да ѝ говори такива неща.

— Друг път — измърмори, докато се придвижиха с опашката напред.

— Какво ще желаете, доктор Поуп? — попита младият мъж зад бюфета.

Ани си поръча салата и чай, а Сам — двоен чийзбургер с бекон, картофи и кока-кола.

— Малко ме стряска — пошепна той, наведен над ухото ѝ, докато чакаха бургера да се опече.

— Какво?

— „Доктор Поуп“ — не го чувам често и не съм свикнал. Тъкмо се готвех да попитам кой, по дяволите, е доктор Поуп и осъзнах, че си ти. Почувствах се горд.

Тя се изчерви, но не отговори нищо — наблюдаваше как момчето гребва салата с риба тон и я сипва върху лист зелена салата.

— Караш ме да се чувствам горд — нашепна пак в ухото ѝ. — Ти си най-нормално изглеждащият човек тук.

Това е много лесно, помисли тя, като хвърли поглед към обкръжаващите я колеги. Би могла да каже същото и за него. И още, че е най-хубавият мъж сред присъстващите, а също и най-сексапилният.

— Някои от тези не толкова нормално изглеждащи хора са гении.

— Винаги предпочитам някой по-нормален на вид — изръмжа той. — А точно сега — повече от всякога.

През съзнанието ѝ минаха неотдавнашните събития и тя кимна. А после с глава даде знак на мъжа зад бюфета, че не иска пържени картофи.

Сам се извърна настрани, за да я гледа.

— Тази сутрин разговарях с Джейди. Наистина смята да сложи край на брака си.

Сърцето ѝ се сви.

— Толкова бързо? Окончателно? Без да го обсъди? Да не се посъветва?

— Кога си виждала Джейди да иска съвет?

Тя помисли малко.

— Прав си. Никога. Но да си говорим правичката, някой психоаналитик доста би се озорил с него. Остави отношенията му с Теки или нас. Приликата с баща му е невероятна.

— Май че и той го знае — Сам ловко пое преди нея салатата с риба тон, успя да я изпревари и с чая. Когато върху подноса бе сложен и неговия сандвич, тя го повлече към единствената свободна маса. Истински късмет, че намериха места в най-натовареното време. Кое то е добре, помисли тя. Наоколо имаше много хора и Сам няма да предприеме нищо, дори и тя да се поддаде.

Той не започна да се храни веднага. Облакът се на масата и започна да я наблюдава. Стана ѝ неудобно и го помоли да престане.

— Просто не мога — усмихна се той. — Ти не само си най-нормалният човек тук, ти си най-хубавата. Обичам те, Ани.

Тя извърна очи.

— Наистина.

— Сигурна съм.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ти вярвам.

— Но?

— Но понякога го показваш по особен начин.

— Веднъж, но то остана в миналото.

Тя бодна от рибата.

— Ако беше само това. Има последици. Бедната Теки.

— Не ѝ ли се сърдиш вече?

— Разбира се, че ѝ се сърдя. Но толкова отдавна сме приятелки, че ще бъде нечовешко от моя страна да не ѝ съчувствам. Съпругът ѝ я напусна. Сигурно се чувства изоставена — Ани би била съкрушена, ако Сам я остави.

— Грейди Пайпър действа ли ѝ успокоително?

— Донякъде. Но от друга страна е бясна, че е тук. Чувствала се е много нещастна, когато я е отблъснал.

— Джейди е убеден, че скоро той ще спи с нея. Ти как смяташ?

— Твърде е ядосана, за да го направи. А също и доста уплашена.

— Уплашена ли?

— Да не се обвърже отново с Грейди. Връзката им е била много силна. Освен това — добави Ани като го погледна в очите, — тя спа с теб и виж какво стана. Много мъка, огромна тъга, доста емоции. Мисълта да спи с когото и да било сигурно я ужасява.

Сам отвърна на погледа ѝ, без да мигне и се взря в нея мечтателно. Ани познаваше този му поглед. Разбра, че си я представя в леглото. Колкото и да беше ласкателно, в този миг не беше подходящо.

— Моля те, Сам — прошепна тя.

Той изправи гръб и се размърда на място — потвърждение, че се е възбудил. Решително захапа чийзбургера.

— Освен това — продължи тя, — едно от основните неща, по които си приличаме с Теки е, че произхождаме от разбити семейства. Най-важното за нас беше да се омъжим и да имаме деца. За Теки дори важи повече, отколкото за мен. Аз си мечтаех да стана учителка. Тя никога не е имала желание да бъде друго, освен съпруга и майка. Дали е било илюзия или не, за нея Джейди беше спасителна котва. Според мен, тя ще държи на брака, докато той наистина се разпадне.

— Не вярвам, че ще го направи.

— Защо?

— Защото заслужава нещо повече — поколеба се, някаква сянка мина в израза му и най-накрая той каза: — Джейди невинаги ѝ е бил верен, Ани. Връзките му не са били дълги и винаги съм научавал след това. Случвало се е да сме на работна закуска с адвокати и съм забелязвал, че някоя колежка, която винаги дотогава се е държала приятно, започва да страни от нас. Тогава Джейди е подмятал нещо от рода — като прекарам нощта с някоя жена, на сутринта си имам неприятности.

Ани се изуми.

— Сериозно ли говориш?

Той кимна.

— Никога по-рано дори не си ми намеквал!

— Какъв би бил смисълът?

Наистина, помисли си тя. Но действително ѝ подежда като студен душ.

— Какво си му казвал в такива случаи?

— Че греши. Че не е честно по отношение на Теки. Какво друго? В никакъв случай не бих могъл да ѝ разкрия истината, а ми беше ясно,

че ако го доверя на теб, щеше да си развалиш мнението за него. Все пак той ми беше най-добрият приятел — замисли се. — Странно как една проява на недискретност от моя страна събуди подобно презрение у него — вдигна ръка, за да я спре. — Знам, знам. Недискретността, която проявих, беше с жена му. Обаче ако искаш да обобщиш — постъпката ми не е по-лоша от онова, което той й е правил много пъти. Не че искам да оневиня станалото. Няма начин. Измамата си е измама и винаги заслужава порицание. Искам да ти кажа само, че Джейди много бързо и леко се отказва от брака си. Теки има право да се види със стар приятел и ако това я прави щастлива, аз съм на нейна страна.

— Ще го направиш ли?

— Кое?

— Ако кажа, че искам развод, ще се съберете ли с Теки? — за него би било лесно да го направи. Те много добре се познаваха. Прекалено добре.

Той пребледня.

— Да не би да искаш развод?

— Въпросът е хипотетичен. Става въпрос за Теки.

Той като че ли не я чу.

— Не искам развод, Ани. Казвал съм ти го много пъти. Обичам те. Искам да оправя нещата между нас.

— Ако аз се откажа от теб, ти ще отидеш ли при Теки?

Той се намръщи.

— За Бога, не. За какво ми е Теки?

Неудоволствието му беше очевидно и Ани наистина си отдъхна. Все пак можеше да измисли куп неща, за които Теки би му била необходима.

— Да ти готви, да те пере, да си общувате. За секс.

— Теки е добра приятелка, но тя не ме възбужда, а колкото се отнася до останалото, по-скоро ще си платя на някоя, преди да отида при Теки.

— Доктор Поуп?

Тя вдигна очи.

— Здравейте Джорджа, Джейсън — на Сам обясни:

— С Джейсън Фост се запозна на едно парти миналата година. А това е Джорджа Никълс — първа година асистентка — много доволна се обърна към Джейсън:

— Съпругът ми Сам.

Сам се изправи, подаде ръка първо на Джорджа, а после на Джейсън.

— Извинявайте, че ви обезпокоихме — започна Джорджа, като се обърна към Ани, — срещата ми с вас е в три часа, а няма да мога да дойда. Дали не е възможно да променим часа за утре сутрин?

Ани извади бележника с програмата си.

— Утре сутрин съм заета. Имам свободен час едва по обяд.

— На обяд ми е удобно.

Ани си записа. Затвори бележника и вдигна очи към Джейсън.

— Изглеждаш развълнуван. Добре ли си?

— Да. Просто оказвам морална помощ на Джорджа. Всичко наред ли е, мила? — попита той Джорджа, която кимна, благодари на Ани и двамата се отдалечиха.

Ани се загледа след тях. Джейсън вървеше и говореше, но все пак...

— Какво има? — пропита Сам.

— Джейсън не ми харесва.

— Нормално по-добре ли изглежда? — когато Ани се обърна към него, той продължи: — Чудесен е, независимо че според теб е развълнуван. Той гей ли е?

— Не е гей.

— Откъде знаеш?

— Сигурна съм.

— Кажи де.

— Говори се, че не е — натърти тя, — а слуховете не лъжат — пак погледна часовника си. Времето минаваше бързо. Започна да яде.

— Ако бях някакъв подозрителен по природа тип, щях да те ревнувам. Твоят Джейсън не е само хубав. Той е и млад. Какво не дават някои жени за млади.

— Някои мъже също — върна му Ани.

— Никога ли не си ли се изкушавала?

Идеше ѝ да потъне в земята.

— Омъжена съм.

— Това не означава, че не можеш да се изкушиш.

Тя продължи да яде известно време, после остави вилницата си, скръсти ръце в скута си и вдигна глава.

— До шести октомври съпругът ми ме задоволяваше във всяко отношение, включително и сексуално. Непрекъснато ме желаше. Така ме задоволяваше, че не ми оставаше време да мисля за други мъже. После копнежът му премина. Случи се нещо много неприятно. Все още се опитваме да се съвземем.

— Дай ми три часа в най-близкия мотел и ще видиш как ще започнем да се съвземаме.

Тя усети топли тръпки по гръбнака, но реши да не им обръща внимание.

— Не говоря за секс, а за доверие. Освен това непрекъснато си те представям с Теки. Няма да понеса да легна с теб, обсебена от мисли.

— Изхвърли ги — прошепна той по-настоятелно. — Ще направя така, че да не мислиш за никого другото, освен за мен.

Тя поклати глава.

— Няма да стане. Образите ви са много ясни в съзнанието ми.

— А ако заминем? Само двамата, където никога не сме ходили? Представата ще те следва ли?

— Не знам.

— Хайде да опитаме.

— При всичко, което става? — попита тъжна, объркана и уморена. — Не мога, Сам. Децата изживяват много тежък момент — опитват се да приемат промените в живота си, а също и аз. Понякога нощем се събуждам, разтреперана от страх и започвам да си мисля за основни неща около поддържането на къщата, пред което много жени си затварят очите.

Сам я погледна изумен.

— Защо не си ми казала досега?

— Защото ми е унижително. В университета се чувствам отлично — имам самочувствие, аз съм доктор на филологическите науки, имам научна степен, имам семейство. Като се огледам — наоколо, обгазвам жените, които се справят с всичко това — сви се, защото й се стори, че не се изразява достатъчно ясно. — Искам да правя всичко добре, но не съм сигурна дали успявам, защото понякога ми идва много. Заклевам ти се, че през този месец съм приготвила повече вечери, отколкото през последните три години. Не се оплаквам, изборът е мой, но за мен е допълнителна работа, освен всичко останало.

— Трябвало е да се оплачеш — сгълча я Сам. — По-често бихме могли да вечеряме навън.

— Не, не можем, защото всички се прибират по различно време, после децата си пишат домашните или говорят по телефона, Джон пък бърза за вкъщи, за да се види с Лий след това. Би било кошмар да им се определи час, за да ходим на ресторант. Готвеното е моят път на най-малкото съпротивление. Същото е и с Деня на благодарността. Разбира се, можем да резервираме маса някъде, но не е същото. Искам за Деня на благодарността да си направим хубава вечеря вкъщи. Смятам го жизненоважно за децата. Но знаеш ли колко ме плаши тая перспектива? За празника всичко трябва да се изпипа както трябва, а не просто да се отбие номерът, което означава да се заровя в готварските книги, да измисля меню, някои неща да приготвя предварително и да стоят във фризера. Говорим само за яденето, без да броим цветята, свещите и други неща.

— Ще ти помогна — заяви Сам.

С това си спечели слаба усмивка.

— Един невежа ще учи друг.

— Така ли? Аз съм готов.

— Сам, ти не умееш да готвиш.

— Може би е време да се науча.

— Кога? И ти нямаш време да ровиш в готварските книги.

— Ще намеря.

— На Джон Стюарт ужасно ще му хареса.

— Джон Стюарт да върви по дяволите — намръщи се той. — Аз съм пълноправен партньор във фирмата. Ще работя, когато желая.

Ани го изгледа развеселена и учудена. Обичаше го, нямаше как да го отрече. Тогава погледна часовника си.

— Ти можеш, но не и аз — набързо облече палтото си. — Ако не тръгна веднага, ще пропусна часа си — направи знак към недоизядения му сандвич. — Остани и го дояж.

Сам обаче метна палтото си на гръб, грабна няколко салфетки и сандвича и я хвана за ръка. После, както, когато бяха млади, невинни и изпълнени с идеализъм, я заведе до залата. Въпреки желанието ѝ, той я завладя с чара си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В басейна с вода до кръста, Теки придържаше Майкъл от едната страна, а терапевтът — от другата. Ритмично раздвижваха над водата ту крак, ту ръка; извиваха ги, изпъваха ги. Целта бе да постигнат пластичност и сила.

Неотдавна свалиха гипса на Майкъл. Въпреки предупрежденията на лекарите, той се надяваше, че ръката и кракът му ще се движат точно както преди. Дълбоко в себе си Теки се надяваше на същото и отчаяно желаше да се случи чудо. То обаче не се случи и настъпи още един емоционален срив.

— Как ги чувстваш? — попита терапевтът.

— Като че не са мои — измърмори Майкъл. — Ако приятелите ми видят как правя тези упражнения, направо ще ми се изсмеят. Чувствам се като бебе.

— Щеше да бъде по-лесно, ако наистина си бебе — отбеляза терапевтът, мил гигант със своеобразен хумор, многократно повдигал духа на Теки. — Бебетата обичат да учат. Опитват едно и също нещо много пъти. Падат, после стават. Не се стесняват. А големите се притесняват. Задоволяват се с това, което са. Не се стараят да направят нещо повече. Това им действа възпиращо. Не осъзнават, че с ума си на големи хора и при добро желание, могат да учат два пъти по-бързо и с двойно по-голям успех — след кратка пауза попита: — Какво ще кажеш, големи човече? Искаш ли да се избършеш и да започнем с уредите?

При уредите Майкъл се напрягаше повече отколкото в басейна, така че агитацията дойде тъкмо навреме. Майкъл измърмори, но терапевтът му помогна да изкачи стъпалата, вдигна го на ръце и го сложи в инвалидната количка.

— Ще се видим скоро — каза Теки и тръгна към дамската съблекалня. Двадесет минути по-късно, изкърпана и облечена, се върна в стаята на Майкъл. Тъкмо седна в шезлонга и Грейди влезе с голяма чанта.

— Обяд — обясни той и хвърли поглед към празното легло. —
Още ли не се е върнал?

— След малко — Теки дори не мръдна. Беше на крак от пет часа сутринта: стана и опече двойна доза сладки, а то беше само за начало. Сега, в средата на изморителния ден, бе вече твърде уморена и ядосана на себе си, че не предупреди Грейди да не идва. — На уредите е. Там не мога да помагам и реших да си почина.

Грейди бръкна в чантата, извади чаша с кафе и ѝ я подаде.

Тя уморено се усмихна.

— Благодаря, имам нужда от него.

— А от обяд нямаш ли нужда?

— Малко — настани се по-удобно. Беше благодарна за възглавниците върху шезлонга и за кафето на Грейди. Истински приятел, дори нещо повече, ако се вземе предвид миналото, но и в настоящето, той се отличаваше от другите. Беше мил, грижовен, беше край нея. Трудно ѝ бе да му се сърди.

Наистина, още бе омъжена за Джейди, продължаваше да се надява да се сдобрят — поне в името на децата и в това отношение присъствието на Грейди беше рисковано. Но нямаше сили да го отпрати.

— За какво си мислиш? — попита я той.

Тя въздъхна.

— Че всъщност не би трябвало да си тук, но ми е приятно да ми правиш компания. Докато бяхме в болницата, повече хора се отбиваха. Вече се върнаха към предишния си живот.

— Сигурно имаш много приятели.

Тя вдигни чашата и подуши аромата на кафето.

— Доста работа върша в града и познавам почти всички — отпи глътка. След плуването и душа топлината на кафето ѝ се стори божествена. — В Констънс има някои много свестни хора. Намират се и доста консервативни. Винаги са ме смятали за малко смахната — направи странна физиономия. — Чудя се какво ли мислят сега — отпи отново.

— Мисис Харт те харесва.

Корнилия Харт не беше клюкарка като другите. Вероятно дори не е чула за гафа на Теки със Сам.

— Тя е мила жена. Добре ли се отнася към теб?

— Много. Каза, че ще ми бъде много студено да спя в къщата, която ремонтирам. Накара ме да се преместя в нейното мазе.

— Наистина е смела — пошегува се Теки и си отдъхна като чу, че на Грейди ще му е топло. Досега бе успял да смени покрива на постройката и полагаше нова мазилка на външните стени. Още не беше стигнал до изолацията и отоплението.

Грейди се засмя.

— Да знаеш как изплаших полицаите. Видели ме да излизам от къщата. Помислили, че съм отишъл да крада.

Теки затвори очи.

— Благодаря ти, Джон Дейвид.

— Всъщност ми стана приятно: заловиха ме, а после откриха, че няма за какво. Единият не е лош. Другият обаче ме заплашва. Като няма за какво да се хване, много се ядосва.

— Сигурно е Конърс — прецени Теки. — Известно време синът му беше в един отбор с Майкъл. Пръв обяви тренъора за неподходящ, но не се съгласи да тренира децата. Само ако те докосне, кажи ми. Сам ще му напомни какви са правата му. Имат голям респект от него.

— Изглежда, Сам е свестен човек.

— Така е.

— Дали ще поеме защитата ми, ако партньорът му ги настройва срещу мен?

— Според Сам, ти нямаш вина за случилото се. Знае, че ако Майкъл не ни беше видял, нямаше да изтича на улицата по този начин — вдигна чашата към устните си, но не можеше да се скрие зад нея. Освен това бе безсмислено. Грейди знаеше какво е направила. Както и останалите.

— Обичаш ли го?

Тя премита.

— Сам? Обичам го, както обичам Ани. Те са ни близки приятели и сега много ми липсват. Идват тук на посещение, но не е както преди. Бяхме много добри приятели — спомни си за телефонното обаждане на Сам преди няколко дни и се усмихна. — Бедният Сам — това можеше да сподели с Грейди. — Изведнъж му хрумнало, да не би да съм забременяла. Страшно се беше изплашил.

Грейди я изгледа неспокойно и попита:

— А ти бременна ли си?

— Слава Богу, не. Да родя бебе от Сам, би било травма за цял живот. Не че не обичам бебето. Харесва ми да съм бременна. Обичах децата си като малки, да са около мен, да ги гледам как растат — припомни си ги преди години, когато и проблемите им бяха също тъй дребни. По-късно станаха по-големи. Погледна Грейди с кичура тъмна коса над челото му и си припомни момчето, което беше обичала някога. Спомни си общите им мечти за бъдещите им дена. От смутения израз на лицето му разбра, че и той мисли за същото.

— Имаш ли снимка на дъщеря си? — попита тя тихо. Бавно бръкна в джоба си, извади портфейла и показа снимка с орфан и краища.

— Тук е на три години.

Теки не можеше да отмести очи от лицето на малкото момиченце.

— Красива е — детето имаше очите, устата и гарвановочерната коса на Грейди. — Много прилича на теб.

— Но не по характер. Много е приказлива и дейна. Непрекъснато скача и се усмихва на хората — изведнъж спря. — Поне такава беше. Отдавна не съм я виждал.

— Не искаш ли?

— Как не. Сега е по-голяма, колкото повече расте и колкото повече ме вижда, толкова повече ми се струва, че ще ме приема такъв, какъвто съм сега.

— Няма нищо лошо в това, какъв си сега.

— Майка ѝ не мисли така.

— Тогава защо се е омъжила за теб?

Грейди потърка тила си.

— Много пъти съм се питал. Не съм намерил отговор.

Теки се опита да си представи жената. Знаеше, че през годините Грейди е имал разни жени, беше твърде мъжествен, но в представите ѝ те изникваха само като сенки без образи и имена. Лицето на детето, беше като на Грейди. Но по него не можеше да съди за жена му.

— Как изглежда?

— Кой, Шарън ли? — Теки кимна и той продължи: — Висока около метър и седемдесет, слаба, със светла кожа, кафяви очи и дълга тъмнокаестенява коса.

— Прилича на мен — тихо заключи Теки.

Той въздъхна.

— Страхувам се, че да.

— Нарочно ли го направи?

— Както терапевтът в затвора би казал, дълбоко в себе си сигурно съм го знаел, но навремето не го осъзнавах.

— Поне красива ли беше?

— Много красива.

— Хубав дом ли ти устрои?

— Така си мислех. Според нея къщата бе истинска дупка. Но беше моя, това ми харесваше. Тя обаче искаше да е по-хубава. Смяташе, че имам възможност да купя друга. Предполагам, за това се бе омъжила за мен. Смятала е да сменям къщите една след друга, докато мебелите ни напълнят цял завод. Вместо това, аз се местех непрекъснато от служба на служба и работех каквото ми попадне. В свободното си време строях лодки или изкарвах завършените в реката. Там бях сам с греблото. Харесваше ми. Понякога ме нямаше с дни. Тя полудяваше — от това и че бърках името ти с твоето.

— О, Грейди.

— Не страдах, когато ме напусна. Но Шели ми липсва.

Теки отново погледна снимката, преди да му я върне. Беше похабена от пипане и имаше следи от петна. Стана ѝ мъчно. Грейди би бил великолепен баща. Беше сигурна.

— Можеш да вземеш децата ми на заем, ако желаеш — пошегува се тя. — Което искаш от трите. Ще ти е трудно да отделиш Лий от Джон, Джейна винаги ще ти се налага, а Майкъл непрекъснато ще те разиграва, но те наистина са добри деца.

— Засега ще се заема с Майкъл — каза той засмян. — Благодаря ти. — „Улучих“ — помисли си тя и също се засмя.

Грейди смяташе да остане с Майкъл и Теки само колкото да обядва, но все пак се забави пет минути и старият му син пикап очевидно бе забелязан от Джейди, когато той влизаше в паркинга. През целия път до вкъщи Грейди мислеше какви ли обвинения ще се изсипят върху Теки. Не желаше да ѝ създава неприятности. Отиде до рехабилитационния център да види Майкъл, да поразсее момчето и да отмени за малко Теки. Гледаше да ѝ занесе кафе или сандвич и да свърши някои дребни неща, за да я улесни. Явно, никой друг не го правеше.

И ето сега подразни Джейди. Така не ѝ помагаше, но какво му оставаше? Сърце не му даваше да напусне града, преди да се убеди, че Майкъл ходи нормално и Теки е добре.

Щом се върна в Констънс, изля яда си върху кедровите тълпи, с които облицоваше задната стена на къщата. Вече няколко часа се занимаваше с това, качил се високо на стълбата, когато полицаите се появиха.

Погледна ги и заби два пирона, после пак стрелна очи надолу. Не мърдаха оттам. Реши да не се ядосва, но му беше трудно. Идеше му да им изкрещи. Беше сигурен, че Джейди ги е изпратил — предвид съвпадението по време.

— Какво има? — попита той по-добрия Дод.

— Налага се да поговорим, мистър Пайнър.

Покорно, тъй като не беше сторил нищо лошо и нямаше подобно намерение, Грейди пусна чука в джоба на престилката и заднешком слезе по стълбата. Щом стъпи на земята, пъхна ръце в джобовете на якето си, което го предпазваше от ноемврийския студ.

— За какво? — попита.

— За Молсън.

— Какво е това?

— Хайде, не се прави, че не знаеш — предупреди го Конърс.

Грейди се вторачи в Дод и той обясни:

— Молсън е къща с градина от четири акра малко по-надолу. Между десет и единадесет тази сутрин е била ограбена. Къде беше по това време?

Грейди усети как се стяга вътрешно. Без да проговаря, посочи към новопоставените дъски на стената.

— През цялото време ли?

— До десет и половина.

— После?

— В Макдоналдс.

— Колко време остана там?

— Пет минути.

— Бързо яде — подхвърли Конърс.

— Не съм ял. Взех нещата за навън. Подадох ми ги през прозорчето.

— Тук ли се върна да ядеш? — попита Дод.

— Не. Отидох да видя Майкъл Максвел.

— За какво, по дяволите, си го направил? Само си търсиш белята. Знаеш, че бащата на момчето не иска да ходиш там. Лайна ли имаш вместо мозък?

— Вижте, мистър Пайнър — спокойно се намеси Дод, — трябва да намерим свидетели да потвърдят, че сте бил на местата, както казвате. Мисис Харт не допуска, че ще ограбите някого, след като нищо не сте взели от нея, макар и да сте имали възможност. Тази сутрин ви е видяла за последен път в седем и половина. Някой видял ли ви е да работите тук?

Естествено не, помисли си Грейди. Иначе щеше да бъде много лесно.

— Освен ако някой е забелязал пикапа ми отвън. А за да ме види, трябва да заобиколи къщата.

— А в Макдоналдс? — попита Дод. — Там видя ли ви някой познат?

— Не съм излизал от пикапа.

— Надявам се, мисис Максвел ще потвърди, че си бил в рехабилитационния център.

— Или тя, или момчето — уточни Грейди и се обърна към Конърс. — Храната в Центъра не му харесва. Много обича сандвичите от Макдоналдс. Баща му да не се сърди, че съм му занесъл обяд, щом той не се е сетил.

— Хайде да погледнем вътре — подхвърли Конърс към Дод.

— Имате ли заповед за обиск? — попита Грейди. Познаваше законите и макар да не желаше да настройва тия двамата срещу себе си, нямаше да се откаже от правата си.

— Къщата е на мисис Харт — отвърна Конърс. — Тя ни разреши.

— Докато я ремонтирам, къщата е моя. Аз съм неин наемател.

— Плащате ли ѝ наем?

— Работата, която върша, е наемът. Така че това е мой дом. Без разрешение всякакъв обиск е противозаконен.

Конърс изгледа Дод.

— Той крие нещо.

— Но е прав — отбеляза Дод.

— Ако сега си тръгнем оттук, докато получим разрешение, той ще изнесе всичко.

— Няма да стане, ако го вземем със себе си — предложи Дод. — Съжалявам, мистър Пайнър, страхувам се, че се налага да дойдете до полицейския участък. Искаме да ви зададем още няколко въпроса.

Грейди усети как старият познат страх отново го обхваща.

— Има ли друга причина, освен че вече имам досие?

— Това е достатъчна причина — заяви Конърс и го хвана за ръката. Грейди машинално се дръпна и полицаят настръхна: — Да не би да искаш да ти сложа белезници?

Грейди дълбоко пое въздух и се изпъна. Обърна се към Дод.

— Ще се обадя по телефона. Ако позвъня оттук, адвокатът ми ще дойде в участъка.

— Казах ти, че крие нещо — възкликна Конърс.

— Всъщност нямате нужда от адвокат — по-добронамерено обясни Дод. — Никой не ви обвинява в нищо.

— Държа адвокатът ми да присъства — заинати се Грейди. И друг път му се беше случвало да го държат под око, да го дебнат и да го разпитват. — Оттук ли да се обадя, или от участъка?

Дод го отведе до кухнята на мисис Харт, откъдето се обади по телефона. Четирийсет и пет минути по-късно Сам Поуп влезе в стаята за разпити в полицейския участък на Констънс. Полицаяте ги оставиха сами.

— Теки ми каза да ви позвъня, ако имам неприятности — обясни Грейди. — Не бях сигурен, че ще дойдете, но тя твърдеше, че сте специалист по граждански права. Точно от това имам нужда. Разпитват ме за грабеж.

— Направили ли сте го? — попита Сам.

— Не, никога нищо не съм откраднал. Извършил съм убийство, сигурно сте чували.

— Да.

— Просто в този град има хора, които не желаят да съм тук.

— Джейди.

Грейди хареса прямотата му. Така всичко ставаше по-лесно.

— Претърсват къщата, пикапа ми също — предполагам. Настоях да видя заповедта за обиск, затова ме държат тук, докато я получат. Знам само, че слагат нещо в пикапа ми. Кой ще ме защити от тях?

— Аз — рече Сам и излезе от стаята. Когато се появи, направи му знак да стане. — Ще се срещнем с тях.

— Те казаха, че искат да ми зададат и някои въпроси.

Сам кимна.

— Няма друга причина да ви задържат тук, освен че Джейди ги пришпорва. Ако могат да убедят някой съдия да им даде заповед за обиск, добре. Но и да има претърсване, ние ще бъдем там — с ръце в джобовете, той вдигна уверено глава и тръгна към вратата.

Сам се върна в кантората чак към пет часа. Джейди го настигна в коридора.

— Какво, по дяволите, правиш, Сам?

Сам потисна раздражението си.

— Какво имаш предвид?

— Като защитавах Грейди Пайнър.

— Аз не го защитавам. Той няма нужда от защита. Не е нарушил закона — пое листчетата със задачи, които му подаде Джейди и влезе в кабинета си.

— Този мъж не е наш приятел — бавно започна Джейди, сякаш говореше на дете. — Няма да донесе нищо добро на Теки, нито на Майкъл. На мен също. Колкото по-бързо напусне града, толкова по-добре.

Сам прегледа съобщенията.

— Той е свободен човек, Джейди. Има право да живее, където пожелае.

— Съгласен съм, стига да не е в моя град.

— Ти живееш в Бостън. Констънс вече не е твой град.

— Притежавам къща там и плащам данъци. По тази причина имам право да си кажа думата за обстановката там.

— Не и когато е в нарушение на човешките права — възрази Сам и погледна под вежди. После вдигна глава. — Нямаш право да го правиш, Джейди. След инцидента непрекъснато насъскваш полицията да го следи. Не са в състояние да го обвинят в нищо. Чист е. Занимава се само с ремонта на Корнилия Харт. Защо не го оставиш на мира?

— А той защо не остави сина ми на мира?

— Чувства се отговорен за станалото. Мъчно му е за Майкъл и да ти кажа, много е хубаво, че е тук. Майкъл е мъжко момче, а сега кой му остана? Понеже се сърдиш на Теки, не му помагаш, на мен пък той

ми е сърдит, така че и аз не мога да направя нищо, остава Грейди. По-добре бъди благодарен — отдели една бележка, а останалите тръсна върху бюрото.

— Той преследва жена ми.

— Това какво те интересува? Нали я напусна.

— Тя все още ми е съпруга.

Сам вдигна телефона.

— Не може така, Джейди. Или я искаш, или не — набра номера от бележката. Беше на Бил Нийланд, чието дело за фалшификация на писма водеше той.

— А ти, какво ще кажеш за себе си? — не се успокояваше Джейди. — Твърдиш, че си ми приятел. А оставяш всичко в минутата, в която врагът ми се обади и хукваш към Констънс.

— Грейди Пайпър не ти е враг — бързо му отвърна Сам и продължи по телефона. — Здравсти, Бил. Току-що получих съобщението.

— В момента говорим за лоялност — напomini му Джейди. — Той не може ли да си намери друг адвокат?

Сам закри слушалката с длан и прошепна:

— От скоро е в града. Аз съм единственият адвокат, когото познава, освен теб — отстрани ръката си и каза на клиента си: — Първото, с което ще се занимаем в понеделник сутрин, е твоето дело. Тук съм го приготвил — разрови купчината върху бюрото си, вдигна някои папки, бутна настрани други.

— Той плаща ли ти?

— Още няма за какво да ми плаща — прошепна Сам, отдалечавайки уста от слушалката. На Бил каза: — Точно така. Смятам, че има добри възможности. Съдията направи някои грешки — прелисти няколко документа в другия край на бюрото.

— И то в работно време — отбеляза Джейди. — Излезе от кантората и отиде с кола до Констънс, за да го представяш, когато полицията го взе за разпит, а после уреди освобождаването му.

— Изчакай малко, Бил. Не очаквам да има решение до два-три месеца — обърна се и се разрови из папките върху шкафчето. — Бързаеме да подадем молбата сега, защото има някаква надежда да я разгледат преди Коледа, но на твое място не бих бил нетърпелив.

Спокойно. Щом подадем молбата, всичко остава в техни ръце. По-добре да поговорим другата седмица.

— Във фирмата времето ти струва пари — заяви Джейди.

— Разбира се. Всичко хубаво — Сам затвори слушалката. — Аз не преговарям с никого — поясни той на Джейди, все още с гръб към бюрото. Само предупредих полицаите, че така си просят завеждане на гражданско дело за причиняване на безпокойства. И дотам може да отидем, ако продължават да се държат към него както досега. Обръщам ти внимание, че ако се стигне до съд и твоето име ще бъде споменато. Така че по-добре, не се бъркай — и ядосан, изръмжа: — Къде е това проклето дело? Джой!

Когато Джой се появи, Джейди излезе.

— Къде е молбата по делото на Нийланд? — попита я Сам. — Вики работеше по нея. Молбата трябваше вече да е написана и готова.

Джой се смути.

— Вики замина за Провидънс.

Сам го чуваше за пръв път, но напоследък доста отсъстваше от кантората.

— Кога?

— В сряда сутрин — преди два дни.

— Какво прави в Провидънс? — опита се да си спомни дали е споменавала, че ще излиза в отпуск, но беше сигурен, че не е. В понеделник бяха говорили надълго и нашироко по делото Нийланд. Написа ѝ всичко, което искаше от нея. Тя имаше намерение да работи върху молбата цяла седмица.

— Ами мисля, да свърши някаква работа на Джон Стюарт — отговори Джой.

— Но Вики работи заедно с мен, а не с Джон Стюарт — неписано правило беше партньорите да не си отнемат помощниците. Той огледа бъркотията пред себе си.

— Моля те, направи ми услуга, Джой, разтреби бюрото. Вероятно съм много напрегнат и за това не виждам тая проклетата папка. Трябва да поговоря с Джон Стюарт.

Тръгна по коридора буреносно, подготвяйки се да се озъби на шефа си, ако той тайно е изпратил Вики Корнъл. Тя беше много по-способна от Том или Алекс, или от когото и да било от сътрудниците.

Знаеше, че когато ѝ даде задача, ще я свърши добре и навреме. Разчиташе на нея.

Джон Стюарт се беше облегнал на стола с ръце, сплетени върху корема. Имаше вид, като че очаква Сам.

— Каква е тая история с Вики? — попита Сам, забравяйки всякаква учтивост. А сега щеше да бъде само губене на време. От идването на Майкъл в съзнание Джон Стюарт не му обръщаше внимание.

— Вики трябваше да ми помогне за едно дело — безизразно съобщи Джон Стюарт.

Сам не повярва на ушите си.

— Значи си я накарал да остави моята работа, така ли да го разбирам? Тя не ти ли обясни върху какво работи?

— Спомена, а аз ѝ наредих да го прехвърли на Том.

— Том не познава случая. Нямах право да я пращаш.

— Имам право. Аз съм мениджър на тази фирма. В случай като този, имам последната дума.

— Но нямаш право — Сам прокара пръсти през косата си — усещаше, че започва да се паникьосва. Том Маки не различаваше задника си от дупка в земята, що се отнася до писмени молби. Сам не съобразяваше какво да прави. — Известно ли ти е какъв потенциал крие случаят Нийланд, Джон Стюарт? Бил дойде при нас от една свръх фирма. Ако се получи разрешение за ново гледане на делото, ще го водим ние. Големи пари ще паднат.

— Така ли? Загрижил си се за пари, значи? — попита Джон Стюарт. — Това е нещо ново. Отработените ти часове са плачевно малко.

— Какво имаш предвид?

Джон Стюарт наистина трябва да го е чакал, защото беше пригответил някакви листа върху бюрото си. Вдигна един, после го пусна отново.

— Последният месец имаш малко отработени часове. В нашата фирма не се работи по този начин.

— „Дън срещу Хановър“ донесе шест милиона долара. Тези пари са главно за фирмата, а не за мен.

— Не бих казал, че цялата сума е печалба. През всичките години, докато работеше тук, не си спечелил и грош, а и още не сме видели

тези шест милиона долара.

— Точно така, защото застрахователната компания на защитата трябва да събере сумата, а на застрахователите им е необходимо много време. Но ще дойдат и тогава фирмата съвсем няма да е на червено за годината. А сега се оплакваш, че съм имал малко отработени часове? Каква е пък тая глупост?

Съвсем невинно Джон Стюарт посочи:

— Ето, тук са отбелязани отработените ти часове.

— Но те са за период на дълбока лична криза. Или си го пропуснал?

— Как мога да го пропусна? Не прекарваш в кантората и по четири часа на ден.

— А когато ме няма, къде съм? В болницата, в рехабилитационния център, за да видя внука ти.

— Или в колежа, за да обядваш с жена си. Това ли правиш с парите, които получаваш всеки месец?

Сам понечи отново да прокара пръсти през косата си, но се сепна. Той не беше нисш служител, не беше някакъв младок, който има нужда от стягане. Беше адвокат с опит и пълноправен партньор във фирмата. Можеше да прави каквото, когато и с когото поиска.

Но в цялата работа се мътеше нещо. Чувстваше го, надушваше го в кабинета на Джон Стюарт и това не бе миризмата на старинната карта на Бостън, закачена на стената в ценна рамка с позлатен релеф.

— Изплюй камъчето, Джон Стюарт. Какво си намислил?

— Безпокои ме ролята ти в тази фирма. Съгласих се да те приема като партньор, защото Джон Дейвид ме убеди, колко е добре да имаме отдел за съдебни спорове, но вече не смятам така. След като нямаш имиджът, който желаем, не ме интересува дали носиш десет милиона от едно дело.

— Сърдит си заради Теки.

Джон Стюарт вдигна глава.

— Онова, което ти и тя извършихте, е отвратително, макар да не е изненадващо. Хората, които водят съдебни спорове, са от друг сой. Те работят с измета и той им оказва влияние.

— Моите клиенти не са измет, а солидни служещи.

— Доколкото си спомням, миналата пролет защитава проститутка, убила свой клиент.

— Беше действала в самозащита. Оправдаха я.

— В този случай клиентката ти не е солиден служащ.

— Бях определен от съда да я защитавам. Отне ми три дни. Къде е общественото ти съзнание?

Джон Стюарт погледна отегчено към тавана.

— Миналото лято пък защитава някакъв, обвинен в нелегално разпространение на принадлежности за наркотици.

— Чисти игли — нетърпеливо го прекъсна Сам. — Опитвал се да спаси един-двама наркомани да не се заразят от СПИН. За Бога, Джон Стюарт, ти си станал друг човек.

Джон Стюарт сви рамене толкова леко, че почти не нагърчи скъпия си костюм, марка „Брус Брадърс“.

— Така или иначе съм единственият жив партньор основател, както и мениджър на „Максуел, Роупър и Дайн“. Искам да си подадеш оставката като партньор.

Сам беше поразен.

— Какво?

— Разбра ме.

Джон Стюарт завъртя глава.

— Дадох ти дванадесет години висока продуктивност — възрази Сам.

Джон Стюарт нацупи устни към листата върху бюрото.

— Това е спорен въпрос, но имаме и неизгладими противоречия. Отношението ни към света и към работата на фирмата са различни.

— Така ли? Много партньори във фирмата имат различия.

— Искам да си подадеш оставката.

— Е, няма да я подам — гневно заяви Сам. — Тук съм пълноправен партньор. Инвестирали съм дванадесет години пот и кръв на това място. Фирмата е и моя. Ще се боря.

— Бори се колкото искаш — спокойствието на Джон Стюарт бе влудяващо. — Отнемането на Вики е само началото. Ще направя живота ти доста неприятен и ако след това, въпреки всичко, се задържиш, ще подложам на гласуване въпроса за партньорството ти.

— Няма да спечелиш.

— Бих могъл.

— Но няма — настоя Сам, взирайки се с недоумение в Джон Стюарт. После се изпъна и надникна през прозореца, гледката обаче не

му направи никакво впечатление. Отбеляза само още един удар върху живота, който допреди по-малко от месец смяташе за толкова хубав. Това го уплаши. Беше на върха на кариерата си, а Джон Стюарт искаше да го изрита. Да, действително имаха различия, но бе неоспорим факт, че фирмата „Максуел, Роупър и Дайн“ предоставя солидна и достойна за уважение база, за да оперира. Мисълта, че ще бъде принуден да промени тази база в момент, когато целият му живот бе объркан, направо го разтревожи.

— Първо най-неотложното — заяви той и се обърна да си върви. — До понеделник сутрин трябва да напиша молба. Това ще го обсъждаме друг път.

На връщане към къщи Ани се отби в супермаркета и излезе оттам с девет големи плика — рекорд за нея след решението и да купува повече храна наведнъж, за да им стига за цялата седмица. Тъкмо слизаше от колата и автомобилът на Сам спря пред гаража. Щом забеляза угрижения му вид, разбра, че нещо не е наред.

Той започна да ѝ говори, за да излее насъбраното и не спря, докато не пренесе и последния от деветте плика, плюс своя багаж — цял наръч книги, две големи папки с копия от делото Нийланд, бележките, оставени на Вики Корнъл в началото на седмицата и намерената върху бюрото ѝ незавършена чернова на молбата. През цялото време Ани се взираше в него, без да може да повярва на онова, което чува.

— Джон Стюарт иска да излезеш от фирмата?

Сам изръмжа гневно.

— Това е дългосрочният му план. Краткосрочният е да саботира работата ми. Тук вече почти успя. Налага се да работя в събота и в неделя, защото молбата трябва да се подаде в понеделник. А на мен не ми се иска да работя през целия уикенд. Смятах утре всички да излезем да вечеряме навън. Мислех да те разходя в неделя, да отидем до Рокфорт на гости на Пит или да отскочим на север към Огункуит. Сега край на всичко.

Ани много добре познаваше шестнадесетчасовия режим на Сам седем дни седмично, когато се готвеше за някое дело. Прецени, че щом няма поддръжка в службата, щеше да стане както преди. Вики Корнъл

му бе изпратена сякаш от небето. Тя поемаше поне шест часа и така Сам се разтоварваше, за да работи върху други дела. Освен това тя го освобождаваше от напрежението, което Ани забеляза, че вече го обхваща.

На Ани ѝ мина една неприятна мисъл. Вики Корнъл бе млада и талантлива. Дали Сам някога се е замислял как изглежда гола?

— Ама че копеле — продължаваше да нарежда Сам и за трети път в продължение на няколко минути прокара пръсти през косата си. Можеше да ми съобщи в сряда или да ми беше оставил бележка, че има нужда от Вики. Щях да уредя нещата по друг начин. Щях да накарам Том да поработи и макар че нямаше да не ми дадеше нищо завършено, поне щях да имам за какво да се хвана.

— А Вики защо не ти е казала нищо?

— Вероятно я е хванал, докато не съм бил в кантората.

— Но тя е могла да ти остави бележка или пък да ти се обади по телефона.

— Даа — Сам изглеждаше отвратен. — Ако го беше направила, щеше да попадне между два огъня. Вики Корнъл не би постъпила така. Тя е амбициозна — още едно обяснение защо е толкова добра, но то означава, че няма да се опълчи срещу Джон Стюарт. В този град той има много по-голяма тежест от мен.

— Подценяваш се — възрази Ани. Тя действително го вярваше и го каза с облекчение, защото се чувстваше гузна за друго. Всъщност беше доволна, че Вики е изоставила Сам. Искаше ѝ се той да има по-лошо мнение за тази жена.

— Джон Стюарт е по-възрастен — настоя Сам. — Има много връзки — облегна се на плота. — Кой е казал „Нещастieto никога не идва само“?

Ани се замисли върху заплахата на Джон Стюарт да предизвика гласуване, за да изхвърли Сам от фирмата. От всичко чуто, това я ядоса най-много.

— Смяташ ли, че ще подложи въпроса за партньорството ти на гласуване, или са празни приказки?

— Ще го направи и то с голямо удоволствие. Първо той не ме искаше във фирмата. Смята предишните си опасения за основателни. Аз не съответствам на имиджа, който има той и който изисква за фирмата.

Ани се обиди заради Сам.

— Джейди няма ли да го спре?

— Кой знае? Той е безотговорен. Някои негови реакции покриват изцяло мнението на Джон Стюарт, но други — не. Нямам представа как ще реагира. Иронията е в това, че при гласуване, всичко ще зависи от него. От петте партньори Джон Стюарт и Мартин Кокс ще се изправят срещу мен, но Уил Хенри ще ме защити. Така ставаме двама на двама. Остава Джейди.

Ани си представи и съвещанието, и гласуването. Видя как Сам се изправя, излага случая си. Тази мисъл ѝ причини мъка.

— По дяволите, ти направи толкова за фирмата. Изпълни задълженията си. Всяка от дванадесетте години, през които си работил там, те са печелили пари от теб. Обидно е да се подлага на гласуване партньорството ти. Смятам, че трябва да си подадеш оставката.

Той се облегна с две ръце на плота.

— За това си мислех по пътя към къщи и за малко не подминах отбивката.

— Подай си оставката, Сам — повтори Ани по-убедено и започна да разопакова продуктите. — Това е единственият изход при такава незащитима ситуация.

— По-лесно е да се каже да си подадеш оставката, отколкото да се направи.

— Щях да се съглася, ако се занимаваше с дела от общ характер — възрази тя. — Фирмите искат адвокати, които да им вършат цялата работа. За тях значение има бройката. Щом се свържат с някоя адвокатска кантора, все едно че са се оженили за нея. Играта се казва продължителност, но при теб случаят е друг. Клиентите ти рядко идват при теб втори път. Ти не си обвързан с тях чрез договор. Новите клиенти идват при теб едва при предявяване на обвинение. Практиката ти не е свързана с определено място. Можеш да започнеш работа, където и да е и да си я вършиш добре.

— При тази икономическа рецесия? — попита той нерешително. — Как ще издържам семейството си.

— Практиката ти не зависи от икономиката. Виж какво си свършил тази година. Наближава Денят на благодарността и сигурно вече имаш работа за следващите шест месеца. Той сви рамене.

— За четири.

— За шест. Достатъчно дълго живея с теб, за да знам. Много си скромнен, Сам. Вече имаш добра репутация и то още преди да беше спечелил делото „Дън“. Оттогава новите клиенти не ни дават мира. Само спомени, че имаш намерение да напуснеш и фирмите направо ще те заринат с предложения. Тогава ще имаш възможност да предявиш искания за заплатата. Ще се сбият за теб. Всеки ще те иска.

Тя спря работата си. Той я наблюдаваше безмълвно.

— Благодаря ти. След всичко, което ти сторих, това, че ми гласуваш доверие, за мен означава много повече, отколкото можеш да си представиш.

Когато я гледаше по този начин, тя сякаш почваше да се разтапя и сега не беше изключение. Независимо че ѝ беше изменил, тя усещаше колко е честен, уязвим, сдържан. Макар да бе силен мъж, Сам притежаваше тези черти.

— Професионалните ти умения никога не са били подлагани на съмнение — смотолеви тя.

— Поне имаш вяра в способностите ми. Не се ли тревожиш дали мога да го направя пак?

Тя извади от хладилника кутия за яйца и започна да я пълни.

— С Теки не, но понякога наистина не знам. Ти си много активен мъж. Непрекъснато работиш с жени.

— Не повече от когото и да било друг.

— Никога не съм мислила по този въпрос. Не ми е хрумвало, че можеш да се интересуваш от други жени.

— Аз не се интересувам — заяви той, както много пъти преди това — сложи ръка на тила ѝ и с палец я погали по лицето. — Липсваш ми, Ани.

Тя продължи да нарежда яйцата, но усети как по тялото ѝ се разлива топлина. Започваше от главата и стигаше до гърдите ѝ. При всяко движение на палеца му слизаше все по-надолу. Опита се да я потисне. Някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше да не се поддава, но не съобразяваше какво означава това. Защо се въздържа? От гордост? За да го накаже? Поради недоверие? В този момент нищо не ѝ се струваше логично. Не устоя на подтика да се обърне и да зарови глава в прегръдките му.

— Ани? — прошепна той, като се приближи.

— Недей, Сам — успя да изрече напрегнато тя.

— Обичам те. Искам да ти покажа колко.

Тя все още се опитваше да се измъкне.

— Това е само секс.

— Любов е.

Някога и тя така мислеше. Когато бяха по на деветнадесет и двадесет години и започнаха да се срещат; когато лягаха, знаеха, че е от любов. Тя опозна тялото му, преди да опознае същността му, но сега бяха по-възрастни. Ани имаше болезнено ясна представа за своето собствено тяло сега. Не беше тъй младо, както едно време. И никога вече нямаше да бъде тъй младо. Но винаги щеше да има млади жени, които ще се опитват да привлекат погледа му. За нея бе необходимо да знае, че със сигурност е неин, независимо от обстоятелствата.

— Не мога, Сам.

— Обичам те.

— Достатъчно ли е? — яйцето в ръката ѝ се счупи. Изруга тихо и се обърна към мивката, преди да е потекло. В този миг шум от стъпки при задната врата извести, че Зоуи и Джон се връщат от свиждането с Майкъл.

Първа влезе Зоуи. Видяла Сам толкова близо до Ани, сякаш се поколеба, промърмори „Здравейте“ и избяга в стаята си. Ани щеше да я извика, но точно в този миг влезе Джон.

— Как е Майкъл? — попита Сам, приближавайки се още поплътно към Ани. Тя знаеше, че го прави нарочно и се запита дали няма да се спречат. Настроението ѝ не беше подходящо. Омръзна ѝ да изживява неприятности.

— Прибира се вкъщи — каза Джон.

Ани се обърна възбудена.

— Кога?

— Другият петък, ако дотогава се научи да ходи с патериците.

— С патерици? — ахна тя. След като отмина времето, когато не знаеха дали Майкъл ще дойде в съзнание, а още по-малко, дали ще проходи, сега патериците звучаха като истинско чудо. Обърна се към Сам. — Патерици. Но това е чудесно!

— Не понася повече Центъра — поясни Джон. — Оттам смятат, че вкъщи ще бъде по-добре. Лично аз не знам. Вкъщи ще бъде много зависим от Теки, а ѝ е много сърдит — последното беше обвинение и към Сам.

— Може да е за добро — изтъкна Сам. — Ще се наложи да си говорят повечко, да овладеят гнева си.

— И мислиш, че това ще помогне? — попита Джон. — Щом искаш, продължавай да смяташ така.

— Джон... — Ани спря, защото Сам леко я стисна за рамото.

— Може би е време и ние да го направим — предложи той. — Хайде, Джон, кажи го. Кажи ми пак какво мислиш за мен.

Джон изсумтя и тръгна към вратата.

— Знаеш какво мисля за теб.

Сам го хвана за ръката.

— Кажи го. Давам ти възможност да излееш всичко, което ти се насъбра. Не всеки баща дава на детето си такъв случай.

— И не на всяко дете баща му, когото направо е боготворяло, лъже майка му с някоя, която му е почти като втора майка. Това е направо кръвосмешение.

— Добре — предизвика го Сам. — Кръвосмешение е добре. Карай по-нататък.

— Сам — обади се Ани уплашена. Сам беше възбуден от случилото се в кантората. Не беше в състояние да се кара с Джон.

— Изкукуригал си — продължи Джон. — Потъпка всичко, на което ни беше учил.

— Още, хайде, не спирай!

— Разклати доверието ни. Вече не ти вярваме. Думата ти не струва пукната пара.

— Джон...

— Няма ли надежда за изкупление? — попита Сам. — Помниш ли, как като шестгодишен удари предния прозорец с топка, въпреки обещанието ти да не риташ пред къщата? Или когато си взе шофьорска книжка и на заден ход от гаража отнесе пощенската кутия, въпреки обещанието ти да внимаваш?

— Беше случайност.

— Точно така. Случват се случайности. И понеже го изживя дълбоко, и защото те обичам, ти простих. Какво ще кажеш за мен? Не заслужавам ли същото?

— Ти си ми баща. Трябва да ми даваш пример.

— Да, но и аз съм човек — напомни му Сам. Щом пусна ръката му, Джон тръгна. — Кога е мачът ти утре?

— Не искам да идваш — обади се Джон от коридора.

— По кое време? — извика Сам.

— Ще ми пречиш да играя.

— По кое време?

Ани чу стъпките на Джон нагоре по стълбата. После врата се затръшна и последва тишина. Сам отпусна глава на гърдите си. Остана дълго така, а в това време сърцето на Ани щеше да се пръсне. Най-после вдигна очи към нея — бяха пълни със сълзи.

Трогната от сълзите му и от очевидната му болка, тя пристъпи към него и го хвана за ръка.

— Времето лекува всички рани, Сам.

Той кимна. Въздъхна тежко с вид на победен, освободи ръката си от нейната, събра книжата си и излезе от кухнята.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На зазоряване Теки бе обхваната от радостна възбуда. Днес Майкъл щеше да се прибере вкъщи. Снощи изчисти къщата от горе до долу, сготви любимото му телешко варено, направи любимата му салата, опече любимия му кейк. Щом отвориха магазините, изпрати Джейна и Лий — те не пожелаха да отидат на училище — да купят свежи цветя, голям букет с балони и плакат с надпис: „ДОБРЕ ДОШЪЛ ВКЪЩИ, МАЙКЪЛ“.

Провесиха го между колоните пред входната врата. Докато момичетата окачваха гирлянди на долния етаж, Теки се изкъпа и облече. Сложи най-ефектния си блузон и клин и завърза косата си с панделка. Почти нямаше нужда от грим. За пръв път от седмици лицето ѝ грееше, вътрешно се чувстваше въодушевена. Във възбудата около подготовката за завръщането на Майкъл, сдържаността на момичетата към Теки бе забравена за известно време. Отново беше тяхната майка, а тя желаше само това.

Джейди настоя той да докара Майкъл вкъщи. Теки беше доволна. Искаше Майкъл да е сигурен, че баща му няма да изчезне от живота му, независимо къде живее.

Според уговорката, Джейди щеше да отиде в рехабилитационния център в десет часа, да вземе Майкъл заедно с терапевта — той щеше да им помага през деня — и към единайсет да пристигнат в Констънс. Цяла седмица Теки пренася нещата на Майкъл вкъщи. За Джейди остана само една торба.

Около десет и половина Лий и Джейна застанаха на прозореца. Към единнадесет без петнадесет, когато Теки се присъедини към тях, вече бяха обхванати от безпокойство.

— Татко сигурно е закъснял — предположи Лий.

— В никакъв случай — направи ѝ забележка Теки.

— Точността е едно от ценните му качества — защити го Джейна.

На Лий и хрумна нещо друго.

— Да не би да са променили решението си да го пуснат.

Джейна се намръщи.

— Говориш, сякаш ще го пускат от затвора. Той не е извършил нищо. Пък и нямат право да променят решението си.

— Може да е паднал — продължи Лий. — И да се е ударил.

През ума на Теки минаваха същите мисли, но тя се насили да не се тревожи.

— Щяха да се обадят.

— Не е изключено да не му хареса да спи долу — предупреди Джейна. — Той знае ли?

— Знае — увери я Теки. Бяха обсъдили всичко с Майкъл, с терапевта му и сътрудника от общественото подпомагане към болницата. По този начин, мислеше си тя, ако нещо не му хареса, би могъл да обвини терапевта и сътрудника по общественото подпомагане наравно с Теки. Нея вече я обвиняваше в какво ли не.

— Той знае, че превърнахме всекидневната в спалня и зимната градина — в стая за упражнения. Известно му е, че всяка сутрин ще идва терапевт, а следобед — учител. Осведомен е, че три пъти седмично ще ходи на басейн в клуба.

— Кога ще се върне на училище? — попита Джейна.

— Когато може да ходи достатъчно стабилно, макар и придържайки се за парапета. Предполагам, през март.

— А дотогава не, така ли?

Колко относително е всичко — мислеше Теки. Нищо не е, ако Майкъл загуби пет месеца от училище, в сравнение с това, до края на живота си да остане инвалид или нещо още по-лошо.

Най-после Лий извика:

— Ето ги! — спусна се тичешком и заедно с Джейна излязоха пред вратата.

Теки ги последва. От силно вълнение сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Джейна и Лий се суетяха, докато той нагласи патериците и се изправи на крака. После се отстраниха напрегнато и тогава той с мъка тръгна напред. Джейди вървеше от едната му страна, а терапевтът — от другата. Всяка крачка беше огромно изпитание: поставянето на патериците, преместването на тежестта върху тях, несигурното поклащане на краката му. Теки знаеше колко му е трудно. Часове наред

бе прекарала до Майкъл, докато терапевтът се занимаваше с него, но сега забеляза нещо, което по-рано го нямаше. На лицето му бе изписана решителност.

Теки се почувства горда. Вьодушеви се. Испита надежда и любов, но и известна тъга — детето ѝ не се затича към вратата както винаги. Ала все пак се прибираще у дома. Беше толкова благодарна, толкова щастлива, че гърлото ѝ се сви, а очите ѝ се просълзиха. Засмя се, усмивката ѝ разцъфтя, когато той я приближи. Устните ѝ потрепнаха. Тя избърса крадешком сълзите си — той беше погледнал към нея с усмивка. На душата ѝ стана по-леко. Засмяна през сълзи, тя го взе в прегръдките си.

— Великолепен си, Майки — възкликна тя и в този дълъг, щастлив миг, изпълнен с гордост, за нея всичко беше наред. На другия ден Майкъл можеше да си спомни какво е направила и отново да я намрази, но в този ден той беше нейното момче, което се връщаше вкъщи.

Тъга. Измяна. Болка. Ани разсъждаваше върху думите, които надраска в бележника си. Една жена има нужда от сила, за да преодолее и трите. Не знаеше дали ще е в състояние да се пребори.

Изнамираще всякакви причини да извини Джон, че не прощава на Сам и защо Майкъл и Джейди не прощават на Теки, но стигаше ли дотам, тя да извини Сам, нещата се объркваха. Болката, която той ѝ причини, беше толкова дълбока, колкото и любовта ѝ към него. Не можеше да бъде обективна. Просто не беше във форма. Най-различни емоции я теглеха на различни страни, изтощаваха я, обезсилваха я до такава степен, че понякога единственото ѝ желание беше да се свие някъде, да забрави всичко и нещата да бъдат както преди. Представяше си завръщането на щастието и усмивката, но внезапно изникваха неканените образи на Теки, Вики Корнъл или на някоя клиентка без лице, която би могла да възбуди Сам, и тогава усмивката ѝ изчезваше.

Ядосана хвърли химикалката, събра книгите и тръгна за час. По коридора и по стълбите мислеше за предстоящата дискусия. Щеше да наблегне върху противоречията в творбите на Джейн Остин. В романа „Ема“ Ема е гласът на въображението, мистър Найтли — на здравата

логика, а в „Гордост и предразсъдъци“ Мери Бентли е рационална, докато сестра ѝ Лидия — емоционална.

Каква ирония, помисли си Ани — противоположности, които минават от една крайност в друга, объркване на конфликтни представи. Завиждаше на Джейн Остин. Би дала всичко, за да превърне събитията от последните два месеца в част от роман.

Забави крачка. Джейсън Фост говореше с няколко студенти преди часа. Макар че се чувстваше гузна, всеки пореден път, когато го виждаше, изпитваше все по малко неудобство. Понякога беше наперен, друг път — смирен. Дали е наред?

Студентите я поздравиха и тръгнаха към аудиторията.

— Искам да ти задам набързо един въпрос, Джейсън? — задържа го тя. Щом другите влязоха, попита: — От известно време изглеждаш като смазан. Добре ли си?

— През ноември — отвърна той с крива усмивка, — тенът ми избелява.

— Сериозно ти говоря. Добре ли си?

— Болен съм от любов.

Тя се постара да не се изчерви.

— Не е това. Не съм за тебе, не ти подхождам и ти го знаеш. Сигурен ли си, че не си болен?

— Разбира се — увери я той, но имаше разтревожен вид. — Може ли да поговорим след часовете?

Ани имаше цял списък със задачи, но беше длъжна да отдели малко време на Джейсън. След случилото се, изпитваше отговорност към него.

— Разбира се. Не съм обядвала. Защо да не говорим в трапезарията?

Кимна ѝ в знак на съгласие и отвори вратата. Заемайки мястото си в дъното, той като че се разсея.

След часа няколко студенти имаха въпроси към нея. Тя им отговори, после направи знак на Джейсън. Минаха през пълните коридори и влязоха във факултетската трапезария. Настаниха се на една маса — Ани със супа и чай, а Джейсън — с чаша мляко.

— Хубаво място — огледа се той.

— Не си ли идвал тук?

— Идвал съм, но все пак ми прави впечатление.

— Очакваш ли нещо? — тя започна със супата.

— То е едно от нещата, за които исках да разговаряме. Тревожа се за следващата година. Действително искам да заема това преподавателско място. Имам нужда от пари.

— Мислех, че за теб парите не са проблем — отбеляза тя скептично.

— По-рано не бяха — завъртя чашата с мляко между дланите си.
— Баща ми току-що обяви банкрут.

— Не!

— Да. И то не защото бизнесът не върви и кредиторите го налагат. Появиха се сериозни проблеми със законите. Не е изключено да бъде обвинен в измама с недвижими имоти. Все едно земята пропадна под краката ни.

— Аз мислех... — изумена започна тя.

— Че има много пари ли? — подсмръкна. — Така си мислят мнозина, но не е вярно. Преди няколко поколения може би, ала богатството се стопи. Баща ми започна с добър капитал и го увеличи по време на бума с недвижими имоти, после обаче интересът спадна, а той се отнесе лекомислено към промяната. Сега докато трае правителственото разследване целият му капитал или е замразен, или се отделя за данъци.

Ани си представи каква травма ще предизвика това.

— Съжалявам, Джейсън. Сигурно на цялото ви семейство е трудно. От кога знаете?

— От няколко седмици. Но той се опитва да се държи.

— Чувствам се ужасно.

— На мен да знаеш какво ми е — въздъхна Джейсън и пак подсмръкна. — Извън релсите съм, съвсем сам. Баща ми твърди, че ме е издържал достатъчно дълго. Щял да ми дава малка помощ, но аз трябва да работя, за да живея.

— Обучението не е проблем — увери го тя. — Ти така и така имаш предимство пред останалите, за това ще получиш и стипендия.

— Не е достатъчно. Наистина искам да заема преподавателското място. Какви са шансовете ми?

Не би могла да му вдъхне голяма надежда.

— Същите както при последния ни разговор. Ако до юни направиш дисертацията си, би успял. Хоунмън ще търси човек, взел

степен.

— Смяташ ли, че ще се справя?

— До юни? Разбира се, ако желаеш. Все пак какво представлява волята, освен вяра и упоритост.

Джейсън се намръщи.

— Емерсън ли го е казал?

— Олдъс Хъксли.

Той изсумтя и отпи голяма глътка мляко. Когато остави чашата, каза:

— Според теб, ще мога ли да преподавам?

— Ти си най-добрият ми асистент.

Погледна я право в очите и изрече тихо:

— Все пак е някакво успокоение.

— Джейсън... — въздъхна тя.

— Извинявай. Не се стърпах. Наистина беше удар за мен.

Тя също заговори тихо:

— За мен също, да ти кажа право.

— Защо за теб? Та ти си страхотна.

Тя се изчерви.

— Не страхотна. Четиридесетгодишна и омъжена. Мислех, че не съм способна да извърша такова нещо.

— Но ти нищо не си направила.

— Няма значение. Помогна ми да разбера, че е възможно да сгреша.

— Не ми изглеждаш щастлива. Сега нещата по-добре ли са у вас?

Нямаше намерение да обсъжда брачните си проблеми с Джейсън и се опита да измести темата:

— По-добре, отколкото у вас. Чувствам се ужасно за това, което ми разказа. Нищо чудно, че изглеждаш толкова блед.

Той прочисти гърло.

— Това е другото, за което исках да говоря с теб. Права си. Наистина не се чувствам много добре. Ще ми посочиш ли някой добър лекар в града?

— Какво ти е? — изведнъж я обхвана майчинско чувство. Предпочиташе тази роля, много повече, отколкото — на негова любовница.

— Чувствам се изморен. Слаб. Нещо такова.

— Ходил ли в университетската здравна служба?

— А, не, благодаря.

Дали от майчин инстинкт, вина заради минал грях, или безпокойство за умен млад човек, тя поиска да му помогне.

— Имам интернист в Бостън. Съпругът ми и аз често се консултираме с него. Ще те приеме, сигурна съм — извади лист и химикалка от чантата си. — Обади му се от мое име. Ако ти направят въртел, кажи, че си ми братовчед. И ако все пак не ти дадат час, звънни ми, аз ще го уредя — подаде му листа с името и телефонния номер на лекаря. — А що се отнася до преподавателското място, прави, струвай, но трябва да вземеш степен до пролетта.

— Ще ми станеш ли консултант?

— Знаеш, че ще го направя.

— Не бях сигурен поради връзката ни.

Тя пак се изчерви.

— Връзката ни е чисто професионална.

— Точно така.

— Това е всичко, което може да има между нас, Джейсън — подчерта тя по-тихо.

— Разбрах — отвърна той и на една голяма глътка допи млякото.

Разговаряй строго професионално, повтаряше си Сам, но не беше лесно. Откакто развали отношенията си с Джон Стюарт, седмичните събрания на партньорите на „Максуел, Роупър и Дайн“ се превърнаха в мъчително изпитание. Чувстваше някаква враждебност. Понякога — прикрита, друг път — не толкова, но всички бяха станали раздразнителни и трябваше да се процедира много внимателно, за да се реши какъвто и да било въпрос.

По молба на Сам темата за деня беше разпределението на сътрудниците към партньорите. След като изслуша анализа на колегите си за новите клиенти, новите правила и процедурата по заплащането, бе обхванат от нетърпение да се изкаже. Облегнат назад на стола, изглежда един по един четиримата около елипсовидната маса за заседания.

— Напоследък се сблъсках с един проблем — започна той. — Моят сътрудник беше прехвърлен към друг партньор и то в процес на работа по дело. Необходимата ми литература изчезна тайнствено от библиотеката. Куриерите носят документите на клиентите ми със закъснение. Секретарката ми беше „взета на заем“ и когато ми потръбва, се оказва, че непрекъснато е заета. Според мен се налага да изложим въпроса до ръководството на фирмата.

— Джон Стюарт е мениджър — напомни без никаква нужда Мартин Кокс — и то от двадесет години. Аз никога не съм имал такъв проблем.

— Няма и да имаш — отбеляза Сам. Мартин и Джон Стюарт бяха приятели. — Но само защото нещо се прави от двадесет години не означава, че е най-правилното. Сегашното ръководство не ми помага. Може би трябва да се сменяме като мениджъри, да наемем мениджър по бизнеса или да назначим повече секретарки и библиотекар.

Мартин се намръщи.

— Допълнителен персонал изисква средства. Не е разумно да правим повече разходи.

— Но се налага да се направи нещо — настоя Сам — Не получавам нужната ми поддръжка и това вреди на клиентите ми. Ако бях параноиден тип — тук погледна Джон Стюарт право в очите, — бих казал, че някой се опитва да пречи на работата ми.

— Това обвинение ли е? — попита Джон Стюарт с известна ирония.

Строго професионално, подсети се Сам, въпреки че вътрешно кипеше.

— Обвинение е само защото беше отправена заплаха. Нямахше намерение да изплюе камъчето, но самодоволната усмивка върху лицето на Джон Стюарт го раздразни. Обръщайки се към другите партньори, поясни:

— Джон Стюарт ми даде да разбера, че подобни неща ще продължават да се случват; ако не си подам оставката.

Джейди остро погледна баща си, а партньорът на Сам по спорни дела Уил Хенри попита:

— Вярно ли е това, Джон Стюарт?

Джон Стюарт сви устни.

— В светлината на някои неотдавнашни събития, не смятам, че Сам притежава нравствените устои да продължава да бъде партньор в тази фирма.

— Нравствени устои ли? — повтори Сам с тон, с който показва, че знае за Мери Макгонигл.

— Нравствени устои — натърти Джон Стюарт, но самодоволната му усмивка се бе превърнала в нещо по-страшно.

— Това е едно мнение — меко се намеси Джейди.

— Нещо повече от едно мнение. Това е мнението на половината съдебна общност в Бостън. Мълвата се носи.

Сам се наведе напред.

— Глупости. Точно в момента аз съм златното яйце в общността. Ако е плъзнал слух за мои лични работи, той е излязъл от твоята уста, за да стигне до ушите на няколко подлизурковци, които се водят по фарисейските ти глупости.

— Ааах — въздъхна Джон Стюарт, — значи ръкавицата е хвърлена. Винаги съм се питал кога ли ще стане. Изметът винаги замирисва.

— Съвсем прав си. Ръкавицата е хвърлена — Сам се изправи. Игрите на Джон Стюарт му бяха ясни. — Искаш гласуване. Тогава, хайде! Нека да видим дали ще събереш необходимото мнозинство, за да ме изриташ оттук.

Преди Джон Стюарт да отговори, Джейди скочи.

— Съжалявам — погледна часовника си, — днес няма да има гласуване. Вече закъснях за съвещание.

— Джон Дейвид, седни — нареди баща му, но Джейди излезе, без да се обръща.

— Ето ти отговор — обърна се Сам към Джон Стюарт. — Той няма да гласува срещу теб, но няма да гласува и срещу мен.

— Ще гласува — заяви Джон Стюарт. — Обещавам ти го.

— Добре — отговори Сам. Отиде до вратата и се обърна. — Междувременно стой настрана, Джон Стюарт. Ако продължаваш да ми правиш спънки, ще те съдя. Това как ще се отрази на имиджа на фирмата ти?

Излезе изправен, пресече коридора и стигна до кабинета си, където се отпусна на един стол и се размисли. Известна утеха бе, че Джейди не желаше да гласува срещу него, но не беше кой знае какво.

Почти му се искаше да бяха гласували. Чувстваше се изоставен и беше важно да знае къде се намира не само в това, а и в други отношения.

Погледът му падна върху вестника, в ъгъла на бюрото. Вдигна го и препрочете некролога за един от съдиите във Върховния съд — известен и уважаван човек. Кончината му откриваше вакантно място, което трудно щеше да се запълни, защото кандидатите бяха извънредно много. Сам си представи, как точно в този момент доста мъже и жени звънят по телефона и опитват шанса си.

Ако Сам беше десет години по-възрастен, сигурно и той би кандидатствал. Двамата с Ани често си бяха говорили колко идеално би му се отразило съдийството, когато стане на петдесет години. Ще избегне напрежението на частната практика, а и престижът е голям. Не че губернаторът би имал нещо против възрастта му. Губернаторите обичат да държат под контрол съда и колкото по-дълго стоят там определените от тях хора, толкова по-добре. Но Сам беше само на четиридесет и една година. Беше в разцвета на кариерата си. Още не се бе подготвил вътрешно за съдия.

Много лошо. Би могло да бъде идеално. Но друг път.

Ако беше десет години по-възрастен, би се кандидатираше. И щеше да получи мястото. И да каже на Джон Стюарт в очите, да си го начука.

Грейди изруга; навън всичко бе побеляло от сняг. Десет сантиметров сняг изненада предната вечер Констънс. Снегорините бяха почистили, но въпреки всичко бе опасно да се шофира.

Последният път, когато мина по улицата на Теки, в пикапа му се блъсна Майкъл. Затова този път влизайки в пресечката, той практически пълзеше. Снегът скърцаше под гумите. Слезе и се възхити на девствената красота на гледката.

В редките дни, когато в Гълън падаше сняг, беше красиво, но онова бе друга — по-сурова хубост. Тази тук — в квартала на богатите, привилегирани жители на Констънс — беше култивирана. Снегът покриваше клоните на боровите дървета като визоновии пелерини. Или поне така се стори на Грейди, който се чувстваше от по-ниска класа. Това бе домът на Теки. Там тя окачваше дрехите си, отглеждаше децата си и спеше със съпруга си. Е, съпругът вече го няма, но тя оставаше.

Дори отвън Грейди преценяваше, че тази къща е много повече, отколкото той би могъл да ѝ купи. Всичко тук напомняше за големите различия между тях.

Но той искаше да види Майкъл. И независимо от различията и от всичко друго — да се срещне и с Теки.

Шум от риене на сняг го привлече към задната част на къщата. Той тръгна през снега, заобиколи гаража и откри източника на ритмичното стържене.

Теки метеше стъпалата пред задната врата. Въздухът ѝ действаше ободрително. Раздвижваше се с удоволствие. Напоследък прекарваше повечето време затворена и сега благодареше на майката Природа, че я изведе навън.

Появата на Грейди не я изненада. Преди пет дни го видя за последен път в рехабилитационния център. Не обеща нищо, но тя знаеше, че пак ще дойде. Той упорито се въртеше около тях, а тя нямаше сили да му каже да си върви и да не се връща повече.

За нейно огорчение и удоволствие изглеждаше прекрасен — с карирания фланелен анорак и галоши приличаше на горски. Взе лопатата от ръцете ѝ.

— Снегът е много тежък.

— Не ми пречи — изправи гръб и започна да шари с очи навсякъде другаде, но не и към него. — Великолепен ден: синьо небе, бял сняг, топло слънце — докато говореше, от устата ѝ излизаше пара. — Имам нужда от чист въздух.

— Изглеждаш добре, Теки.

Ярко розовото ѝ вносно яке стигаше до ханша ѝ. Нахлупила бе подобна вълнена шапка, ръкавици и лимонов клин, затъкнат в ботуши до коленете.

— Как е момчето ти? — попита той.

Тя посочи с глава към зимната градина, където Майкъл се занимаваше с терапевта. Грейди му махна. С жест повика Майкъл да излезе да ринат снега, а той отговори с енергично кимане. Терапевтът му каза нещо и Майкъл направи смешна гримаса.

Грейди се засмя.

— Умно дете — и започна да рине.

— Радва се, че си е вкъщи — сподели Теки — приятелите му се отбиват всеки следобед. Харесва му, докато заговорят за баскетбола.

— Как върви терапията?

— Горедолу. Напредва на етапи, две крачки напред, една назад — почисти снега от пейката с ръкавицата си, седна и вдигна лице към слънцето. Лъчите му бяха чисти. Много по-чисти от нея. Тя ги поемаше и ги преглъщаше.

Шумът от риенето на сняг спря. Тя чу гласа му, изпълнен с копнеж:

— Много си хубава. Заклевам се, че както си седнала тук човек би те взел за осемнадесетгодишно момиче, бузите ти и върхът на носа ти са порозовели. Теки — хубава, както си я представях през всичките тези години.

Тя продължаваше да пече лицето си.

— Не ми говори такива неща.

— Но е истина.

Само че ми напомня какво загубихме, помисли си тя. След известна пауза, безцеремонно го попита:

— Често ли си мислеше за мен?

— Непрекъснато.

— Не ти ли хрумна да ми пишеш?

— Пиших ти, но не изпращах писмата. Нямах да е честно.

Обърна лице към него и го погледна.

— Сега не е честно — той премига с неудобство, а тя продължи:
— Идваш тук и се отнасяш добре с Майкъл и с мен. Не е честно. Имаше възможност да се ожениш за мен, но се отказа. Това до никъде няма да ни доведе.

— Никой не е казал, че трябва.

— С нас винаги е ставало така. Още от самото начало. Чувствата ни бяха много силни.

— Не е ли хубаво?

— Не и сега. Така започвам да си мисля какво е могло да бъде, а то е невъзможно. Имам три деца и разклатен брак. Наложително е да се държа, имам чувството, че съм едва в началото. Необходимо е да изправа Майкъл отново на крака, да спечеля пак доверието на момичетата, някак си да се оправя с Джейди. Да се сдобрим със Сам и Ани и да видим какво ще правим със семейното приятелство. За кратко време се промениха много неща. Всичко е толкова неустановено.

Просто не бих могла да се справя с нещо толкова силно, каквото бяха отношенията ни едно време.

Той я изгледа продължително, а после продължи да рине снега.

Трябваше да го накара да проумее.

— Все си мисля за онова, което направихме със Сам и се питам как стана, защо бях толкова уплашена от писмото ти. Не сме се виждали, не сме разговаряли цели двадесет и две години и през това време аз живях добре. Защо изведнъж почувствах някаква заплаха?

Грейди забождаше лопатата в снега, вдигаше я и го изхвърляше настрани, забождаше, вдигаше и хвърляше.

— Била съм застрашена — продължи Теки, — защото дълбоко в себе си знаех, че бракът ми не е успешен. Но не бях го признавала дори пред себе си. Не ми беше възможно. Бракът ми не беше добър, Грейди. Джейди е мил, хубав, работите му вървят добре, даде ми три прекрасни деца, за които една жена може само да мечтае, но за него аз бях повече майка, отколкото любовница. Усецам от какво има нужда, както усецам и децата си. Осигурявам му чисти дрехи, топла храна, оправям леглото му сутрин и вечер. Подреждам чорапите му по цветове, както той желае — всичко това беше прекрасно. Но стигаше до унижителната истина. Насили се да я изрече. — Задоволявам ли страстите му? Не, това никога не се е случвало.

Грейди продължаваше да забожда лопатата в снега, да я вдига и да го изхвърля настрани. Ритъмът на работата му действаше успокоително на Теки и тя продължи:

— Това ми стана ясно още от самото начало. Може би и с него е било така. Вероятно също като мен е имал предпочитания. Харесваше му каквото му предлагаш и то не изискваше от него да се горещи особено. Същото беше и с мен. Само че когато дойдеше краят, оставах незадоволена. Тогава ми липсваше ти. Уплашила съм се от писмото ти, защото в брака ми не достигаше онова, което ми даваше ти — помълча малко. — Слушаш ли ме, Грейди? Чу ли какво ти казах?

Той загреба последната лопата, изхвърли снега и се изправи. Отпусна глава назад. Пое дълбоко въздух. Тогава я погледна в очите.

— Разказвам ти всичко това — бе загубила дотолкова увереността си, че започна да говори по-високо — защото не знам какво да правя — ръцете й, мушнати в ръкавиците, бяха вкопчени в ръба на пейката. Хем й се искаше той да остане, хем да си тръгне. —

Когато разбрах за връщането на Майкъл у дома, не знам защо, но ми хрумна, че ще престанеш да идваш и си казах: всъщност така ще е най-добре, защото не е редно, че толкова много ми харесва да те виждам. Но вече минаха пет дни... — разкриваше ми сърцето си и не бе в състояние да се спре, — ... и вече ми се стори, че умирам. Ти ми носиш светлина. А това ме вбесява. Изградих си живота, след като ме отпрати. Свързвах те само с миналото. Но сега отново си тук и нощем се измъчвам за теб — изумена от изповедта си, тя затаи дъх. Но стореното бе сторено и това я ядоса още повече. — По дяволите, нямаш право да ме караш отново да те желая!

Грейди изсумтя. Забоде лопатата в снега, тръгна по изринатата пътека и навлезе в дълбокия сняг на двора.

— Ей, Грейди! — извика тя. Не биваше да я оставя. Втори път не! Особено, след като се появи отново.

Спусна се по неговите стъпки към края на двора и навътре в гората. Покривката беше мека, отгоре се бе изсипал снегът от клоните. Настигна го в боровата горичка под най-голямото дърво — стоеше с гръб към нея, облегнат на ствола с една ръка и навел глава.

Спря до него.

— Нямаш право, Грейди.

Той се обърна, привлече я към себе си и покри устните ѝ със своите, преди да е казала още нещо. Не че имаше намерение. При допира с него, ядът ѝ се изпари. Проговори онази нейна част, която нощем не можеше да спи от копнеж да се докосне до него.

Той смукна отворените ѝ устни, навлезе навътре и за пръв път от двадесет и две години Теки си даде сметка какво ѝ е липсвало. То спираше дъха ѝ, замъгляваше съзнанието ѝ и размекваше костите ѝ.

Първоначално вкусът можеше да се уподоби само на прясно запарен чай сутрин, на препечена с масло филийка или на горещ фъч с разтопен ванилов сладолед отгоре, но докато стигна до Грейди, вкусът ставаше все по-хубав, по-дълбок, по-влажен, по-разгорещен, а на Теки ѝ се искаше да не спира.

На Грейди целувката се отрази по същия начин. Тялото му затрепери от силно желание. Отлепи устни, но я притисна още по-силно.

Тя зарови лице в кожената му яка, подуши мириса му и усети вкуса му. Той дръпна ципа на анорака и тя притисна лице към врата му.

Изуми се колко познато ѝ беше всичко и колко приятно — да го усети отново. Дори не ѝ хрумна да протестира, когато той свали шапката ѝ и зарови лице в косата ѝ. Едно време, когато лежаха заедно, го правеше толкова често и този жест сега я утоли така, както тогава.

— Гъста и мека — изрече той дрезгаво. — По-рано заспивах така — обви лицето ѝ с ръце и целуна очите и челото ѝ. Прокара устни по бузата ѝ, захапа долната ѝ устна, после и двете, сякаш само едната не му стигаше.

На Теки също. Дишаше на пресекулки и когато той отпусна ръце, тя изпитваше не само страст. Уплаши се. В гърдите ѝ се водеше борба и тя кипна.

— Не исках това, Грейди. О, Грейди...

— Помниш ли първият път, когато се целунахме? — попита той.

Как да не го помни? Това бе повратен момент в живота ѝ, обвързване с него, осъдено да продължи дълго.

— Бяхме в лодката на Хилър Малой. Помагах ти да я поправиш.

— Не исках да те целуна.

— Ти непрекъснато ме гледаше, а после отвърщаше очи от мен.

— Правих го години наред — гледах те и отмествах очи. Ти ставаш все по-висока и по-голяма, а аз все повече те желяех. Тогава беше на четиринадесет години и си помислих, че ще умра, ако не те целуна. Бях сигурен, че не си целувала никого, щях да бъда първият, все едно, че слагам печат върху теб, така че никой друг да не те докосне. Но бях много уплашен, защото ми се струваше, че няма да мога да спра — хвана кичур от косата ѝ, отметна го назад, после пое дъх на пресекулки. — Всичко, което правеше беше чисто. Беше естествена. Позволи ми да ти покажа какво ми харесва. Беше отстъпчива и силна.

Тя беше толкова омаяна от него, че почти не можеше да мисли.

— Тези качества не си ли противоречат?

— Не. Когато строя лодки, кедърът е такъв. Придавам му форма според собствените си представи и знам, че ще издържи и на най-силни течения — погали гърба ѝ с две ръце, за да я притисне. — Не мога да направя кану, без да мисля за това.

Тя зарови глава по-дълбоко в яката на ризата му — искаше да се скрие в него. В това също имаше някакво противоречие, но не я беше грижа. Мислите ѝ препускаха.

— Между нас двамата всичко е свършено. Ти нямаш място в живота ми. Сегашното е истинска лудост.

— Не си отивай.

Всъщност в това се състоеше дилемата ѝ.

— Не мога — изрида тя до гърдите му, където бе разкопчано второто копче на ризата му. Дъхът ѝ раздвижи завитите косъмчета там и беше хладен в сравнение с топлината, която той излъчваше. По нея, по чисто мъжкия му мирис и по леките потрепвалия на крайниците му, тя разбра, че е възбуден колкото нея.

— Грейди, отблъсни ме — помоли тя. — Някой може да ни види.

— Аз наблюдавам. Някой не идва.

— Не би трябвало да го правя. Ще се случи нещо лошо, сигурна съм, затова ми помогни, аз не мога да направя нищо — прегърна го с две ръце, отново в пълно противоречие с думите ѝ. — Отблъсни ме.

Той се усмихна в косата ѝ.

— Няма да те пусна. След като толкова години съм чакал да те прегърна.

Тя вдигна лице и си помисли, че това чакане е било цяла вечност. Огледа чертите му, после извади едната си ръкавица и го погали.

— Така няма да ни е по-лесно. Не ме карай да го правя — помоли го шепнешком и докосна устните му. — Ти си силен, Грейди. Ако настояваш, веднага ще се любя с теб, но ще направим грешка. Животът ми е съвсем объркан. Вече е прекалено оплетен и не бива да го усложнявам повече.

— Само искам да помогна.

— Искаш да се любим — както беше хванал дупето ѝ и вдигнал якето ѝ, за да се допре до нея, усещаше ерекцията му, беше обезпокоително твърд.

— Да, искам да се любим — призна и като я целуна, ѝ показа колко много я желае. Целувката му беше гореща, трескава. Нейната — също. Устните ѝ бяха разтворени, езикът ѝ — дълбоко в устата му, усещаше устните, зъбите и дъха му.

Най-накрая той се отдръпна.

— Добре — изрече, като дишаше неравномерно. — Край, спирам. Толкова отдавна го искам, че мога да почакам още.

— Не чакай! Казвам ти, няма да е на добре! Не го искам.

— Ще чакам.

— Недей, Грейди.

Той запуши устата ѝ с последна целувка, не толкова силна, но този път дори по-сладка. Най-накрая прокара език по нейния. Тя се опитваше да се съвземе, когато той закачливо я целуна по бузата, обърна я и леко я бутна напред.

С препъване през гората тя стигна до къщата, още по-объркана от преди.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Деня на благодарността снегът се стопи и остави само студ и мраз — типични за това време. Ани искаше тази година да има празнично настроение, което да разсее мислите им за несигурността в живота им. Беше труден период: отдръпването от семейство Максвел, несигурността за работата на Сам във фирмата, неувереността на Ани в отношенията със съпруга ѝ. Искаше ѝ се този ден да бъде колкото се може по-весел.

Сам беше истинско съкровище. В сряда вечер се прибра с букет яркожълти рози за нея, цяла купчина филми под наем, няколко току-що уловени и сварени омара — готови за ядене. Зоуи и Джон умираха за омари. Филмите бяха добри, но не точно каквито би желал Сам, предположи Ани. Вместо цялото семейство да седне да ги гледа, Зоуи и Джон ги отнесоха у Максвелови, за да ги пуснат там. От една страна Ани съчувстваше на Сам, който страшно искаше децата да му простят, но от друга — не виждаше как цялото семейство ще седне да гледа. Имаше твърде много неща да се подготвят за вечерята за Деня на благодарността. И щом го спомена, Сам забрави разочарованието си и се превърна в нейна сянка. Беше обещал да ѝ помогне и го изпълни.

Продължи да ѝ помага и през утрото на празника — скочи от леглото заедно с нея. Тя знаеше, че би предпочел да полежи още и да се любят, но още не беше готова за това. През нощта се сви до него, ала на светло съмненията ѝ се появиха отново.

Все пак двамата със Сам се справиха добре. Той извади десеткилограмовата пуйка от хладилника и я изми, а тя приготви плънката. Помогна ѝ да я напълни със смес от кестени и хляб на кубчета, после направи кана кафе, а тя извади руло със сирене от фризера, нарязва го на кръгчета и ги остави върху плота да втасат. Той постла ленена покривка на масата. След това наредиха салфетките.

Докато го наблюдаваше, Ани се облегна на рамката на вратата с чаша кафе в ръка. Съмненията ѝ не се отнасяха само до Сам. Съмняваше се и за себе си.

— Дали не се изхвърлихме много, като поканихме гости? — попита тя. Бяха поканили новия сътрудник на Сам с жена му и две двойки от факултета на Ани. — Теки се справя и с двайсетина души, без да ѝ мигне окото. Аз едва се справям с моите четирима всеки ден.

Сам я окуражи с поглед.

— Чудесно се справяш с твоите четирима.

Тя сви рамене.

— С голямо количество консервирана супа и готова храна.

— Да съм се оплаквал?

— Вярвам, че няма да посмееш — рече кисело тя. — Трябва да си благодарен, че не те изритах. Джейди сигурно се чувства ужасно сам.

Сам прекъсна заниманието си.

— Така ли? Не знаех. Сигурно съм последният, с когото ще го сподели. С мен и с Теки.

— Теки вероятно знае от същия източник, от който научих и аз. Джейна и Лий му ходили на гости в Бостън миналата събота. Казват, че бил малко уплашен. Опитал се да им приготви нещо за обяд.

— Защо не ги е извел навън?

— Искал е да докаже нещо — Ани го разбираше много добре. Тя правеше почти същото със себе си. — Направо го съжалявам. Той не е свикнал да се грижи за себе си. Само по тази причина се радвам, че днес ще бъде с Теки и децата. Жалко, че Джон Стюарт и Луси решиха да заминат за Флорида с приятели.

— Присъствието им щеше ли да помогне с нещо? — попита Сам. Ани знаеше отговора прекрасно, както и той.

— Сигурно би било хубаво за Майкъл.

Сам постави две лъжици от дясно на ножа.

— Но те са бесни на Теки. Като се добави напрежението, което Джейди носи, за децата това е направо изпитание.

Ани си го представяше.

— Сърцето ми се къса за тях. Дали вечерята им ще мине добре?

Той сви твърде неуверено рамене.

— Джейди е станал невероятно суров. Теки направи грешка, но може ли това да бъде основание да развалиш целия си брак? Сигурно изживява климактерична криза. Смятах го за относително разумен, но вече не знам.

— Разумен е — потвърди Ани. — Само че е сърдит.

— Но като наказва Теки, наказва и децата. Не ми се струва честно.

— Днес се е съгласил да отиде на вечеря. Това е отстъпка — искаше да си мисли добро за Джейди. И тя го чувстваше като приятел. — Дали не опипва почвата, за да се сдобрят?

— Дано. Колко хубаво си прекарвахме. Като си спомня — Боже, почти непрекъснато го правя — разбирам, че Джейди се водеше по нас, но както и да е. Липсват ми тези дни, липсват ми и децата — премести се и започна да подрежда другите прибори. — Днес ще им е чоглаво, на нас — също. Но все пак е някаква промяна. Затова е хубаво да имаш гости. Ако бяхме само четиримата и Пит, Максвелови щяха да ни липсват повече — изправи се и решително заяви: — Ще се справим, Ани. С или без Джейди и Теки, ще успеем. Сигурен съм.

Тя се опита да се усмихне и за една дълга минута не ѝ се искаше нищо друго, освен да потъне в обятията му и да сложи ухо до сърцето му, както едно време. Но минутата отмина и тя осъзна, че не би могла да го обича, ако отново не се приучи отново да му има доверие. Налагаше се да се върна обратно в кухнята.

Сам нареди масата, взе душ и се облече, после се качи на колата и отиде до Рофорт, за да вземе бащата на Ани. Паркира зад ръждясалия фургон, сякаш пуснал корени в изровения път. Запита се дали още е в състояние да се движи. Сигурно не. Пит беше разсеян шофьор и представляваше истинска заплаха на пътя, което бе и една от причините да идва да го взима, когато го канеха на гости. Сам с нетърпение очакваше този ден. Искаше му се да поговори с Пит насаме.

— Татко? — извика откъм кухнята. Не погледна отрупаните с храна рафтове, нито печката, където една малка кафеварка миришеше на прегоряло кафе, нито мивката, препълнена с мръсни чинии. Заобиколи кофа и парцал, голям алуминиев бидон и кашон с кутии бои и влезе в ателието.

— Татко?

Пит се обърна изненадан. Седеше върху обърнатата щайга от портокали и правеше скици, облечен само с бледожълта риза, избелели

боксери и кафяви чорапи.

— Стана ли вече време? — попита с дрезгавия си глас.

— Девет часа е — потвърди Сам. Всъщност надяваше се да стигне по-рано, но макар и позакъснял, беше изключено да прояви нетърпение към Пит. С русобялата си коса и брада, с розови бузки и по детински изразителни очи, Пит представляваше почти произведение на изкуството, както и картините му.

Сега възрастният човек остави онова, което скицираше и забърза към едно място зад остатъка от стена, където матрак и открити лавици определяха спалното му помещение.

— Искаш ли кафе? — попита, докато завързваше вратовръзката си.

— Не, благодаря — Сам пъкна ръце в джобовете и се огледа. Независимо от хаоса в кухнята, ателието му беше светло и просторно. — Изпих две чаши, преди да тръгна.

— Какао?

Сам поклати глава. На стената отсреща забеляза картини, различни от онези, които видя последния път на същото място и реши, че Пит е почиствал къщата. Мястото беше оцветено с бледожълта боя, почти същия цвят като ризата на Пит и цвета на кухнята. Сам помисли, че бледожълтото е цветът на годината.

— Искаш ли бренди? — попита Пит.

Сам се засмя.

— Още не. Все пак трябва да се върнем в Констънс да вземем Ани и Зоуи, но нали знаеш, имам бутилка за мача — щяха да гледат годишния футболен мач по случай Деня на благодарността между отбора на Джон и най-големия му съперник. Започваше в десет часа. — Така ще се стопляме.

— Джон-балон-мой готов ли е?

— Колкото може да бъде — отвърна Сам. Разходи се до отсрещната стена, където бяха портретите на семейството. — Това е последният му мач. Доста се вълнува — погледна към Ани — като дете много приличаше на Зоуи, а после се взря в образа ѝ като голяма.

— Не прилича на майка си, бъди сигурен — Пит се приближи изотзад. — Нито по външност, нито по характер. Майка ѝ ни остави, просто си взе нещата и замина. Ани е човек, който седи на едно място — каза го сериозно.

Сам погледна последния портрет на Ани. Беше на нещо като плаж, обгърнала с ръце талията си, блузата и полата ѝ се развяваха от вятъра, косата ѝ също бе отметната назад. Така лицето ѝ беше открито и уязвимо. Пит я беше нарисувал в профил, твърде необикновено за него.

Неспособен да откъсне поглед от рисунката му, Сам попита:

— Знаеш ли какво се случи?

— Разбрах само, че е нещастна. Ясно, че и Теки е участвала, щом в Деня на благодарността няма да ходим у тях.

Сам въздъхна дълбоко.

— В деня, в който Майкъл бе ударен от пикапа, той ни завари с Теки в компрометиращо положение. Едно след друго станаха куп съвпадения. Бракът на Теки се обърка. Аз се боря да запазя моя. Смяташ ли, че ще успея?

Пит мълча толкова дълго, че Сам почти загуби кураж да го погледне, като си представи колко е ядосан. И когато най-после се осмели да го направи, едва не се разсмя. Пит стоеше замислен, бялата му вратовръзка на големи оранжеви сърца бе затъкната в синия кадифен комбинезон, а зъглчетата на яката стърчаха и той представляваше истинска карикатура на стар дядка.

— Тя те обича — каза Пит.

Сам рече:

— Но не ми вярва.

— Тя не вярва и на себе си. Подценява се. Обвинява се за онова, което си направил.

— Много пъти ѝ казах, че вината не е нейна.

Пит посочи към рисунката на майка ѝ. Ани беше бебе, пълзеше на четири крака и сякаш бе забравена от всички.

— Отгук идва всичко. Може би не биваше да я слагам на стената, но така я виждам. Искан Ани да знае. Бях много гневен. Чувствах се и отритнат.

— Аз не искам да се откажа от Ани — настоя Сам. — Тя ме отхвърля.

— Защото смята, че не те заслужава. Върни увереността ѝ, Сам. Ти си способен да го направиш. Имах причина да я нарисувам на оная стена в профил. Ако е без теб, само половината от нея ще остане. Направи я цяла, Сам. Веднъж го направи, повтори го.

Семейство Поуп реши да си почине след мача и в четири часа да седне на масата, докато семейство Максвел яде в два. Теки го планира по този начин заради Джейди, който съобщи, че ще се прибере в Бостън за вечерно парти. Тя нямаше представа кой прави парти в Деня на благодарността, но не желаше да го предизвиква. Беше доволна, че идва при тях, след като Майкъл и момичета толкова настояваха.

А тя? След онзи ден, когато отново вкуси Грейди, не беше сигурна, но все пак таеше някаква надеждица за възможността да спаси брака си. Наистина харесваше Джейди. Той ѝ осигури добър живот и спокойствие, за каквито винаги бе мечтала. Беше му длъжна за това, а и заради онова, което направиха със Сам. И заради децата разбира се — тя държеше да даде един последен шанс на брака им.

Обаче беше съсипана от нерви. В най-добрия случай обядът щеше да бъде приятен от началото до края, а в най-лошия — един кошмар от зле приготвена храна. Молеше се да се случи първото, ако не за друго, поне заради децата. Те бяха най-голямата ѝ грижа.

Джейна и Лий се върнаха от мача на Джонатан тъкмо навреме, за да помогнат на Теки в кухнята. Джон играл добре, отборът му спечелил, бяха въодушевени и усмихнати. Но еуфорията им се изпари, ведно с руменината по бузите.

— Много странно — Джейна се бе вторачила в масата, сложена за пет души. — Ще ядем съвсем сами, като че сме презрени хора.

Теки направи всичко възможно, за да придаде по-весел вид на трапезарията — закачи на няколко места дълги ленти в оранжево и кафяво, завърза салфетките с лъскави панделки, нахвърля върху покривката златисти дрънкулки. В средата на масата стъкми същинска пуйка от тиква кратунка, цветя и яркоцветни парчета плат. Струваше ѝ се много ефектно.

Затова ги смъмри.

— Това е глупаво. За Майкъл ще бъде много по-хубаво така. По-тихо.

— Но Майкъл обича шум.

— Да, но ако всички бяха тук, щеше да иска да ги обходи с видеокамерата. По този начин ще има по-малко вълнения, по-малко изкушения и глъчка.

— Намираш разни обяснения — измърмори Лий и се обърна с гръб към кухнята. — Истината е, че няма да ядем със семейство Поуп, защото татко не иска да се вижда със Сам. Това означава, че Джейна няма да е със Зоуи, а аз — с Джон. Не е честно.

Теки и подаде пресата и тенджерата със сварени картофи.

— Ти непрекъснато си с Джон. Между другото, къде беше снощи?

— На парти.

— Къде?

— При едно момиче, не я познаваш.

Теки сложи дебели кухненски ръкавици и извади пуйката от фурната. Постави я върху плота, после сложи и тавичката със сладкиша. Отношенията ѝ с Лий бяха достатъчно неопределени, нямаше намерение да се карат на празника. Все пак продължи внимателно:

— Прибра се късно. Тревожих се за теб.

— Известно ти е, че Джон трябва да се прибере до един часа.

— Знам, че не може да кара кола след един, но бях почти сигурна, че ще иска да си легне по-рано, след като му предстои мач.

— Той спа на партито.

— Така ли? — възкликна Теки. — Явно е било много весело — после ѝ хрумна нещо не тъй закачливо. — Той не пи, нали?

— Джон не пие.

Теки стрелна Лий, която усърдно пресоваше картофите. Зае се със своята работа, прокара нож по ръба на тавичката със сладкиша, захлупи отгоре чиния и тъкмо се готвеше да я обърне, когато влезе Джейна.

— Подредих свещите. Какво друго има да правя?

— Вземи тази купа и иди да помогнеш на баща си да разсее Майкъл — каза Теки. — Нещо е тъжен. Подборите за баскетбола започват в понеделник. Брат ти иска да отиде там — изчака да излезе Джейна и тихо продължи: — Не съм вчерашна, Лий. Знам какво става по партита на абитуриенти.

— Родителите ѝ си бяха вкъщи.

— Вечерта преди Деня на благодарността вероятно, но това не означава нищо. Понякога родителите сами купуват бирата за партито.

Предпочитат децата им да се напият пред очите им. Представям си каква гледка е. Това ме тревожи.

Лий не спираше да пресова картофите.

— Нямахте да те питам за Джон, ако миналата седмица не намерих кутия от светла Амстел в кошчето ти за боклук.

— Използвах я за косата.

— Ако той пие на парти, не бива да кара кола. Или ти ще караш, или ако и ти не можеш, ни се обаждаш.

— Ние не прием.

— Добре — съгласи се Теки и омекна. — Така съм по-спокойна.

— Но искам средство против забременяване.

Кофичката с плодовото желе се удари в чинията едновременно със спазъма в стомаха на Теки, който този ден и така не беше много стабилен. В главата ѝ се мерна образът на Грейди, но тя моментално го изпъди от съзнанието си. Остави чинията и се облегна на плота, за по-голяма устойчивост.

— Какво, да не си смятала, че никога няма да ми потрябва подобно нещо?

— Мислех, че ще стане по-късно!

— Чакам от години. Обичам Джон и вече не сме седемнадесетгодишни, напролет навършваме осемнадесет. Някои се женят на осемнадесет. Някои дори раждат на осемнадесет.

Теки го знаеше много добре. Тя беше едно от малкото момичета в Гълън, което завърши гимназия, повечето отпаднаха, за да родят. Самата тя сигурно би родила, ако Грейди не бе решил да почака. Тогава го упрекна, а сега самата тя използваше същия аргумент. Искаше дъщерите ѝ да завършат колеж, да си поживеят. Децата представляват голяма отговорност. След като се появят, възможността за избор намалява много.

— Бих искала да постигнеш нещо повече.

— Тогава ми осигури противозачатъчно.

— Значи все пак си го решила? Лий, не можете ли малко да се въздържите? — попита я Теки.

— Като вас със Сам ли?

Теки се стъписа.

Лий продължи да пресова картофите, макар вече по-бавно.

— Както и да е, късно е да се въздържа. Вече го направихме.

Вече го направили. Теки притисна ръка до сърцето си, за да овладее паниката си. Вече го били направили, *Ани* — извика наум тя. Трябваше да се сети, след като Лий прекарва с Джон толкова време. Е, не е трагедия, започна да се убеждава, вече малко поовладяна. Обичат се. Един ден ще се оженят. Самата Теки не беше девствена на седемнадесетгодишна възраст.

Но Лий беше нейно дете, по-голямата ѝ дъщеря. А ето вече бе станала жена. Налагаше се да свикне с тази мисъл.

— Е? — попита Лий тревожно.

Теки я прегърна през раменете и я задържа така. На гърлото ѝ бе застанала буца. Пак прехвърли аргументите в полза на Лий, докато се увери, че може да се владее. С изненадващо спокойствие каза:

— Другата седмица ще се обадя на лекаря.

Лий я погледна, без да вярва на ушите си.

— Наистина?

Теки кимна.

— Искаш да ме спечелиш отново ли?

— Не. Опитвам се да постъпя разумно. Ако сте го направили с Джон веднъж, ще го направите пак. Предпочитам да си в безопасност.

Лий въздъхна леко.

— За малко щях да отида при Ани. Мислех, че ще се развикаш.

— Радвам се, че не си отишла при Ани. Аз съм ти майка — може би с някои неща се луташе слепешката, но като майка нямаше грешка. — Мога да се справя с положението. Освен това не съм някакво страшилище.

— Напоследък стана странна.

— Ти си странна — възрази ѝ Теки. Отстрани един кичур руса коса от лицето на Лий. — Сърдиш ми се заради онова, което извърших със Сам, но всеки прави грешки, Лий.

— Моето с Джон не беше грешка. То е най-хубавото нещо на света. Най-красивото.

Теки облегна чело върху рамото на Лий. Искаше повече от всичко на света Лий да изживее с Джон същото, каквото тя — с Грейди, защото ако двамата имат толкова много, то щеше да ги сближи още повече и щяха да бъдат щастливи.

Вдигна глава.

— Желая двамата с Джон да преживеете най-хубавото, не искам да кажа, че това, което сте направили е лошо, само може би малко преждевременно. Но след като е сторено, няма смисъл да спорим. Също както аз направих със Сам. Станалото — станало. Само че трябва да се справяме с последствията — думите ѝ бяха много разумни, говореха си като възрастни, нещо подобно би казала и Ани, помисли си Теки. — В този случай трябва да използваш противозачатъчно.

— Ще кажеш ли на татко?

На Теки ѝ хрумна, че няма нужда да го прави. След като Джейди напусна къщата, не носеше предишната отговорност към него.

— Няма защо да казвам на когото и да било.

— Той ще се развика и ще се разкреци. Ще каже, че Джон е същият като Сам, но това не е така.

— Така е — възрази ѝ Теки. — Независимо дали го признаваш или не, Сам е чудесен мъж, прекрасен съпруг и незаменим баща. Искан ми се да мисля, че и Джон ще бъде същият. Смятам, че баща ти ще се съгласи с мен. Но той е много зает, затова няма да предизвикваме съдбата, като му кажем нещо, което той и така не може да промени. Но обещавай ми — изрече, като внезапно ѝ хрумна ужасяваща мисъл: — че няма да го повтаряте, докато не отидеш на лекар. Обещавай ми го, Лий! Ако забременееш, няма да мога да удържа тайната.

Джейна се втурна в кухнята.

— Гладни са. Татко пита кога ще ядем — изгледа и двете. — Какво става тук?

Теки се отдалечи от Лий. Отново навлече ръкавиците, извади топлите ордьоври от фурната и ги нареди върху поднос.

— Дай им да започват с това. Кажим им, че ще седнем на масата след десет минути — побутна Джейна към вратата. — Лий, сложи масло и мляко на картофите и ги пъхни във фурната на топло, докато приготвиш салатата. Аз ще се справя с пуйката.

За да се нареже пуйката е нужно изкуство. През годините Теки се усъвършенства — успяваше да отдели скелета цял от месо и да нареди парчетата красиво върху чиния. Тази година единствено ѝ липсваше Ани, която обикновено стоеше и я гледаше със страхопочитание. Възхищението не ѝ липсваше, а само Ани.

Но този ден си бе дала дума, че няма да страда дори за Ани, нито ще се огорчава от развоя на събитията. Бе решила да прекара този обяд с радост сред най-близките си.

Обаче всичко вървеше против нея. Първото беше масата. Теки се престара. Пригответи достатъчно храна — чинии и купички, от които се вдигаше пара, два вида салата, панерче с хляб, желиран сос и сос с боровинки, какъвто предпочиташе Джейди, всякакви подправки. С всичко това можеха да нахранят и двете семейства, само че едното отсъстваше.

— Кой ще каже молитвата? — попита Джейна.

— Винаги я казва Сам — обади се Лий, — но Сам го няма.

Майкъл стрелна Джейди.

— Кажи я ти, татко.

Джейди погледна към Теки.

— Ще минем и без нея.

Но Теки, макар да не бе фаталистка, изведнъж изпита страх, че ако никой не прочете молитва, ще бъдат прокълнати завинаги. Наведе се над чинията си със салата и започна:

— Мили Боже, мина много трудна година, но ти ни даде сили да издържим. Моля те, помогни ни и по-нататък. Благодарим ти за любовта и опрощението, както и за храната. Амин.

Джейди прочисти гърлото си.

— Според мен беше доста смирено.

— Направих опит — отвърна тя и се пресегна към чинията на Майкъл, сипа му от всичко, а останалите си сервираха сами. Започна да реже храната му на хапки, но в мълчанието се чуваше само потракването на приборите и на нея й стана много тъжно. Миризмата на печената пуйка се смесваше с мириса на поражението. Докато седне на стола се уплаши, че ако в този миг никой не каже нищо, ще се разплаче.

Реши да е тя.

— Как беше на мача, Лий.

Лий описа мача. Джейна добавяше по някоя дума. Джейди дори зададе няколко въпроса.

Теки наблюдаваше Майкъл. Държеше вилицата, но нито му беше удобно, нито се справяше много добре. Наблюдаваше го със свито сърце. Би му помогнала, но служителите от рехабилитационния център

се бяха изразили много ясно. Самата терапия включваше самостоятелното хранене. Всяка хапка, която поднася към устата си, подобрява координацията на движенията му.

Теки непрекъснато си го напомняше. Това малко я успокояваше.

Отново настана мълчание. Теки мислено се върна към списъка си от въпроси, съставен за подобен случай.

— Джейна е избрана през януари да представлява класа си в диспут между два града. Каза ли на баща си, Джейна?

— Да, миналия уикенд.

— Тогава ми разкажи и на мен. Не си спомням за какво щяхте да спорите.

Джейна поговори известно време и завърши с думи:

— Подай ми маслините, татко.

Джейди и подаде маслините.

— Искаш ли още сос, Майк? — попита. Теки.

Майкъл кимна.

— Татко казва, че догодина ще ме вземат да играя в отбора, макар и да не съм играл тази, но на мен не ми се вярва. Всички ще играят по-добре от мен. Няма да преживея да ме отрежат.

— Няма да ти се налага да го преживяваш — каза Лий. — Ти си най-добрият им играч.

— Но, не и сега. И може би никога повече няма да мога да играя. Ако не мога да тичам?

— Ще тичаш, ако искаш — насърчи го Теки. — Така казаха лекарите.

— Тук ли е задушно или на мен така ми се струва? — промърмори Джейди, като се отдалечи от масата. Излезе в коридора. — Термостатът е нагласен за двадесет и пет градуса! Нищо чудно, че е като фурна! — върна се в трапезарията и се обърна към Теки: — Защо е сложен на двадесет и пет градуса?

Тя остави вилицата. Малкото храна, която хапна, тежеше като олово в стомаха ѝ.

— Държа го така, за да се топли зимната градина. Майкъл прекарва по-голямата част от деня там.

— Като говорим за слънце — обади се Лий — и понеже и двамата сте тук, иска да обсъдим нещо. Една група от нашия клас искаме да отидем някъде на топло през пролетната ваканция.

— Идете в зимната градина — предложи Джейди. — Тогава Майкъл вече няма да я ползва.

— Говоря сериозно. Мислим да отидем до Насау.

— Не — отрязва Джейди, забодее голямо парче пуйка и го пхна в устата си.

— Защо? — попита Лий.

Дъвка известно време, а после я попита:

— Ще има ли някой да ви пази?

— Не?

— Ето затова.

Лий погледна Теки за помощ, но Теки не знаеше какво да каже. Някак си не вървеше „Бъди спокоен, дотогава Лий вече ще взима противозачатъчни“. Нито пък „Няма да подлагаме девствеността на спор“ или „Не се тревожи, тя ние светла бира“. Да беше й казала първо на нея. Може би щяха да измислят по-добър начин да убедят Джейди.

За съжаление бе нужно мнението на Джейди. Той щеше да даде парите. Освен няколко хубави бижута, кожено палто, застрахователна полица, Теки не притежаваше нищо. Едва сега си помисли колко е неправилно, нечестно, а дори и малко страшничко.

— Това е последната ми пролетна ваканция — молеше Лий, обръщайки се към Джейди, след като осъзна, че Теки не е в състояние да ѝ помогне. — През пролетната ваканция всички отиват някъде.

— Ти също ще отидеш — заяви Джейди, — но когато си вече в колеж, а не в гимназия.

— А ако си платя сама?

— С какво?

— С пари от моята книжка.

Той поклати глава.

— Парите ти ще останат там, докато навършиш двадесет и една година.

Майкъл вдигна очи.

— Ти май каза, че мога да взема от моите, за да си купя компютър.

— Щом той може, защо аз да не мога? — попита Лий.

— Пролетната ваканция не е инвестиция за бъдещето ти.

— Но това не е честно, татко.

Джейди сви рамене. Телефонът звънна и той хвърли изпитателен поглед към Теки.

— Кой се обажда посред обяда в Деня на благодарността?

Джейна скочи от стола. Докато разговаряше от кухнята, Теки попита Майкъл:

— Близнаците къде ще вечерят?

— При дядо си в Спрингфийлд. Те винаги ходят там.

— А Нат?

Майкъл се намръщи.

— Той си е вкъщи. Щом свършат с яденето, баща му ще го заведе в гимнастическия салон да вкарва кошове — опита да набоде парче зелена салата с вилицата, изпусна я, взе я и си гребна от пълнежа.

Джейна се върна на мястото си.

— Кой беше? — попита Теки, за да поддържа разговора.

— Мен търсиха.

— Зоуи ли се обади?

— Не.

Мълчанието, което се възцари, натежа от тъга. Теки си отрязва парче пуйка, сдъвка го, отрязва друго, изяде и него. Хрумна ѝ, че опитите ѝ да поддържа разговор бяха тъй несръчни, както движенията на Майкъл. Също като него семейството преживя силен трус. В създалата се ситуация всеки се опитваше да прави нещо.

Хвърли поглед към Джейди и ѝ се прииска той да започне някакъв безобиден разговор. Но лицето му бе напрегнато. Той наблюдаваше как Майкъл се бори, за да се храни. Молеше се да не изкоментира нещо. Знаеше, че няма да я подкрепи.

За да отвлече вниманието му, тя направи отчаян опит:

— Родителите ти с кого са днес?

Напрегнатото изражение не слизаше от лицето му. Продължи да се храни.

— Със Сид и Бевърли Уйът. Поканиха и мен. Джон Стюарт се учуди защо не отидох.

— Какво е трудното за разбиране? — попита Джейна. — Ние сме твоето семейство. Предполага се, че би трябвало да си с нас.

— При дадените обстоятелства — Джейди се обърна към нея арогантно, както прецени Теки, — бащите често се хранят другаде.

Искам да бъда с децата си. Това го разбира. Но не е способен да проумее защо искам да бъда със съпругата си.

Стомахът на Теки се сви. Стрелна го смаяно, не искаше да повярва, че го казва пред децата.

— Дядо мрази ли мама? — попита Лий.

— Той ме защитава — назидателно поясни Джейди. — Вижда, че съм оскърбен. Поначало е ядосан.

— Защитава теб или себе си? — не се сдържа Теки, защото не бе в състояние да понесе как Джейди се старее да изкара Джон Стюарт благороден. — Фактът е, че аз му преча.

— Това изненадва ли те? Неговите стандарти са високи!

— За всекиго, освен за него — възрази Теки.

— Какво искаш да кажеш?

Искам да кажа, че знам за Мери Макгонигл. Затова не ми споменавай високите му стандарти, Джейди Максвел, или ще разкажа на децата за тях. Стига вече. Не само аз съм лошата.

След като не изрече нищо на глас, Джейди се обърна към Лий:

— Майка ви не може да понася родителите ми. Страхува се, че...

— Не е вярно!

— ... че са такива, каквито са. Че са солидни, имат влияние и принадлежат към обществото.

— Не се страхувам — възрази Теки. — Нямам и желание да бъда като родителите ти. И никога не съм имала.

Джейди я изгледа.

— Така ли? Чувал съм те да искаш съвети от майка ми...

— За да й направя удоволствие. Хората обичат да им се възхищават. Харесва им другите да ги уважават. Аз уважавам родителите ти, но това не значи, че искам да съм като тях.

— Би могла да кажеш нещо още по-глупаво!

— Престанете! — изкрещя неочаквано Майкъл. Вилицата му се плъзна по масата и стигна до чинията с пуйката. — На нищо не прилича! Вие се мразите! Искам всичко да стане, как го беше преди. Да не бях видял нищо! Да не бях казал нищо!

Теки скочи от стола и се наведе над него.

— Миличкият ми, ти не си виновен.

— Виновен съм — настоя той. — Очите му се напълниха със сълзи. — Никой нямаше да разбере, ако не се бях втурнал в къщата.

Баба и дядо щяха да са тук, Сам и Ани, Джон, Зоуи и татко Пит — разплака се и захлупи лице с ръце. — Искам всичко да стане както преди.

Теки го прегърна през раменете. Зарови лице в косата му, защото нещастията му разкъсваше сърцето ѝ, защото в този миг проумя, че с брака ѝ е свършено. Може да се бори, докато костите ѝ се потрошат, докато се скапе, но нещата няма да потръгнат. Бракът ѝ не може да се закърпи.

За жена, която винаги е ценила най-много дома и семейството си, това бе силен удар.

Много по-късно вечерта Ани стоеше пред мивката в кухнята, допиваше последните чинии и се чувстваше гузна. Денят на благодарността за семейство Поуп наистина мина добре. Нищо че кожата на пуйката се накъса и на масата липсваше допълнителната украса, която Теки би поставила — никой не обърна внимание на тези подробности. Всички ядоха, всички се веселиха, смяха се и настроението им очевидно бе съвсем противоположно на онова, което цареше у семейство Максвел.

Сам влезе през задната врата, съблече анорака си и се пресегна към кърпа за чинии.

— Как е той? — попита го Ани.

— Много мрачен. Явно Джейна и Лий не са преувеличили. Всичко е започнало не на добре и накрая се е провалило напълно. Бедното момче. Много е разстроено.

— Говори ли ти? — поинтересува се тя, макар и да знаеше отговора. Забеляза колко е разтревожен Сам.

— Има нужда от възрастен мъж като мен. Не бих се притеснявал така, ако животът му беше наред, но всичко е толкова ужасно. Има нужда от приятел, какъвто му бях аз. Може би в лицето на Грейди среща такъв, но Грейди днес го няма. Майкъл като че е намразил всички. Вероятно трябва да извикат семейния лекар.

— Джейди никога...

— Не Джейди, а Теки и децата. Сега са сами — по-тихо добави: — Чувствам се виновен.

Ани изпитваше същото.

— Днес беше хубаво, Ани. Толкова хубаво направи всичко.

— Да, но имах помощник — през цялото време той бе непрекъснато с нея.

— Но ти изнесе всичко на гърба си — обви ръка около кръста ѝ и я целуна по слепоочието.

Ани си почива за минута, облегната на него. Обичаше го. Искеше да бъде тъй самоуверена, както преди. Тя наистина го обичаше.

— Имаме толкова много — прошепна той. — Не всичко, ала все пак много. Ще ми трябва още време, за да спечеля отново Зоуи и Джон, но и това ще стане. Сигурен съм, защото не се отказвам. Но като погледна Теки, Джейди и децата, се отчайвам. Много е тъжно.

Ани потърка чело в брадичката му. Сам винаги я разбираше по отношение на кухненската работа. А след случая с Теки, много повече помагаше вкъщи. Понякога се чудеше дали не го прави, за да я спечели отново, друг път си мислеше дали има някакво значение, след като я желае.

Зоуи влезе през задната врата, окачи якето си на закачалката и седна свита на стола до масата.

Ани се отдалечи от Сам и му хвърли озадачен поглед. Седна на стола до Зоуи.

— Какво има?

Зоуи мръдна глава тъжно. Беше вперила очи в ръба на масата и едва докосна дъбовото дърво с пръст.

— Пак се скарахме с Джейна. Тя обвинява татко за всичко, което се случи, а не е честно. Теки също е виновна.

— Джейна е разстроена. Днешният ден е бил труден за нея.

— Но това дава ли ѝ правото да твърди, че татко е разбил брака на родителите ѝ? Или да казва на Лий, че само ще си намери белята, ако се омъжи за Джон? Дава ли ѝ право да ме нарича неудачница, защото оставам при татко?

Сам се приближи изотзад и сложи ръка върху главата ѝ.

— Напоследък Джейна не е на себе си — каза Ани.

— А може би си е точно такава — възрази Зоуи — постъпва също като Джейди. Все се опитва да обвини някого, но какво постига, освен че ме натъжава?

Ани хвана ръката ѝ. Беше като че ли изоставена, точно както Зоуи се чувстваше напоследък.

— Нещастieto не идва само.

— Но не е честно.

Ани я притисна към себе си.

— Знам, миличко.

— Тя настройва другите деца срещу мен.

— Не, не е вярно.

— Вярно е. Ходи с тях, а не ме взима. Сигурно им дава някакво обяснение. А сега коя ще ми е приятелка?

— Имаш и други приятелки. Лайза, Лесли.

— Джейна винаги ми е била най-добрата приятелка.

— И пак ще бъде. Твърде много се задълбочавате, а не трябва.

— А ти и Теки ще станете ли пак приятелки?

Деца — помисли си Ани. Хвърли поглед към Сам — сърцето му очевидно се късаше.

— Теки и аз ще се оправим — успокои тя Зоуи.

— А ти и татко?

— И ние — обади се Сам. — Обичам майка ти прекалено много, за да може един нещастен случай да ни раздели — наведе се над нея и се подпря с ръце върху масата. — Това е разликата между майка ти и мен и между Джейди и Теки. Затова Джейна не е права, като ме обвинява за отношенията между майка ѝ и баща ѝ.

Зоуи погледна Ани.

— Теки и Джейди никога по-рано не са се карали.

— Това не означава, че бракът им е бил добър — обясни Ани.

Зоуи се позамисли.

— Ако кажа това на Джейна, тя наистина ще ме разкъса на парчета.

— Тогава не го казвай. Може би Джейна го знае и от завист си го изкарва на теб.

Зоуи пак се замисли.

— Сигурно е така. Знаете ли какво ми каза тази вечер?

— Какво?

— Че се надява тази година да използваме планинската вила по друго време, за да има много място, когато си покани приятелите.

Сам изсумтя.

— Тя те ядосва, Зоуи. Не ѝ обръщай внимание.

— Много ви е лесно да го кажете — възрази Зоуи. — Нали вие не си губите всички приятели? — Изплъзна се от ръцете на Ани, наведе се, мина под ръката на Сам и изтича в стаята си.

Сам тръгна след нея, но се спря.

— Само ще я разстроя повече. По-добре иди ти, а аз ще довърша тук.

Ани тръгна след Зоуи. Седна при нея, поговори ѝ тихо, повтори ѝ нещата, които ѝ каза преди малко. Защо не намираше някакво средство, за да я излекува. Самата тя като малка не бе в състояние да се справи със себе си, когато другите деца я отлъчваха от компанията. Не беше достатъчно да напомни на Зоуи, че родителите и брат ѝ я обичат. Ани го повтори няколко пъти, само че семейството беше нещо по-различно от приятелите. Тийнейджърите имат нужда от приятели.

Остана при Зоуи докато започна да се унася, после я целуна и излезе на пръсти от стаята. Кухнята беше тъмна, кабинетът — празен. Намери Сам в спалнята, седнал на ръба на леглото все още по пуловер и панталон.

— Кога ще свърши всичко? — в очите му се четеше болка. — Докога ще падат маски, за да открият истинския лик на хората? Кога ще престанат да ехтят писъците?

Тя не бе в състояние да му даде отговор. При всяка среща с Теки и Майкъл си задаваше същите въпроси. Изпадаше в недоумение всеки път, когато забележеше как Джон обръща гръб на Сам, а Зоуи отбягва погледа му. Всеки път, щом пред очите ѝ се мернеше Джейсън Фост, си мислеше за същото и изпитваше срам.

Така бе и когато гледаше Сам. Питаше се кога най-после ще види в него мъжа, в когото се влюби, а не онзи, на когото трябва да прости.

Със сигурност знаеше само, че Сам страда. Нямахте сили да понася да го гледа повече така. С тихи стъпки мина по килима, застана между коленете му, притисна главата му към гърдите си и от топлия му дъх и познатия и възбуждащ мирис, тя разбра още нещо. Желаше го повече, отколкото му се сърдеше, отколкото му бе обидена и отколкото се срамуваше.

Разтуптяното ѝ сърце или може би неговото отчаяние му подсказа нещо, защото той я обгърна с ръце. В началото само я притискаше към себе си, после я поотпусна малко, за да раздвижи

глава между гърдите ѝ. А тя продължаваше да стои, заровила лице в косата му. Разкопча блузата и суетиена ѝ. Но тя като че ли се почувства неудобно — в съзнанието ѝ изплува образа на Джейсън — ала щом мустаците му се доближиха до гърдите ѝ, всичко друго отлетя от главата ѝ. Тя въздъхна и потъна в изживяването на разгорещената си кръв.

Сам я водеше. Тя усещаше от какво има нужда той, знаеше от какво има нужда и тя самата. Ани изпитваше необходимост да ѝ каже, че е привлекателна. Искаше горещите му устни и влажния му език. Болезнено копнееше да слуша тихите му чувствени думи, които шепне до кожата ѝ.

Той отлепи устните само колкото да свали пуловера си.

— Скъпата ми — прошепна отново, шарейки с устни по плътта ѝ. Ръцете му се движеха по гърба ѝ, под нея. Свали полата ѝ, помогна ѝ да махне бельото си.

Хванал лицето ѝ, той я целуна по устните. С езика си я свърза със себе си; докато разкопчаваше панталона си я пусна, но само за да го изрита, ала този миг бе достатъчно дълъг да даде възможност на Ани да огледа тялото му. Беше великолепно, така магнетично, че сама би се залепила за него ако Сам не я бе вдигнал и положил — внимателно върху леглото.

Вътрешно се напрегна, пръстите ѝ се разтрепериха при допира с устните и мустаците му, но как да не ги докосне, след като толкова страдаше за него. За нея тялото му беше съвършено. Тя погали окосмената част на гърдите му, широките издутини с малките и твърди пъпки и източената линия надолу към корема. Дланите и се разгорещиха и изтръпнаха. Не оставаха за миг на едно място. Плъзна ги по любимите ѝ части и щом те се стегнаха и уголемиха, тя се втвърди отвътре. Обичаше да го докосва там, да го гали, обичаше да усеща как цялото му тяло се напруга и той диша на пресекулки, докато го прави.

Помисли си дали Теки го е пипала там.

Издаде слаб вик и стисна очи.

— Не, недей — обади се хрипливо Сам. — Не знам какво си помисли току-що, но не мога така. В нашето легло няма място за никой друг. Само за теб и мен и това, което сме един за друг, защото така е

било винаги. Погледни ме, Ани — сплете пръсти в нейните и ги облегна до раменете ѝ. — Отвори очи — разтвори краката ѝ.

Дойде ѝ много. Тялото ѝ пламтеше, огънят беше твърде силен; не, няма да се лиши от удоволствието да притежава Сам. Другите ѝ мисли се разпиляха. Отвори очи, видя го над себе си, прие го и стисна пръстите му.

— Кажи, че ме обичаш — прошепна тя.

— Обичам те — гледаше я право в очите, навлизаше бавно и леко в нея. Беше толкова божествено, че от гърлото ѝ се отрони стон на облекчение.

Облекчението отмина бързо. Сам продължи да я люби с безкрайна нежност — на моменти бе готова да се освободи преди той да ѝ позволи. А той бе решил да ѝ покаже до какви висини е способен да я отведе, колко дълго — да устои, за да ѝ даде наслада. И ако количеството и качеството на мъжката страст е някаква мярка, той действително я обичаше много дълбоко. Ако не се бе развиделило, Ани с удоволствие би останала да лежи в прегръдките на Сам завинаги.

Но зората се пукна и хвърли светлина върху всички проблеми, които никаква страстна нощ, колкото дълга и заслепяваща да е, не може да изтрие.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пристигайки на работа рано сутринта във вторник Джейди намери съобщение, което гласеше: „Джон Стюарт те чака.“

Не се изненада, когато го видя. Родителите му се бяха върнали от Флорида предната вечер. Бе сигурен, че баща му ще се интересува как е минал Денят на благодарността. Само че неговата загриженост не бе продиктувана от любов към сина и внуците му, а от неприязън към Теки.

Джейди изпита почти непреодолимо желание поне един-единствен път в живота му да не бъде така. Искаше намеренията на Джон Стюарт да бъдат позитивни и основната му грижа да бъде щастието на сина му.

Проклинайки свития си стомах, той смачка листчето, хвърли го в кошчето и тръгна по коридора. Джон Стюарт четеше „Уол стрийт джърнъл“. С влизането на Джейди го остави настрана.

— Изглеждаш отпочинал — отбеляза Джейди и седна. — И почернял. Сигурно сте играли голф.

— Малко — отвърна Джон Стюарт. Гласът му издаваше леко раздражение. — През цялото време отговарях защо не си с нас.

— Ако обичаш, не усложнявай нещата. Бях със семейството си — мисълта хората да обсъждат нещастieto му, го измъчваше. — Прекалено ли е, ако те бях помоля да не обявяваш на цял Палм бийч, че съм се разделил с жена си?

— Защо да не знаят? Всичките ми приятели познават Теодора. Имат представа каква е. Радват се, че най-последно ти е дошъл акъла.

— Тя все още ми е съпруга — Джейди огледа кабинета и си помисли колко е натруфен. — Не ми харесва да злословиш по неин адрес пред непознати.

— Тези хора не са непознати. Работил си с много от тях, харесват те, Джон Дейвид. Само кажи и всяка вечер ще ти намират различни жени. А се възхищават и на адвокатските ти способности. Ако някога решим да открием офис в Палм бийч, там имаме лоялни хора.

Джейди нямаше нужда да го „чифтосват“. Трябваше ли му жена, сам щеше да си намери. Нито пък се интересуваше от офис в Палм бийч. В случай на желание да работи там, съвсем сигурно не би останал под „шапката“ на баща си.

— А ако реша да се върна при Теки? — попита той неизвестно дали от любопитство, или от предизвикателство, но стомахът му вече бе на топка. — Какво би обяснил на всички тези хора, които ме харесват?

— Ти няма да се върнеш при нея — уведоми го категорично Джон Стюарт. — Ти си мой син.

— Можеш да го повториш. Но няма нужда да бъдеш толкова самоуверен. Не е комплимент. Твърде съм надут, за да се върна при Теки.

— Това не е добре, Джон Дейвид.

Джейди сви рамене.

— Крушата не пада по-далеч от дървото. Надут съм, а също и арогантен.

Джон Стюарт сви устни.

— В лошо настроение си. Не ти ли харесва апартаментът?

Неговият апартамент. И там ставаха едни истории. Нае чистачка, ала тя никога не оставяше четката му за зъби на място. Нито маратонките — една до друга. В пералнята перяха ризите му добре, но колосваха и гащите му. Машината му за миене на чинии беше непрекъснато пълна. Проклет да е обаче, ако достави удоволствие на баща си да го научи. По тази причина отговори:

— Много съм доволен от апартамента си.

— Да не би да имаш неприятности с някой клиент?

— Защо, трябва ли? — попита той.

— Трябва да има причина за настроението ти.

Джейди го изгледа смаяно.

— Причината за настроението ми е свързана с моя син. Той изживя и продължава да изживява истинско изпитание. Дори не си ме попитал как е.

— Предполагам, добре. В противен случай щеше да ми съобщиш.

— Не е добре. Много му е трудно да свикне с промените в живота си — пулсиращата болка в стомаха му се прехвърли към

главата и го вбесяваше. — На вечерята в Деня на благодарността се разигра ужасна сцена. Седнах на масата, точно както правиш ти винаги — настроих се всички да ми угаждат и понеже никой не го направи, постъпих като теб започнах да ги обвинявам. Боже, такъв пример си ми! Възкликна и се смая какво направи. Реакцията към баща му ставаше неприязнена, а това беше нещо ново и интересно.

Джон Стюарт отвърна грубо.

— Не обвинявай мен за проблемите си, Джон Дейвид. Не аз ти избрах тази жена.

— Не си, но я направих нещастна с всичко, което съм наследил от теб — Джейди стана, раздвижен сякаш от собствените си думи. — Не бях в състояние да я задоволя нито сексуално, нито, както и да е, защото съм студен също като теб. Досаден съм като теб. Егоцентрик съм като теб. И сигурно тя щеше да се разведе с мен още преди години, ако не бяха Сам и Ани.

— Сам — изръмжа Джон Стюарт. — Сам не струва пукната пара.

Джейди беше чувал това много пъти. Изгледа баща си по-напрегнато, отколкото някога бе събирал кураж да стори и каза:

— Единствено на Сам мога да благодаря, че останах нормален тук. Ако не беше той, още преди години или щях да напусна фирмата, или да скоча от някой покрив. Сам е мой спасител. Всичко добро у мен се дължа на него, не на теб.

Погледът на Джон Стюарт придоби стоманен блясък.

— Значи взимаш неговата страна. Трябваше да предположа. Ти си предател.

— Реалист съм.

— Страхливец си. Вече два пъти напускаш съвещанията, щом се опитам да подложам на гласуване въпроса за партньорството на Сам. Няма да гласуваш за мен, но нямаш смелостта да гласуваш и против мен.

— Вече приближавам към това решение — предупреди го Джейди. Рязко обърна глава при отварянето на вратата, без да се почука. Пригответи се да се намръщи към Мери Макгонигл, но се оказа Върджиния Клингър, която внесе в кабинета облак парфюм.

— Охо — възкликна тя и изгледа последователно бащата и сина. — Неудобен момент. Ще се видим по-късно.

Изчезна тъй бързо, както се и появи, но Джейди веднага настръхна.

— Защо е тук? — знаеше, че баща ѝ е заминал, да изкара зимата на юг, а освен Стенли тя нямаше вземане-даване с „Максуел, Роупър и Дайн“ — адвокатите ѝ по развода бяха от друга фирма.

— Без съмнение е наминала да ме поздрави — гласеше готовият отговор на Джон Стюарт.

— По нейна инициатива? Просто да ти достави радост? Съвсем не прилича на Върджиния, освен ако няма нещо наум — замисли се защо тя не почука и защо Джон Стюарт не ѝ направи забележка. Сети се, че в деня на произшествието с Майкъл тя е била в Констънс и застана нащрек. — Срещаш ли се с нея?

— Отбива се понякога.

— И за какво си говорите? За Сам ли?

— Какво може да ми каже за Сам — отвърна невинно Джон Стюарт, но съвсем не успя да заблуди Джейди.

— Върджиния ще ти каже всичко, което поискаш да чуеш, стига това да ѝ помогне да изстиска повече пари от баща си. Само че сега аз се занимава с имотите на Стенли, макар да си му стар приятел. Какво ти разказва? Как е видяла Теки и Сам заедно ли? Или ще свидетелства, че между тях има връзка?

— Той вече призна, че имат връзка.

— Той вече призна, че веднъж са били заедно, което не означава връзка. Не е работа на Върджиния, нито пък твоя, какво се е случило между тях.

— Как да не е моя работа? Той мърси моята адвокатска фирма?

— Мърси ли? Благодарение на случая „Дън“, целият град говори за нас, така както никога по-рано. Не е омърсяване, а голяма реклама.

— Приемаш го безрезервно. Направо ти е промил мозъка.

— Той е много добър приятел, дяволски добър.

— Как изобщо си в състояние да изречеш подобно нещо — прогърмя гласът на Джон Стюарт — след онова, което ти погоди?

Но Джейди не позволи да отвлекат вниманието му със злощастния следобед. Разгневен от баща си, изпита особено чувство на сила и набра смелост да хвърли в лицето му едно от най-съкровените си видения.

— Често нощем ми се явява кошмар. Сънувам как гласуваме да изхвърлим Сам от фирмата и после всеки ден, всяка седмица, всеки месец аз все повече заприличвам на теб — ставам по-студен, по-самоуверен — и то до такава степен, че се озовавам на върха на една пирамида сам, защото никой на този свят, не иска да застане до мен. Това е кошмарът ми. Доста мрачен, нали?

Джон Стюарт се изправи бавно и се изпъна в цял ръст. Със заповеднически тон, накарал мнозина силни мъже се свият, изрече:

— Не е мрачен. Детински е. Аз съм ти дал живот, Джон Дейвид. Не заслужавам подобно неуважение.

Джейди не мигна. Просто продължи невярващо да се взира в баща си.

— Ти не разбираш, изобщо не можеш да проумееш. Не чуваш какво ти говоря.

— Чувам, каквото ми харесва. На твое място не бих повтарял такива неща. Мога да те изхвърля с гласуване от фирмата точно както и любимия ти Сам Поуп. Помисли по въпроса следващия път, когато ти дойде настроение да ме наричаш каквото ти дойде на ум. Тази фирма е моя, Джон Дейвид, моя.

Джейди отметна глава. Имаше какво да възрази: че има свой път, че когато трябва, поема отговорността си, че след като Сам и Джейди излязат, фирмата едва ще преживее. Но сега не му се говореше. Предстояха му по-важни неща, отколкото да се заяжда с Джон Стюарт. Пулсирането в главата му напомняше за независимостта. Искаше да разбере докъде ще го отведе.

В това време Сам се върна в кантората от съда, където чу присъдата, че неговият клиент е осъден. Съдията се отнесе по-снизходително, отколкото би желал ищецът, но въпреки всичко на клиента му предстоеше трудно време. Сам беше обезсърчен: клиентът му не беше нито млад, нито в цветущо здраве; съмняваше се дали ще преживее и един ден в затвора, а харесваше човека. Според него вината беше само в неподходящия избор на бизнес партньорите, направен поради наивност. За съжаление, съдебните заседатели го намериха за виновен.

Естествено Сам щеше да обжалва, но дълбоко в сърцето си нямаше убеждението за успех. Клиентът му бе получил справедлива присъда.

Де да можеше и той да се радва на справедливо отношение от страна на „Максуел, Роупър и Дайн“. Независимо, че много пъти постави оплакванията си пред партньорите, не постигна нищо. Джон Стюарт въввлече Вики Корнъл дълбоко в своите дела. Дори и да се върнеше да работи за Сам, в някой момент старшият партньор пак можеше да я изиска. Том Маки навлизаше в случаите на Сам, но работеше бавно и Сам предпочиташе да ги движи сам. Беше уморен, раздразнен и все повече се безпокоеше за бъдещето.

Едва хвърли куфарчето върху бюрото и Джой позвъни:

— Адам Холм е на телефона. Ще говориш ли или да приема съобщението?

Адам Холм бе един от най-известните агенти, който набираше адвокатски персонал в Бостън. Периодично се обаждаше на Сам, напоследък — все по-често. Сам никога не го търсеше, никога не му бе споменавал, че има намерение да напусна „Максуел, Роупър и Дайн“. Но все пак изслушваше Адам.

Бяха разговаряли миналата седмица. И сега би накарал Джой да приеме съобщението му, ако не беше толкова обезсърчен.

— Ще говоря — и натисна копчето. — Как си, Адам?

— Благодаря, Сам. Всъщност не съм кой знае колко добре. Напоследък прекалено често ми се обаждат.

— Кой?

— „Малек, Хил и Френч“. Искат да отидеш при тях, Сам. Имат много голяма нужда от специалист по спорни дела. Ще платят бала пари.

Сам затвори очи и потърка схванатите мускули на врата си.

— Въпросът не е в парите, Адам — въздъхна. — Нали ти обясних. „Малек и Хил“ са много голяма компания. Ще умра там.

— Ще имаш собствен отдел и определено място във фирмата.

Сам обаче беше наясно как процедурат големите фирми. Ако действа по-самостоятелно, се самоизолира и най-накрая го отлъчват. Щеше да скочи от тигана направо в огъня. А познаваше и мнозина от партньорите в „Малек, Хил и Френч“. Наистина бяха по-различни от Джон Стюарт, но не чак толкова. Не беше сигурен, че би им имал доверие. — Не е работа за мен, Адам. Сериозно.

— Тогава „Уотърстън и Бейли“. Мислил ли си за това?

— Не ми е минавало през ум. Не се натискам да ходя, където и да било.

— Но в „Максуел, Роупър и Дайн“ практиката ти е много ограничена. Особено след „Дън срещу Хановър“. Препращаш клиенти на други фирми, защото отделът ти там не е достатъчно голям. Срамота, Сам.

На Сам не му убягна „достатъчно голям отдел“. Харесваше работата си точно такава, каквата е. Не му харесваха лошите намерения, плъзнали по коридорите на фирмата, и сякаш готви да ликвидират партньорството му.

Погледът му попадна върху големия жълт плик сред купа на сутрешната поща. Беше от Джон Амарино — негов стар университетски приятел, в момента съветник на губернатора. Бяха разговаряли по телефона вчера.

Свърши с Адам, отвори плика и прочете краткото писмо, забодено върху сноп листа. Джо пишеше:

„Изпращам ти формуляр за молбата, както ти споменах. Настоявам да размислиш и да я попълниш, Сам. Не само съм уверен, че ще бъдеш чудесен съдия, но вярвам и в реалната възможност да те харесат. Още не съм обсъждал въпроса с губернатора, но инстинктът ми подсказва, колко въодушевен ще бъде да постави на скамейката някой млад идеалист. Не се бави много. Той иска да назначи някого колкото се може по-скоро.“

Сам погледна молбата, хвърли я върху бюрото, пак я погледна и затвори очи. Колебаеше се. От една страна искаше да остане тук, поне докато нещата в Констънс се поизгладят. От друга — вече се чувстваше като отхвърлен от „Максуел, Роупър и Дайн“.

Ще говоря с Ани, помисли си, но се поколеба. Не му се щеше да я тревожи с тази новина и то точно, когато нещата бяха тръгнали на добре. Желаше да го смята за прекрасен, силен и напълно способен да контролира живота си.

Грейди забеляза промяната у Теки след прибирането на Майкъл вкъщи. Сутрин и следобед момчето прекарваше часове наред с терапевта и учителя, а тя ходеше до дрогерията, до супермаркета, до библиотеката. Вече не се налагаше да ѝ носи обяд от Макдоналдс и кафе в пластмасова чашка. Тя готвеше, чистеше, слагаше свежи цветя в малки вази из цялата къща. Грейди си блъскаше главата как да ѝ помага.

Затова, когато дойде по обяд да навести Майкъл, много се окуражи, намирайки я в истинска треска.

— Ти ми спасяваш живота, Грейди. Току-що ми се обадиха от училището на Лий. Скъсали са я по два предмета. Искам да отида да говоря с учителите. Ще останеш при Майкъл, докато отскоча дотам?

— Разбира се — прие на драго сърце Грейди. — И не бързай, няма да гледам по часовник.

Тя метна палтото си, грабна ключовете и се запъти към вратата, но се върна и го прегърна.

— Благодаря ти — прошепна и излезе.

Долавяйки лек аромат на цветя, който излъчваше и Теки, Грейди тръгна да търси Майкъл. Намери го във всекидневната, приспособена за негова спалня. Гледаше телевизия.

— Здравей, Грейди.

— Здравей, Майк — протегна ръка и Майкъл я плесна. — Гледаш сапунена опери, а?

— Ъ-хъ. Те са точно като живота тук — една криза следва друга. Сега пък Лий. Вместо да учи френски, английски и математика, предпочита Джон; ако мама се намеси, ще стане още по-лошо. Лий нещо не е много разположена към нея след връзката и със Сам.

— Тя не е имала връзка със Сам — възрази Грейди, но Майкъл превключи на друг канал и посочи към екрана.

— Виж го този. Бил е в кола. Паднала в някаква пропаст, докато шофирал. Два месеца бил в кома. Когато дошъл в съзнание, не си спомнял нищо, но можел да ходи. Защо да не съм като него.

— Ти можеш да ходиш.

— Като сакат.

— Като свършиш терапията, ще се оправиш.

Майкъл не отговори. Взираше се в екрана. След няколко минути превключи на друг канал и пак се зазяпа.

— Трудна сутрин, а? — попита Грейди.

— Мразя терапията. Голяма гадост. И тя нямаше да я харесва, ако я правеше. Тя мрази упражненията. Чудя се как ще изглежда след пет години.

— Според мен изглежда много добре.

— Само почакай. Кожата на краката, ръцете и брадичката ѝ ще се отпусне. Ще се сбръчка — добави, сякаш нищо по-лошо не можеше да я сполети.

— Нещо си ѝ сърдит.

Майкъл продължаваше да гледа телевизия.

— Дразни ме.

— Тя те обича.

— Така ли? А защо съм тук?

— Тук си — подхвана Грейди малко нетърпеливо, — защото изтича на улицата, без да гледаш.

Майкъл се обърна към него.

— Нямаше да изтичам, ако тя не правеше, каквото правеше. Тя е голяма. Предполага се, че знае повече.

— Е, добре. Но тя ти се извини. През цялото време страда заедно с теб. Щеше да умре, докато девет денонощия ти беше в безсъзнание.

— Аз няма да мога да играя баскетбол, не тя.

— Но тя трябва да стои до теб, докато се възстановиш и ако смяташ, че не е еднакво лошо с твоето положение, значи не си толкова умен, колкото те мислех. Тя се мъчи, когато теб те боли.

Майкъл пак се обърна към екрана и промърмори:

— Така и се пада.

— Не говори така — срязва го Грейди, защото почувства, че най-после някой трябва да го каже. — Тя не те нарани умишлено. Тя не прави умишлено нищо лошо на никого. И е истинско чудо, че с теб не се държи грубо след всичко, което е видяла от баща си. Разказвала ли ти е някога? Споменавала ли е колко пъти са я били? Беше по-малка от теб, а му готвеше и разтребваше след него. И какво получаваше? Шамар по лицето, ако не му хареса яденето или я изритваше на пода, ако се успи. А когато беше пиян, просто я малтретираше, без никаква причина. Тя удряла ли те е някога?

Майкъл го гледаше с широко отворени очи.

— Била ли те е? — повтори Грейди.

— Не.

— Така си и мислех. През тези двадесет години от живота си тя се е опитвала да се държи с децата си по-добре, отколкото са се отнасяли с нея. Така че, внимавай какво говориш за нея. Ако имаш късмет, ама голям късмет, като пораснеш, ще станеш добър като нея — обърна се и се намръщи към прозореца. — Проблемът при теб е, че си прикован тук. Омръзва ти — погледна го. — Обядвал ли си?

— Тя ми изпече сирене на грил.

— Изяде ли го?

— Не всичкото.

— Е, аз пък не съм обядвал, но не искам останало ти сирене на грил. Яде ми се нещо пикантно. Искаш ли да отидем в мексиканския?

Лицето на Майкъл светна.

— Да излезем?

— Карал съм те до басейна. Можеш да пътуваш с кола.

— Не съм ял навън от инцидента.

— Не виждам никакъв проблем да отидем на ресторант. Ще изядеш сандвича в колата, ако се страхуваш, някой да не те нарече сакат, понеже си с патерици — Грейди се размисли. — Имаш право да те е страх. Защото ако някой те нарече така, ще трябва да се разправа с мен. А истината е, че съм убил човек. Освен това сигурно няма да искаш да те видят в компанията на убиец...

Но Майкъл вече се пресягаше за патериците. Грейди му помогна да нагласи ремъците, после го изчака търпеливо да си облече пуловер. Върху кухненската маса оставиха на Теки голяма бележка, която нямаше как да не види, качиха се в пикапа и подкараха към града. Грейди усещаше как Майкъл го стрелка от време на време, но чак когато се настаниха в ресторанта „Тако Джо“ и поръчаха храна за четирима, момчето каза:

— Ти си различен.

— Това добро ли е, или лошо?

— Добро. Приличаш на Сам. Винаги му идват някакви щури идеи, ако ни е скучно — лицето му помрачня. — Тъй като и без това вече не мога да играя баскетбол, не искам повече да ми е треньор.

— Защо? Чувам, че добре играел играта.

— Даа. Както с мама.

— Доколкото разбрах — опита се да му обясни Грейди, — на никого от двамата не му е било приятно. Мисля си, че ще се радва да играе пак с теб.

— Няма да стане.

— Цял живот ли ще му се сърдиш? Дори аз постъпих веднъж не както трябва.

— Не е същото. Ти каза, че е трябвало да се бориш, за да се защитиш.

— Но не се гордея. Смятам, че и Сам не се гордее с онова, което причини на майка ти. Нарича се угризение на съвестта и много помага на човек да стане по-добър. Ще бъде наистина хубаво, ако дадеш възможност на Сам. Винаги съм благодарен на хора, които съумяват да го направят.

— Имам идея. Ти да ме тренираш. Обзалагам се, че си играл...

— Никога.

— Никога!

— Кога да играя баскетбол?

— Сам е играл в колежа.

— Аз никога не съм посещавал колеж. Не съм ходил и на училище, ако не броим няколкото дни на година. Нямах време да играя баскетбол. Трябваше да помагам на баща ми да поправа лодките.

— Сега вече не си толкова зает. С какво се занимаваш, когато не работиш по къщата на мисис Харт? — нещо от веднъж проблесна в съзнанието му и очите му светнаха. — Строиш канута. Ти го каза. Сетих се. Вярно ли е?

Грейди кимна.

— Как го правиш?

Грейди се засмя. Това момче се държеше ту като циничен четиридесетгодишен мъж, ту като хленчецо тригодишно хлапе, ту като осемнадесетгодишно остроумно момче. Грейди го харесваше най-много с невинния поглед и любопитния израз на тринадесетгодишно дете, каквото беше в този миг.

— Оформяш дървото на летви по определен начин, зачукваш някой и друг пирон, почистваш с малко пясък, изваждаш ги от скелето и ги покриваш с брезент. Пак търкаш с пясък, боядисваш. Пускаш кануто във водата и гребеш към дълбоката безкрайност.

— Към дълбоката безкрайност?

— Надалеч, в Божиите владения. Пътуваш много мили сред дървета и вода, където властва природата, а човекът е само гостенин.

— Страшно ли е?

— Не, когато знаеш какво означават звуците наоколо. В дълбокия пущинак има живот, незабележим за повечето хора, защото шумят и така плашат обитателите му. А ако не отидеш, за да видиш обитателите му, за какво си там тогава?

Майкъл премигна.

— Индианци ли?

— Птици, бобри, лосове.

Момчето облещи очи.

— Лосове?

— Лосове.

— Страхотно.

Това бе най-големият комплимент. Грейди се запита дали и Шели също използва тази дума и дали я произнася по същия начин.

— Ще ме заведеш ли там? — попита Майкъл.

— Веднага, щом можеш да ходиш.

— Но ако само седя в кануто и гребам?

— Само? Ти шегуваш ли се? За да прекараш известно време в дълбоките пущинаци, трябва да гребеш, разбира се, но се иска още да пренасяш кануто през сушави места, да събираш дърва, да готвиш; налага се да спиш на земята, да клечиш в гората, да почистваш след себе си и да оставяш следи само от стъпките си. Това не е пикник.

— Тогава защо го правиш?

Грейди сякаш видя любимата си река на север в щата Мейн и в гърдите му като че нещо се освободи.

— Защото е мирно и спокойно и защото там аз съм толкова добър, колкото и всеки друг.

Двамата продължиха да ядат. По едно време Майкъл се обади:

— Също като на остров Сътърс. Но приятелите ми ги няма там. И няма нужда да бъда най-добрият.

— Кой изобщо казва, че трябва да бъдеш най-добрият?

— Татко — Майкъл му хвърли поглед, пълен с любопитство. — Мислиш, че не си добър като всички останали, понеже си излежавал присъда ли?

— Мисля, че аз съм добър. Проблемът са другите хора.

— Защото си бивш затворник ли?

— И дърводелец. Не е положение, каквото има баща ти.

— Но ако вършиш добре работата си, само това има значение.

Така казва мама. Според нея по-нататък в живота мога да работя каквото искам, стига да го правя с любов. Ти с любов ли работиш?

Грейди се усмихна. Представи си как Теки казва всичко това.

— Зависи какво разбираш под любов.

— Добре ли го вършиш?

— Така смятам, но кой съм аз, за да съдя. Вероятно ти би могъл.

Искаш ли да видиш какво правя?

Лицето на Майкъл се оживи отново.

— Сега ли?

— Щом се нахраним.

След пет минути вече бяха на път. А след още пет Грейди спря пред къщата.

— Страхотно — възкликна Майкъл, като огледа през стъклото.

— Колко хубаво място.

И Грейди мислеше така. Там, където някога е била огромната порта на хамбара, сега бяха монтирани прозорци и удобна двойна врата. Там, откъдето са спускали сеното, сега стоеше голям полукръгъл прозорец. Новите капаци боядисани в сиво, се открояваха на белия фон.

Отвътре бе свършена по-малко работа. Стойки показваха къде евентуално ще бъдат стаите, но всъщност още всичко представляваше огромно помещение с розова изолация, покриваща стените.

— Доста работа има — прецени Грейди, — но отвън къщата е стегната и през студовете ще работя вътре.

— Какво ще бъде там?

— Кухнята. Това е спалнята, а сега стоим във всекидневната.

— А горе какво?

— Таванско помещение. Спалня, може и офис, каквото и да е.

— Стълбата кръгла ли ще бъде?

— Разбира се.

— Невероятно. Колко хубаво — Майкъл тръгна напред с патериците вече по-сръчно. Спираше, за да пипне сложените върху магарета дъски, готови да бъдат нарязани.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди Грейди, когато чуа далечен вой на сирени. Представи си страшната картина момчето да се подхлъзне и да падне сред стърготините. — Не искам да се нараниш в някой инструмент.

Сирената се чу по-наблизо. Такива рядко огласяха квартала. Грейди си помисли как някой възрастен човек е получил удар. Сирената се чу още по-близо и той си спомни за Корнилия.

— Стой малко тук — каза той на Майкъл. — Отивам да видя какво прави мисис Харт. Но сирените го принудиха да остане на вратата. Отвори я и отвън го посрещна ярка ослепителна светлина. Никаква линейка, имаше само три полицейски коли, спрели така, че да не може да се качи на пикапа.

— Какво става? — попита той.

Вратите на полицейските коли се отвориха, отвътре наскочаха полицаи с насочено към него оръжие.

— Не мърдай, Пайпър — извика един. — Вдигни ръце зад главата си. Бавно. Точно така.

При вида на пистолетите стомахът на Грейди се сви, цялото му тяло се напрегна.

— Какъв е проблемът, полицай? — попита колкото се може по-спокойно той. Вече бе свикнал доста с поведението на полицията в Констънс, но досега не бяха насочвали оръжие срещу него.

— Пет крачки напред.

Грейди пристъпи напред.

— Какво съм направил?

— Къде е момчето?

— Вътре.

Полицаяте се разгърнаха в полукръг. Продължаваха да държат пистолетите си насочени към Грейди и паниката го обхващаше все повече. Никак не обичаше оръжие.

— Какво е станало? — попита и погледна към Дод. Поне да му кажат какво е направил сега. Последният път го обвиниха в грабеж. Това присъствие на пистолети говореше за нещо по-лошо. Мисълта, че в града може да е станало убийство, направо смрази кръвта му.

— Изведете детето — провиква се един от полицаите.

— То е тук — обади се друг.

— Какво искат, Грейди? — извика Майкъл от вратата с изплашен глас.

— Добре ли си, синко? — попита най-близко застаналия до него полицай.

— Добре съм. Но защо сте тук? Какво правите?

Кръгът от полицаи се затвори. Грейди трябваше да се сети, че виновен е Конърс, който направи жест с пистолета, сякаш се забавляваше.

— До колата, Пайпър. Ръцете на покрива.

Грейди знаеше отлично какво означава тази заповед — една погрешна стъпка можеше да пусне в действие пистолета на някой глупав полицай. С бавна крачка, той сложи ръце върху покрива на патрулната кола. Веднага бе сритан да разтвори крака и бе обискиран.

— Какво правите! — провикна се Майкъл. — Той не е направил нищо лошо. Какво е обвинението?

— Отвличане — отвърна Конърс и щракна белезниците на Грейди.

— Отвличане ли? — Грейди беше като попарен.

— Кого е отвлякъл? — извика Майкъл.

Но на Грейди изведнъж му просветна. Ядоса се страшно.

— Дод! — изкрещя, гледайки застаналия на няколко метра полицай. — Трябва да поговорим.

— В управлението, приятелче — заяви Конърс и отвори задната врата на патрулната кола.

Майкъл се хвърли напред.

— Няма да го качвате в колата. Той не е криминален престъпник. Нищо лошо не е направил — полицаят се опита да го успокои, но той му кресна: — Не ме докосвай!

Дод се приближи до Грейди.

С голямо усилие Грейди сподави силния си гняв и като сниши глас така, че Майкъл да не го чуе, каза:

— Знаеш какво става, нали? Максвел ви е пратил. Оставих бележка в кухнята, че ще изведа детето. Сигурно я е видял. Знаеш как ме мрази и ти е известно, че не съм отвлякъл детето. Аз съм негов приятел и приятел на майка му. Обади й се. Направих й услуга да остана при него. Сигурно вече се е прибрала. Ако ме обвините в отвличане, ще направите голяма глупост.

На Дод явно му бе неприятно.

— Получихме сигнал. Трябваше да направим проверка.

— И да разстроите детето ли? — попита Грейди. В този миг Майкъл се приближи до него.

— Нямам право да постъпят така, Грейди. Кажете им, че не могат. Ти никого не си отвлякъл. Имаш права.

— Говори като баща си, нали? — подхвърли Грейди.

Дод се огледа. С жест отпрати другите полицаи по колите. После се обърна към Майкъл.

— Искаш ли да се разходиш с мен и Грейди? В управлението ще направим проверка, ще оправим всичко и ще те върнем.

— Учителят му ще дойде в три часа.

Но Майкъл бе непоколебим.

— Идвам с вас. Щом няма жертва, няма и престъпление. И ако тези кретени не го знаят, аз ще им го кажа.

— Внимавай, Майкъл — предупреди го Грейди. — Тези кретени са тук, за да те защитават.

— Да защитят мен? Ти можеш да ме защитиш много по-добре от тях — обърна се към Дод: — Правите много голяма грешка. Грейди не ме е отвлякъл. Имам ли вид върху мен да е извършено насилие? Изглеждам ли нещастен! Не! Тук съм по своя воля и бихте го забелязали, ако имахте мозък в главите под чудесните си шапки.

— За Бога, Майкъл — възпря го Грейди, а на Дод подхвърли: — Сигурно твърде много гледа телевизия.

— Най-вече сапунени опери — поправи го Майкъл, — и тази тук е точно такава. Повдига ми се!

Дод се обърна намръщен към Конърс.

— Свали му белезниците.

— Ама ако той...

— Свали проклетите белезници!

Конърс ги свали.

Дод предупредително сложи ръка върху рамото на Грейди.

— Сега закарай момчето обратно вкъщи. Ние ще те следваме. Ако установим, че в дома му има някакви съмнения, веднага ще те откарваме в управлението. Разбрано?

Грейди разбра. Стана му ясно, че Джейди няма да миряса, докато не напусне градчето, но проклет да е, ако го направи. Ще си тръгне,

само ако Теки престане да има повече нужда от него. Ако този ден дойде, единствено тогава ще се махне.

Теки се прибра и видя пред къщата няколко полицейски коли. Представи си какво ли не. Стори ѝ се, като че минаха десет години, докато паркира и изтича вътре. Разбра какво се е случило и направо се вбеси. След провала на Деня на благодарността и след неприятния разговор с класната на Лий, преднамерената постъпка на Джейди бе последната капка, която преля чашата. Щом полицаите и Грейди си тръгнаха и настани Майкъл при учителя, тя даде воля на гнева си.

— Колко си ужасен, Джейди! Да извършиш нещо толкова жестоко, гнусно и злобно! Знаеш, че Грейди идва да види Майкъл. Видял си бележката в кухнята. Съвсем точно си разбрал, че не е никакво отвличане. Защо го направи!

Напълно спокойният вид на Джейди я вбеси още повече. Вместо да отрече думите ѝ, той сви рамене.

— Не ми харесва Грейди Пайпър, не съм доволен, че дружи със сина ми.

— Някой трябва да го прави, след като не го правиш ти, но не е там работата — възрази тя и продължи: — Какво право имаш да се отнасяш така към Грейди? От деня, в който се появи, се мъчиш да го прогониш от града. Какво ти е направил?

— Блъсна сина ми.

— Грешката не беше негова! — напомни му тя за кой ли път. — Никога нищо не ти е сторил, освен че ме познава от дете — направи пауза — но всъщност това е причината, нали? Ревнуваш. Самият ти не ме искаш и въпреки това ревнуваш.

— Не ревнувам.

Би трябвало да се почувства поласкана, но беше твърде ядосана, за да му обърне внимание.

— Идва и рине снега. Седи при Майкъл, когато се налага да отида до училището. Отбива се, за да си поприказваме приятелски. Помага ми. Улеснява ми живота. И всичко това ти се струва лошо.

— Не, няма такава неща. Аз вече не живея тук. Очевидно не мога да правя тези неща.

Тя удари с юмрук по плота.

— Ти никога не си ги правил, Джейди. Твоята работа, твоите нужди винаги са заемали първостепенно място. Помагал си ми, само когато ти е било удобно. Ако искаш да знаеш истината, за мен няма никаква разлика откакто не живееш тук. Аз и преди се грижех почти за абсолютно всичко, както и сега. А ако действително искаш да знаеш истината — продължи тя, почувствала желание да се освободи от мислите, обсебили съзнанието ѝ, — никога не съм чувствала такова облекчение, както, когато си тръгна в Деня на благодарността. Мислех си, че ми правиш услуга като дойде, но не беше така. Ти си мрачен, скучен и създаваш само неприятности. Дойде и сякаш нахлу буреносен облак, който изчезна заедно с теб. Така, че ако действително искаш да ми направиш услуга, просто не идвай.

Някъде по средата на тирадата тя се разтрепери. Не направи никакъв опит да се овладее — гледаше Джейди право в очите. Никога не бе изпитвала такъв гняв.

— Не съм в състояние да ти направя тази услуга — Джейди вирна брадичка точно като баща си. — Бих могъл да ти направя други услуги, но за всяка ще се налага да ме помолиш. Това означава пари за къщата, колата, за нови дрехи. Имаш ли възможност да се издържаш сама, за да живееш по начина, по който си свикнала? — попита той, тръгвайки към вратата.

— Не ти искам парите!

— Интересно колко бързо се промени, Теки. Какви бяха тези твои приказки за спасяването на брака ни? Желанията ти за доброто на децата? С помощта на Грейди Пайпър провали всичко и после се чудиш, защо не го харесвам — и излезе.

Тя се втурна след него — имаше какво още да му каже.

— Грейди няма нищо общо с това. Всичко е между мен и теб — повиши тон, докато той се качваше в колата. — Престани да го обвиняваш. Ако бракът ни е свършил, сме си виновни самите ние. Ние самите стигнахме дотук. Така че не го обвинявай, нито Сам, нито баща си...

Той потегли и я остави да креци в студа, без някой да я чува. Тя млъкна, обгърна раменете си с ръце и влезе в къщата. Но гневът ѝ не се уталожил. Нито адът, нито страхът.

Затова същата вечер се възползва от това, че Джон и Зоуи бяха дошли да си приготвят домашните заедно с Лий и Джейна, а Майкъл

гледаше телевизия, остави чиниите от вечерята в мивката, изтича през горичката и за пръв път от случилото се, почука на задната врата на семейство Поуп. Не знаеше дали ще я приемат, но се намираше в крайно отчаяние и реши да рискува.

— Може ли за минутка? — попита нервно, когато Ани отвори вратата.

— Разбира се. Тъкмо пием кафе. Искаш ли?

Теки поклати глава. С разтуптяно сърце влезе в кухнята.

Сам беше там.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Имам нужда да поговоря с приятели. Никой друг не ме познава като вас — бръкнала в джобовете на палтото си, се наведе над плота и започна: — Нещата между мен и Джейди не вървят. Нищо не става. Край. Свършено е.

Ани и Сам се спогледаха тревожно.

— Наистина? — попита Ани. — Сигурна ли си?

— Разбрах го в Деня на благодарността. Нямаме представа какъв провал беше — потръпна от изживяния ужас. — Такова облекчение изпитах, когато си тръгна. Без него вкъщи моят живот е по-спокоен — не че сме се карали, напротив — никога не сме се имали разправии, но той обича нещата да бъдат както той иска и аз се чувствах задължена да изпълнявам. Когато децата бяха малки, приближеше ли време да се прибира, тичах като луда да събирам играчките. Искаше къщата да блести от чистота, така и беше. Сега вече няма играчки, но има дрехи, учебници и какво ли още не, но през последните седмици изобщо не се тревожа, защото така ми харесва. Същото е с вечерята. Сега вечеряме в шест и половина, а не в седем и половина, както искаше той.

— Но вие сте женени от деветнадесет години — отбеляза Сам. — Все има нещо в него, което си харесвала.

Докато сърцето на Теки успокояваше туптенето си, стомахът ѝ се сви. Беше време да затвори една страница от живота си. Веднъж да го направи, няма да има връщане назад.

— Джейди е стабилен. Не прави нищо неочаквано. Печели добре. Финансово е осигурен. Отнася се с уважение към мен или поне досега беше така. Понякога е приятен. Но само в отделни моменти, нищо повече. Сърди ми се, че не правим нищо, за да спасим брака си, но ако се съди по Деня на благодарността, децата ще страдат всеки

път, когато се събираме заедно. Днес се скарахме ужасно. Какъв е смисълът? Сигурно затова дойдох. Някой от вас вижда ли нещо, заради което си заслужава бракът ми да се спаси?

— Да — изрече Сам. — Ти беше много добра за Джейди.

— Не — прекъсна го Теки убедено. — Отнасях се към него като майка. Бях прекалено отстъпчива. Ако бях изисквала да прави повече неща като баща и съпруг и ако той беше по-силен, можеше да се опълчи срещу Джон Стюарт.

— Без теб той ще бъде много по-зле — констатира Сам.

— Без мен ще бъде свободен и ще намери себе си.

— Няма да намери себе си. Ще намери Джон Стюарт.

— Значи трябва да остана омъжена, за да спася Джейди от баща му, така ли? — изненада се Теки. Самата мисъл ѝ бе противна. Изведнъж се разгневи, както преди да дойде тук. — А аз? Моите нужди никакво ли значение нямат? Искях да имам семейство и да съм финансово осигурена. Точно с това разполагах деветнадесет години. Но то е все едно да се хванеш на работа с голяма заплата, но да ненавиждаш самата работа. Така че, какъв е смисълът? Все още искам да имам семейство, а също и да съм обезпечена — ще го искам до деня, когато забравя какво е да пораснеш в мизерия, но имам нужда от нещо повече.

— Грейди ли е? — попита Ани.

— Не — Теки отговори толкова бързо, че разпръсна съмненията ѝ. — Грейди ме изостави веднъж. Не искам мъж, който постъпва така с жена, която го обича.

— Обичаш ли го?

— Боготворя го. Цял живот съм го обожавала. Но мога да живея без него, наистина бих могла, ако бракът ми вървеше — въздъхна уморено. — Точно сега главната ми грижа са децата.

— Значи според теб всичко е свършено, така ли?

Теки кимна.

— Опитвах се да бъда разумна, повярвайте ми — усмихна се страхливо. — Разчитала съм не само на Джейди, но и на вас, Ани, дори може би повече, отколкото трябва. Вие със Сам бяхте като спасителна скала за нас. Затова без вас, нашият брак се разпада.

— Постъпила съм ужасно.

— Не говори така.

— Все още си спомням вечерта, когато ви събрахме. Смятахме, че си подходите идеално, спомняш ли си, Сам? Твоят най-добър приятел и моята най-близка приятелка — противоположности, които би трябвало да се привличат — обърна се към Теки и я изгледа безпомощно. — Значи нищо не стана?

— Не, Ани — прекъсна я Теки, — двамата с Джейди преживяхме добре деветнадесет години. Ако не се бях омъжила за него, нямаше да имам децата си, а ако нещата не се бяха променили, можех да изкарам с Джейди още деветнадесет години. Но всичко се обърка, затова сега трябва да видя в каква посока да поема. Според мен, каквато разумна съм станала — добави тя иронично, — имам четири непосредствени тревоги. Първата е да се справя с децата. Сега ли да им кажа, или да почакам? Да искам ли развод, или да си останем разделени?

— Преди да правиш каквото и да е, говори с Джейди — предложи Сам. — Трябва да разбереш какво иска той.

— А какво искам аз? — възкликна Теки разгорещено.

— Не е ли крайно време най-после да направя каквото е най-добре за мен! Наясно ли сте, че нямам представа как се прави баланс на чекова книжка, как се прави застраховката за колата и за къщата, как се попълва данъчен формуляр? Никога не съм получавала разплащателен чек. Нямам абсолютно никакъв кредит на мое име. Имате ли представа колко безпомощна и зависима се чувствам? Колко изплашена? — усети, че я побиват тръпки и придърпа палтото около себе си. — Трябва да реша как да се справя с децата. Според мен не би трябвало да споделям с тях какво правя. Правилно ли е?

Ани кимна.

— Освен ако не ти се наложат и не поискат да промениш решението си.

С убеждение, продиктувано от събитията след злощастния следобед, Теки въздъхна:

— Много е късно. Джейди също не търси вече помирение с мен — обърна се към Сам. — Какво ще кажеш?

Сам помълча малко.

— Права си.

Болката от последните срещи с Джейди я бе накарала да обръгне и сега истината не я засягаше тъй дълбоко, както преди седмица или две.

— Така стигаме до следващата ми тревога. Коледа ще се превърне в още един кошмар, а не бих искала да става така.

— Мисля всички да отидем на ски — предложи Ани.

Теки се стресна.

— Всички? Сигурно не искаш да идвам и аз.

— Искам. За Майкъл ще е трудно, защото няма как да се пързала.

— Искате да дойда и аз? — според нея това бе последното, което Ани би пожелала.

— Да, Теки — отвърна Ани с наставнически тон. — Искам ти да бъдеш с твоите деца, заедно с нас и нашите деца.

— Защо?

— Защото трябва да продължим да живеем.

Теки бленуваше за това повече от всичко на света, но го смяташе за неосъществима мечта.

— Заедно? След всичко, което се случи?

Ани се замисли.

— Бяхме изключително близки. Вярвам, всички сте съгласни. Твърде много се осланяхме един на друг, а сега се налага да се научим да стоим на собствените си крака. Но сме прекарвали чудесно. Трябва ли да се откажем от всичко? Децата искат да бъдат заедно, а всички разбираме, че Джейди няма да дойде, следователно ще намалиш напрежението.

— А ти? — попита Теки и крадешком погледна към Сам.

На Ани като че й бе трудно да отговори.

— Ще се опитам — най-после каза тя.

След инцидента с Майкъл Теки чувстваше липсата на Ани. Ала едва сега разбра колко много я обича. Ако нещата бяха по-различни, би я прегърнала. Вместо това, само изтри сълзите си и каза:

— Е, поне е утеха да знам, че момичетата могат да дойдат с вас, дори Майкъл и аз да останем тук — пое си несигурно дъх и продължи:

— Останалите са технически неща. Налага се да предприема нещо, за да се защитя. Като начало ми е нужен кредит. Трябва да получа достатъчно пари от Джейди, за да мога да гледам децата. Нужен ми е адвокат — обърна се към Сам. — Познаваш ли някой добър?

— За Бога, Теки, не бих могъл.

— Необходимо е, Сам, повярвай ми. Вече няма за какво да спасявам брака си. Свикнах с тази мисъл. Нощем плача, но не за Джейди, а защото децата страдат. Вероятно ако Джейди и аз се разделим по човешки, ще страдат по-малко. Не става въпрос да се заемеш — би било още едно предателство към Джейди — но нямам към кого да се обърна. Имам нужда от помощ. Само ми дай някакво име.

Десет минути по-късно тя прекоси горичката в студа. В джоба на палтото си стискаше бележка с името и телефона на препоръчания от Сам адвокат.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ани не обичаше коледните сбирки на факултета по английска филология по няколко причини: правеха ги твърде рано — през втората седмица на декември, когато все още усещаше в устата си вкуса на пуйката от Деня на благодарността; съвпадаха с края на семестъра — сигурно беше добре за несемейните преподаватели и асистенти, но не и за Ани, защото означаваше още една вечер далеч от къщи по време, когато и без това губеше доста часове; провеждаха се в специално запазена за случая зала с ламперия от тъмно дърво, тежки кадифени мебели и полилеи, пренесени, по дълбокото убеждение на Ани, от някой затвор в Стария свят. Но най-лошото бе, че на партито не присъстваха съпрузите и съпругите. Тази година Ани би желала да доведе Сам.

Пристигна късно, взе си хапка със скарида и чаша вино и се озърна. При първия поглед остана доволна, че Сам го нямаше. Сюзън Дъфи беше облечена страхотно, Натали Холстром не й отстъпваше. Помисли си колко тъжно е първото й впечатление. Никога не й бе хрумвало нещо подобно.

Присъедини се към група приятели и се включи в разговора. По-късно се премести при други и се заслуша в приказките с половин ухо. С тези хора се виждаше почти всеки ден и тъкмо по тази причина смяташе, че е редно да бъдат канени и съпрузите. Щяха да придадат свежест и дълбочина на разговорите. Ани обичаше да се среща с половинките на колегите си. Би желала да покаже и своя съпруг.

— Скучно ли ти е? — попита Джейсън, приближавайки се зад гърба ѝ.

Отдалечиха се заедно.

— Независимо колко са крайни в оценките си, академиците са ограничени. Все предъвкваме едно и също.

— Нарича се само превъзнасяне. Заложено е в природата на звяра.

Тя се усмихна.

— След като го знаеш, сигурен ли си, че искаш да станеш един от нас?

— Разбира се, че съм сигурен — отвърна той наперено. — И аз се превъзнасям така, както и останалите. А може би и повече. Освен това — добави сухо, — няма връщане назад. Изминах дълъг път. Или трябва да продължа, или да отида да мета сградата за шест и половина долара на час.

— Нещо ново относно финансовата помощ?

— Още не. Попълних формулярите. Сега чакам да решат дали наистина имам нужда.

Ани не си представяше какво означава да станеш от много богат твърде беден. Харесваше Джейсън, уважаваше интелигентността и бързината на ума му. Все още се изчервяваше при спомена как му позволи да я докосне, но след като вече я прегръщаше Сам, не беше толкова ужасно.

Чувстваше се гузна, че още не му е казала за Джейсън, но нито знаеше как да го направи, нито в какъв момент. Страхуваше се да не разклати лодката на семейния живот, затова действаше предпазливо — съвсем наскоро бяха започнали да се крепят. Харесваше й вниманието на Сам към нея, вече се чувстваше по-сигурна като жена.

Докато не обърнеш очи към колежките си като Сюзън Дъфи. Затова избягваше да го прави.

— Как е семейството ти? — попита Ани.

— Когато разговаряш с тях, ще помислиш, че всичко е екстра. Истината изплува, когато поискам пари от баща ми. Казва, че вече имат ограничен доход, макар да не виждам начинът им на живот да се е променил по нещо. Поне не външно. Изглежда, аз съм единственото съкратено перо.

— Джейсън! — сгълча го тя и продължи по-тихо: — Как се чувстваш?

— Страхотно.

— Ходи ли при моя лекар?

— Да. Чудесен е.

Джейсън се ухили и намигна на някого в другия край на помещението. По безгрижното му поведение Ани предположи, че е добре. Стресна се от думите му:

— Диабет, така смята.

— Диабет ли?

— Шшт. Нека си остане нашата тайна.

— Съобщавах го, сякаш е настинка — прошепна Ани. — Диабетът е сериозна работа.

— Имаме го в семейството, затова не се изненадах много. Но каквото съм самонадеяно магаре, си мислех, че ще го избегна.

Тя въздъхна.

— На всичкото отгоре.

— Не се безпокой толкова. Ще се оправя — стана сериозен. — Това действително е тайна. Достатъчно проблеми имам с Хоунмън. Няма да ме назначи за преподавател, ако научи за болестта ми. Нали няма да му кажеш?

— Разбира се, не — веднага го увери Ани. — Би било неуместно. Само се надявам да не се преумориш докато завършиш дисертацията през юни.

— Нямам друг избор. От следващата учебна година трябва да работя.

— Инжекции ли си правиш?

— Взимам хапчета.

— Ходи ли при специалист?

— При Дънкан Хобс. Чувала ли си за него?

— Не, но ще проверя.

— Благодаря ти, мамче.

Ани не се обиди.

— Уместно е, не мислиш ли?

Той сведе очи към гърдите ѝ.

— Не знам. Страшно хубаво бе, когато те докоснах.

Бузите ѝ пламнаха. Тя въздъхна.

— Хайде да се споразумеем, Джейсън. Ти няма да ми говориш така, а аз няма да кажа на никого, че взимаш хапчета. Съгласен ли си?

Джейсън се усмихна, а после погледна над рамото ѝ.

— О, моите почитателки чакат. Ще ме извините ли, мадам?

Като го смушка, зърна ярката червена вратовръзка на Чарлс Хоунмън. Стоеше сам и тя се упъти към него.

— Факултетът се разраства — отбеляза Ани. — Миналата година имаше по-малко хора.

— Слабата икономика работи в наша полза, защото обучението функционира по-добре — потвърди Чарли. — Все повече хора се интересуват от факултета. Остава да видим дали през следващата година ще се отрази върху по-големия брой студенти.

— Във всеки случай е необходимо да се попълни поне едно преподавателско място. Има ли някаква възможност да се назначи Джейсън?

— Има — призна Чарлс, — но не съм сигурен дали отговаря на изискванията. Още не е направил дисертацията си.

— Работа върху нея. Аз съм му консултант. Дисертацията му е върху трудовете на Джеймс Джойс. Ще стане чудесна.

Известно време Чарлс наблюдава Джейсън, който забавляваше свои колежки асистентки в далечния ъгъл на залата.

— Ти го харесваш.

— Тъхъ.

— Има нестандартен вид.

— Нестандартен по-лошо ли е от странен? — попита тя. Нямаше нужда да обяснява. Няколко души в залата изглеждаха особено. — Той работи много. Нито веднъж не ме е разочаровал.

— Развиват ли се?

— Кое?

— Отношенията ти с Фост.

— Моля? — попита изненадана тя.

— Ти го харесваш. Явно и той е привързан към теб.

Не е възможно Джейсън да е споменал нещо, Ани бе сигурна. Въпреки всичко усети как тилът ѝ настръхна.

— Аз съм омъжена, Чарлс.

— Леди Чатърли също е била омъжена — въздъхна той. — Не че за мен има някакво значение какво правите с него. Това е твоя работа и си права, защото в нашите среди има хора, които несъмнено вършат доста рисковани неща, вместо да се занимават с вътрешните въпроси на факултета. Но ако държиш на Джейсън, бих искал да зная точно за какво.

Ани кипна.

— Джейсън притежава изключителни познания по литература и има склонност към поезията. Пише добре, общителен е и честно

казано, е много по-приятен от всички членове на факултета ни, които са авангардни заради авангардността сама по себе си.

Чарлс кимна.

— Ще си помисля върху думите ти.

— Хубаво ще направиш — съгласи се Ани и подаде чашата си на минаващия келнер. Постоя още няколко минути, извини се със семейни задължения и напусна партито.

Теки почука на вратата към мазето на Корнилия Харт и тръпнейки от студ, изчака нервно, както ѝ се стори цяла вечност, докато Грейди отвори. Беше облечен с фланелена риза и джинси и изглеждаше ядосан.

— Може ли да вляза? — попита тя тихо. След като огледа тъмнината зад нея, добави: — Сама съм.

— Тогава може би по-добре да не влизаш. Не съм в настроение за гости, Теки.

Самата тя не бе в по-добро настроение. Последните дни бяха много напрегнати. Беше разстроена.

— От един час кръжа с колата наоколо. Първо реших да отида на кино, после ми се прииска да се напия — поспря за малко. — Колата сама ме доведе тук.

Той сложи ръка на тила си и наведе глава.

— Моля те, Грейди. — Не беше го виждала от случката с отвличането. — Искам да поговорим.

— Мазето е много гадно.

— Да не би това да има някакво значение за мен? — тя мина покрай него с изправена глава. — Щях да дойда и в затвора, ако ми беше разрешил — огледа се. — Виждала съм и по-лошо от това, нали. — Мазето беше бетонно, миришеше на старо и прах. Стори ѝ се, че в неосветената част е струпана покъщнина. В осветения ъгъл, недалеч от печката, имаше балдахин, махагонов скрин и голям стол.

Както беше с винтягата, тя седна на стола. Когато започна да говори, жуженето на електрическата печка беше единственият шум в помещението.

— Грейди, съжалявам за държането на Джейди онзи ден. Действал е от чиста злоба. След като не може да осъди никого за

станалото с Майкъл, е станал голям досадник. И на мен и Сам донесе много неприятности, но всъщност си го изкарва на теб.

Грейди остана прав зад нея.

— Защо на мен?

— Предполагам, защото си ми бил любовник. Знаеше, че не е първият, другите обаче нямат лица и би могъл да пренебрегне съществуването им. Но с теб не е така.

— Какво го интересува с кого си била по-рано? По дяволите, нали толкова години си била негова?

— Само защото едно време ти ме отпрати — припомни му тя. После сниши глас. — Освен това той никога не ме е имал цялата. Усещаше, че съм твоя и затова се чувства победен от човек, когото смята за по-нисш от себе си... — след деветнадесетгодишен брак с Джейди тя поне го разбираше. — Нищо чудно, че ти изкарваш наяве най-неприятните му черти.

— С мен той прави същото — отсече Грейди с тон, който я накара да се обърне. — Заклевам ти се, ако полицаите не бяха с мен, когато го видях в къщата, щях да го удуша. Не съм се гневил така, откакто ударих Хоумър, а ти знаеш до къде ме доведе това. Предполага се, че съм излекуван, че мога да контролирам яда си. И аз така мислех и тъкмо тогава щях да прескоча границата. Разтрепервам се целият, когато се сетя.

Теки за малко не се втурна към него, но си нямаше доверие. Поне да бе закопчал ризата си. Обичаше да го гледа. Копнееше за това удоволствие.

— Ела и седни — предложи тя. — Да си поговорим.

Със скръстени на гърдите ръце той пое трепетно дъх. След като мина сякаш цяла вечност, най-сетне седна на края на леглото — далеч от нея. Което е добре, помисли си тя.

— Та исках да ти се извиня заради Джейди — започна тя. — И да ти благодаря. Майкъл беше много освежен след разходката.

— Сигурно.

— Наистина. Беше весел.

— Вярвам ти. С това дете няма проблеми. Трябваше да го чуеш как се опитваше да отпрати полицаите.

Тя се усмихна накриво.

— След като има учители като Джейди и Джейна. Сигурно аз не бих го одобрила, но е хубаво, че демонстрира дух.

— Би трябвало да излиза по-често.

— И той ми каза същото, говорих и с терапевта. Прехвърлихме всичките му часове в клуба. И без това водните процедури му помагат повече, както и уредите там. Така Майкъл ще излиза всяка сутрин като приятелите си. Ако му помага, ще го караме с кола и до учителя, вместо той да идва у нас. Социалният работник твърди, че възстановяването му зависи от самия него — беше съвсем логично. На Теки й идваше да се оципе. — Трябваше да си дам сметка колко му е скучно и по-рано да предприема нещо, а си мислех, че като стоим къщи, е достатъчно — оказа се, че не е. И за нея беше новост да се справя с емоционални проблеми, придружени от силна травма. — Майкъл сякаш върви слепешком. Не е сигурен какво може да прави и какво не. Аз също.

Грейди седеше с изправен гръб, но бе отпуснал глава и имаше много нещастен вид.

Теки поиска инстинктивно да го утеши. Стана с това намерение, но размисли и се обърна към скрина. Там бяха подредени четка и гребен, самобръсначка, туба с крем за бръснене и изтъркания му портфейл, който обикновено носеше в задния джоб на джинсите си. Докосна го, като си представи как го пипа той, после сви ръка в юмрук и я допря до сърцето си, за да усмири буйното му туптене.

— Къде се къпеш? — попита, за да се разсее.

— Горе.

Огледа се за храна.

— А къде ядеш?

— Горе.

— Корнилия не възразява ли?

— Доволна е от всичко, каквото й сготвя. Твърди, че от години не е яла така вкусно.

— Тя е мила — погледът на Теки попадна на пластмасова кошница, пълна с чисто пране. Взе една кърпа, сгъна я внимателно и я сложи върху скрина, пресегна се за друга. — Синът й също. Лий има преглед при него в началото на януари. Иска противозачатъчни. Говорихме с нея в Деня на благодарността, но аз все забравях да му се

обада. Сигурно не е случайно. Мисълта да ѝ дам картбланш да спи с Джон, ме безпокои. Тя пък ми се сърди.

— Затова ли има лоши бележки?

Теки се засмя леко истерично.

— Вероятно това е една от причините, но има и много други. Не мога да ти ги изброя. През последните три месеца семейството ни се разпадна. Това я разстройва — пресегна се и взе тениска.

— Но аз не съм провалил твоето.

Тя гръсна тениската и я сгъна сръчно.

— Сега ситуацията е друга. Тогава липсата на семейство беше нещо нормално за мен, тъй като не познавах друго. Освен това исках да ти направя впечатление.

Грейди издаде някакъв звук. Тя го стрелна през рамо. Все още седеше на леглото с отпусната глава. Тя задържа сгънатата фланелка до гърдите си, вдъхвайки мириса на чисто, а после я постави внимателно над кърпите за лице. След това импулсивно се приближи до леглото.

— Защо дойде тази вечер? — попита той и вдигна глава.

Сърцето ѝ биеше лудо.

— За да ти благодаря, че изведе Майкъл и да ти се извиня за постъпката на Джейди.

— Само затова ли?

Мина ѝ през ума каква болка му причинява.

— Не знам — призна тихо. — Разкъсвам се.

— Между какво?

— Между желанието да те обичам и да те мразя — това бе самата истина както за него, така и за нея. — Все още ти се сърдя за онова, което направи.

— Че блъснах Майкъл ли?

— За Бога, не! — как изобщо му хрумваше подобно нещо. — Ударът не беше по твоя вина. Бясна съм за това, че се появи след толкова години — после се поправи. — Всъщност съм бясна, че ме отпрати. Бихме могли да имаме толкова много.

— Даа — каза той и огледа пренебрежително мазето, — мазе.

— Няма му нищо на мазето — възрази тя.

— Нямах да говориш така, ако се налагаше да живееш тук.

— Не е вярно, Грейди. Видяла съм и много по-лошо и ти го знаеш. А нали каза, че с жена ти сте имали къща, но дори и да не беше

така, бих предпочела да живея с теб в това мазе цял живот, отколкото в бъркотията на моя дом, един ден.

Той отвърна очи.

— Не знаеш какво говориш.

— Каквото чувствам.

Той я изгледа пронизващо.

— А знаеш ли как се чувствам аз? Иде ми да те грабна, да те хвърля върху това легло и да те любя до полуда.

Теки усети как кръвта ѝ се сгорещи. Спомни си деня, когато я целуна в горичката. Сякаш бе станало преди малко, толкова силен бе копнежът ѝ. Сигурно тази вечер бе дошла и по тази причина.

— Но това би усложнило десет пъти повече нещата, нали? — продължи той. Пръстите му се впиха в ръба на леглото. Не отместваше поглед от нея. — По дяволите, защо ме изкушаваш? Винаги е било така, Теки. Не биваше да те взимам, когато беше петнадесетгодишна, но не можах да устоя, както и никога след това. Толкова дълбоко си навлязла под кожата ми, че само като си представя как Хоумър посяга към теб, направо полудявам... — гласът му заглъхна. Въздъхна уморено. — Направо ще умра за теб.

Потърка тила си отново, но тя хвана ръката му, преди да я облегне на леглото.

— Никога няма да го позволя.

Той се изсмя горчиво.

— Както предотврати отиването ми в затвора ли? Или както спря Майкъл да страда ли? За Бога, Теки, понякога изглеждаш толкова невинна. Смяташ, че любовта може да защити хората от лоши неща, но не е така.

Казваше си да пусне ръката му, но този гласец бе твърде тих, за да го чуе. Пръстите му я очароваха — бяха дълги, тънки и силни. Опипа мазолите по тях. Те си стояха там от години — дребни белези, порязано или убодено с пирон. Не успя да се възпре и ги целуна, после притисна ръката му към врата си и каза:

— Вероятно нищо не е в състояние да предпази хората от лоши неща. Но любовта може би помага на човек да понесе лошото. Направи грешка, когато ме отпрати и ми каза да те забравя, Грейди. Не биваше да връщаш писмата ми неотворени и да отказваш да се срещаш

с мен, когато идвах да те видя. Между нас имаше нещо толкова хубаво, че бих те чакала колкото трябва.

— Минало свършено.

Тя леко пое дъх и продължи:

— Така трябваше да постъпя и аз. Да ти кажа, че не бива да се виждаме, че съм добре, че Майкъл е добре и че трябва да се махнеш от града, че нищо няма да излезе от това — гласът ѝ заглъхна, очите ѝ се сведоха към гърдите му, покрити с тъмни косми, които изглеждаха топли и я привличаха. Мъчеше да си спомни, че има три деца, че се нуждаят от нея и поне формално все още е омъжена. Ала необходимостта да го докосне, я завладя непреодолимо. Пъхна ръка под ризата му и я плъзна по гърдите му. Изведнъж се отнесе в мечтите си.

— Теки — предупреди я той.

— Само минутка — прошепна тя, сякаш като говореше тихо, щеше да се отдалечи от неизбежното. Изследва гърдите му и прокара ръката си от едната към другата страна по космите върху издутите му мускули.

— Теки.

— Само за малко — каза полузамаяна. Топлината на тялото му се предаде и на нея. Както собствено, ставаше винаги.

Наведе глава над неговата и устните ѝ докоснаха ухото му:

— Двадесет и две години и е пак същото — дланта ѝ попадна някак случайно върху разтуптяното му сърце, плъзгаше се по меките косми, по изострените пъпки, по твърдите мускули. Неговата топлина вече беше в нея, тя движеше ръката ѝ, обзе и гърдите ѝ. — Едно от нещата, които най-много обичах у теб, беше силата ти. Винаги си бил герой за мен. Още от самото начало. Дори и когато удари баща ми.

Грейди плъзна ръце около ханша ѝ.

— Не можех да го оставя да те изнасили.

Теки потръпна. Години наред пропъждаше от главата си мисълта за заканите на Хоумър, но сега, защитена в прегръдките на Грейди, си спомни за онази нощ. Хоумър беше пиян и отвратителен. Беше ядосан, защото прекарвала толкова време с Грейди. Каза, че му дължала известно време и на него. Сграбчи я и разкъса блузата ѝ. Обхвана я ужас.

Този ужас и сега я обзе и извика:

— Трябваше да ме пуснеш да свидетелствам.

Но Грейди беше непреклонен.

— Щяха да разпитват за подробности. Щяха да ти хвърлят един поглед и да заключат, че си го изкусила, а той не е устоял. Щяха да те нарекат какво ли не. Не исках да те подложат на всичко това.

Тя си спомни грубите ръце на баща си, похотливите му очи, зловонния му дъх, но те бяха нищо в сравнение с болката, която изпита, когато Грейди я закле да мълчи. Това нейно мълчание ѝ тежеше в продължение на години. Сега обаче му възрази:

— Но така нямаше да влезеш в затвора.

Грейди я сложи в скута си.

— Нямаше физическо доказателство, че е искал да те изнасили. Той не успя да стигне дотам.

— Защото ти го удари — прошепна Теки до бузата му — и той падна.

— При всички случаи щяха да ме осъдят.

— Но тогава поне щях да знам, че съм направила възможното да го предотвратя. Така всичките тези години нямаше да се чувствам тъй виновна. Не беше честно, Грейди, исках да ти помогна, ако не на процеса, то поне после, но ти не ми позволи. Не беше честно.

Той раздвижи ръце по тялото ѝ. Това я подкрепи и успокои. Когато утихна, тя отново усети желание, което беше взаимно. Гласът на Грейди беше по-плътен.

— А сега какво — да се съблечем и да легнем, или ще си ходиш? Едното или другото, но бързо, защото съм много напреднал.

Теки усещаше до тялото си трепета на напрегнатите му мускули и твърдостта му. Пулсът ѝ запрепуска, стомахът ѝ се бе свил, усещаше топлина между краката си. Невероятно го желаше.

Но желанието не беше достатъчно. Вече не беше момиче. Знаеше колко сложно нещо е животът. Представи си последствията.

Отдръпна се и го погледна в очите. Те бяха потъмнели и възбудени. Искаше ѝ се да потъне в тях и изстена.

— Не мога, Грейди.

— Защото си женена ли?

В това отношение тя вече не хранеше никакви илюзии. Бракът ѝ бе приключил. Но не това бе причината.

— Защото се страхувам.

— Да легнеш с мен ли?

— Не. А какво ще стане след това. Не съм в състояние да изживея същото още веднъж.

Той помълча, но съвсем малко.

— Не съм искал да ти причиня болка.

— Но така се получи.

— Никога повече няма да го направя.

— И предишният път каза същото.

— За Бога, Теки — възрази й той, — тогава обстоятелствата бяха съвсем други. Смятах, че върша най-доброто за теб. Наистина така смятах, а ти си спряла да мислиш за това. Получила си много повече от живота, отколкото аз бих могъл да ти предложа.

— Какво — къща, кола, бижута ли? — скочи на крака. — Много щастливо бих си живяла и без тях. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— А колко пъти трябва да ти казвам, че не исках да си лишена от тях?

— Мислиш само за пари.

— Така е, защото никога не съм имал много.

— Парите нямат значение.

— Как ли пък не? — той се изправи и се втренчи в нея. — Аз самият исках да ти дам всичко, за каквото си мечтаехме, само че ме осъдиха и ме изпратиха в затвора. Разбрах, че никога няма да мога да го постигна. Затова направих онова, което сметнах за правилно. Опитай се да видиш нещата от моята страна.

— Правя го, но пак не излиза разумно. Ако наистина ме обичаше, независимо от всичко, щеше да искаш да те чакам. — Всъщност най-много я безпокояха тези години и съмнението дали Грейди я обича все тъй силно.

Той се взря в нея.

— Обичах те толкова много, че убих човек заради теб. Как изобщо можеш да се съмняваш в мен след всичко това? — присви очи. — Знам какъв е проблемът ти. Боиш се. Страх те е, че като ме обичаш, объркваш целия си удобен живот.

Теки замръзна на място.

— Страхувам се, че любовта ми към теб ще съсипе живота ми, а ти ще се намъкнеш и ще ме изпързеляш.

— Сладка си.

— Говоря истината — отпрати се към вратата. — Беше прав. Не биваше да идвам. И двамата сме в лошо настроение.

— Страх те е! — повтори той, тръгвайки след нея. — Страхуваш се, че ще се забъркаш с бивш затворник.

— По дяволите — избухна тя като се завъртя. — Да, боя се, но не от това. Страхувам се, че отново ще ме отхвърлиш. Едно време ти имах пълно доверие. Вярвах на всяка твоя дума за бъдещето ни. После съвсем ненужно ти ми отне всичко — и пак тръгна към вратата.

— Невъзможна си! — извика той след нея.

— Прав си, затова си върви! Махни се от града! Изчезни от живота ми! Отново! — отвори вратата със замах и изхвърча навън.

Последното, което чу, докато затваряше вратата на колата си, бяха сърдитите думи на Грейди.

— Няма начин! Имам си свои планове!

Тя подкара колата и се зачуди какво ли, по дяволите, има предвид.

Седмицата преди Коледа Ани имаше много и напрегната работа в университета: дава допълнителни консултации, проверява курсови работи, изчислява семестриални оценки. Когато дойде времето и се качи в колата със Сам и децата, за да отидат в планинската вила, се чувстваше съвсем изтощена.

Теки реши да остане. Според нея Майкъл нямаше да се чувства добре, като гледа как всички се пързаят, а той стои затворен. Ани го разбираше, но предполагаше — още, че същото се отнася и за Теки. Щеше да ѝ е трудно да гледа Сам и Ани и другите познати семейства, след като е сама.

Момичетата се двоумяха — дали да останат при Майкъл, или да отидат на ски с Джон и Зоуи. Нещата се доусложниха, защото Джейди ги покани да ги заведе в Аризона. Джейна тръгна с него, но Лий предпочете да се пързая с Джон. Така във вилата се оказаха петима. Ани се надяваше да се справи и наистина успя и то с изненадваща лекота. Много ѝ помогна вниманието на Сам — рядко я оставяше да готви.

— Хайде да отидем в „Ониън Печ“ — предложи той първия ден. Следващият — на Бъдни вечер — каза: — Тази година в „Стоуни“ било страхотно.

На самата Коледа Ани обяви, че ще готви ростбиф, ала той я прекъсна:

— Направил съм резервация в кръчмата.

— Сам — възрази Ани. — Нито веднъж не стотвих вечеря.

— Е, и?

Беше скъпо да се хранят непрекъснато навън. Отношенията на Сам с адвокатската фирма не отиваха на добре. Не бе зле да внимават с разходите.

— Теки винаги готвеше. И аз трябваше да направя така.

— Теки не се занимава със студенти. Стига, Ани, искам да си починеш истински. Освен това, ако готвиш, трябва да ти помагам, а и аз искам да усетя от ваканцията.

Тя не се мръщи дълго. И без това вкъщи готвеше всяка вечер, защото разписанието на децата изключваше ходене по ресторанти. А сега не бяха вкъщи, нямаше училище и тя действително се наслаждаваше на почивката.

Вниманието на Сам ѝ доставяше удоволствие. Той бе по-добър скиор, но оставаше да се пързаят заедно и отиваше сам на голямата писта само за последните спускания, а тя седеше в кафенето при лифта и пиеше горещ шоколад.

В един от тези мигове зърна Зоуи в другия край на помещението — залепила чело на прозореца, имаше вид на изоставена. Тропайки с тежките си обувки, Ани си проправи път между изпружените крака на скиорите, и се добра до нея.

— Хей, слънчице — тя прегърна дъщеря си. — Откога си тук?

Зоуи сви рамене.

— Може би от час.

— Не се ли пързаяш с Джон и Лий?

— Не. Искат да са сами.

— Те ли ти казаха! — попита Ани. Ако бе така, щеше да каже няколко думи на Джон.

— Не, сама разбрах.

— Сигурно грешиш — настоя Ани, но поде друга тактика. — Преди малко видях Сузи Вандорн на пистата. Пристигнаха са

следобед. Утре можеш да се пързалиш с нея.

— Ъхъ.

— Искаш ли горещ шоколад?

— Не.

— Искаш ли нещо специално за вечеря?

— Каквото ядат всички.

Ани се настани до нея на перваза на прозореца. Зоуи поначало беше спокойно дете, но напоследък Ани забелязваше липса на настроение.

— Какво има, милото ми?

— Нищо.

— Ти като че ли не се забавляваш.

— Изморена съм.

— Добре ли си?

— Ъхъ.

— Може би нещо те мъчи.

— Просто съм уморена, мамо.

Добре, помисли си Ани. Просто уморена. Засега е достатъчно.

— Още ли се сърдиш на баща си? — попита тя. В момента между Сам и децата бе сключено негласно примирие. Ани се опасяваше, че е за кратко.

— Изморена съм — повтори Зоуи и я изгледа раздразнено. — Защо не ме оставиш на мира, мамо? Защо винаги търсиш скрит смисъл в думите ми? — скочи. — Прибирам се. Ще се видим вкъщи.

Макар с неохота, Ани я остави да тръгне. Искаше ѝ се да прегърне Зоуи, да я притисне и да я успокои. Детето ѝ се измъчваше. Сладката Зоуи, нейното момиче напоследък изживяваше нещо. Зоуи беше почти шестнадесетгодишна. Инстинктът подсказваше на Ани, че вече не може да се наложи на дъщеря си както по-рано. Всеки има нужда от свобода. Бог е свидетел, че самата Ани имаше нужда от същото, а Зоуи е точно като нея.

И Ани изчакваше благоприятен момент. На следващата сутрин Зоуи радостно пое по склона. Ани предположи, че какъвто и тъмен облак да бе надвиснал над нея, вече бе отлетял. Така продължи до края на седмицата. През деня децата поемаха по свои пътища, а със Сам и Ани се срещаха вечер във вилата. Така се уговориха и в деня пред Новата година. След ските щяха да починат, после да излязат да

вечерят и да отидат на парти в една хижа в полите на планината. Ани и Сам се върнаха от пистата в четири и половина и намериха само Джон и Лий.

— Зоуи не се ли пързали с вас? — попита Ани. — Тя каза, че ще прекарате деня на Северната писта.

Лий притеснено изгледа Джон.

— Ние бяхме там, но към обед тя се умори и каза, че ще се пързали по южния склон.

— Смятахме, че е с вас — добави Джон.

Ани поклати глава.

— Може да е с приятели. Да я почакаме малко. Ще се върне.

Минаха няколко минути. Зоуи я нямаше. Сам стоеше до прозореца и наблюдаваше пътеката. Погледна часовника си.

— От един час пистите са затворени.

Решена да не се безпокои излишно, Ани се приближи до него.

— Може да е спряла някъде по пътя насам.

— Къде?

Нямаше представа. Навън беше тъмно и студено. Всички се приготвиха за празника. Не беше обичайно Зоуи да закъснява.

По-скоро от любопитство, отколкото от тревога, Ани започна да върти телефоните на приятелките ѝ. Всички се бяха прибрали. Не знаеха къде е. Някои я бяха видели на обяд, но никой — по-късно.

След всеки разговор Ани ставаше все по-неспокойна. При последния вече не я свърташе. Беше пет и половина.

— Нещо е станало. Знам, просто го знам.

Сам позвъни в управата на планинския курорт и научи, че базовата хижа е затворена и там няма никой. В празния гардероб били останали чифт ски — по описание съвпадаха със скиите на Зоуи.

Тогава се обади на полицията.

Ани провери стаята на Зоуи: беше си разхвърляна, както я остави сутринта и по нищо не личеше да се е връщала. Ани прегледа внимателно. Не установи да липсва нещо.

— Къде може да е? — попита Лий изплашено, когато Ани се върна и застана до Сам.

След разговора той изглеждаше разтревожен.

— Ще наблюдават, но известно време няма да предприемат нищо. Всеки ден имало съобщения за изчезнали деца и винаги се

прибирали.

— Зоуи не би ни оставила да се безпокоим — подхвърли Лий.

Ани мислеше същото. У Зоуи нямаше злоба. Но напоследък беше неспокойна — Ани го виждаше. А когато хората са разстроени, имат необичайни реакции.

— Да не би да е поискала да се разходи из селото.

— И как ще отиде? — логично попита Джон. — Автобусът не стига дотам.

— Някой приятел може да я е закарал — предположи Ани.

— Кой приятел? — възкликна Сам. — Нали се обади на всички? — Прокара пръсти през косата си. — Никъде ли няма бележка?

— В стаята ѝ няма — Ани започна да търси из къщата. Останалите — също. Не откриха нищо. Вече минаваше шест и Ани започна да се паникьосва. Врълхитаха я какви ли не мисли — косите ѝ настръхваха. — Къде е тя, Сам?

Пребледнял и не съвсем уверен, той сложи ръка на раменете ѝ и я притегли.

— Не знам.

— И какво, само ще чакаме ли?

— А какво да правим? — смръщил вежди, той гледаше напрегнато. — Споменавала ли е, че иска да отиде някъде? Да не е тръгнала за Аризона при Джейна?

— Тя искаше Джейна да дойде с нас — напомни Ани. — Не е ставало въпрос да отива там — погледна към Джон и Лий за потвърждение и двамата кимнаха.

Сам се обърна към тях.

— Нещо да подскажите? Да е намеквала за някое интересно място? Да е споменавала някой нов познат?

Те поклатиха глави.

— Но напоследък се държеше странно — отбеляза Джон. — Не разговаря както преди.

Ани искаше да преглътне страха си, ала думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Ако някои колежани са я подлъгала да тръгне с тях? — не е чудно Зоуи да се е почувствала поласкана и да е отишла, точно както Ани бе поласкана от Джейсън Фост. Но Ани бе в състояние да спре

нещата, преди да ги изпусне изпод контрол, а Зоуи не би могла да се справи. Тя беше невинна. И толкова хубавичка.

На Ани ѝ хрумна по-лоша мисъл.

— А ако някой мъж я е заговорил и я е прильгал в колата си? Ако ѝ е обещал да я заведе до селото, а после е продължил надолу?

— Защо Джейна не дойде с нас! — извика Лий. — Двете със Зоуи винаги са си правили компания.

— Джейна не можеше да дойде — напомни ѝ Джон натъртено. — Заради баща ми.

— Хайде да не навлизаме в тази тема — срязва го Сам.

— Но е вярно.

— Да не подхващаме тази тема — повтори Сам.

— Повече не съм в състояние да чакам тук — заяви Ани. — Тръгвам с колата наоколо. — Може да я пресрещна като се връща.

Сам се пресегна за ключовете от колата.

— Вие двамата останете в случай, че се обади по телефона — каза на Джон и Лий. — Ще проверяваме всеки няколко минути.

Ноцта беше тъмна и в колата бе много по-студено, отколкото допускаше Ани, преди да излязат. Край тях минаваха коли — хората се събираха да посрещнат Новата година. Вилите бяха празнично осветени. Между колите и ярките светлини се простираха непрогледни гори.

— О, Боже — прошепна тя с ръка на устата, вперила поглед в околността, осветена от фаровете. — Защо не настоявах повече да се пързая с нас. Но тя не иска да се отнасят към нея като към дете. Разсърди се, когато опитах.

— Ще я открием — мрачно се обади Сам и продължи да кара.

В седем часа се върнаха във вилата. Зоуи не се беше обаждала. Отново излязоха и продължиха да обикалят. Този път стигнаха по-далеч. От селото позвъниха на Джон, но от Зоуи пак нямаше вест.

Сам седеше зад волана, а Ани се бе хванала за таблото и се взираше в тъмнината, докато Сам караше. Минаваше седем и половина. С всяка минута положението ставаше все по-тревожно. Ани не разбираше защо Зоуи нито се връща, нито се обажда. Обхвана я ужас и започна да нарежда:

— Зоуи, къде си? Къде си!

В осем часа заваля сняг. Превключвайки на по-ниска придавка, Сам върна колата във вилата.

— Пак ще се обадя на полицията. Ако местната полиция не е в състояние да свърши нищо, вероятно щатската ще е.

Джон и Лий ги чакаха на вратата. Лицата им помръкнаха, когато видяха Сам и Ани сами. В това време телефонът позвъня. Ани се втурна, но беше едно от момичетата — питаше дали са намерили Зоуи.

— Засега не — отвърна Ани разтреперана и изплашена до смърт, — но ще я открием. — Ръката ѝ беше още върху слушалката, когато телефонът звънна отново.

— Да?

Последва дълга пауза — цяла вечност от пет секунди — Ани вече очакваше някой похитител да поиска откуп за Зоуи. Тогава се чу едно несигурно:

— Ани?

— Татко, аз съм — изрече с разтреперан глас тя. — Зоуи изчезна. Не знаем къде е.

— Тук е — отвърна хрипливо Пит.

— Тя е там! — извика Ани и сложи ръка на разтуптяното си сърце. Другите се събраха около нея. Сам доближи ухо до нейното, за да чува какво казва Пит.

— Тъкмо преди вечеря на вратата се почука. Малко е измръзнала, но е добре.

Коленете на Ани омекнаха от облекчение. Облегна се на Сам, докато Пит продължи:

— Твърди, че знаете, но се усъмних как така ще я изпратите, без да ми се обадите, освен това е без раничката. Хубавата малка Зоуи винаги ходи с раничка.

— В безопасност е — прошепна Ани. — Слава Богу.

— Едва след като ѝ дадох да хапне я попитах какви са плановете ви за вечерта, придоби гузен вид.

— Как е стигнала дотам? — попита Сам.

— На автостоп.

— На автостоп ли?

— С някакъв неин познат, приятел на Джон.

Ани не се успокои. Някой приятел на Джон означава съотборник от футбола, а те всички са твърде самонадеяни. Никак не беше трудно

някой да се възползва от нея.

— Тя добре ли е?

— Малко е разстроена.

— Нещо по-лошо?

— Не, няма нищо. Разстроена е за друго — изрече тихо той.

— Дай ми да говоря с нея.

— По-късно.

Сам грабна слушалката.

— Идвам да я прибера, татко — Ани усети, че Пит предлага друго, но Сам настоя. — Трябва да говоря с нея. Няма да чакаме до сутринта. Не й казвай, че идвам. Може пак да избяга. Тръгвам веднага. До единадесет ще стигна — и отново подаде слушалката на Ани.

Тя долови решимостта му да тръгне и знаеше, че нищо не е в състояние да промени намерението му. Каза тихо на Пит:

— Сам е прав. Задръж я, докато дойде.

През всичките три часа в колата Сам си мислеше какво ще каже на Зоуи. Когато пристигна при Пит обаче, нямаше нужда от никакви думи. Бе се свила върху леглото на Пит и спеше дълбоко.

Той седна до нея, вдигна я на ръце и я гушна както в ранните й детски години. Както и тогава си помисли колко му е скъпа, колко е сладка и нежна и колко много иска да й даде.

Но се изложи пред нея. Тази мисъл го глождеше. Тя се размърда, потърка лице в пуловера му, притисна се към гърдите му и остана така.

— Татко?

— Аз съм, малката ми.

Тя не отговори. Сам я целуна по челото. Тя го погледна и се заплака, а той я притисна още по-силно — всяко нейно ридание го пронизваше.

— Всичко е наред, Зоуи, малката ми. Мама и татко те обичат много.

Тя продължи да плаче. Той хвърли отчаян поглед към Пит. Старецът, седнал върху оранжевата си щайга, бе също толкова смутен. Сам се зачуди защо мъжете са тъй безпомощни в такива ситуации. Жените са друго. Достатъчно е само да прегърнат някого и това само по себе си е утеха. Сам се опита да стори същото, но му беше трудно. Малкото му момиче страдаше и това го измъчваше. Искаше да направи нещо.

— Не трябваше да идваш — най-накрая прошепна тя.

— Разбира се, че трябваше. Ти си ми дъщеря. Никога не бих празнувал Нова година без теб.

— По-добре беше да останеш при мама.

— Майка ти е наред. Ти се чувстваш нещастна и понеже аз го направих, трябва и да те развеселя.

Тя отново се заплака. Замисли се какво е сгрешил. Гласът на Пит се чу от другия край на стаята. Звучеше дрезгаво и успокои страховете на Сам.

— Ти извади тапата, Сам. Всичко натрупано в продължение на седмици, излиза сега.

Сам кимна. Погали Зоуи по косата, потупа я лекичко по гърба. Петнадесетгодишна — да не повярва човек. Усецаше новите форми на тялото ѝ, но за него тя си оставаше малка и крехка. Пъхна длан в нейната и си спомни как като бебе тя се залавяше за единия му пръст. Вече не го правеше. Но сега не издърпа ръката си.

— Търсихме те навсякъде, Зоуи — при лифта, в кафенето, из планината. Обадохме се, на когото се сетихме, през цялото време си повтарях, че ако нещо се случи с теб, аз ще съм виновен. Тези няколко месеца бяха трудни и то по моя вина.

— Искam нещата да се върнат както си бяха — чу се гласчето ѝ.
— Искam всички да се пързалиме, а не само с Лий.

— Може би няма да стане. Когато Майкъл се оправи, ще идват с Теки, вероятно и Джейна. Но се съмнявам за Джейди. Той се отдели.

— Заради теб и Теки ли?

— Не. Вероятно това само го е ускорило. Той иска нещо друго. Има нужда от нещо различно в живота.

— Ако обичаше семейството си, нямаше да има.

— Той много обича децата си. Затова поиска Джейна и Лий да отидат с него в Аризона.

— Лий предпочете Джон, а Джейна не предпочете мен.

— Тя предпочете баща си и сигурно е права. Помисли си, Зоуи. Джейна те вижда всеки ден, а баща си — не. Ти си с нас, а с кого щеше да бъде Джейди?

— Искam тя да се върне. Искam да кажа, че обичам мама да е при мен, а Джейна понякога е цяла напаст, но тя е най-добрата ми приятелка.

Той я погали по косата.

— И ще продължи да бъде, но не означава, че не можеш да живееш без нея. Виж майка си. Подготви всичко за Деня на благодарността без Теки. Смяташе, че няма да успее, но го направи и беше много доволна.

— Но на мен ми харесва както беше преди.

— На мен също — помисли си за адвокатската фирма и за доскоро доброто си положение там. Удобството беше изчезнало. Вече се чувстваше не на мястото си. После продължи: — Някои неща обаче започват да ми харесват сега.

— Какви например?

— Да помагам на майка ти. Приятно ми е, а не съм го изпитвал, защото винаги Теки ѝ помагаше.

— Какво друго?

— Обичам да си стоя повече вкъщи; През целия си професионален живот все трябваше да работя. Времето е пари. Но, по дяволите, какво е доброто на парите, ако не прекарваш достатъчно с най-близките си? Има и още нещо.

— Какво?

— Харесва ми да сме заедно — ти, Джон, майка ти и аз. Дори да звучи егоистично от моя страна, но досега не беше така, а е хубаво. Ще стане още по-хубаво, ако ти и Джон ми дадете възможност да се проявя. Извърших грешка с Теки. Не може вечно да ми се сърдите — наведе се, за да вижда по-добре лицето ѝ, избърса една сълза и продължи меко: — Обичам те, Зоуи. Като си мисля какво най-много ми липсва от преди, на първо място бих казал, че си ти. Помниш ли как хубаво си говорехме? И колко неща правехме заедно?

Тя помълча известно време, хванала един конец на пуловера му.

— Какво мислиш? — прошепна той.

— Че наистина обърках всичко в предновогодишната нощ — прошепна в отговор тя.

— Не непременно. Всичко е добре, когато свършва добре. Нощта още не е минала.

Тя се притисна към него.

— Мама е там горе, а ти си тук. Кое му е веселото?

Сам кимна, но продължи.

— Защо не вземем и татко Пит и да се върнем заедно?

Зоуи вдигна поглед. Очите ѝ бяха насълзени, ала грееха.

— Сега ли?

— Защо не? — засмя се той. Тя беше най-красивото дете на света, беше съвсем сигурен. — Първо ще се обадим на мама да я успокоим — Пит му кимна, — а после ще тръгнем — замисли се. — Трябва да направим нещо хубаво, когато отидем там. Какво мислиш? Шампанско е доста обикновено, както конфетите и разните свирки.

Пит стана и донесе от кухнята нещо дълго, изкусно направено като змия и страшно ярко.

— Моят приятел Бин Лиу ми го даде за модел. Това е триглав дракон. Ако хубавата малка Зоуи може да изиграе ролята си, ставаме цял отбор.

— Мога — заяви Зоуи ентузиазирано, но не скочи веднага. Постоя облежната на Сам още малко. Да навакса от загубеното — помисли си той, а в един миг се поколеба дали не е заспала, но когато наведе глава над нея, видя, че очите ѝ са вперени в него. — Доволна съм, че дойде за мен — прошепна тя.

Той я притисна здраво.

— Винаги ще идвам, Зоуи. Това ми е работата — заради приближаването на Новата година и поради несигурното му служебно положение, той беше благодарен повече от всякога, че е така.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Постепенно Майкъл изминаваше все по-дълги разстояния, мускулите му заякваха — макар движенията му да бяха все още несръчни, вече нямаше нужда от патериците. Този факт сам по себе си говореше за напредъка, понякога трудно забележим: след два успешни дни, третият се оказваше пълен провал.

И с Теки беше така. Срещна се с препоръчания от Сам адвокат, получи ВИЗА карта на собствено име, но чекът, с който плати в супермаркета се оказа без покритие. За първи път собственооръчно наля бензин в колата, съгласи се да оглави комитет за организиране на състезание по спортно ходене, чиито печалби да отидат в Поземления тръст на Констънс и се скара здраво с Джейна.

Разпрата с Джейна я разстрои повече от върнатия чек. Децата бяха най-уязвимото ѝ място. Когато се отнасяше до тях, тя се разтреперваше от тревоги и чувство за вина. Стараеше се да постъпва правилно, но невинаги другите го възприемаха така. Твърде често се оказваше в неизгодно положение.

Така се случи, когато обсъждаха навика на Джейна да отскача след училище до Бостън, без да има предварителна уговорка и да вечеря с Джейди. Спореха повече от половин час и вече повтаряха аргументите си, ала нито едната, нито другата искаше да отстъпи.

— Но той е сам — настоя Джейна, за да оправдае посещенията си при него. — Не ми се струва правилно.

— Той избра да е сам — изтъкна Теки вероятно за десети път. Не желяше да злослови за Джейди, но се налагаше: няколко пъти той се обажда, да се оплаква от неочакваните ѝ посещения и това би сломило Джейна, ако научеше. — Понякога след работа се отбива да вечеря, после се прибира вкъщи и те намира там. А какво ще кажеш за нас тук? Чакам те в определеното време, а теб те няма. Изпадам в паника, докато най-накрая баща ти ми позвъни. Не бива така, Джейна. Ние разчитаме на присъствието ти тук. Чакаме те да се върнеш. Освен това имаш домашни.

— Правя си ги там.

— А после баща ти трябва да те докара тук. Или това е целта ти? — Теки подозираше, че е точно така. — Джейна, той излезе отгук — не знаеше как повече да наблегне на думите си. — Той избра да има самостоятелен апартамент в Бостън. Можеш да го принуждаваш да те кара дотук колкото искаш, няма да промениш нищо. Баща ти не желае да живее с мен.

— Не го обвинявам — заяви момичето предизвикателно. — И аз не желая.

Разстроена е, помисли си Теки за кой ли път, но обидата си остана. Трудно ѝ е да се пригоди към промените в живота. Обича ме, макар и да не го съзнава.

— Ти нямаш нужда от мен — продължи Джейна. — Имаш Майкъл и Лий. Също и Грейди — после продължи обвинително: — Още си омъжена за татко. Какво правиш с Грейди?

Сърцето на Теки сякаш спря да бие. Винаги ѝ се случваше, щом се споменеше името на Грейди.

— Грейди ми е приятел.

Джейна изсумтя презрително.

— Май е нещо повече.

Разбира се, че е, но Теки нямаше да позволи децата ѝ да разберат. Насаме може да му се хвърля на врата, но пред децата беше истински образец на целомъдрие.

— Какво искаш да кажеш?

— Озова ли се вече в леглото му?

— Не е твоя работа — извика Теки, но се съвзе. — Понеже все за това мислиш, ще ти отговоря. Не съм — изрече решително, но не без болка. „Плановете“ на Грейди, както стана ясно от самия него, когато спориха последния път, предвиждаха да я измъчва. Навърташе се все по-често, помагаше ѝ, правеше ѝ компания и бе по-привлекателен, отколкото бе допустимо за мъж, способен да се изкуши прекалено лесно от жената, която най-много го възбужда.

— Значи е само въпрос на време — заключи Джейна. — Караш ме да се чувствам неловко.

Теки се обиди. Та по отношение на Грейди, тя беше образец на целомъдрие.

— Защо, за Бога?

— Защото не можеш да останеш сама в леглото. Татко не беше тук, затова отиде със Сам...

— Не в легло!

— ... сега пък Грейди. До къде ли ще паднеш?

Теки настръхна.

— Ще бъда много доволна, ако довършим въпроса с Грейди. Той е внимателен и щедър. И на него не му е лесно. Получил е доста силни удари в живота. Платил си е каквото трябва, оцелял е и се е превърнал в полезен член на обществото.

— Но е дърводелец — присмя се Джейна.

Разгневена, Теки вдигна разтреперан пръст и го насочи към къщата на Корнилия Харт.

— Ако бях на твое място, не бих си вирила носа така, млада госпожичке, преди да имаш представа какво прави там — стараяше се да запази тона си спокоен, но не успя. — Този стар хамбар ще стане красив дом и това е само едно от нещата, които работи. Изобщо не можеш да направиш нещо подобно и плодът на неговия труд ще остане дълго, след като ти и аз умрем!

— И аз ще оставя следа в живота!

— Направи го!

Изглежда как Джейна излетя като вихър от стаята и ѝ се прииска нещата да са по-добри. Все пак Майкъл започваше да се съвзема. Също и Лий. Двама срещу един не е чак толкова лошо.

Дойде денят, определен да отидат с Лий при Чарли Харт.

— Предлагам да ѝ дадете хапчета — беше му подхвърлила тя по телефона.

Лий влезе в кабинета, а Теки остана спокойна в чакалнята да разлиства списания. Двадесет минути по-късно, вече сериозно разтревожена, да не би по време на прегледа Чарли да е открил някоя ужасна болест, той се появи на вратата и ѝ направи жест да влезе. Лий седеше бледа като мъртвец.

Сигурна в лошите си предчувствия, попита уплашено:

— Какво има?

Чарли се облегна на стола, сплете ръце и въздъхна.

— Имаме малък проблем с противозачатъчните. Твърде късно е. Лий е бременна.

Бременна. Теки зяпна. Бременна.

— Според мен вероятно е в седмата седмица.

Бременна? Теки не си го беше представяла. Кой знае защо. Очевидно щом дъщеря ѝ е достатъчно голяма, за да ѝ пораснат гърди, е достатъчно голяма да има и оплодено яйце в утробата си. Все пак оплодено яйце означава бебе. Не. Не беше възможно. Тя е едва седемнадесетгодишна, почти осемнадесет. И бременна. Боже мой!

— Предупредих те в Деня на благодарността — опита се да се защити Лий. — Тогава ти казах, че имам нужда от противозачатъчни.

— Било е твърде късно — предпазливо изтъкна Чарли. — Вероятно е станало първия или втория път, когато си била с Джон. Каза, че е било в средата на ноември.

Бременна. Теки не бе в състояние да повярва. Лий все още се взираше в нея.

— Въздържахме се, докато можехме, но най-накрая решихме, че не е честно. Всеки прави каквото му харесва.

Ето ти отново случаят със Сам.

— Няма край, така ли? — в гласа на Теки звучеше паника.

— Не съм го направила нарочно, мамо.

— На Джон не му ли хрумна да използва нещо?

— Каза, че няма защо да се страхуваме от СПИН.

— А от другото?

— Обеща да се дръпне. И го направи, почти.

Теки обърна очи към тавана, но там нямаше написани никакви отговори.

— Бременна — повтори и изведнъж ѝ прилоша.

— Може би само така изглежда — Лий гледаше въпросително Чарли. — Не разбирам как съм забременяла. Искам да кажа, не се чувствам бременна.

— Ще го почувстваш — Чарли се бе облакъттил на бюрото. — Съществуват няколко възможности — обърна се към Теки. — Обсъдихме ги с Лий. Да роди бебето и да го задържи, да го роди и да го даде за осиновяване, да прекъснем бременността. Все още можем да го направим.

Теки отхвърли кичур коса от лицето си. Как да мисли върху каквито и да било възможности, когато сърцето ѝ бумти така силно, че размътва всичко в главата ѝ. Как да мисли за каквито и да било възможности, когато не може да повярва, че Лий е бременна?

Смаяна, тя се обърна към дъщеря си.

— Ти знаеше ли?

— Сега не знам. Нито ми е прилошавало, нито нещо друго. Нямах никаква представа, че ще се случи веднага.

Объркана, Теки се обърна за помощ към Чарли.

— Трябваше ли да знам? Имало ли е нещо, което е трябвало да забележа?

Той поклати глава.

— Нищо.

— Все пак е пропуснала цикъл.

— Забравила да следи по празниците.

— Кой съжالياва, че е пропуснал цикъла? — попита Лий, опитвайки се да даде някакво обяснение.

А сега не съжالياваш ли? Може би Теки трябваше да попита Лий дали не се е разтревожила. Щом самата тя се чувства като торба с кокали и ей сега ще се разпадне, си представи, че Лий се чувства още по-зле. А може би не. Лий не разбира какво означава едно бебе. Не проумява отговорността, тревогите, времето, което майката отделя за него, разноските. Смята, че е постигнала крайната свобода на големите, като се люби с Джон. Не схваща, че тази свобода веднага ѝ е отнета.

Бебе. Бебето на Лий. Бебето на Лий и Джон. Внучето на Теки. Внучето на Сам и Ани. Теки се замисли какво ще каже Ани.

Но Ани я нямаше в кабинета на Чарли Харт. Теки се опита да запази хладнокръвие и да подреди мислите си.

— Според мен трябва да вършим нещата едно по едно.

Съобщиха на Джон, щом се върна от училище. Той пребледня като платно, точно както Лий, когато научи. Веднага хвана ръката ѝ и я стисна.

— Трябваше да почакаме — прошепна му Лий.

— Трябваше да използвам нещо — прошепна ѝ в отговор той, — но смятах, че всичко ще е наред.

— Все пак смятам, че докторът е сбъркал. Не чувствам никаква разлика.

— Лий — въздъхна Теки, — току-що си направи домашен тест. Картончето стана синьо. Това потвърждава бременността.

Лий вдигна очи към Джон, с тих изплашен глас — съвсем не приличаше на жена, способна да вземе решение — попита:

— Какво смяташ да правим?

Той прокара пръсти през косата си. Гледаше с празен поглед и очите му се разшириха. Теки буквално четеше мислите му: всяка една бе свързана с неговото бъдеще.

— Не знам — отрони най-накрая той, свел поглед към корема на Лий. Не я докосна. Като кандидат баща изглеждаше изплашен, както и Лий.

Обърна се към Теки.

— Трябва да съобщим на мама. Искам да я питам.

Ани, в неведение дори, че двамата са се любили, си глътна езика. Бавно изгледа Теки, Лий и Джон, после пак се обърна към Теки.

— Бременна? — измърмори тя.

Теки се почувства по-силна, след като вече и Ани знаеше.

— На седем седмици според Чарли. Ако износи бебето до термина, ще роди в средата на август.

Ани сложи ръка на главата си. Погледът ѝ обиколи помещението, преди да се спре върху Джон.

— Обеща ми да не го правиш!

Той сви рамене.

— Просто се случи.

— Лий, ти обеща.

Лий изглеждаше нещастна. Теки я съжали.

— Свършено е. В нея бебето расте. Трябва да решим какво да правим.

— Нека и Сам дойде — Ани едва дишаше. Лий хвана ръката на Теки.

— Обаче не и татко. Не казвай на татко.

Теки не виждаше как щеше да скрие нещо толкова важно от него. Независимо че ги изостави, Джейди беше баща на Лий.

— Налага се. По-разумно е.

— Страшно ще се ядоса — завайка се Лий.

— На мен — обезпокоена каза Теки и действително, това беше първата му реакция.

— По дяволите, Теки, трябваше да се намесиш. Защо не осигури на момичето противозачатъчно, преди да се случи?

Теки не отстъпи.

— Тя сподели проблема си късно.

Джейди се обърна към Джон.

— А ти не можа ли да използваш нещо? Нямахте защо да казвате на никого, нямаше нужда да ходите при лекар. Просто влизаш в аптеката и купуваш пакетче презервативи.

— Не мислех...

— Точно така.

— Свършеното — свършено — обади се Сам.

Джейди го стрелна.

— Ъхъ... Още един удар на мъжете Поуп. Хубав пример даде.

— Престани, Джейди. Чудо е, че не се случи по-рано. Всички знаехме, че си играем с огъня, след като семействата ни са толкова близки. По дяволите, та те са почти като женени.

— Да, но не са женени, а тя е бременна. Какво ще правиш?

Бяха се събрали в кухнята на семейство Поуп. Джейна и Зоуи останаха при Майкъл. Теки предполагаше, че подозират какво става — все някога щяха да разберат, но точно сега нямаше сили и за Джейна. Джейди ѝ беше достатъчен.

— Аз не мога да направя нищо — призна Сам. Винаги успяваше да излезе на Джейди, но сега беше объркан. — Не аз ще решавам. Решението трябва да е общо. В края на краищата, отнася се за Лий — обърна се внимателно към нея и Теки за пореден път си помисли колко разбирац мъж е. — Кажи нещо, скъпа? Мислила ли си за това?

— Непрекъснато, откакто разбрах — извика Лий.

С Теки беше същото. През цялото време в главата ѝ се въртяха най-различни възможности. Преценяваше ги една по една.

Ани прегърна Лий и рече тихо:

— Страшничко е — Лий кимна, — но е вълнуващо.

Така мислеше и Теки.

Джейди отправи поглед към Сам.

— Смятам, че трябва да абортира. Не виждам друг изход.

— Съществуват и други — възрази Сам.

Но Джейди леко поклати глава — за него беше просто безсмислено да употреби по-голямо усилие за толкова очевидно

категоричното му мнение.

— Тя е на седемнадесет години. Остава ѝ да завърши училище, а после да учи в колеж. Естествено, че може да даде детето за осиновяване, но това означава да завърши училище в напреднала бременност или да отпадне. Във всеки случай ще бъде опозорена.

— Не искам да давам бебето за осиновяване — каза Лий на Джон. — Няма да понеса детето ми да е живо и да не е при мен.

Теки се съгласи. Ани кимна.

— Права си.

— Абортът е проста и сигурна работа — продължи Джейди. — Процедурата е кратка, Лий. Няма да разбереш, как ще мине. Животът ти ще продължи както досега, стига Джон да се научи да се контролира.

— Вината не е негова — защити го Лий.

— Може да не иска аборт — обади се Сам.

— Да не би да иска бебе? — отвърна му Джейди. — Едва на осемнадесет години е. Още не знае в кой колеж ще постъпи и какво ще прави след това.

— Искам да се омъжа за Джон и да имаме деца — заяви Лий.

Джейди се намръщи към Теки.

— Хубав пример си ѝ дала.

Теки не отговори. Не виждаше каква връзка има с нея. Беше съгласна със Сам — бременността си беше факт и крайното решение оставаше за Лий. Ако — според тях — правеше грешка, щяха да я насочат, но първо беше редно да знаят мнението ѝ.

— Няма нищо лошо да иска да се омъжи и да има деца — каза Теки.

— Сега жените работят — излая Джейди. — Погледни Ани.

— Не гледай Ани — възрази самата Ани. — Напоследък свърших много неща, но не толкова добре, колкото трябваше. Теки е права, няма нищо лошо да иска да се омъжи и да има деца. Въпросът е да се избере момента. Това е всичко.

Джейди сложи ръце на хълбоците.

— Е, сега моментът не е избран.

— Не е точно така — възрази му Теки. — Лий може да завърши училището, да се дипломира през юни, да роди през август и ако желае, през септември да постъпи в колеж.

— Какво предпочиташ? — попита Сам пак много меко.

Джон стоеше малко зад Лий. Изведнъж като че бе пораснал, помисли си Теки и усети слаба надежда.

— Не искам Лий да абортира — отговори на Джейди, а после погледна към Сам. — Може тя да има последната дума, но бебето е и мое.

— Твое бебе — присмя се Джейди. — Ти самият си бебе.

— Ако беше бебе — намеси се Сам, — Лий нямаше да е бременна. Кажи, Джон.

— Искам да оставим детето. Съгласен съм, че не е навреме, но ние от години говорим да се оженим, Лий нека да има бебета. Така се бяхме разбрали. Аз ще я издържам, докато тя отглежда децата ни.

— Да я издържаш? Как? — попита Джейди. — Ти нямаш даже гимназиална диплома.

— През юни ще имам. След три години ще завърша колеж, а после ще започна работа.

Теки си мислеше, че младеж на осемнадесет години не бива да тегли такъв товар, когато Сам заяви:

— Няма да работиш и да учиш. Не сме бедни. Можем да ви издържаме с Лий и бебето, ако това желаете.

За пръв път Джейди изглеждаше разколебан. Намръщи се към Лий.

— Това ли искаш?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

— Искам да родя бебето. Искам да се омъжа за Джон. Мога да ходя половин ден в колежа и да оставям бебето на грижите на...

— Недей — спря я Теки. — Ще оставяш бебето при мен. Аз обичам бебета. Умея да гледам деца. Щом Майкъл тръгне на училище, най-доброто за мен е да се грижа за собственото си внуче.

Ани се приближи към нея, просълзена.

— Би ли го направила?

— Разбира се — усмихна се Теки. — Наистина е невероятно като си помислиш. Обичахме да се шегуваме за Джон и Лий и за внуците на двете семейства, а ето че моментът дойде. Децата им ще бъдат най-красивите на света, не мислите ли?

Ани я задържа в прегръдките си. След нея се изредиха Лий, после Джон. Когато дойде редът на Сам, всички се ухилиха. Само Джейди остана намръщен. Докато другите разговаряха, Теки тихо отиде до него.

— Радвай се с тях, Джейди. Имат нужда от това.

— Нямам представа какво им предстои.

— Защо мислиш, че знаят по-малко от нас на тяхна възраст? Освен това те имат нас, а то е повече, отколкото имахме ние. Щом им помагаме, ще бъдат добре. Те се обичат. Завиждам им — при тези думи усети как сърцето ѝ се сви. Едно време обичаше Джейди. Може би не достатъчно, но го обичаше. Докато го гледаше сега, все още изпитваше нещо — вероятно свързано с общи спомени, деца, дори и признание за добрите му черти, които толкова бързо се забравиха при сръдната от раздялата.

Той продължаваше да се мръщи.

— Не си го представях така. Искях всичко с децата ни да е наред.

— Кой каза, че това не е правилно? Дори да не е точно както го планирахме, но ако Лий и Джон са щастливи, значи е наред.

Той я изгледа с любопитство.

— Проявяваш изненадващо спокойствие. Мислех, че ще се хванеш за Ани като удавник.

По-рано би го направила, но се лиши от този лукс един следобед, когато отвори обятията си за Сам.

— Не мога да стоя вързана за Ани както някога. Надявам се, че отново сме приятелки. Не е възможно да искам и тя да изживява всичко заедно с мен, както винаги е правила. Вече съм по-самостоятелна. Това също е хубаво.

— Може би — призна Джейди.

— Ти също ли мислиш така?

— Може би — това бяха единствените му думи, преди да отиде и да целуне дъщеря си.

Тази вечер Сам се бе проснал върху дивана в кабинета, зареян в неспокойните си мисли, когато на прага се появи Джон.

— Къде е мама?

— Горе.

Момчето влезе и се озърна като изоставен. Изглеждаше толкова млад, че Сам се сепна отново. Трудно му беше да повярва, че синът му ще стане баща. Неговият Джон. Малкият Джон — вече мъж, висок метър и осемдесет и пет.

Джон пъкна ръце отзад в джинсите си.

— Благодаря, че ме подкрепи днес. Не беше длъжен — сви рамене. — Особено след като се отнесох така към теб.

Проблемите, върху които размишляваше Сам — дали да остане във фирмата, или да напусне и ако го направи къде да отиде, за да поддържа стандарта на семейството си, плюс още двама души, останаха на заден план. Перспективата отново да спечели Джон измести всички други мисли.

Джон му хвърли поглед, изпълнен с неудобство.

— Май аз го сгафих повече от теб.

— Да, сгрешил си. Направи го, за да изпаднеш в моето положение ли?

— Не. Да. Може би. Но аз отдавна исках да бъда с Лий.

Сам си спомни как го възбуждаше Ани, когато се срещаша в началото. Испита съчувствие към Джон.

— Трябваше да използваш презерватив и да пазиш Лий. Но всички правим грешки. Не знам дали твоята не е по-лоша от моята. В края на краищата ще се получи бебе.

Джон — толкова огромен и заплашителен на футболния терен — изведнъж преbledня и го обхвана паника.

— По дяволите, аз изобщо не знам как се гледа бебе.

— Ще се научиш.

— А ако не мога да уча, докато бебето плаче?

— Ще отидеш в друга стая и ще затвориш вратата.

— Ако се разболея?

— Ще го заведеш на лекар.

— Ако съм посред изпити и няма как да изляза?

— Все някой трябва да го заведе. Ти или Лий, или Теки. Или майка ти. Или аз.

Джон прокара ръка по тила си.

— Направо се разтрепервам като си помисля.

— Представи си какво изпитва Лий. През следващите седем месеца и половина тежестта ще падне върху нея. Ще трябва да й даваш

морална подкрепа.

— Как като самият аз съм изплашен до смърт?

Докато гледаше Джон, за миг Сам си помисли дали не правят грешка. Беше млад, може би твърде млад, за да стане баща.

— Все още можеш да измислиш...

— Не, искам бебето. Само че е страшно, това е всичко.

Сам се изправи и прегърна Джон.

— Ще се справиш. Обичаш Лий, ще обикнеш и бебето. Ще свикнеш с ролята на баща. Няма да си сам. Ние ще бъдем около теб и ще ти помагаме.

— Боже, как сгафих.

— Всички правим гафове. Важното е как постъпваме после.

Джон го стрелна.

— Затова ли се въртиш толкова много около мама?

— Въртя се, защото обичам да съм около нея и искам тя да го знае.

— Вие двамата оправихте ли се?

Сам се замисли. Ани се държеше мило и разговаряше с него. Повечето време си помагаша. Имаше моменти, когато се държеше предпазливо с него, твърде бързо ставаше от леглото, след като се бяха любили, но все пак бяха постигнали много.

— Работим по въпроса. Ще трябва да се помъчим още, но се движим в правилната посока. Кажй й някоя добра дума за мен — подкани го шеговито.

— Разбира се — откликна Джон, но изглеждаше объркан.

Сам го стисна с ръка.

— Хайде, изплюй, камъчето.

— Тъпо е — измърмори Джон.

— Не е тъпо, щом те безпокои.

— Все още съм новак.

— В какво отношение?

— В секса. Може ли да го правим, докато е бременна?

Сърцето на Сам се сви. Бедният Джон. Наистина е новак.

— Би трябвало да ти кажа не. Седемнадесетгодишни сте. Но фактът си е факт и няма физическа причина да се въздържате, стига на Лий да й няма нищо. Други въпроси?

— Кога ще се оженим? Къде ще живеем? Ще присъствам ли, когато се ражда бебето? Какво ще правя...

Сам прекъсна потока му от въпроси с мечешка прегръдка. Усмихна се.

— Едно по едно, разбрано?

Три дни по-късно Джон Стюарт научи за бременността на Лий и веднага извика Сам при себе си.

— Вече е свършено — започна той, още щом Сам влезе в кабинета. — И това успя да направиш — плесна ръка върху стъклото на прозореца, до който стоеше. — Първо Теодора, сега пък Лий. За Бога, Сам, поголовното разгонване изглежда, е в кръвта на семейството ви.

Сам очакваше отрицателната му реакция. Но на стомаха не му беше лесно. Джон Стюарт изглеждаше необикновено раздразнен — прекалено малка утеха бе, че сега гълчеше не само него, а и сина му.

— Няма нищо безразборно в постъпката на Лий и Джон. Те се обичат от години.

— Ти не си ли му казал някои неща за живота? Да не би да не е имал представа, че момичето може да забременее?

— Знаеше за тази възможност, но като повечето момчета на негова възраст не е допускал, че ще му се случи.

— Е, случило се е — изфуча Джон Стюарт — и сега, след като свърши онова с Теодора, сме изправени пред още по-голямо неудобство.

— За Джон и Лий не се притеснявам — заяви Сам и вдигна глава. — Дори се гордея с тях.

— Сигурно изобщо не подозираш какви последици ще има.

— Какви последици? Ще се оженият, тя ще роди, ще имаме внуचे, а ти ще бъдеш прадядо.

— До май не могат да се оженият. Чак през май. Дотогава тя ще се е надула като балон. Направо позор.

— Лий винаги е желала да има истинска сватба. Истинските сватби изискват време, за да се планират.

— Ще стане за посмешище.

— Дори няма да се разбере, че е бременна. Модерните рокли скриват всякакви грехове. Тя иска да има сватба и ние ще ѝ я осигурим.

— За сметка на сина ми.

— Самият Джейди се съгласи. Вика ли го тук, за да го притиснеш както мен?

— Каза ми да си гледам работата.

— Най-вероятно това би трябвало да направиш.

— Приятелите ми ще дойдат на тази сватба и ще се разприказват зад гърба ми. Всички ще знаят истината.

— Нека си говорят. Те са просто шайка самоуверени лицемери.

Джон Стюарт се отмести от прозореца със стоманено изражение.

— Тези самоуверени лицемери са мои приятели и клиенти. Заради теб изглеждам глупак в очите им. Стига вече. Съдружниците ми ти отрязаха квитанцията. Или ще се оттеглиш от фирмата, или аз ще ти помогна.

Това беше нова версия на темата „Всички ще гласуват срещу теб“.

— Да си подам оставката ли? — предпазливо попита Сам.

— При гласуването ти спечели. Всеки път, когато го насрочвах, Джон Дейвид или ме разубеждаваше, или не идваше. Страхливец.

— Не иска да застава между нас, това е всичко.

— Той трябваше да гласува за мен, няма защо да се съмняваме. Ти съсипа брака му.

— Не, Джон Стюарт. Не аз провалих брака му. Измисли нещо друго.

Джон Стюарт се изпъчи в цял ръст. Чертите на лицето му бяха твърди като колосаната яка на ризата му.

— Оттегли се. Подай си оставката като партньор или аз ще го направя, но тогава ще си взема всички клиенти. Фирмата ще те изхвърли.

— Съмнявам се — измънка Сам, потресен. Ако Джон Стюарт изпълни закана си, неизбежно предстоеше голяма промяна — просто нямаше как да се избегне. Сам се опитваше да намери контрааргументи.

— Не си единственият силен човек тук. Всеки от нас си има свой списък на клиенти.

— Ти и Уил може би. Но не и Мартин, и Джейди. С няколко малки изключения техните клиенти фактически са мои. Ако поискам, ще си ги възстановя.

Сам не го допускаше, но заканата на Джон Стюарт не беше напразна и целеше надалеч.

— Би ли постъпил по същия начин и към собствения си син, Джон Стюарт — да му отнемеш практиката изпод ръцете?

— Ако с това можех да се освободя от теб, да — съобщи му Джон Стюарт. — Освен това той винаги може да вземе моята страна. Също и Мартин. Предполагам и двамата ще го направят. Така ти и Уил ще останете да се борите с тежък четиригодишен наем.

Сам мислеше трескаво. Знаеше, че ако изведнъж фирмата се разцепи, наемът ще ги съсипе. След делото „Дън срещу Хановър“ практиката му процъфтяваше. Но беше ли достатъчно? На хоризонта не се задаваха други дела с шестмилионни хонорари.

Би могъл да напусне „Максуел, Роупър и Дайн“ и да отвори собствена фирма, но това би изисквало огромни вложения на време, средства и енергия. Ще бъде притиснат повече от всякога и ще разполага само с броени часове за Ани и децата.

— Ако бях на твое място, бих започнал да правя други планове — самодоволно наруши мълчанието Джон Стюарт. — Например да отидеш в друга фирма с не толкова строги принципи като нашите. Ще си намериш място. Или остани тук да си сърбаш попарата.

Предизвикан от арогантността му, Сам поклати глава, отвратен.

— Сега не разбирам защо някога съм искал да стана съдружник с такава студенокръвно, жестоко и безсърдечно копеле като теб — обърна се да излезе.

— Съобщи ми какво си решил — с приятен глас се обади зад гърба му Джон Стюарт.

Сам продължи, без да се обръща. Щом влезе в своя кабинет, направо извади формуляра, който Джо Амарино му изпрати. От всички възможности тази го интересуваше най-много. Независимо колко често повтаряше, че не е готов да напусне активната адвокатска практика, се замисли върху възможността да седне на съдийския стол. Имаше своите предимства. Съвсем определено. Още повече след последния ултиматум на Джон Стюарт.

Прочете формуляра, върна го в шкафа, след малко пак го извади. Сигурно няма да е лошо човек да стане съдия. Стига да получи мястото. Но как ще разбере, ако не подаде молба.

Никой нямаше да знае, че кандидатства. Дори и Ани. Ако не мине първия етап, никому нищо няма да се случи. А може да е интересно да си съдия. Ново предизвикателство. Една възможност да се прослави. Няма да е много зает. Добри облаги. Осигуреност. Уважение.

Седна зад бюрото, свали капачката на писалката си, нагласи формуляра пред себе си и започна да пише.

В събота сутринта към десет часа Джейди четеше вестник в леглото си. Иззвъня телефонът — портиерът питаше дали да пусне Върджиния Клингър да се качи. Не беше я виждал от деня, когато нахлу в кабинета на баща му. Сега бе не по-малко предпазлив от тогава. Нямаше представа какво иска тя. Мързелуваше си приятно в леглото — нещо ново за него — и не му се искаше някой да нарушава спокойствието му — най-малко Върджиния. Тя ужасно му напомняше за Констънс.

Но все пак любопитството му се събуди.

Навлече халат, отвори вратата и тя се появи от асансьора, облечена в късо кожено палто и бял зимен панталон. Хвърли му изпитателен поглед и се усмихна широко.

— Не знаех дали ще успея да те хвана — измърка тя. — Късно ли си легна снощи?

— Би могло да се каже — беше взел под наем първите три филма „Стар Трек“ и ги изгледа. Легна си едва в четири.

Тя извади хубаво опакована кутия.

— За случая е съвсем подходящо. Донесох ти бисквити, нещо като подарък за новата къща. Мога ли да вляза?

Той се оттегли и проследи плавната ѝ походка. Свали палтото си. Погледна го невинно.

— Да направя ли закуска?

— Онзи ден защо беше в кабинета на баща ми? — тази мисъл го занимаваше непрестанно.

Тя дори не мигна.

— Кога?

— След Деня на благодарността.

Тя се усмихна приятно.

— За да разбере как е баща ми. Виждали са се във Флорида. По телефона татко не ми съобщи нищо. Имах друга среща в Бостън и реших да се отбия.

— Без да почукаш?

— Мери ми каза да вляза.

Джейди допусна Мери да го е направила, като се има предвид, колко близка приятелка на семейството е Върджиния — доста гладко изложи причините. Знаеше, че обикновено тя предизвиква неприятности, но в момента се чувстваше омекнал. Реши да ѝ повярва за такава дреболия.

— Закуска? — предложи тя и вдигна кутията.

— Разбира се — посочи ѝ кухнята и я последва.

— Много хубав апартамент — отбеляза тя, като се огледа. — Приятно ли ти е тук?

— Ъхъ — все повече. Сега вече имаше представа кое къде е, знаеше как работи машината за миене на чинии, къде се хвърля боклука. Беше си намерил прислужница, както и добра пералня. Опозна района: знаеше къде продават италианска, френска или американска храна, откри много ресторанти, където би могъл да се храни на спокойствие. Някои от тях не бяха разположени в центъра, нещо необикновено за Джон Дейвид Максвел, но се оказаха изненадващо приятни.

Приятни. И това беше нещо ново, освен мързелуването.

Върджиния намери кутия с кафе и зареди машината. Стрелкаше го самодоволно.

— Не си допускарал, че ще се справя, нали? Не отричай, знам, че е така. Обаче мога. Не съм чак толкова загубена.

— Никога не съм казвал, че си загубена.

— Хората го мислят. Предполага се, че на блондинките не може да се разчита. На жена с пластична операция на носа определено не може да се разчита, така ли? — приключи с кафето и започна да развързва панделката, с която бе украсена бисквитената кутия.

Джейди се приближи, хвана панделката и я скъса.

— Не бих искал да си повредиш някой нокът — пошегува се той добронамерено. Ноктите на Върджиния бяха хубави, както и ръцете ѝ. Тя придаде някаква мекота на кухнята му. — Добре изглеждаш, Джин — отбеляза, облегнат на стената със скръстени на гърдите ръце.

— Ти също — взе чиния от шкафчето, отвори кутията, но преди да прехвърли бисквитите, го огледа. — Действително изглеждаш добре. Спокоен, ленив. Май никога не съм те виждала разрошен. Много ти е добре така — докато той се радваше на комплимента, тя започна да нарежда в чинията датските бисквити. — Мислех, че изживяваш тежко станалото с Лий. Дойдох да те утеша.

Той изпита известно неудобство. Върджиния правеше всичко възможно, за да налива масло в огъня.

— Какво за Лий?

— Тя не е ли бременна?

— Откъде си го чула? — никой още не би трябвало да знае.

— От децата ми. Лий го каза в училищната баня на най-добрата си приятелка, без да подозира, че в съседната кабина има друго момиче. Няма защо да ти казвам — слуховете се разпространяват.

— По дяволите — изруга Джейди.

— Рано или късно щеше да се разбере.

— По-добре по-късно. Не искам да сочат дъщеря ми с пръст.

— О, няма да стане — увери го Върджиния, — след като се отнася до Джон. Той е най-добрият в училището. Всички го уважават. А и всички знаят, че те ходят от край време. Не е толкова лошо, Джейди.

От една страна му се искаше пак да се развика на Теки, на Джон, дори на Лий. А от друга — и това беше нещо ново — не бе сигурен какво ще постигне с кръсъци. Би могъл да се държи високомерно като Джон Стюарт и да обвинява хората, че не са свършени като него или просто да се успокои.

Какво чак толкова има в свършенството, та да се хвалиш. А да гледаш видеофилми до четири сутринта, да мързелуваш сутрин в леглото, да отваряш вратата, облечен по халат с разрошена коса? А да отговаря на баща си, което правеше все по-често и убедено? Нещо би могло да се каже и за Лий, и Джон, които ще се женят и ще си имат бебе.

— О-хо — пропя Върджиния, — има ли някой тук? Джейди пое въздух.

— Нещата се променят. Нужно е известно време за пренагласа.

Тя избърса ръцете си в салфетка.

— Наистина изглеждаш добре. По-добре от всякога — приближи към него. — Извънредно привлекателен.

— Повече от тренъора във фитнес центъра ли? — попита той.

— Определено — обви ръце около врата му. — Винаги съм си падала по теб. Знаеш го.

Той забеляза възбудата в погледа ѝ.

— За това ли дойде? — помисли си дали бельото ѝ е дантелено.

— Всъщност не. Е, добре, може да съм имала някаква задна мисъл. Липсваш ми, не те виждам на улицата — целуна го леко по бузата.

— Върджиния! — не беше сигурен дали го иска.

Тя отново го целуна, този път по ъгълчето на устните. Той се изненада, когато усети леко напрежение в слабините си.

Вдъхна парфюма ѝ.

— Хубав аромат.

— Моят „Обсешън“ — прошепна тя. — Какво имаш под това?

— Гащета — все още не беше сигурен дали иска онова, което тя има предвид. От мириса и мекотата ѝ той омекна. Не я възпря, когато тя отвори халата му, нито после, когато плъзна ръце към кръста му, отметна халата, огледа гърдите, краката и гащетата му.

Джейди усети още по-голямо напрежение. Тя го възбуждаше. Реши, че намеренията ѝ сигурно не са чак толкова лоши.

— Какво би направил, ако се съблека? — попита тя с шепот. — Ще ме наречеш ли с някои неприятни думи? Или ще ме накараш отново да се облека? Баща ми лишил ли ме е от наследство?

Джейди премисли възможностите. Не беше евнух. С натежал като дишането си глас — също както и онази част, покрита от гащетата му — каза:

— Ще направя каквото искаш. Качествено и твърдо. Ще те оставя да правиш с мен каквото пожелаеш — обичаше агресивни жени.

Върджиния свали обувките си. Разкопча и изхлузи панталона от дългите си крака, съблече пуловера и бельото си — оказа се боди и то дантелено. Преди да успее да я попита дали наистина е спала с тренъора от фитнес центъра, тя беше гола, вдигна ръце, свали шнолата от гъстата си коса и тя се разпиля над раменете ѝ.

Огледа я добре. Изкуствено постигнато или не, но тялото ѝ беше съблазнително. Започна да диша учестено. Притегли я леко за китката, тя се приближи. Дари и страстна, влажна целувка, после затвори очи и подпря глава на стената, за да се наслади на усещането на езика и зъбите ѝ върху гърдите му, върху талията, върху корема. Можеше да е всяка жена — за него нямаше значение. Тя коленичи пред него, той хвана косата ѝ с две ръце и започна да движи таза си в ритъма на устата ѝ. Секунди преди да свърши я събори на пода и навлезе в нея. Викът ѝ от изненадата бе последван от въздишка на наслада, но той чу само толкова. Собственото му освобождение потопа всичко останало.

По-късно Върджиния — облечена — и той — по халат — пиха кафе с датски бисквити. Кафето беше горещо и силно, а бисквитите — пресни и сладки. Той захапваше втората бисквита, когато забеляза, че тя е спряла да яде.

— За теб не беше кой знае какво, нали? — попита тихо тя.

— Беше чудесно. Тези датски бисквити са възхитителни. Много мило от твоя страна, че ми ги донесе като подарък.

Тя присви очи.

— Говоря за онова, което току-що направихме, Джейди.

Той посегна към друга бисквита. Помисли малко, после я остави. Трябваше да се сети, че тя ще каже нещо. По дяволите, ненавиждаше този въпрос. Неуверените жени винаги го задаваха и подтекстът беше, че ще се опитат да се закачат за него, което беше извънредно ласкателно, но той щеше да се чувства ограничен.

— Хубаво беше, Джин — той се облегна назад, — питаш ме дали искам довечера да дойдеш тук ли? Не.

Тя го погледна напрегнато.

— Бих могла отново да те задоволя.

— Сигурен съм.

— Тогава защо да не остана?

— Защото не те искам тук.

— Мога да дойда по-късно.

— Можеш — призна той с безразличие, — но ако го правиш с надеждата да се получи нещо постоянно, направи услуга на самата себе си и стой настрана.

— Защото още си женен ли? За Бога, Джейди, Теки не е светица. Какво стана със Сам? Виж сега какво прави с Грейди Пайпър.

Джейди изпита нежелание да се прави повече на нехаен. Прие станалото със Сам, но другият го безпокоеше, ако не за друго, поне по принцип.

— Какво прави с Грейди?

— Съществуват три предположения.

Той нямаше намерение да гадае.

— Имаш ли някакво доказателство?

— Непрекъснато е с него. Той „помага“ на Майкъл — това е обяснението. Обаче виж какво, мен никак не ме интересува какво прави Теки. И теб не би трябвало да те е грижа. Излезе си оттам, Джейди. Ти си много повече от онова, което тя някога ще бъде. Ще те взема — независимо дали си женен, или не.

Той се намръщи.

— Не казвай такова нещо, Джин.

— Защо не? Преследвам те, защото те желая.

— Заради парите ми ли?

Челюстта ѝ увисна.

— Заради всичко.

— Но няма как да ме вземеш целия.

— Тогава мога да взема оная част, която е свободна.

Той се намръщи.

— Нямах ли гордост?

— Загубих я заедно с втория си съпруг — каза тя и вирна брадичка. — Затова внимавам с думите си, когато желая нещо, а това си ти, Джейди. Винаги съм те харесвала. Действаш ми не само в едно отношение. Искам те.

— Е, не можеш да ме имаш — съобщи ѝ той. — Харесва ми как живея, а това означава да съм сам.

Тя го погледна объркано.

— Но ти си свикнал да бъдеш заобиколен от хора. Не се ли чувстваш самотен?

— Виждам се с твърде много хора, за да ми е скучно.

— Не ти ли липсва жена?

— Имам на разположение жени. Но ги викам само и единствено, когато пожелаея.

— Егоистично копеле — измърмори тя с презрение. Джейди би я ядосал повече, ако не бе обзет от желание да ѝ довери откритието си.

— Докато пораснах, все някой трепереше над мен. После отидох в колеж и се запознах с Теки. Деветнадесет години тя се грижеше за мен. Сега няма кой да върши тази работа. Вече мога да правя всичко, което и когато пожелаея. Нищо чудно след време да ми омръзне, но сега-засега се радвам на свободата си.

— Ясно — Върджиния стана от стола, върху който бе кацнала. — Срамота. Можем да си помагаме. Добре се погаждаме.

Джейди си помисли за онова, което направиха на пода. Върджиния беше добра любовница, но не по-добра от Теки, а той не желаше Теки. Искаше му се, доколкото сам се разбираше, да си поиграе. Животът му винаги е бил целенасочен — там владееше ред, цел, отговорност. Сега му се щеше да се плъзне по повърхността, да върши и да опита непознати неща, дори — ей така — да наруши някои правила.

Установи, че търси собственото си аз. Не му беше достатъчно да е син на Джон Стюарт, съпруг на Теки или приятел на Сам. Желаше да бъде Джон Дейвид Максвел — силен, независим, самоуверен.

Първата стъпка в това отношение направи като напусна къщата. Втората бе да се научи да действа сам. Предстояха и други, по-важни за уреждане въпроси, но все пак имаше напредък.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През февруари Ани потъна в новия семестър. Както и през предишния, водеше три курса. Най-големият — главно за първокурсници — беше втора част английска литература. Другите два бяха за напреднали, посещаваха ги предимно абсолвенти: единият — върху творчеството на Т.С. Елиът, а другият — изследване на „Загубеният рай“ от Милтън. Като че откри пръста на съдбата. През последните месеци сякаш тя и всички около нея изживяха някакво пропадане. Раят беше спомен. Сега се налагаше да намерят мястото си в нов, не толкова свършен ред.

Джон бе спал с Лий най-вече като отмъщение към Сам, а сега чакаха бебе. Синът ѝ полагаше усилия да запази спокойствие и да прави каквото е нужно, но беше изплашен. Ани страдаше заради него. Той беше първородното ѝ дете, толкова му се радваше, мечтаеше да се наслаждава на безгрижен живот, преди да поеме отговорност, но това нямаше да се сбъдне. Любовта му към Лий бе известна утеха, като се имаше предвид, че щяха да станат родители на осемнадесетгодишна възраст.

Теки се готвеше да гледа бебето. Тя не би могла да я помоли, но в решението ѝ се съдържаше известен смисъл. Вероятно помагайки на Джон и Лий да отгледат детето, тя търсеше избавление. Така щеше да получи последно опрощение за онова, което извърши със Сам.

А Сам? Постъпката му го промени, стана по-внимателен и по-грижовен съпруг. Най-невероятното, но любовта ѝ към него се задълбочи и това я безпокоеше, да не би той да съгреши отново.

Вярваше, че я обича и я намира привлекателна. Първо ѝ го призна, освен това ѝ го показваше по всякакъв начин. Въпреки всичко тя все още усещаше болката от онова, което направи с Теки. Ани му прости в деня, в който почти се отдаде на Джейсън и разбра колко човешка е постъпката му. Но именно това, че е човешка, я преследваше. Страхуваше се да не би Сам отново да се изкуши. Тогава с нея беше свършено. Понякога я налягаха съмнения, защото ѝ се

струваше, че вниманието му към нея е резултат единствено на желанието му да спаси брака им.

В службата си той беше подложен на натиск. Налагаше се сериозна промяна, но още не се откриваше истинска възможност. Тя се безпокоеше да не би този натиск да се окаже прекалено силен и той да пожелае други жени.

Още не му бе признала за Джейсън. Искаше ѝ се — някога двамата си споделяха всичко, но сега не беше сигурна как щеше да реагира. Измъчваше я мисълта, че той още не знае. Всичко се свеждаше до доверието: по-рано беше тъй дълбоко, а сега отново навлизаше постепенно в живота им. Боеше се да не го изгуби.

Понякога Сам си мислеше за последните няколко месеца и го обхващаше страх, че е загубил опората си в живота. Загуби Джейди, също и Майкъл. Беше загубил, но успя да намери отново Зоуи и Джон, а колкото до Ани — все още не беше сигурен. Правеше всичко възможно да ѝ покаже колко я боготвори, но изглежда не беше достатъчно. Отстрани отношенията им бяха чудесни, но той беше разглезен. За тях с Ани не важаха нормалните стандарти. Връзката им винаги е била нещо повече от стандартното. Тъкмо това повече не можеха да постигнат сега. Една малка част от нея все още не му принадлежеше. По-рано, когато лежеше до него, не би се намерило нищо тъй важно на света, за да я отлепи. Но вече не беше така.

Той разбираше, че е загубила илюзиите си спрямо него, макар никога да не е твърдял, че е идеален. А в „Максуел, Роупър и Дайн“ с всеки изминал ден положението ставаше все по-неприятно.

Тогава зърна лъча на надеждата. Едно неочаквано телефонно обаждане го накара да се прибере рано вкъщи и да чака нетърпеливо с бутилка от любимото ѝ вино, сложено върху лед, завръщането на Ани от университета. Щом влезе, той я прегърна и извади тапата.

Тя повъртя виното в чашата и го изгледа подозрително и леко развеселено.

— Специален случай ли празнуваме?

— Може би — вълнението му растеше. Опитваше да се овладее, като си помисли, че идеята може би е ужасна. — Още преди Деня на благодарността един съдия от Върховния съд почина и оваканти

мястото. Навремето прочетох некролога, но не му обърнах внимание. Седмици по-късно няколко пъти ми се обажда Джо Амарино. Помниш ли Джо?

— Разбира се — отговори тя с нараснало любопитство.

— Сега той е съветник по съдебните въпроси в канцеларията на губернатора. Предложи ми да подам молба за това място.

Тя ококори очи.

— Не бързах да го направя — веднага допълни той — после нещата с Джон Стюарт се влошиха и си помислих „По дяволите, няма какво да губя“. Попълних молбата, имах интервю със Съдебния комитет, назначен за избора, но не вярвах да излезе нещо, затова не съм ти го споменал. Не исках да те разочаровам отново — вълнуваше се. — После името ми се оказа сред тримата, предложени на губернатора и аз пак не ти казах, защото не се надяхах. Но той е избрал мен, Ани, мен.

Тя зяпна.

— Теб?

Сам кимна. Не е сигурно, че го харесва, каза си той.

— Просто не е за вярване. Аз съм най-младият и най-далеч от политиката.

— Говорили сме за това...

— Мечтаехме. Мислехме колко ще е хубаво да седна на съдийския стол, но след като навърша петдесет години, когато вече съм поуморен. А сега съм на четиридесет и една и се чувствам отлично. По дяволите, как да си позволя да стана съдия сега, след като Джон и Лий очакват бебе, но идеята има и хубави страни. Върховен съд ще съществува винаги. Там се гледат най-интересните дела. Ще бъде истинско предизвикателство.

Ани бе останала без дъх.

— Това е невероятно, Сам. Каква чест само! Изглеждаше доволна.

Той се въодушеви.

— Да, чест е, но и някои от другите предложения са хубави — за тях вече й бе разказал. — Почти навсякъде бих могъл да отида като пълноправен партньор и ще ми плащат добри пари. Но за тези пари ще трябва да произвеждам — размишляваше на глас, — а това означава да прекарвам дълги часове в адвокатския конгломерат. Бих могъл да се

преместя и в по-малка фирма, но досега не съм намерил достатъчно стабилна, за да имам шансове. Остава възможността да се отдели — по отношение на свободата би било чудесно, самичък ще си определям работното време, ще се зароя в книга, вкъщи ще нося голям процент от печалбата. Но в началото се налага да направя огромни инвестиции както на време, така и на пари. Ще имам нужда от компютърна и телефонна система, мебели, библиотека. Вероятно ще похарча всичките ни спестявания, за да купя всичко това. За да поддържам редовни доходи, трябва да работя по-продължително. Не искам да го правя, Ани. Обичам да съм около теб, когато си тук, свикнах така — направи пауза. Тя държеше чашата с две ръце и го гледаше с такава надежда, каквото той очакваше. — Е? Какво мислиш?

Тя разпери ръце и се хвърли на врата му. Той усети как се разля вино, но не го сметна за важно, защото тя възкликна:

— Смятам, че е невероятната възможност! — вдигна лице, светнало от възбуда. — Такава чест, а то е и най-доброто разрешение! Ще напуснеш фирмата и ще се занимаваш с нещо ново и по-добро.

— В никакво отношение не е по-хубаво — предупреди я той. — Доходите ми ще спаднат. Няма да получавам толкова пари.

За нея това сякаш нямаше значение.

— Имаме спестявания.

— А децата? Ти най-добре знаеш колко струва издръжката на един колежанин.

— Знам също, че има стипендии и че децата ни могат да получат образованието си безплатно в университета, където работя аз. Ще се оправим, Сам, няма да е трудно.

Той не беше толкова сигурен, но нейната увереност го замая. Притисна я към себе си.

— Така ли мислиш?

— Определено. Гордея се с теб. Какво признание за теб.

— Стана заради случая „Дън“.

— Избрали са те заради цялата ти кариера.

— Но делото „Дън“ ги е накарало да ме забележат — той сниши глас. — Хубаво, че гледат само обществения имидж.

Тя го задържа в прегръдките си малко по-дълго, после се отдръпна и се загледа във виното си.

— Случката с Теки няма връзка дали можеш, или не можеш да бъдеш добър съдия. Ти си способен адвокат. Притежаваш проницателност и човешко съчувствие, нужни на добрия съдия — погледна го предпазливо.

— Това крайното решение на губернатора ли е?

— Не. Името ми ще бъде предложено на Губернаторски съвет, който се събира, за да чуе потвърждението.

— Колко дълбоко ще се ровят в живота ти? — попита тя тихо.

Той разбра за какво става дума.

— Достатъчно дълбоко, за да научат дали някога са ме хващали да карам кола в нетрезво състояние, но не толкова, че да разберат как съм сгрешил с най-добрата приятелка на жена ми. Не би трябвало да стига до тях, Ани. Не съм сигурен, че ще стане, не бива — бе мислил и върху това. Винаги имаше възможност някой, който му има зъб, да им подшушне за случилото се между него и Теки. Тогава не беше изключено Съветът да определи кандидатурата му за неподходяща, както спомена Ани. — Ако се опасяваш, ще се оттегля, без да съжалявам.

— Такава възможност се случва веднъж в живота.

— Но не означава, че е най-добрата за нас. Винаги има вероятност слухът да стигне до там. Ако се случи, ще се боря, но вероятно ще ти причиня болка. Най-големият плюс от работата е да направим живота си по-добър, а не по-лош.

— Понякога се налага човек да поеме риск, за да подобри нещата — каза тя. Стори му се, че тя се канеше да каже още нещо, но в този момент на вратата се появи Зоуи. Сянката на съмнението изчезна от лицето на Ани и тя се усмихна широко. — Представяш ли си? Татко ти е номиниран за съдия! Нали е невероятно?

Джон Стюарт не го сметна за толкова невероятно. Съвсем ясно го заяви на Джейди.

— На този човек му липсва морал, за да бъде съдия. Никога няма да го одобрят.

— Не съм съвсем сигурен — възрази Джейди. Чувстваше се учудващо спокоен в присъствието на баща си. Нещо повече — бе изненадващо доволен заради Сам. Независимо от неотдашните им

разпавии, Сам бе хвърлил всички сили, за да се наложи като добър адвокат. Хубаво, че са го оценили. — Той ще бъде много по-добър съдия от половината дърти тъпаци, които са съдии сега.

— Честна дума, Джон Дейвид, не разбирам защо правиш такива забележки? Те само показват колко неща не знаеш. Тези „дърти тъпаци“ са уважавани хора, служили са в продължение на години на Общността.

Джейди се ухили.

— След четиридесет години и Сам ще бъде един от тях.

— През трупа ми. Сам Поуп не заслужава да стане съдия. Гарантирам ти, че ще разкажа поотделно на всеки, когото познавам в Съвета. Аз имам тежест в този град.

Джейди престана да се хили. Усети киселини в стомаха и това не беше обичайното раздразнение, предизвиквано от баща му. Беше нещо различно и имаше отвратителен вкус.

— Какъв е смисълът? Ти вече направи животът на Сам непоносим тук. Не ти ли стига, че няма да го виждаш? Как не проумяваш, че той ще бъде дядо на правнучето ти? За това дете няма ли да е хубаво дядо му да е съдия?

— Да, ако беше всеки друг, но не и Сам Поуп. Той ще направи услуга на това дете, като изчезне в забрава.

Джейди разбираше омразата на Джон Стюарт към Сам, но степента ѝ — активното подриване кариерата на Сам — изведнъж му се стори прекалено.

— Защо го мразиш толкова?

— Няма чувство за морал.

Озадачен, Джейди поклати глава.

— Сигурно има и нещо друго.

— Влияе ти по начин, който не понасям. Ако не беше той, щеше да се ожениш за по-подходящо момиче. Но той те запозна с Теодора и Теодора ти стана жена. Чуй ме сега. Никога нямаше да ми отговаряш, ако не беше влиянието на Сам.

По този въпрос Джейди нямаше как да спори.

— Има още нещо. Обхванала те е манията да дирижираш провала му. Имало ли е някакъв спор между вас двамата, за който да не знам? Обидил ли те е? Да не би да се е отнесъл пренебрежително към

някой твой клиент, да ти е отнел някой хонорар или да е провалил важни преговори?

Изразът на Джон Стюарт стана болезнен, но само за миг. Отвори едно странично чекмедже, извади малка снимка в рамка и я постави върху бюрото. Джейди я беше виждал и по-рано. Съвсем същата, в сребърна рамка, стоеше сред семейните снимки върху бюрото на баща му вкъщи. Беше стара и избеляла. На нея се виждаше Джон Стюарт като дете, облечен в нещо като поличка, хванал се за ръката на по-голямо дете.

— Боготворях брат си — заяви Джон Стюарт. — Смятах, че светът се върти около него. Продължавах да го смятам за такъв и когато започна да краде разни неща от местния магазин. Той имаше дух, беше умен и смел. Казвал ли съм ти някога как умря?

— Споменава ли си, че е паднал от дърво.

— Точно така. Едно момче го предизвика да се качи високо на дървото и оттам да се прехвърли на друго, за да демонстрира колко е смел. Хенри нямаше никакъв шанс. Дори и да бе стигнал до другото дърво, нямаше възможност да се улови за него. Но публиката се беше събрала около него, а той имаше артистична душа, затова пое риска.

Джейди затаи дъх. В сърцето му се загнезди предчувствие.

— Първия път, когато се запознах със Сам Поуп — продължи Джон Стюарт, гледайки го, без да мигне, — той ми напомни за Хенри. Притежаваше същата непочтителност, същата дяволска храброст. Когато го видях за пръв път в съда, той беше ищец и изнесе цяло представление пред съдебните заседатели, поемайки рисковете, които Хенри също би поел. Направо ме изуми.

— И въпреки всичко ми позволи да го вземем във фирмата.

— Възхищавах му се на куража му, както едно време и на Хенри. Ако се канализира както трябва, смелостта може да се превърне в силно преимущество. Бях много малък, за да помогна на Хенри, а след години си помислих, защо да не помогна на Сам. Надявах се да успея да го умирям и да го канализирам. Явно, не успях.

Джейди беше изумен.

— Значи наказваш Сам, защото прилича на Хенри?

— Не — поправи го Джон Стюарт. — Аз възнаградих Сам за приликата му с Хенри. След като разбрах грешката си, я поправам.

— Но какво толкова ужасно е извършил Сам? Не е разрушил ничий живот.

— Разруши твоя брак.

— Двамата с Теки го разрушихме сами — беше права по този въпрос. — Използваш Сам като изкупителна жертва.

— Твоето мнение няма да ме отклони, Джон Дейвид. Предоставих на Сам възможност, за да гради частната си практика. Той използва положението си и после се изложи, според мен. Няма да позволя да стане съдия, особено при такава репутация, за която аз се чувствам виновен, че изградих.

Джейди си спомни, че преди малко подхвърли подобни аргументи на Сам. Тогава звучаха добре, но когато думите излизаха от устата на баща му, не му харесаха.

— Сам си изгради репутацията самичък. С усилен труд, с ума си, с куража си той печелеше дело след дело.

— Няма значение. Няма да стане съдия. Помни ми думата.

— Добре — Джейди вдигна рамене и се изпъна така, че си пролича малката разлика в ръста между него и баща му, а Джон Стюарт изведнъж му се стори по-дребен. — Но и от мен запомни нещо. Ако използваш тежестта си, за да провалиш назначението на Сам, ще кажа на мама за Мери.

— Какво за Мери? — попита любезно Джон Стюарт.

Джейди трябваше да му даде повод да покаже злобата си.

— Мисля, че се досещаш — подхвърли и тръгна към вратата. Мълчанието, последвало излизането му, доказа правотата на думите му. След четиридесет и една години Джейди най-после бе открил слабото място на баща си.

Теки седеше на сянка в малка сграда сред горичката на Корнилия Харт. Едно време използвали къщичката за прибиране на различни сечива. Сега миришеше на дървени стърготини. Корнилия я бе дала под наем на Грейди, да строи тук кану. Майкъл, който настояваше да носи старата бейзболна шапка на Грейди с емблемата назад, му беше като чирак.

Никаква друга форма на физическа терапия не интересуваше момчето, както това занимание. От сенчестото място Теки виждаше

колко е съсредоточен. Забеляза колко се бе подобрила гъвкавостта му: поемаше от Грейди кедровите дъсчици и ги прикрепяше към горната рамка на скелето, откъдето Грейди го наблюдаваше.

Майкъл ги бе минал с шкурка, чук и трион, за да изостри върховете им. В тези действия участваха ръцете и горната част на тялото му, а също и краката, отначало опрян на патериците, но след известно време ги хвърли, защото му пречеха. Само в присъствието на Грейди и Теки не обръщаше внимание на непохватната си походка. Теки се питаше дали осъзнава, че с всеки изминат ден върви все по-добре.

Грейди се държеше чудесно с него. Проявяваше безкрайно търпение, много го окуражаваше, винаги прощаваше грешките му. Като ги наблюдаваше заедно, Теки си мислеше, че е трябвало да бъдат баща и син. Грейди имаше много какво да му даде, а Майкъл бе готов да възприема, както и обратното. Повече от всички Грейди му помогна да преживее периода на самосъжалението. Обещанието да го отведе в „дълбокия пуцинак“ с кануто, което строяха, окрилиха Майкъл да прояви повече старание върху походката си. Грейди беше идеалният учител. Никога не се отказваше. Самият той бе твърд като скала.

Теки ги наблюдаваше от сянката и се влюбваше по десет пъти на ден в този мъж. Би било глупаво да го отрича. Наистина, докато ги гледаше, трябваше да се бори да извика отново гнева си. Миналото отдавна го нямаше. А настоящето беше толкова приятно, колкото Теки го желаше.

Затова първата ѝ реакция при появата на Джейди бе раздразнение. Негодуваше да ѝ се натрапват. Не искаше той да разруши малкия рай, който тя и нейните мъже си бяха устроили в гората.

Майкъл тъкмо зачукваше една дъсчица и вдигна изненадан очи.

— Татко! Какво правиш тук?

— Търся те — заяви Джейди. — Корнилия ме упъти — изглеждаше официален и не на място с костюма и балтона си. Той спокойно тръгна към Майкъл.

Теки се готвеше да го предупреди да стои настрана заради балтона му от тъмносин кашмир, който се покри с прах от стърготините, но реши да си замълчи.

— Какво правиш? — попита той Майкъл.

— Строим кану. Това е бял ясен — детето докосна горната рамка на скелето, после една летва — това е бял кедър, а това — червен кедър — довърши, като посочи летвата, която зачукваше. — Когато всичко е готово, ще го покроем с брезент. Нали е страхотно?

— Не е лошо — Джейди откри Теки в сянката. — Това нов вид професионално училище ли е?

— Това е физическа терапия — отвърна тя. — Замества всички упражнения, които прави във фитнес центъра.

— Напълно ли сме се отказали от осми клас?

— След това ходя при учителя — намеси се Майкъл по начин, който предполагаше, че е чул думите на Теки.

— Мислех, че ще започнеш да ходиш в училище за следобедните часове.

— Още не мога да се качвам по стълби.

Можеше. Теки го знаеше, но не го правеше добре и отказваше да се излага пред приятелите си. По тази причина се отлагаше връщането му на училище.

— Затова строиш канута — подхвърли Джейди и кимна.

Теки усети, че се подиграва. Майкъл също, ако се съдеше по бързината на отговора му.

— Само едно. Щом го завършим, двамата с Грейди ще го пуснем на вода — неочаквано спря, сякаш съжали, че го е казал и погледна виновно Грейди.

Грейди работеше с чука от другата страна на кануто и при пристигането на Джейди се изправил — все още с чука в ръка. Джейди се втренчи в него, но заговори на Майкъл.

— Станали сте приятели с Грейди. Изненадващо, като се има предвид, че те блъсна.

— Аз се блъснах в него — възрази Майкъл. — Освен това той ми помага. Добър е колкото терапевта и то безплатно.

— Прави го, защото се чувства виновен — предположи Джейди. Грейди се размърда.

— Не е вярно. Правя го, защото момчето ми харесва.

— Знаеш ли, че е убил човек — продължи Джейди, като говореше на Майкъл, а гледаше Грейди.

— Знам.

— А знаеш ли кого е убил?

Теки стана от стола.

— Джейди.

— Името му е Хоумър Пийсли — съобщи Джейди на Майкъл, който ококори очи от изненада. — Бил е баща на майка ти. Ако беше останал жив, щеше да ти е дядо, но твоят приятел Грейди го ударил по главата, после го ритнал и той умрял.

— Не е вярно — възрази Грейди, но Джейди държеше да се доизкаже.

— Убил е твоя дядо, когото никога не си виждал, Майкъл. После дойде в града да види майка ти, която е съпруга на друг мъж и е бил толкова замаян, че не те е видял как тичешком пресичаш улицата. Той е убиец и потенциален убиец. Такъв човек е Грейди Пайпър.

— Хоумър Пийсли ли? — повтори Майкъл и се обърна към Теки. — Защо не си ми казала?

— Не е било уместно.

— Не е било уместно ли? — изръмжа към нея Джейди. — Та той ти е бил баща!

— Не беше добър човек.

— Но е бил човешко същество. Имал е право да живее.

— Беше нещастен случай — обади се Грейди. — Така решиха съдебните заседатели.

— Но те осъдиха, защото сметнаха, че представляваш заплаха за обществото. Според мен това не е отминало. Виж какво направи! Първо заради теб синът ми отиде в болницата, не може да ходи, после ми отнемаш жената изпод носа. Това ли си гласял през цялото време? Затова ли дойде тук от дупката си в Мейн?

Теки не схващаше какво я тревожеше повече — очернянето на Грейди в очите на Майкъл или обидата към самия Грейди.

— Много грешиш — Теки излезе отсянката. — Грейди е дошъл тук по единствената причина да види дали съм добре.

— Затова ли остана? Само не ме прави на сляп, Теки. Той те обича. Предполагам, че ще те грабне в минутата, в която се разведем.

Майкъл се олюля. Подпря се на кануто и огледа всички с недоумение. Теки тръгна към него.

— Баща ти греши. Грейди дойде тук на гости. Остана заради теб, защото беше наранен. А сега стои, за да си свърши работата.

— И за да бъде с теб ли? Вярно ли е? Вие с татко развеждате ли се?

Тя го прегърна през раменете, тъй като много искаше да усети близостта му. Беше положила много труд, толкова бе изживяла, за да си върне доверието му.

— Може и да се разведем, но още нищо официално не е направено.

— Тя вече е ходила при адвокат — не спираше Джейди. — Не е имала смелостта да ми каже. Трябваше да го чуя от другаде.

Майкъл се отдръпна от нея.

— Откъде другаде? — попита Теки, изкарана от търпение. Срещата с адвоката бе тайна.

Преди Джейди да ѝ отговори, Майкъл ѝ изкрещя:

— Защо не си ми казала нито това, нито кого е убил Грейди? Какво още не си ми казала?

— Много неща — заключи Джейди.

— Не е вярно — възрази Теки, но Майкъл захвърли старата бейзболна шапка на пода и тръгна тромаво, полутичешком към вратата.

— Къде отиваш? — провикна се Грейди и заобиколи кануто на път към момчето.

— Майкъл... — извика Теки.

— Бяга от вас двамата — обяви Джейди и прегради изхода, за да не тръгнат след Майкъл. — Знаех си, че не бива да оставям рехабилитационните процедури на сина ми в ръцете на жена ми. Трябваше да осъзная, че не може да ѝ се има доверие след онова, което направи с най-добрия ми приятел. Когато има нужда от мъж, тя грабва, който ѝ е под ръка. Затова синът ми сега прекарва часове — той изплю думите така, сякаш бяха някаква мръсотия — с един необразован безотговорен бивш затворник.

Теки, ужасена, да не би Майкъл да се хлъзне по леда, помоли:

— Пусни ме, Джейди.

Грейди не беше толкова любезен.

— Махни ми се от пътя ми — гласът му трепереше от яд.

Ужасът на Теки се насочи другаде. Не беше чувала този тон от устата на Грейди от деня, в който изкрещя на Хоумър „Свали проклетите си ръце от нея“.

— Остави, Грейди, нека аз да се оправям — сложи възпиращо ръка на рамото му и усети, че мускулите му са напрегнати от гняв и едва се сдържа. — Той обича да наранява хората с думи, но това са само празни приказки.

— Всяка от тях е важна — заяви Джейди, като се взираше в Грейди със злобно пламъче в очите. — Още от началото те смятам за отрепка.

— Все трябва да обвиняваш някого — намеси се Теки.

— Най-долна отрепка.

— Махни се от пътя ми — повтори Грейди. Лицето му беше станало съвсем мрачно.

— Не му обръщай внимание, Грейди — помоли Теки и се опита да застане между двамата, но Грейди не й позволи.

Дърпайки го за ръката, обхваната от паника, тя отново се обърна към Джейди.

— Това е абсурд. Защо просто не признаеш, че не ти е симпатичен...

— Мразя го — изплю камъчето Джейди, гледайки Грейди. — Държа да се махне от града. Упражнява лошо влияние върху сина ми...

— Той е и мой син.

— ... а също и върху жена ми...

— Ти ме напусна.

— ... този истински убиец. Разбра ли, Пайпър?

Очите на Грейди святкаха опасно.

— Махни се от пътя ми — каза за трети път.

Джейди се изпъчи до пълната си височина.

— Накарай ме.

— Той иска да те предизвика, Грейди — извика Теки.

— Мръдни — кресна Грейди.

— Опитва се да те накара да го удариш — изплака тя. — Само веднъж и е достатъчно, за да те обвини в посегателство — с ужас си помисли за чука в ръката на Грейди и как пръстите му се отваряха и затваряха около него. — Не разбираш ли? Досега не успя да те натопи в нищо. Това е последният му удар. Отчаян е.

Въздухът в тясната барака сякаш натежа от истината в думите на Теки. Грейди шумно пое дъх. Леко се приведе и най-послед я погледна. Очите му говореха, че му е ясно, че знае урока си и няма да извърши

някоя глупост. А също и че я обича и с голямо удоволствие би ударил Джейди, ако той я обиди.

Бавно, овладяно, той се обърна към Джейди и тихо рече:

— Майкъл е въвн на студа. Или е в хамбара, или в колата, или в гората. Може да падне и да настине. Ако ти нямаш здрав разум да тръгнеш след него, мръдни се, да мина аз.

Теки никога не бе обичала Грейди толкова, колкото в този миг.

Джейди просто се беше втренчил в него. След няколко секунди погледът му помътня. Смръщи се, обърна се и се загледа в затворената врата. Най-накрая я отвори.

Майкъл не беше в хамбара. Нямахше го нито в колата на Теки, нито в тази на Джейди, нито в пикала на Грейди. Докато тримата гледаха към гората и от устата им излизаше пара, Джейди изохка.

— Трябва да е някъде там.

— Аз знам къде е — заяви Грейди и с якето на Майкъл в ръце ги поведе по тясната пътека сред дърветата — гъсти борове и бреси с опадали листа растяха около поточе, което едва се процеждаше сред снега. Майкъл беше седнал върху дънер на самия му край.

Теки се закова на място. Джейди спря зад нея. Грейди измина последните няколко метра, наметна Майкъл с якето и клекна до него. В зимната тишина на гората думите му се чуваха кристално ясно.

— Не ти казах кого съм убил, само защото не исках да те разстройвам. Мислех, че няма да разбереш, понеже някои хора не го проумяват. Убийството е ужасно престъпление. От мен го знай. И от мен да знаеш, че никога нямаше да вдигна пръст срещу този човек, ако не бях сигурен, че майка ти е в опасност. Хоумър я биеше и заплашваше да извърши нещо много по-лошо. Той не я пускаше и аз го ударих. Чак тогава я пусна. Падна и си удари главата. Всъщност от това е умрял — така каза следователят.

Теки ясно чу звука от удара на главата на Хоумър при падането. От този спомен кръвта ѝ се смрази. Притисна юмрук до устните си.

— Ритна ли го? — чу се приглушеният глас на Майкъл.

— Да. Бях страшно ядосан. Исках той да стане и да се сбием. Мъчех се да се сдържам, предупреждавах го да не я докосва и това продължи толкова дълго, че изгубих представа за времето. А той не ставаше. Крещях му, пак нищо. Тогава разбрах, че е умрял.

Майкъл се сви в якето. Грейди продължи.

— Докато бях в затвора, много се безпокоях за майка ти. Насилвах си да не го правя, защото нямах повече право върху нея, но исках да бъде добре. Отрих, че се е омъжила и има деца.

— Как? — попита Майкъл.

— Работих при хора, които познават други хора. Винаги се намира някой, който да изрови нещо за мен. През октомври дойдох само да я видя и може би да поговорим. Нищо друго не съм имал предвид. Така че помогни ми, Майкъл. Казвал съм ти и преди — ако бях спрял пикапа, преди да изтичаш, това нямаше да се случи. Последното, което съм искал е, да навредя на някое от децата на Теки.

Теки едва сдържаше сълзите си. За пръв път чуваше за мъката на Грейди и това не беше болката му от момента, а онази, която беше изпитвал през всичките години, докато бяха разделени. Хрумна ѝ, че тя всъщност си е живяла лесно — точно така, както той искаше. Глупачка, да не се сети по-рано!

Сълзите ѝ потекоха бавно като ручейчета, когато Майкъл попита Грейди:

— А защо стоиш още тук? От чувство за вина ли?

— Ако беше така, щях да си тръгна, щом ти излезе от комата и разбрах, че ще се оправиш. Господ е свидетел, никой не ми постла килимче за добре дошъл тук. Но майка ти беше в ужасно състояние, ти също, а освен това започнах да те харесвам. С теб се чувствам добре, все едно че и аз представлявам нещо — поколеба се. Гласът му притихна. — А освен това тук е и майка ти.

— Какво за нея?

— Татко ти е прав. Обичам я. Обичам я още когато беше дванадесетгодишна и ще продължавам да я обичам до края на живота си, но не бих я отнел от баща ти. Освен ако тя не поиска. Нямам какво много да ѝ предложа. Но ще я защитавам, ще бъда добър към нея и ще я обичам.

Теки затаи дъх. Не би могла да иска нищо повече от един мъж. Нито Грейди, нито тя можеха да въздействат върху съдбата, но ако и този път тя ги разделеше, просто щеше да умре. Ала си заслужаваше риска да има любовта му. Щастие то ѝ зависеше от това.

Изтича през снега, прегърна и двамата, поплака първо до бузата на Грейди, а после в косата на Майкъл. Най-последно, когато вече бе в състояние да говори, прошепна:

— И двамата ви обичам много. Бих могла да стоя до края на живота си в тази барака и да ви гледам как работите. Имам нужда Грейди да ме обича, Майкъл. Искам той да ме обича въпреки недостатъците ми, а той ги познава. Имам нужда и от твоята обич. Ще ме обичаш ли?

Тя затаи дъх в очакване.

Най-накрая с глас по-скоро тих, отколкото висок и както й се стори извънредно приятен от това, че приема ситуацията, той каза:

— Не точно по същия начин, мамо. Ще бъде отвратително, нали?

Тя се засмя, притисна го към себе си, обърна глава и целуна Грейди по бузата. Едва тогава хвърли поглед към гората над рамото на Грейди и установи, че Джейди си беше тръгнал.

Известно време Джейди кара безцелно първо по улиците на Констънс, после на Бостън. Чувстваше се объркан и безпомощен. За да повдигне духа си, се опита да призове арогантността, но не успя. Не бе в състояние да си обясни как толкова незначителен тип като Грейди Пайпър го накара да се почувства тъй унижен, ала се случи точно това. Човекът явно обича Майкъл и Теки. Джейди нямаше място в живота им.

Това го разтревожи. Искаше да е нужен някому.

С голямото желание да усети здрава почва под краката си, се насочи към кантората. Клиентите му имаха нужда от него, нищо че Теки няма. Клиентите му очакваха нещо от него, нищо, че Майкъл не чакаше. А освен това клиентите му плащаха. Какво по-хубаво?

Излезе от асансьора и без никаква определена причина в главата му се появи образът на Върджиния Клингър. Мисли за нея по целия път до кабинета си. Влезе и образът изчезна. Хрумна му нещо. Върна се обратно в коридора и подуши. Парфюмът й се усещаше слабо, но съвсем определено. Преди малко тук е минала напръскана с „Обсещън“ жена, следователно Върджиния е някъде из кантората.

Помисли си да надникне в кабинета на баща си, без да е повикан, но отхвърли идеята с неудоволствие. Спомни си как тя му донесе подарък и си тръгна отхвърлена. Замисли се за четиримата й съпрузи, за страстта й да харчи пари, за склонността й да клюкарства и дарбата й да причинява неприятности.

Сети се още нещо: предстоеше изслушването на Сам от комисията и оставаше заплахата на Джон Стюарт.

Тръгна право към кабинета на баща си. Вратата беше затворена. Отвори я рязко: Джон Стюарт се бе облегал на стола си със самодоволно скръстени в скута ръце, а Върджиния седеше в края на бюрото му, прехвърлила грациозно крак връз крак високо над коленете.

При неочакваната му поява Джон Стюарт се сепна, а Върджиния изтръпна.

— Чудесно — възкликна Джейди, — какво правим тук? Приятелско посещение или нещо по-целенасочено?

— Къде е благоприличието ти, та не чукаш? — изляя Джон Стюарт.

Джейди кимна към Върджиния.

— Тя чука ли?

— Здравей, Джейди — предпазливо се обади Върджиния. — Как си?

— Щом като питаш — не намери сили да устои, — след кратката ни среща в апартамента ми, не съм същия. Не беше лошо. Талантлива си — погледна баща си. — Даде ли ти да опиташ или се показва с надеждата, че ще се задоволиш само като я гледаш?

— Имаш мръсно съзнание — подвикна Джон Стюарт. — Нещо специално ли желаш?

— Да — Джейди плъзна ръка по Върджиния. — Нея — проклет да е, ако се остави никой да няма нужда от него. Той също ще играе играта. — Какво става, Джин? — попита меко.

Върджиния го погледна изпитателно и потрепна под пръстите му.

— Нищо особено.

Тя сведе очи към устните му. Той попита още по-меко:

— Не дойде повече, а обеща.

— Сметнах, че не съм желана.

— Току-що подуших парфюма ти — ухае из целия коридор. Навя ми приятни спомени — още по-интимно прошепна: — Липсваше ми.

Очите ѝ светнаха.

— Наистина?

Джон Стюарт се изкашля.

— Ще се видим по-късно, Върджиния?

Все още вперила очи в Джейди, Върджиния вдигна въпросително вежди.

Джейди продължи да ѝ говори все тъй тихо.

— Мога да се върна в кабинета и да почакам. Нещо важно ли решавате?

— Тъкмо разисквахме за Сам.

Джон Стюарт стана.

— Нищо спешно. Ще поговорим друг път.

— За номинирането ли? — любопитства Джейди кратко.

Тя кимна.

— Гадаехме дали губернаторът знае какво направи Сам на жена ти. Джон Стюарт казваше...

— Друг път — отсече Джон Стюарт, но тя не го слушаше. Очите ѝ бяха вперени в съвсем близко надвесеното над нея лице на Джейди.

— Джон Стюарт предлагаше аз да позвъня по телефона. В смисъл, нали аз ги видях заедно онзи ден, а ще бъде само телефонно обаждане.

Джейди беше познал. Баща му щеше да направи всичко възможно, за да попречи на Сам да заеме съдийското място, но баща му очевидно не вземаше под внимание по-раншната заплаха на Джейди, а той вече беше сила, с която трябваше да се съобразява.

— Нали се разбрахме по този въпрос — най-после той погледна Джон Стюарт.

— Няма да се обаждам аз — обясни Джон Стюарт и невинно се потупа по гърдите.

— Разбира се. Ще накараш Върджиния да свърши мръсната работа.

— Тя няма да направи нещо против волята си.

— Съвсем прав си — потвърди Джейди. Бе свършило времето на пълната власт на баща му. Джон Стюарт нямаше да пресече пътя на Сам. Джейди имаше какво да каже и съвсем не беше ненужен. — Съмнявам се, че ще поиска да се обади, след като си поприказваме с нея — целуна върха на свършения нос на Върджиния. При необходимост това също би я накарало да държи езика зад зъбите си: да целува нежно всяко местенце по изящното тяло на Върджиния, докато Сам бъде заклет за съдия. — Искаш ли да дойдеш в моя кабинет? — огледа лицето ѝ. Задачата му нямаше да е чак толкова

трудна. Беше лесно да я превземе физически. В момента бе самотен и възбуден. Да е проклет, ако този път баща му успее да се намеси.

Върджиния се плъзна от бюрото.

— Точно така, моето момиче — одобри Джейди с най-приятната си усмивка. Намигна на Джон Стюарт и отведе Върджиния.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Губернаторският съвет щеше да изслуша Сам в четири следобед. Ани възнамеряваше да присъства в залата и помоли Джейсън да вземе часовете ѝ. Едва когато се отби в кафенето да хапне, установи, че не го е виждала цял ден. Позвъни в дома му от кабинета си, но при сигнала на секретарското устройство затвори. Не се разтревожи. Никога не я бе разочаровал.

Тъкмо тръгваше за срещата си със Сам и позвъни деканът на факултета.

— Получи се нещо неочаквано. Ела, ако обичаш, в кабинета ми.

Тя погледна часовника — имаше десет минути на разположение — събра нещата си и се качи при Чарлс Хоунмън. Кабинетът му беше голям, с висок таван, избелели персийски килими и картини с напукана боя. Чарлс седеше зад бюрото си. На един стол се бе настанила Джорджа Никълс.

Ани не седна. Нямахше да остане дълго. Налагаше се да тръгва за срещата със Сам. Изслушването бе много важно. Чувстваше нервите си изопнати.

Но когато Чарлс ѝ съобщи новината, всички други мисли излетяха от главата ѝ.

— Джейсън Фост е в болница. Джорджа го намерила тази сутрин в апартамента му в безсъзнание. В кома е.

Ани остана смаяна.

— В кома? Какво се е случило?

— Взел е голяма доза наркотици.

— Боже мой.

— Лекарите се опитват да го спасят. Знаеш ли, че е изживявал криза?

Тя преглътна. Голяма доза. Наистина, въпросът с парите го безпокоеше, но не го бе виждала депресиран.

— Има проблеми вкъщи — не съобразяваше колко би трябвало да каже. Джейсън ѝ се бе доверил.

— Не вкъщи — прекъсна я Чарлс. — Тук.

Острият тон я озадачи.

— Бързаше да свърши дисертацията си до юни — обясни тя. — Искаше да заеме преподавателското място през есента — стрелна Джорджа, която видимо изпитваше неудобство. — Има ли нещо, което не знам?

Чарлс въздъхна.

— Смятам, че знаеш, но не казваш.

— Не те разбирам.

— Изглежда — подхвана Чарлс мрачно — Джейсън е извършил самоубийство, понеже е бил влюбен в теб, а не е намерил отговор на чувствата си. Знаеше ли, че е влюбен в теб?

Ани остана изумена. Спомни си онзи ден в кабинета ѝ, но това беше преди месеци. Не вярваше да има някаква връзка.

— Знаех, че ме харесва. Повтаряше ми го непрекъснато.

— А ти отвръщаше ли му?!

— Разбира се. Той ми харесва, уважавам го. Приятели сме — обърна се към Джорджа. — Говори ли с лекарите?

— Само с приемащия — отвърна тя, без да я напуска неудобството. — Той нямаше какво да ми каже.

— Известно ли ти е, че взима наркотици? — попита я Ани.

— Не.

— А ти? — намеси се Чарлс.

— Никога не съм чувала — спомни си, как ѝ предложи марихуана, но нямаше да го съобщи на декана. Не разполагаше с доказателство, да е имал или използвал наркотици.

— Казал на Джорджа, че има връзка с теб.

Дъхът на Ани секна.

— Не. Никога не е имало такова нещо — поне отказът ѝ беше истински. Е, един път за малко да... но извън това нищо.

— Защо го е казвал, щом не е така?

— Защото понякога наперените млади, мъже правят така. Чарлс, не разбирам защо ме извика сега без никаква причина — присъствието на Джорджа ѝ бе неприятно. Ако Чарлс е решил да се заяжда с нея, положението ѝ във факултета позволява среща насаме.

— Джорджа отправя обвинението — поясни Чарлс, — и сметнах за редно да присъстваш.

— Обвинението ѝ е безпочвено — Ани погледна часовника си.
— Ако нямате нищо против, ще се върна в кабинета си да позвъня в болницата и да опитам да разбера нещо за Джейсън, а после тръгвам за Бостън. Имам важна среща — сети се, че трябва да отложи часовете си.

Чарлс поклати глава. На Джорджа каза:

— Ти защо не се поразходиш, докато поговоря с д-р Поуп?

Джорджа изчезна мигом.

— Чарлс — предупреди го Ани.

— Не ми е приятно — прекъсна я той, взирайки се в нея изпод редките си посивели вежди. — Веднъж те питах дали има нещо между вас с Фост. Отговори, че няма.

— Но наистина няма.

— Всички знаят колко сте близки. Виждали сме ви заедно в трапезарията, в кафенето, в клас. Целият факултет ви видя на коледното парти. Тогава се опитах да те предупредя.

— Аз не бях с него. Само разговарях с него. Харесва ми. Приятел ми е. Аз съм омъжена и то щастливо и съпругът ми ще ме чака пред съдебната палата, ако не тръгна след пет минути. По-добре насочи вниманието си към състоянието на Джейсън, а не ми говори за измислена връзка между него и мен. Между нас няма абсолютно нищо.

— Но е останал с впечатлението, че има нещо, а после си го отхвърлила.

Ани настръхна.

— Защо се опитваш да направиш от мухата слон?

— Не обичам неизяснени самоубийства.

— Още не е умрял — въздъхна Ани. Искаше да се обади в болницата. Трябваше да отиде при Сам. — Налага се да тръгвам — напомни нетърпеливо тя.

Чарлс се почеса по главата.

— Според мен се налага да си вземеш отпуск.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво!

— Отпуск.

Тя се огледа недоумяващо. Някакъв незначителен слух заплашваше да създаде истински хаос.

— Това е абсурд.

— Не желая скандал във факултета. Бог е свидетел как се мъчим да намерим спонсори в днешно време, а връзка между професор и студент, която довежда до самоубийство, няма да ни помогне. Измъкни се от сцената и всичко ще остане мирно и тихо.

— Това пък откъде дойде? — извика тя. — Смятах, че си доволен от мен.

— Предпочитам факултета.

Разочарована и ядосана, се изправи пред него. Налагаше се да тръгне, но изведнъж си даде сметка, че не може. Един скандал би провалил кариерата ѝ. А също, сърцето ѝ се сви при тази мисъл, да навреди и на кариерата на Сам. Трябваше да изслуша Чарлс. Нужно бе да отиде в болницата. Помоли се Джейсън да излезе от комата и да каже истината.

— Може ли да използвам телефона ти? — попита с разтреперан глас. Чарлс кимна и тя набра номера в кабинета на Сам. Щом чу гласа му, издекламира: — В университета възникна проблем. Иди на изслушването без мен — опита се да запази спокойствие, но не успя. Разбра, че той усети тревогата ѝ.

— Какво има?

— Неприятен проблем.

— Кажи ми, Ани.

Точно преди изслушването от Съвета това бе последното желание на Сам, но тя бе изплашена, егоистична, отчаяна и търсеше подкрепа, затова му каза.

— Тази сутрин са намерили Джейсън Фост в безсъзнание. В кома е. Предполагат, от голяма доза наркотици.

— Ани, съжалявам.

— Проблемът е — продължи тя тихо, но ядосано, — че според Чарлс Хоунмън, от чийто кабинет се обаждам, аз съм причината за опита му за самоубийство. Смята, че или съм имала връзка с Джейсън, или съм го довела до състояние да заболее от любов и се е опитал да се самоубие.

— Това е абсурд! — възкликна Сам.

— Чарлс настоява да взема отпуск, та всичко, което се е случило да отшуми тихо.

— Невероятно!

Непоколебимостта му я накара да се учуди защо някога се е съмнявала в лоялността му. Вътрешно разтреперана продължи:

— И аз твърдя така, но Чарлс не е съгласен. Налага се да остана, за да измислим с него какво да правим. Кариерата ми е в опасност. А и твоята също.

— Но той няма никакво доказателство! Това са предположения и ще останат такива до момента, когато момчето проговори!

— Знам — потвърди тя, но вече не тъй спокойно, защото гласът на Сам звучеше тревожно, а точно от това нямаше нужда преди изслушването.

— Стой там — нареди ѝ той. — Идвам.

Тя ахна.

— Няма да го направиш. Изслушването ти е след малко повече от час. Ако дойдеш тук, няма да успееш да се върнеш навреме.

— Ще го отложа.

— Не го прави! Изслушването е много важно, Сам!

— Това е по-важно.

— Не, недей — погледна Чарлс в очите. — Това е някакъв глупав слух, измислен от хора без работа и незадоволителен сексуален живот — беше вбесена. — Не можеш да пропуснеш изслушването.

— Хоунмън там ли е?

— Тъхъ.

— Дай ми го.

— Сам...

— Дай ми го.

Ани предаде слушалката на Чарлс. През малкото време, докато Сам говореше, изразът му беше непроницаем. Щом затвори слушалката, каза:

— Съпругът ти държи да дойде. Иска да останем тук, докато пристигне. Според него обвиненията ми граничат с клевета и сигурно ще ме съди, както и колежа, ако кариерата ти бъде опетнена безпричинно.

А изслушването, помисли си Ани и му обърна гръб. Отиде в най-отдалечения ъгъл на кабинета и се отпусна на един стол с твърда облегалка и страшно неудобен — точно както се чувстваше Ани. Искаше ѝ се Сам да не идва. И двамата мечтаеха той да заеме поста на съдия. Да отложи изслушването, особено в последния момент, би било

черна точка за него. Рискът, който поемаше, разби на пух и прах и последните й слаби съмнения спрямо него.

Известно време седя в смирено мълчание. Изведнъж се оживи и скочи. Прекоси стаята, вдигна телефона и се обади в болницата. От информацията не й казаха нищо. Опита да се свърже с някой лекар, но след като чака десет минути, затвори слушалката.

— Честна дума, не съм забелязвала никакви следи от депресия у него — изрече на глас, защото точно за това мислеше. Смяташе се за доста наблюдателна. Долови терзанията на Зоуи, а бягството й при татко Пит беше нещо, което самата тя би направила. Знаеше, че Джон желае Лий, затова бременността на Лий, макар и ненавременна, не я изненада. В опита за самоубийство на Джейсън обаче липсваше логика. — Нещо не ми е направило впечатление в начина му на писане. Обикновено по това може да се съди. Разказите и стихотворенията, които ми е давал, не бяха особено тъжни. Разкриват цяла гама от изживявания, но в никакъв случай не са зов за помощ.

Седна и погледна часовника — Сам сигурно вече е наблизо. Замисли се за жертвата, която правеше и за любовта, в името, на която я правеше. Изведнъж разказът му за случката с Теки й се стори съвсем възможен. Беше съвсем логично — от прекомерно желание е изгубил самоконтрол и мислейки си за Ани, се е любил с Теки. Трябваше да му повярва още от самото начало. Той заслужава доверие. Чувстваше се като същинска глупачка.

Сам влезе и туиденото му сако се стори на Ани като блестяща ризница на рицар. Първо отиде при нея, стисна й ръката, после се обърна към Чарлс.

— Обвинили сте жена ми в неправомерно поведение със студент. Бих желал да чуя доказателството, обосноваващо обвинението ви.

Чарлс седеше сковано.

— Има доказателство. Вашата съпруга и Джейсън Фост прекарваха прекалено много време заедно.

— Не прекалено — Ани почувства смелост от присъствието на Сам. Стоеше до рамото му. — Джейсън е главният ми асистент. Той е дясната ми ръка тук. Бих искала да добавя, че аз съм консултант на дисертацията му. Това означава, че трябва да се виждаме.

— Хората коментират.

— Кои хора? — попита Сам.

— Членове на факултета ми подхвърляха. Никога не съм го вярвал, защото студентите харесват доктор Поуп. Всеки семестър нейните групи се запълват най-бързо. Предполагах, че в основата на тези сведения лежи ревност.

Това не ѝ бе хрумвало. Според нея хората имат право да се съмняват, особено след като се различават от нея. Наистина много членове на факултета мислят по друг начин.

— Тези сведения от членове на факултета — продължи Сам, — базират ли се на случаи, когато е наблюдавано особено неприлично държане?

— Никога не са ми съобщавали подробности, но явно са таили подозрения, за да предположат нещо такова.

— В съда подозренията не минават — информира го Сам с тон, който Ани си представи, че чува право от съдийската скамейка. Заслужаваше мястото на съдия. Трябваше да го получи. — Подозренията никога не се приемат за доказателство. Не се допуска съдебните заседатели да ги изслушват.

Чарлс махна с ръка.

— Никой не говори за съд.

— Аз говоря. Вие предявихте сериозни обвинения срещу съпругата ми. Тя има известни права и едно от тях е, че е невинна до доказване на виновността ѝ.

— Никой не твърди, че е виновна.

— Предложили сте ѝ да си вземе отпуск. Това не е ли признаване на вина?

Чарлс прокара пръст по вътрешната част на яката на ризата си.

— Не, това просто ще даде време нещата да се оправят.

— Но какво има да се оправя? — попита Сам. — Дотук имаме само клюки от ревност, които идват от страна на членове на факултета. А кое е това момиче, което беше тук преди малко?

— Джорджа Никълс — информира го Ани. — Представих ти я, когато ти веднъж дойде на обяд. Тя е абсолвентка. Приятелка е с Джейсън.

— Влюбена ли е в Джейсън? — попита Сам.

— Не знам, но тя го е намерила в апартамента му.

— С него ли живее?

— От къде да знам?

— За да влезе, е разполагала с ключ, което означава, че е имала някакви отношения отвъд границата на обикновено приятелство с момчето. Може да си е паднал по жена ми или просто я е харесвал. Сигурно Джорджа ревнува.

— Възможно е — неохотно се съгласи Чарлс.

— Тогава няма ли вероятност обвиненията ѝ да са фалшиви?

— Според нея Джейсън ѝ казал, че е влюбен в жена ви.

— Да не би Джейсън да го е казал на шега?

— Не знам, не съм присъствал.

— Никой от нас не е бил там, доктор Хоунмън, и аз ви предлагам да парирате всякакви слухове, докато не разговаряме със самия Джейсън.

— Не е възможно — тонът на Чарлс беше вече далеч от гласа на праведник. — Той е в кома.

— Тогава да отидем до болницата — предложи Сам, без да губи секунда, — и да разпитаме някой от лекарите. — Хвана Ани за ръка и я поведе към вратата.

— О, Сам — извика тя, щом излязоха на свеж въздух. — Съжалявам. Не исках да проваля всичко по този начин. Какво ще стане с изслушването?

Той ѝ се усмихна успокоително.

— Утре. По същото време, на същото място.

Тя си отдъхна.

— Някакви неприятности?

— Уведомих, че имаме спешен случай в семейството. Няма право да ми откажат.

Но тя си го представяше по много начини.

— А ако си помислят, че имаш нестабилно семейство или пък че в семейството непрекъснато става нещо и винаги ще трябва да търчиш вкъщи.

— До тях вече е стигнал слухът какъв работохолик съм. Щом казвам спешен случай, значи е така — плъзна ръка по талията ѝ и я държа там, докато вървяха. — Това не е приятно, Ани. Сериозно ти говоря. Доста си се трудила, за да заслужиш обвиненията на Хоунмън. Ама и той, какво нахалство — да те кара да си взимаш отпуск.

Ани спря и хвана ръцете му.

— Трябва да ти кажа нещо, Сам — бързо изрече думите, преди да е загубила кураж. Моментът беше подходящ. Инстинктът и любовта към Сам ѝ го подсказаха. — Отдавна исках да ти споделя, но се страхувах. Наистина между Джейсън и мен няма нищо, но няколко седмици след онова между Теки и теб се случи един кошмарен ден, в който на всичкото отгоре имахме и факултетски съвет, на който закъснях. Чувствах се неловко, потисната, беше ми неприятно. Джейсън ме последва в кабинета, разговаряхме. Но нищо не се случи — наблегна тя, защото Сам беше преbledнял — съвсем нищо! Имах нужда да се чувствам красива и сексапилна, само че исках ти да ме накараш да го усетя. Нищо не направих с Джейсън, защото не беше ти.

След минута мълчание, през която ѝ се подкосиха краката, Сам попита тихо:

— Докъде стигнахте?

— Бяха свалени някои дрехи. Това е всичко.

Той се притесни.

Сам изглеждаше много тъжен.

— Той влюбен ли е в теб?

— Не мисля. После разговарях с него. Знае, че те обичам и никога не бих могла да го обичам или да направя каквото и да е с него. Ние действително сме само приятели. Това е всичко. След този случай изобщо не е пристъпвал към мен. Имахме и имаме много добри работни отношения. Не вярвам опитът за самоубийство да е заради мен, но има други неща, които го безпокояха. Напоследък баща му има сериозни парични затруднения, а освен всичко друго, научи, че е диабетик — спомни си колко леко се отнасяше към тоя въпрос. Сигурно така е скривал тревогите си. — Да не би да е направил опит да се самоубие заради това?

— Може да е изпаднал в диабетична кома — Сам я хвана за лакътя и отново тръгнаха. — Когато обядвахме във вашето кафене, ти каза, че изглежда отслабнал.

— Тогава още не знаеше диагнозата си. Но наистина в последно време не изглежда никак добре — тя отново спря и пак хвана ръцете му. След толкова безпокойство как да му каже какво се е случило с Джейсън, не искаше да изпуска темата. — Съжалявам за всичко, Сам. Огорчих ли те като ти казах за Джейсън?

— Как да съм огорчен, щом си мислела за мен? — тъжно поклати глава той.

— Би трябвало да помисля повече.

— Би трябвало, но понякога не го правим. Така че, обичаме ли се с всичките си кусури? — възнагради я с широка щедра усмивка. — Обичам те, слънчице, с всичките ти недостатъци.

За пръв път от месеци наред тя се почувства щастлива. Без никакви преструвки, обви врата му с ръце.

— И аз те обичам, Сам. Ти си най-доброто, което някога ми се е случвало — силно го притисна и прошепна: — Измъчвах се. Мислех, че ще се разсърдиш и ще ми обърнеш гръб. Че няма да искаш да ме погледнеш. Чувствах се виновна. А сега ме е срам.

— Няма от какво да се срамуваш — прошепна в косата ѝ той. — Няма никакъв смисъл. Ела — с безкрайно нежна целувка по челото той я поведе напред. — Да идем да поговорим с тези лекари и да видим можем ли да хвърлим някаква светлина върху проблемите на момчето.

Чувството ѝ за вина сега идваше от облекчението, което изпита. Сам я разбра и още я обича. Искаше ѝ се да танцува от радост, но проблемите с Джейсън ѝ пречеха.

Пристигнаха в болницата с нагласата да присъстват на също тъй сърцераздирателна сцена, както при Майкъл. Родителите на Джейсън обаче не бяха в шок, дори не излъчваха страх.

— Очаквахме да те намерим полуумрял — пошегува се Ани, след като се представиха на родителите му. — Хоунмън каза, че си в кома. Джорджа знае ли, че си добре?

Той кимна.

— Току-що се обади — гласът му звучеше отпаднало.

— От какво стана? — попита тихо Ани.

— От лекарството ми.

— Мълчеше за диабета — взе думата майка му. — Иначе щяхме да го приберем вкъщи и да го заведем на специалист.

— Мамо, моят лекар тук също е специалист.

— Добре, но с нещо е сгрешил, нали?

— По-спокойно, Ади — намеси се баща му.

Ани отстъпи, за да усеща Сам до себе си.

— Пусна се слух, че си взел голяма доза наркотик. Хоунмън е направо полудял — как така негов студент е направил опит за

самоубийство.

Джейсън се засмя. Затвори очи.

— Дъртият глупак сигурно е решил, че съм го направил от любов към теб, Ани.

— Точно така — потвърди Сам.

Ани предпочиташе този разговор да се проведе в друг ден. Тогава Джейсън отвори очи.

— Сериозно?

— Страхувам се, да — кимна Сам.

— За Бога, Ани, съжалявам. Ако се бях сетил, щях да оставя бележка. Какво друго разправя Хоунмън?

Ани му разказа това-онова. Чувстваше се леко: Джейсън бе в съзнание, Сам знаеше всичко, а изслушването бе легално отложено.

— Сигурно „дъртият глупак“ е в кабинета си, ужасен от мисълта, как се е забъркал в дело за клевета — усети ръката на Сам върху гърба си и го погледна.

— Трябва да оставим Джейсън да почива — напомни й той меко. Тя кимна. Обърна се към Джейсън.

— Отдъхни си. Утре пак ще дойда да те видя — погледна родителите му: — Той е добро момче, може би най-умното във факултета. Желая му всичко добро и скоро да се върне в университета.

Размениха си благодарности, после Сам изведе Ани от болницата. Подкара колата.

— Движим се в друга посока. Моята кола е пред университета.

— По-късно. Първо искам да свърша нещо.

Погледът му й подсказа защо. Беше топъл и многозначителен. От очите й се плъзна към устните, гърдите и би слязъл и по-надолу, ако не шофираше. Всъщност наложи се да извие рязко волана, за да избегне една кола отдясно.

Ани взе ръката му. Целуна я и я задържа върху пулса на шията си. Не каза нищо. Думите само щяха да попречат. Почти виждаше как краищата на тънката им духовна нишка, скъсана през октомври, се приближават, събират и сплитат във възел — нещо, в което се съмняваше, че някога ще се случи. А тя искаше точно това.

Не го сподели със Сам. Поне не с думи. Но когато той подаде ключовете от колата на портиера пред хотел „Риц Карлтън“ и я бутна

вътре, нае стая на висок етаж с изглед към градския парк, който те почти не видяха, го изрази с любовта на тялото си.

Той ѝ го показа по същия начин.

Джейди реши да изведе децата на вечеря. Искаше да разговаря с тях. В миналото не се справяше успешно, но тогава той не можеше да се грижи добре и за себе си, докато не се наложи. Надяваше се така да бъде и с децата.

Взе ги от Констънс и ги заведе в известен ресторант извън града. Беше стар, миришеше на история и на нещо стабилно. Налагаше се да обсъди с тях предстоящата промяна, затова си помисли, че атмосферата ще им подейства успокояващо. Поне се надяваше. Не беше сигурен в успеха. Психическата подготовка на деца беше нещо ново за него.

Лий изглеждаше добре, изобщо не ѝ личеше, че е бременна. Джейна, която обичаше да е с него, сияеше. Майкъл се поклащаше върху патериците си и имаше вид като че ли се оправя след счупване на крак.

Започнаха със супа. Джейди не повдига веднага въпроса от опасения да не се получи нещо лошо и да им развали вечерта. По същата причина се въздържа и докато довършваха салатата. Междувременно децата поръчаха по още едно пълнозърнесто хлебче. Реши да подхване темата при ордъовъра, но всички бяха толкова весели, че сърце не му даде да започне.

Лий ги осведомяваше как точно изглежда бебето ѝ в момента. Джейна разказваше с най-големи подробности трилъра, който беше гледала предната вечер. Майкъл описваше кануто си.

Джейди съобрази, че го изпитва и макар да се дразнеше, не пророни дума. Дълго мисли за онзи следобед с Грейди. Мразеше го. Но това беше неразумна омраза, а Джейди се смяташе за рационален човек. Разумът му подсказваше, че Грейди всъщност спомага за възстановяването на Майкъл. А също — никога, разбира се, не би го признал пред Сам или Теки — че не е опасен. Съзнаваше също, че след като Майкъл все още се сърди на Сам, от време на време Грейди би могъл да играе ролята на мъж за пример. Не беше във възторг от

него. Но го приемаше. Щеше да се постарее и децата му да го приемат. Имаше желанието да го направи.

Сервираха десерта, а той още се чудеше как да започне. Джейна разреши проблема:

— И така, какво става с теб и мама? За това искаше да си поговорим, нали?

— Умно момиче — похвали я той. — Ти какво мислиш, че става?

— Смятам, че ще се разведете.

— А ако го направя?

— Тя го заслужава.

— Не е честно — възрази Лий. Майкъл я подкрепи.

— Всеки въпрос има две страни.

— Откъде си го научил? — попита го Джейна.

Погледът на неудобство, който отправи към Джейди подсказа, че е от Грейди. Джейди тъкмо се канеше да изрази пренебрежителното си отношение към смислените дребни максими, но се спря. Сам също би могъл да го каже, не само Грейди, а той уважаваше Сам. Действително всяко нещо си има две страни.

— Не сме седнали да обсъждаме подробностите — отклони той въпроса, — но наистина предстои развод — възцари се мълчание. Огледа ги един по един. — Е?

— Нямах вид на нещастен — отбеляза Лий.

— Но рационално съм. Разтрогването на всеки брак е мъчително. Макар емоционално да се чувствам облекчен.

— Облекчен, че ще се разделиш с нас ли? — попита Майкъл.

— За Бога, не. Всъщност едва сега започвам да си отдъхвам — да бъде проклет, ако докара нещата до там да е ненужен на децата си. — Преди година не бих ви извел така — само вас, без майка ви. Но не е лошо, нали? — доволен бе, че успяваше да се справи с децата.

Никой не му отговори.

— Лошо ли е?

— Необичайно — отбеляза Лий.

Джейна сви рамене:

— На мен ми харесва. Понякога мама ме дразни.

— Още ли й се сърдиш за онова, което, направи? — попита Джейди.

— А ти не й ли се сърдиш? Беше ужасно.

— Да. Не препоръчвам на някой от вас да постъпи така със съпруга или на съпругата си. Според мен — тук се поколеба, — всичко се оправи.

— Ти виждаш ли се с друга жена? — наострено попита Лий.

— Не.

Майкъл го погледна скептично.

— Уил Клингър твърди, че майка му ти ходи на гости и ти се обажда непрекъснато.

— Уил Клингър е клюкар като майка си. Да, идвала ми е на гости. Една сутрин, малко след като се преместих, ми донесе закуска — не сметна за необходимо да им съобщи какво са правила. — С Джини се познаваме отдавна, добри приятели сме.

— Ти пети съпруг ли ще ѝ станеш?

— В никакъв случай. Не смятам да се женя скоро отново.

— А какви са близките ти планове? — попита Джейна.

— Всъщност ще се местя в Палм Бийч.

— Във Флорида?

— Чак там?

— Шегуваш ли се?

Джейна се пристраши:

— Нов клон на фирмата ли отваряш? Дядо често говори за това.

— Не, създавам друга фирма — в това беше целият номер. Хем ще работи онова, което баща му иска, хем ще избяга от него. — Фирмата вече има офис там.

— И в Бостън ли? — попита Майкъл.

На Джейди му се стори, че от тримата той изглежда най-уплашен. Разбираемо е, нали е най-малък. До голяма степен го ласкаеше. Приятно му бе, че ще им липсва. Ненужните не липсват никому.

— И в Бостън. Но аз ще работя в Палм бийч.

— Защо?

— Толкова е далече!

— Дядо разсърди ли се?

— Още не съм казал на дядо ви. Искрах първо вие тримата да научите. Никой не знае, дори и бъдещите ми партньори. Ако одобрявате, още утре ще им се обадя.

Никой не отговори.

Джейди изпита известно раздразнение. Едно време щеше само да им съобщи решението си. Опитваше се да ги разбере — всичко това е ново за тях. Стараеше се да им даде възможност да си кажат мнението за бъдещето. Опитваше се да постъпи като Сам. Биха могли поне да му се зарадват.

— Е? — попита.

— Какво ще стане, ако кажем не? — любопитства Джейна.

При всички случаи ще отида, рече си на ум. Беше го решил. Имаше нужда да се махне от Бостън — да бъде далеч от Теки и Грейди, а също и от Джон Стюарт.

— Ако кажете не, ще се опитам да ви обясня, че тази промяна ми е необходима. Твърде дълго работих изцяло под властта на дядо ви. Искам да поработя и самостоятелно. Освен това в Палм Бийч имам приятели. Харесвам ги и те ме харесват — което е достатъчно, за да предадат делата по имотите си в ръцете му, от което Джон Стюарт щеше да побеснее. — Ще имам много работа, ще играя голф. Там времето е топло. Ще си наема голяма къща с басейн и с много стаи, за да има място и за вас. Само си помислете какви ваканции ще прекарвате там.

— Какво ще стане с остров Сътърс? — поинтересува се Майкъл.

— О, Майкъл — възкликна тъжно Джейди, — почивките на остров Сътърс са вече минало за мен. Вие, деца, все още ще ходите. А също и в планинската вила, за да се пързаяте. Понякога и аз може да идвам с вас, но сега трябва да направя нещо ново.

Лий го изгледа подозрително.

— Няма ли да бъдеш тук, когато раждам?

— Ще долетя веднага, щом имаш нужда от мен.

— Но бебето ще се роди, докато дойдеш.

— Тогава ще го видя в болницата. Ще дойда, Лий. Не ви изоставям.

— Звучи сигурно — измърмори Джейна.

— Има телефони. Ще разговаряме винаги, когато поискате.

— Да, но ти винаги се сърдиш на големите телефонни сметки.

— Вече няма да се сърдя. Обещавам. Освен това, погледни и от тази страна, Джейна. Ти ще останеш въщи само още две години, после заминаваш в колеж. Тогава ще ме виждаш толкова често, колкото и ако остана тук.

— Оставяш ни сами с мама.

— Толкова ли е страшно? Бие ли ви?

— Не.

— Гладни ли ви държи?

— За Бога, не. Напротив — тъпче ни.

— Нямате вид на страдащи — Джейди хвърли поглед към стройната фигура на Джейна.

— Натяква.

— За какво? За училище ли? Или че разговаряте дълго по телефона? — Джейди не би могъл да я упрекне. — Или че прекарваш много време със Зоуи? Впрочем ти наистина трябва да запазиш приятелството си с нея, Джейна, И тя преживя тежък момент.

— Знам — призна Джейна, — но е толкова сладка.

— Какво лошо има в това?

— Твърде добра е. Не е щура. Не идва да пие с нас зад сметището.

— С кого? — попита Джейди. — Кой ние зад сметището? — едва когато се осъзна, Джейна нацупи устни. — Будалкаш ме. Недей така, Джейна. Не обичам да се пие и не ми харесва градското сметище.

— Купи ли си вече къща във Флорида? — обади се Майкъл.

Той пое дъх и го погледна.

— Изчаквах да се оформи решението — огледа ги един по един. — Е? Какви мислите? Да го направя ли?

— Дядо ще вдигне страшна пара — предупреди го Джейна. — На теб ще ти хареса ли, ако аз ти го направя?

Господ да ме опази от устата дъщери, помисли си Джейди.

— Е и аз не обичам да съм под капак — призна Джейди. — Но с теб и мен ще бъде различно. Дядо ти и аз може и да сме партньори във фирмата, но той винаги ми е бил шеф. Не би трябвало да бъде така. Не желая да се отнасям по този начин с теб. Ако искаш да дойдеш в моята фирма, няма да си пъхам носа в твоите работи — или поне ще се опитам. Поиска му се и при тази ситуация да постъпи като Сам.

— Мога да дойда да работя в твоята фирма?

— Не виждам защо не, след като получиш добро юридическо образование.

— Независимо, че ще имаш и други партньори?

— Дотогава ще имам такова влияние, каквото и те. Ако не те искат, ще пренесем фирмата другаде.

При тези думи тя светна.

— Наистина ли?

— Разбира се — той имаше противоречиво отношение към жени юристки, но беше сигурен, че Джейна ще бъде много добра. — Същото се отнася и за вас двамата. Нямам нищо против да направим семейна фирма.

— Не разчитай на мен — дистанцира се Лий. — Искам да имам шест деца.

— Мен ме привличат приключенията — възкликна Майкъл въодушевено. За пръв път след последното посещение на остров Сътърс по Първи май Джейди чуваше подобно нещо от него. — Много е хубаво да се откъснем от дядо. Вече няма да ме е срам, че не искам да стана адвокат. Ще строя лодки, а после да пътувам на интересни места с тях — очите му светеха. — Ще стигна и до Евърглейдс. Това е близо до теб.

— На кану? — Усъмни се Джейна.

— Не на кану — разпали се Майкъл. — На кораб с подводни криле. Ще заснема документален филм за влиянието на планетарното затопляне върху популацията на алигаторите. И ще ти донеса един малък алигатор да го отгледаш.

— Донеси го — Джейна се усмихна високомерно — и ще го намериш в леглото си, но ще разбереш, чак когато протегнеш крака и го допреш с пети.

Лий направи гримаса.

— Отвратително.

— Искам куче — Майкъл стана сериозен. — Винаги съм искал.

— Татко мрази животните — напомни му Джейна.

— Но той отива във Флорида. Нали ще бъде страхотно да ни донесе куче, като подарък, на раздяла?

Тримата обърнаха очи към Джейди.

— Защо ми се струва, че ме манипулирате? — попита той. Никой не му отговори. Няма значение. Децата му бяха добри. Щом искат куче, ще им купи куче. Няма нищо против, стига да го оставят при Теки, когато му ходят на гости.

Теки бе облякла копринения халат, подарък от Джейди за по-предишната Коледа. Оказа се извънредно удобен. Ако беше амбициозна, щеше да го намаца с бои, щеше да го обшие с изкуствени диаманти или да апликира нещо ярко върху ревера. Носеше го непрекъснато и все по-често го даваше на химическо чистене, а той ставаше все по-приятен. Халатът ѝ навяваше спомен за късни неделни закуски и среднощни разговори с децата. Него тя разтвори, когато се отдаде на Сам — онзи, с когото хукна подир Майкъл и с когото беше в болницата оня ужасен ден.

Халатът съхраняваше различни спомени, а тя имаше нужда от всичките. Установи го сега, седнала на дивана с чаша кафе. Човек не може да изтрие спомените си, които оформят съществуването му. Тя представляваше смесица от минало, настояще и бъдеще.

В този миг Теки мислеше главно за бъдещето. Децата излязоха на вечеря с Джейди. Къщата беше спокойна. По това време обикновено замесваше сладки за децата за следващия ден. Но тази вечер съзнателно реши да не прави нищо. В кухнята имаше достатъчно лакомства, защо да се трепе. Къпа се дълго и с удоволствие. Беше се отпуснала, мислеше как децата растат, как ще се грижи за внуче. В главата ѝ неизменно се въртеше Грейди, чудеше се каква ли ще бъде неговата роля в това, което един ден ще бъде, спомен.

На вратата се звънна. Разбра, че е Грейди, още преди да отвори. Усещаше го във въздуха, от биенето на сърцето си, от изчервяването на бузите си. Напрегнатият израз на лицето му я разчувства още повече.

— Сама ли си? — попита той тихо.

Тя кимна.

— Децата са с Джейди. Ще се върнат след десет часа — беше осем.

Той влезе и затвори вратата. Мълчаливо я хвана за ръката и огледа пръстите ѝ без бижута. Поведе я нагоре по стълбата — сърцето ѝ заби още по-силно — прекосиха целия коридор до спалнята и щом стигнаха, тя отметна покривката на леглото.

Той вплете пръсти в косата ѝ и задържа лицето ѝ с опиваща целувка. Беше натезжал от копнеж. Никога не можеше да устои на Теки. Гневът ѝ бе преминал отдавна, а колкото до страха ѝ — бе решила, че е абсурден. Той нямаше да я зареже. Всъщност той изобщо не я беше

изоставял. По-точно ѝ бе отнет. В това се състоеше разликата. Но в момента вече нищо нямаше значение. От месеци го желаше, от години се нуждаеше от него. Грейди беше част и то завършващата част от нея.

Докато я целуваше по устните, по ухото, по врата, той се съблече. Хвърляше дрехите една след друга, всяка в различна посока, сякаш завземаше територия — Теки нямаше нищо против. Бе живяла в тази стая с Джейди деветнадесет години, но него вече го нямаше.

Не можа да измисли по-подходящо място да се любят с Грейди.

Халатът ѝ се свлече и той притисна властно тялото ѝ към своето. Тя извика от силна и изненадваща радост. Испита такова облекчение, че извика повторно — този път до устните му, които отново се залепиха за нея. Тя се изпъна, обви ръце около врата му и плъзна голото си тяло до неговото, за да го усети колкото се може повече. Той пак е при нея. Беше божествено.

„Божествено“ беше и последната мисъл, която ѝ хрумна, защото чувствеността ѝ надделя. Усети хладината на чаршафите по гърба си, горещата предна част на тялото на Грейди, гърдите и крайниците му върху своята гладка кожа, огромната му издупчина между краката ѝ. От гърлото ѝ излизаха звуци, но тя чуваше единствено копнеж и не изпитваше никакъв срам. Обичаше Грейди. Обожаваше го. Боготвореше го. И то от десетгодишна възраст. Всичко беше както преди.

Нищо в живота си не можеше да сравни с това, когато Грейди беше в нея: разтърсващо и утвърждаващо, галецо и палецо, осигуряваше ѝ такъв завършек, за който някои жени са готови да убиват. В такива моменти с радост би умряла, стига да бе в състояние да го задържи завинаги в себе си.

Разбира се, физически не бе възможно. След освобождение, предизвикало едновременно стенания и безкрайна наслада, той се отпусна върху нея, успокои дишането си и се изтърколи в страни.

С трепереца ръка погали косата и изпотеното ѝ лице.

— Моята Теки — прошепна той.

Тя се усмихна, хвана дланта му и я притисна към устните си.

— Ти си в кръвта ми — не спираше да шепне той. — Там си откакто те видях десетгодишна, с превръзка на коляното и уплашен поглед. Трябва да се грижа за теб. За това съм роден.

Самата тя се бе грижила за толкова хора в продължение на години. Сега усети вълна от топлота. Обърна лице към него и плъзна пръсти по носа, по устните, по ключицата му. Тялото му я опиваше. Толкова несгоди бе изживяло, след като го видя за последен път. Но все още беше силно и гордо. И достатъчно мъжествено, за да засрами други мъже.

— Желая те, Теки.

Тя се изкиска.

— Имаш ме.

— Искам повече. Още ли те е страх?

Тя поклати глава.

— Как може да ме е страх, когато е толкова хубаво?

— Още ли ми се сърдиш, че те отпратих от Гълън.

— Това беше едно време. Сега е друго.

— Откъде знаеш, че няма да те зарежа пак?

— Защото не ме остави, докато Майкъл беше болен. Не си тръгна и когато Джейди се мъчеше да те изгони. Освен това — добави с усмивка, чувствайки се самодоволна и по-силна от всякога, — този път не бих ти го разрешила. Ще се боря.

По устните му заигра усмивка.

— Ще го направиш, така ли?

— Бъди сигурен.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя изпита щастие.

— Бъди сигурен. Къде ще живеем?

— В Констънс. За мен тук има достатъчно работа.

— Ще поискам Джейди да ми остави къщата. Би ли живял тук?

— Може би.

— В моята къща? — пошегува се тя.

— Току-що я направих и моя — отвърна той малко предизвикателно, което ѝ напомни за Джейди, но беше несравнено по-хубаво.

— Какво ще правим с децата?

— Аз искам твоите.

— И аз твоето.

— Шели?

— Както и нашите.

Той спря да диша и попита тихо:

— Дали ще можем?

— Надявам се.

— Ти няма да имаш нищо против, така ли?

— Нали за това съм създадена — плъзна ръка по тялото му, погали го по бедрото, а след това по вътрешната му част. Той отново я желяеше. Няма да ѝ е трудно да забременее. Имаше едно открито местенце в нея, което очакваше Грейди и неговото дете. И нейно. Тясно. Колко богат живот. Тя е благословена.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Обявиха назначението на Сам през март. Обади се на Ани да ѝ съобщи, после пое по коридора, както пет месеца по-рано, за да сподели новината с най-добрия си приятел. Все още смяташе Джейди за такъв. Двадесет и двегодишно приятелство не се заличава с един замах заради няколко безгрижни минути. Джейди се готвеше да замине за Флорида, Сам се местеше в съда. Вече нямаше да бъдат толкова близки както някога, но Джейди беше част от онова, което бе Сам. Понякога си мислеше, че и обратното е вярно.

Джейди му стисна ръката:

— Нали това искаш. Поздравявам те.

— Нямаше да го постигна, ако не беше ти.

— Може би — Джейди се усмихна нахално. — Надявам се да не ти е скучно.

Сам се надяваше на същото. Беше свикнал да работи в съда, а не да седи и да гледа как другите се трудят. Дейността на съдията е много по-ограничена от онова, на което беше свикнал. Сега, след като назначението беше факт, се надяваше, че постъпва правилно.

— Имам възможност да остана там до края на живота си, но не е задължително. Ако ме хванат щурите, ще си подам оставката.

— Джон Стюарт няма да е доволен от назначението ти — предупреди Джейди. Усмивката му бе палава и по нищо не се различаваше отпреди двадесет и няколко години, когато Сам го убеди да избяга от колежа за една седмица, за да изследва Марди Грас в Ню Орлиънс.

Сам се захили.

— Ясно ми е. Благодаря ти, че ми помогна с него — нямаше представа как се е справил Джейди и не възнамеряваше да го пита, за да не го постави в неудобно положение. В случая нямаше значение. Важен беше резултатът. Джон Стюарт бе решил Сам да не получи назначението, а с него бе трудно да се излезе на глава. Но Джейди успя. Сам беше не само благодарен, но и горд с приятеля си.

— Виж, ако можеш да направиш нещо за Майкъл...

— Той е много самостоятелно мислещо момче.

— Говори ли ти за мен?

Джейди поклати глава.

Сам въздъхна.

— Вероятно ще му направи голямо впечатление, когато започнат да се обръщат към мен с „Ваше благородие“. Нищо чудно тогава да зарови томаховката. Наистина ми липсва. След като заминеш на юг, ще го държа под око. Кога тръгваш?

— На петнадесети април. Купих чудесна къща с вътрешен двор и плувен басейн. На децата много ще им хареса.

— Обзалагам се — съгласи се Сам. Зоуи вече му съобщи за басейна. Джейна искаше двете да отидат там веднага, щом Джейди се нанесе. Бедничката Зоуи, според нея, бе поканена само защото Джейна не смееше да натресе на Джейди други свои приятели и Сам нямаше как да отрече колко вероятно е това. Но все пак подозираше, че има и нещо друго. Зоуи и Джейна от години бяха приятелки също както Сам и Джейди.

— Полагането на клетвата е след няколко седмици — каза Сам. — Ти ще дойдеш ли?

— Ако мога. Съобщи ми, когато бъде уточнена датата.

Сам обеща. Остави Джейди и се върна вкъщи, за да го отпразнува с Ани и децата. Следващата вечер мина през горичката и стигна до къщата на Максвел. Носеше голям пакет за Майкъл, оказа се, че в момента пише домашни в зимната градина.

— По кой предмет? — надникна той над рамото му. Едно време, щом Сам прекрачеше прага им, Майкъл веднага оставяше домашното.

— По математика — отвърна и продължи да се занимава.

Сам забеляза, че почеркът му се е подобрил.

— Как е?

— Добре.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— Кога смяташ, че ще се върнеш на училище?

— Не знам.

— Сигурно тази мисъл малко те плаши?

— Малко.

— Винаги е така, ако известно време не си правил нещо. Трепериш с дни. Накрая успяваш и разбираш, че не е било чак толкова трудно, както ти се е струвало.

Майкъл го стрелна хладно.

— Извинявай — Сам не обичаше наставленията. — Но ако искаш да играеш бейзбол, трябва да се върнеш в училище. Другият месец започват подборните.

Майкъл се ужаси от предложението му.

— Не мога да играя.

— Разбира се, че можеш. Нищо ти няма на очите, имаш инстинкти, тези две неща са най-важните.

— Не мога да тичам.

— Е да, но чувам, че когато искаш, се справяш много добре. Освен това някой заместник може да тича вместо теб, докато се оправят краката ти. Така правят даже големи играчи, в случай че не могат да бягат.

Майкъл се върна към математиката.

— Кой казва, че още мога да улучвам?

Сам изгледа момчето изпитателно.

— Дори да си поотвикнал, пак ще можеш. След цялата терапия, която изкара, ще бъдеш още по-добър от преди. Другите момчета само тичат нагоре-надолу по баскетболното игрище, а ти си вдигал тежести.

— Това е физическа терапия.

— От която мускулите ти стават като желязо. Сега си по-висок от миналия сезон. Раменете ти са по-широки. Според мен, всеки път, когато пожелаеш, ще улучваш — затаи дъх.

— Не, благодаря.

— Докато не опиташ, няма да разбереш.

— Ще изчакам.

Сам въздъхна. Не знаеше как да се доближи до момчето, не че не се опитваше. Остави пакета върху домашното на Майкъл.

Майкъл се облегна назад.

— Какво е това?

— Отвори и виж.

След кратка пауза Майкъл разкъса бежовата опаковъчна хартия. Само една ивица от вътрешността предизвика въодушевлението му и то бе наградата за Сам. Останалата част от хартията се свлече и разкри

монтажно устройство за филми, каквото Майкъл отдавна желаше да има.

— Хубаво е — призна момчето, без да поглежда нагоре. — Това подкуп ли е?

— Да — откровено призна Сам. — Искам да направя видеофилма, когато полагам клетвата и на приема след това. Какво ще кажеш?

Майкъл погали благоговейно кутията.

— Няма как да държа камера и патерици едновременно.

— Тогава остави патериците у дома.

— Не мога без тях.

— Сериозно? — учуди се Сам. Знаеше, че Майкъл вече не се нуждае от тях. Позна по тона на гласа му. — Ще ти помогна да ги прикачиш, ако желаеш. Родителите ми много ще се радват, ако им дам записа. Както и бащата на Ани. Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли?

— Май не.

— Много искам да присъстваш — облегна ръка върху раменете на Майкъл и го притисна с обич. — Хайде, Майк. Не може вечно да ми се сърдиш. Помниш ли колко време прекарвахме заедно? Баща ти заминава за Флорида, Джон ще се жени, с кого ще играя на топка, ако не с теб.

— Ще намериш някого.

— Искам теб.

След като Майкъл не му отговори. Сам пое дълбоко дъх и се изправи. — Добре, давам ти още малко време, но само до клетвата. Искам да дойдеш там, Майкъл. Ще бъде голям ден в живота ми. Искам всички, които обичам, да са там.

— Мама ще дойде.

Сам не обърна внимание на намека му.

— Да, майка ти, сестрите ти, моите деца, жена ми, родителите ми, татко Пит и всичките ни приятели. Но искам и ти да си там, Майкъл. Ще се опиташ ли? — след като стисна още веднъж рамото му и го потупа, остави момчето да размишлява.

Теки направи всичко възможно да убеди Майкъл да присъства на церемонията. За нея това бе нещо като пробен камък, ново начало за всички тях. Съзнаваше, че след двадесет години той няма да си спомня дали е тръгнал на училище през март или април, но щеше да помни

дали е бил на клетвата на Сам. Не искаше един ден да съжалява, че не е присъствал.

Но момчето не се поддаваше на никакви уговорки. Тя му изтъкна всички аргументи. Накара и Грейди да опита — бе почти сигурна, че ще успее. Майкъл обаче изгледа Грейди почти по същия начин, както и Сам. В края на краищата тя разбра, че проблемът е именно в това. След като Грейди е с него, Майкъл нямаше нужда от Сам.

Най-накрая помоли Джейди.

— Теб ще послуша. Поговори с него. Много е упорит.

— Не умея да разговарям с деца.

— Но ти си единственият, който знае какво му е. От онова, което се случи, те заболя колкото и Майкъл.

Той сви рамене.

— Аз приключих с това.

Теки знаеше, че гордостта на Джейди никога не би му позволила да признае колко е обиден. Но тя имаше нужда от помощта му.

— Сам предаде теб, както и Майкъл — настояваше тя. — В този смисъл думите ти ще тежат повече, отколкото каквото и да кажа аз.

Джейди размишлява известно време по въпроса. Изглеждаше основателно замислен, а това беше нещо ново за него. Без майчинските грижи на Теки, без успокоителното присъствие на Сам, без Ани — буфер на всички емоции, той вече поемаше отговорност сам за себе си. Това е хубаво, реши тя. Стана ѝ приятно — искаше да остане в приятелски отношения с Джейди.

Джейди се съгласи да разговаря с Майкъл не толкова да го накара да присъства на церемонията, колкото да докаже на самия себе си, че се издига над нивото на баща си. Според Джон Стюарт, ако някой ти причини неприятност, наказанието е да оттеглиш благоразположението си към него и да го отпишеш от живота си. Така постъпи със Сам. Но Джейди бе на мнение, че отмъстителността може да придобие опасни размери. Като се изключи злощастната случка, Сам беше доказал, че е лоялен приятел. Добрите му качества бяха повече от добри. Бяха достойни за възхищение и нямаха нищо общо с обичта му към Майкъл.

Намери момчето в стаята му, отново преместена на горния етаж — изкачването на стълби се смяташе за изключително важна терапия.

Беше разхвърляно, благодаря ти, Теки, рече си на ум Джейди сухо. Прескочи една мокра хавлия и се настани между телевизора и сина си.

— Хайде да поговорим.

— Сега ли? — смая се Майкъл. — Това е любимото ми предаване.

Джейди хвърли поглед през рамо: двамата тийнейджъри на екрана имаха бакенбарди, каквито не беше виждал от своите младежки години.

— Виж какво, няма да стоя дълго. Намали го — каза като компромис. Щом като гласовете затихнаха, пъкна ръце в джобовете си. — Майка ти ми каза, че няма да отидеш на клетвата на Сам. Според мен, трябва.

— Защо?

— Защото Сам е приятел на семейството още от преди ти да се родиш. Ти израсна покрай него. Той те научи да играеш бейзбол. Обича те.

— Заради него вие с мама се разведохте.

— Не е вярно. Ние пак щяхме да стигнем дотам — това не беше съвсем вярно. Ако нищо не беше преобърнало колата, той и Теки можеха да си останат женени с помощта на Сам и Ани. Освен ако нещо друго не я бе преобърнало. Например някоя от връзките на Джейди. Така Теки излезе виновна, вместо него. Той имаше късмет.

— Защо щяхте да се разведете? — поинтересува се Майкъл.

— Не бяхме щастливи.

— На мен ми изглеждахте съвсем щастливи.

— Да, но ти не знаеш какво сме изпитвали.

— Какво сте изпитвали.

Въпросът постави Джейди на място. Какво да му каже? Майка ти вече не ме вълнува. Харесва ми да съм с други жени. Животът ми бе канализиран като живота на моя баща, а това ме отегчаваше. Сигурно щеше да му се отрази зле, затова започна:

— Чувствахме, че нещо ни липсва.

— Затова ли мама беше със Сам?

— Не. Била е със Сам, защото се е случило той да дойде вкъщи в момент, когато е била отчаяна.

— Защо не му е казала не. Защо той не е казал не.

— Той си е мислел за нещо друго. Не е разсъждавал ясно както сега ние с теб. Това е истината, Майкъл. Прояви разум. Помъчи се да си отговориш на въпроса защо го правиш — така би казала Ани. Джейди се опита да върви по стъпките ѝ. — Гледай напред и помисли за последствията от действията си. По отношение на Сам ти не го правиш.

— Дядо го изрита от фирмата.

— И Сам си намери нещо много по-добро. Не се сравнявай с дядо си. Той позволи да го овладее гневът. Съвсем се откъсна от Сам. Но той ще страда без Сам. Ти също ли искаш да страдаш? Кога ще престанеш да се самоизмъчваш?

— Не се самоизмъчвам.

— На мен така ми се струва — наблегна Джейди. — Сам би могъл да ти помага.

— Ти също, но заминаваш за Флорида.

— Защото Сам толкова дълго ми е помагал, че най-после е време да стъпя на краката си. Той ми беше като патерица. Трябва да прохода без него.

— Аз също.

Джейди поклати глава.

— Ти си само на тринадесет. Има още много какво да научиш от Сам. Късметлия си, че имаш приятел като него. Аз също.

— Тогава защо напускаш! — извика Майкъл.

Джейди седна на леглото до Майкъл.

— Открива ми се възможността да направя нещо ново. Вие, децата, сте достатъчно големи да идвате със самолет и да прекарвате известно време с мен. Сам и Ани също. Сам извърши грешка, но е добър човек. Аз няма да го отхвърля така, както направи баща ми. Не съм толкова тъп.

Майкъл си играеше с дистанционното устройство.

— Значи мислиш, че съм тъп ли? — последва пауза, а после продължи с несигурен глас: — Значи според теб ще съжалявам, ако не отида, така ли?

— Да, така смятам.

— Но аз все още ходя смешно.

— За Бога, не е така — прекъсна го нетърпеливо Джейди. — Походката ти е различна от преди, но не е смешна. Виждал съм хора,

които вървят на пръсти и е смешно, но ти не се движиш комично. Някога трябва да приемеш живота такъв, какъвто е, Майкъл. Тази случка промени много неща около теб, но гледай напред. Това се опитвам да направя и аз.

Майкъл вдигна очи.

— Така ли?

Джейди кимна.

— Ти ще присъстваш ли на церемонията?

— Няма да я пропусна. Сам ще стане чудесен съдия. Искам хората да знаят, че и аз съм помогнал той да седне на съдийската скамейка — усмихна се наперено. — Е, отиваш или не?

— Не знам.

— По-добре решавай бързо — посъветва го Джейди, изправи се и тръгна към вратата. — Имаш нужда от гладена риза, блейзер и панталон по мярка. Така ще се облечеш, Майкъл. Като имам предвид скоростта, с която растеш, сигурно старите панталони са ти окъсели. Ще кажа на майка ти да купи нови. Искам по вида ти да се познава, че си мой син.

Слезе по стълбите, за да го съобщи на Теки.

Ани пое грижата за приема. Щеше да се състои в „Четири сезона“ — на няколко крачки от кабинета на губернатора, където Сам щеше да положи клетва. Искаше партито да бъде богато — в смисъл да има голям бюфет с много храна, вкусно приготвена и подредена.

Някой да свири на пиано. Както и елегантно аранжирани свежи цветя. Покани, малко по-различни от обикновените — официални, но някак си индивидуални. Теки би го направила така, ако Ани я бе натоварила с тази задача. Но Ани искаше да докаже нещо на себе си и на околните. Искаше всеки да знае, че способностите ѝ не свършват само в университета. Приемът по случай клетвата на Сам щеше да бъде дебютът ѝ, момент, в който щеше да блесне като съпруга на Сам. Купи си зашеметяваща рокля. Добави леки щрихи към грима си. Желаше всичко да бъде идеално. С приближаването на събитието по всичко изглеждаше, че ще стане както иска. Поканите бяха разпратени, пристигаха и потвърждения. Сто и петдесет приятели и колеги щяха да участват в семейния празник.

Сред тях бяха няколко от приятелите на Ани от факултета плюс Джейсън Фост и Чарлс Хоунмън. Тя покани Чарлс само от учтивост. След развръзката на тайнствената случка с голямата доза наркотици, погълната от Джейсън, той се държеше настрана. Затова се изненада, че прие поканата.

Хората обичаха да бъдат около изгриващи звезди, а Сам беше точно такъв. Тя се гордееше с него. Изпитваше топло чувство, защото знаеше, че е неин.

Денят приближаваше, а големият въпрос — дали Майкъл ще присъства — си оставаше. Сам го искаше много. За него присъствието на Майкъл бе символичен край на едно изпитание. Но Майкъл не се предаваше. Изглежда никой не можеше да му повлияе.

Церемонията бе определена за пет следобед. След като настани родителите си в едно сепаре в „Четири сезона“, Сам се върна до Констънс, за да се преоблече. Ани го изчака да излезе от банята.

Повдигна се на пръсти и обви врата му с ръце. Миришеше на сапун и на Сам — любимата ѝ комбинация.

— Как се чувстваш?

— Нервен. Защо поканихме толкова много хора?

— Поканихме ги, защото са наши приятели и искат да споделят радостта си с нас. И защото много се гордея с теб — целуна го, а после се потърка в мустаците му. — Искам всички да знаят какво си постигнал, както и че си моят мъж.

Той я целуна по устните, взе лицето ѝ в ръце и огледа всяка фибра. Тя усети нежността на погледа му и дълбоко се развълнува.

— Красива си — прошепна той.

— Почакай да се изкъпя и да си сложа грим.

— Харесвам те така. Напомняш ми за едно деветнадесетгодишно момиче, в което моментално се влюбих. Не си се променила, слънчице.

— Променила съм се. Имам една бенка.

— Къде?

Тя посочи гърба си. Той я обърна и я целуна.

— Кожата ти е гладка като на бебе — той я прегърна отново. — Благодаря ти, че организира всичко. Ще бъде страхотно.

— Надявам се — тя долови лекото му намръщване. Майкъл не излизаше от съзнанието му. — Мислиш ли, че ще дойде?

— Не знам.

— Ако не дойде, Сам, то е само защото е малък. Не можем да очакваме на тринадесетгодишна възраст да бъде зрял. На негова възраст аз не бях.

— Но той знае колко много означава това за мен. Може би там е бедата. Сигурно не биваше да му казвам. Дадох му възможност да ме огорчи.

Ани се измъчваше заради Сам.

— Иска ми се да изтичам до тях, да го хвана и да наля малко разум в главата на това дете. Само че вече е по-голям от мен.

— Както и да е — примири се Сам — такова нещо не става насила. Ако дойде, това трябва да стане само по негова воля.

Ани влезе под душа, молейки се хлапето да дойде. Самата тя направи всичко възможно, за да го убеди. Повече нямаше какво да стори.

Докато излезе от душа, вече я занимаваха други мисли. Двете със Зоуи се измъчиха да ходят по магазините, за да намерят рокля за Зоуи и сега ѝ помогна да я облече. Искаше дъщеря ѝ да се чувства красива, за разлика от Ани на нейна възраст. Докато Ани се приготви, косата на Зоуи беше сресана като златиста коприна. Бузите ѝ бяха леко порозовели, на ушите си бе сложила малки обици с диаманти. Сам подсвирна при вида ѝ и тя се изчерви още повече.

Сам подсвирна и за Ани, когато му се показа по дантелен комбинезон — помогна ѝ да закопчее ципа на роклята — и после още веднъж, докато слизаше готова по стълбите.

Секунди по-късно Джон се втурна към къщата на Максвел, за да окуражи Лий. Следобедът тя трескаво тръгна да търси рокля, защото приготвената преди седмица се оказа отесняла в талията. Все още не ѝ личеше, че е бременна, но кръстът ѝ се бе разширил и вече не се чувстваше слаба. Ани си спомни този етап от бременността и колко бързо минава той.

— Видя ли Майкъл? — попита го Сам.

— Беше там.

— Ще идва ли?

— Не знам. Все още не беше облечен.

Ани успокоително хвана ръката на Сам.

— Води вътрешна борба със себе си. Дай му време.

— Не остана много — тъжно подметна Сам и тръгна към колата.

За радост на Ани, докато караше към Бостън, бе прогонил тъгата от съзнанието си. Трябваше да благодари на децата за това. След като най-после свикнаха с мисълта за новата служба на Сам, те го нападнаха с цял поменик от въпроси.

— Приятелките ми как ще те наричат? — попита Зоуи.

— Бащата на Зоуи.

— Сериозно ти говоря. Достопочтеният съдия на Върховния съд на Масачузетс Самюъл Ф. Поуп?

— Съдията Поуп ще е достатъчно — предложи Сам.

— Дали ще се плашат от теб?

— Моите приятели направо изкрейзиха — обади се Джон. — Вече са решили да си платят всички глоби за превишена скорост.

— Остави тая работа — посъветва го Сам.

— Истина ти казвам — увери го Джон.

— Как ще се обръщат към мама? — попита Зоуи.

— Доктор Поуп — рече Сам.

— Съдията и доктор Поуп, така ли?

— Сега за официално представяне ли говорим? Тогава ще бъдем многоуважаваният и мисис Самюъл Ф. Поуп — хвърли поглед към Ани. — Не, не така. Многоуважаваният Самюъл Ф. Поуп и доктор Ани Х. Поуп.

— Многоуважаемият и мисис е достатъчно — каза тя.

— Колко тоги ще имаш? — поинтересува се Зоуи.

— Три. Една ще бъде на пране, една ще нося, а третата ще стои в гардероба.

— Джой имаше ли нещо против да напусне фирмата?

— Не. Ще получава повече пари, а ще работи по-малко часове.

— Съдът разпуска ли се през лятото?

— Не.

— Ти кога ще си ползваш отпуската?

— Когато пожелае. Така им съобщих.

— Има ли адвокати, който се отнасят неуважително към съда?

— Рано или късно сигурно ще се намерят.

— Както на телевизията ли?

Джон изсумтя.

И така нататък. На усмихнатата Ани ѝ се искаше този миг да продължи безкрайно. Трите най-близки на сърцето ѝ същества звучаха в пълен синхрон. Чувстваше въодушевление и надежда.

С приближаването на Бостън вълнението им растеше. Преди Ани да се осъзнае, вече крачеше към кабинета на втория етаж, където губернаторът и служебният фотограф чакаха. По стените имаше снимки. Помещението се изпълни с хора, но сред тях не се виждаше Майкъл. Губернаторът направи кратко въведение. Последваха шейсетте секунди на самата клетва. А след това ръкостискания, поздравления и още снимки. Ани се вълнуваше много. Когато чу думите „Ваше благородие“, отправени към Сам, гърлото ѝ се стегна.

Всички излязоха навън и тръгнаха към ресторанта, Сам разговаряше с наобиколилите го съдии, но докато вървяха, Ани забеляза, че от време на време оглежда хората пред него. Погледите им се срещнаха. Тя сви рамене. Не беше забелязала нито Майкъл, нито Джейди. Сърцето ѝ се сви заради Сам, който, толкова искаше те да присъстват.

За щастие залата на приема бе пълна, настроението — празнично. Покривките бяха гълъбовосиви, а аранжираните цветя — тъмночервени. От рояла в ъгъла се носеше лека музика. Лееше се вино. Всички бяха усмихнати.

Теки стоеше с родителите на Сам, които познаваха малко от присъстващите. Грейди също бе с тях и сигурно така се чувстваше по-добре, предположи Ани, макар да си помисли, че вероятно предпочита да е някъде насаме с Теки. Той не сваляше очи от нея. Привличането изглеждаше взаимно. В новия костюм Грейди засенчваше мнозина от присъстващите мъже. Ани се радваше заради Теки.

Двамата със Сам се движеха сред тълпата, ръкуваха се с някои, други прегръщаха, смееха се и се забавляваха въпреки леката нотка на тъга, която и двамата изпитваха. Ани непрекъснато гледаше групата на децата с надеждата да зърне Майкъл сред тях.

В един момент се появи Джейди. Беше сам. Тя потърси очите на Сам. В тях се четеше поражението му.

Запъти се към него, но лицето ѝ изведнъж светна. Забеляза, че след Джейди върви Майкъл. Беше облечен с нов блейзер и нов панталон, изглеждаше чудесно и съвсем като голям.

Когато Сам се извини и мина през тълпата, Ани усети някаква пълнота в себе си. Спря на няколко метра от Майкъл и зачака. Ани също спря с буца в гърлото.

Майкъл не отлепяше очи от Сам. Примигваше и преглъщаше. В един миг Ани си го представи като уплашено малко момченце, седнало на първото си велосипедче, а Сам му вика: „Ще успееш, Майк. Хайде напред, върти педалите. Точно така. Браво, момчето ми. Продължавай. Готово.“ С видеокамера в ръка и с решителност в погледа, той вървеше напред.

Точно от това имаше нужда Сам. Посрещна момчето по пътя и сърдечно го прегърна.

— Почти бях изгубил всякаква надежда.

Ани се приближи, когато Майкъл обясняваше:

— Реших да тръгна, но не намерих колан, който да ми става. Мама вече беше заминала, а татко няма ключ от вашата къща, та се наложи да спрем по пътя в един магазин.

Сам беше ухилен до уши.

— По-добре късно, отколкото никога. Хайде, сега ще празнуваме — очите му святкаха. Навири глава.

Майкъл го спря и с вече почти мъжки глас изрече шеговито:

— Да не си посмял да го направиш, Сам.

— Какво? — невинно попита Сам.

— Да съобщиш на всички, че аз съм тук и искаш да отпразнуваш възстановяването ми. — Ани беше съгласна, че подобна постъпка би била съвсем в стила на Сам.

— Недей — предупреди го Майкъл. — Направо ще умра.

Сам се засмя.

— Добре, няма. Все пак празникът е мой. Но ти допринесе много за него, Майк — още веднъж го прегърна, от което Майкъл би трябвало да изпита неудобство, но той прие жеста сърдечно. Сам го пусна, прегърна с една ръка Ани, а с другата Джейди и се захили глупаво.

— Готови сме. Започвай да снимаш.

Ани си помисли, че държането му не е точно като на съдия, но в момента нямаше голямо значение. Докато се радваше на топлата прегръдка на Сам, Майкъл отстъпи и насочи видеокамерата. Иззад нея се чу мутирацията му глас:

— Дванадесети март 1993-та година. „Четири сезона“ в Бостън, Масачузетс. Празнува се назначението на Сам Поуп за съдия във Върховния съд на щата Масачузетс. От лявата му страна е най-добрият му приятел Джейди Максвел, а от дясната — жена му Ани Поуп. Ето и останалите: присъстват Зоуи, Джон и Лий, Джейна, Теки и Грейди, татко Пит и мистър и мисис Поуп от Орегон, както и половината жители на Констънс. Ей, какво има на подноса, който онзи мъж с белите ръкавици носи? Ягоди, залети с шоколад? Страхотно...

ЕПИЛОГ

Майкъл продължаваше да снима. Вече бе напълнил две касети, заснемаше нервните присъстващи в чакалнята и зареждаше третата. Започваше да става еднообразно. Но той не преставаше да снима. Макар че му се спеше, отказваше да си легне. Не го интересуваше, че е четири часът сутринта. По кой начин нямаше да пропусне раждането на детето на Лий. Разбира се, би било добре, ако го бяха пуснали в родилната зала заедно с Лий и Джон. Видеооператори правят това много често.

По тази причина бе прикован в чакалнята. За кой ли път се облегна на стената и обиколи лицата на чакащите. Хрумна му, че би могъл да свали отделните кадри, заснети по-рано и да получи обща фотография, изразяваща умора. При всяка панорамна снимка телата на присъстващите сякаш потъваха все по-дълбоко в облегалките.

Отляво, в другия край на помещението, върху диван, тапициран с изкуствена кожа, седяха Сам, Ани, Зоуи и Джейна. Току-що пристигнал от летището, Джейди се бе разположил върху единичен фотьойл от страната на Джейна. Татко Пит спеше на друг фотьойл, а на по-малък диван се бяха настанили Теки и Грейди.

— Защо се бавят толкова? — оплака се сънливо Джейна.

Зоуи беше малко по-будна.

— Да не би да има нещо нередно?

Ани стисна ръката ѝ.

— Първото раждане винаги продължава по-дълго. Всичко ще бъде добре.

Двамата със Сам си размениха леки усмивки. Той пое дъх и се огледа.

— Така. Момче или момиче? Последно преброяване.

Майкъл щеше много да се ядоса, ако не е момче. Искаше да играе с момче. Омръзнало му бе да е сред малцинството.

Присъстващите уморено даваха гласовете си, което стресна татко Пит и той подскочи — Майкъл успя да го улови с камерата. Хвана и

притеснения поглед на Теки към Грейди и как той успокоително я потупа по ръката.

С изключение на няколко кратки минути, когато научи кого е убил, Майкъл харесваше Грейди. Не беше приказлив, но заговореше ли, значи имаше какво да каже. Отнасяше се с Майкъл като с голям човек. Беше добър към Теки. Понякога Майкъл чувстваше липсата на баща си и му се искаше родителите му да са заедно, но гласът на порасналото момче у него му подсказваше, че сега майка му е пощастлива, отколкото по-рано. Не че някога е имала вид на нещастна, но просто сега изглеждаше по-добре.

Прехвърли камерата наляво към татко Пит и към Джейди. Флорида добре му се отразяваше и Майкъл разбираше защо. Беше купил страхотна къща. Майкъл му ходи два пъти на гости и се готвеше да отиде пак, щом се захлади. Джейди беше доволен от хората там. Обичаше фирмата си и с удоволствие играеше голф. Майкъл предполагаше, че си има приятелки, макар Джейди да не говореше на тази тема, а Майкъл и не питаше. Още не бе готов да знае такива неща. Свикна да вижда майка си с Грейди — сякаш бяха създадени един за друг, но да види баща си с друга жена, не с майка си, би му се сторило странно. Радваше се, че оная работа с Върджиния Клингър се разсъхна. Той не я понасяше.

— Може би бебето се е обърнало с краката надолу или е застанало странично — предположи Джейна. — Това много ще забави нещата.

— Щяха да го знаят от по-рано — възрази й Зоуи и вдигна очи към Ани. — Нали?

Ани кимна.

— Всичко с бебето е наред, сигурна съм.

Майкъл обърна видеокамерата към Теки, която съвсем не изглеждаше сигурна. Беше много тревожна.

Грейди взе ръката ѝ и я задържа в своята.

Татко Пит олюля глава, после я облегна на рамото си. Но в следващия миг я вирна, защото Джон излезе от летящата двойна врата като смазан, но с усмивка до ушите.

— Момиче! — извика и застана там, без да знае какво да прави. Всички го наобиколиха, прегръщаха го, прегръщаха се, смееха се, плачеха, задаваха въпроси.

Момиче. Майкъл трябваше да го предположи.

— Колко е голямо бебето?

— Как изглежда?

— Как е Лий?

— Кога ще можем да ги видим?

Продължаваха да бърборят, а малко по-късно позволиха на Джон да изведе дъщеря си в коридора пред родилната зала, където семействата Поуп и Максвел ги очакваха развълнувани.

— Вижте я само!

— Красива е!

— В устата прилича на теб, Джон!

— Има носа на Лий!

Майкъл стоеше отзад и снимаше. След малко обаче отпусна камерата и тя увисна на рамото му. Хрумна му, че в картината пред него имаше нещо неуловимо за видеолентата. Семействата бяха заедно. Бяха щастливи. Броят им се бе увеличил с двама, ако се брои Грейди, но като се има предвид, че взима участие в празненствата, сигурно е така.

Стана чудо.

Майкъл се замиели за всичко случило се през последната година. Спомни си тъжните дни: тогава му се струваше, че всичко тече като лавина право надолу към пропастта и никога вече няма да е същото. Що се отнася до последното, беше прав — някои неща вече няма да са същите. Станаха доста промени. Но те не бяха чак толкова ужасни, всъщност много добри.

Сам щракна с пръсти и го извика с ръка.

— Ела тук, Майкъл. Това е твоята племенница.

Майкъл се присъедини към групата. Походката му беше малко разклатена, но не като следствие от инцидента. Не бяха останали никакви следи. Възнамеряваше тази година да е защитник и с това да започне. Не, разтрепери се, защото ставаше свидетел на страхотни неща.

Забравил за камерата, той зяпна бебето. Никога не беше виждал толкова малко дете в живота си.

— Нали е невероятна? — попита Джейди, сложил ръка на раменете на Джон.

Ани и Теки се прегръщаха, Сам и Грейди се потупваха по гърбовете, Джейна и Зоуи наблюдаваха бебето рамо до рамо.

Бебето отвори едното си око. Докато Майкъл го гледаше, то отвори и другото. Беше готов да се закълне, че гледа именно него и много добре знаеше защо. Беше най-близък по възраст до нея, щеше да се върти около нея, докато е малка и щеше да я защитава. След Лий и Джон идваше той.

Може би момиче не е чак толкова зле. Засмян огледа останалите. Беше станало чудо.

Издание:

Барбара Делински. Повече от приятели

ИК „Бард“, София, 1996

Американска, I издание

Редактор: Ганка Петкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.